

ХЕЛЪН ФИЛДИНГ БРИДЖЕТ ДЖОУНС: ЛУДА ПО ОНОВА МОМЧЕ

Част 3 от „Бриджет Джоунс“

Превод от английски: Надя Баева, 2014

chitanka.info

На Даш и Роми

ПРОЛОГ

Четвъртък, 18 април 2013 г.

14:30 ч. Талита току-що се обади и заговори с нейния си типичен настойчив тон, смесица от дискретност и драматизъм.

— Мила, обаждам се да ти кажа, че имам юбилей на 24 май, навършвам шейсет. Естествено, няма да обявявам, че е шейсетгодишнина. И си трай, защото не смятам да каня всички. Просто те предупреждавам да не си ангажираш деня.

Изпаднах в паника.

— Чудесно би било! — възкликнах неубедително.

— Бриджет, изключено е да не дойдеш.

— Работата е, че...

— Какво?

— Рокстър също има рожден ден на тази дата, става на трийсет.

Тишина насреща.

— То се знае, сигурно няма да сме заедно дотогава, но ако сме, ще е малко... — Не довърших.

— Написах „без деца“ на поканите.

— Вече ще е навършил 30 — протестирах възмутено.

— Шегувам се, мила. Естествено, че може да доведеш младата си играчка. Ще поръчам надуваем замък за скачане! Включват ме в ефир. Затварямхайдечао!

Опитах се да включа телевизора, за да видя дали действително Талита ми звъни от живо предаване в паузата за реклами, както често прави. Взех да се боря с бутоните като маймуна с мобилен телефон. Защо за включване на телевизора в наши дни са нужни три дистанционни с деветдесет бутона? Защо? Подозирам, че са ги измислили тринайсетгодишни техничарчета, състезаващи се едно с друго от спалните си, превърнати в бърлоги, само и само да накарат всички останали да си мислят, че единствени те на света не схващат за какво са бутоните, като по този начин се причиняват психологически травми в глобален мащаб.

Захвърлих дистанционните на канапето, при което телевизорът ненадейно оживя и се появи Талита в безупречен вид, прехвърлила много секси крак върху крак, докато интервюираше оня тъмнокош футболист на „Ливърпул“, дето страда от невъздържан гняв и хапе наред. И сега изглеждаше, сякаш иска да ухапе Талита, макар и по различни причини от тези на терена.

Така. Няма причини за тревога — просто ще преценя спокойно и зряло мотивите „за“ и „против“ в проблема с партито Рокстър/Талита:

„ЗА“ ДА ЗАВЕДА РОКСТЪР НА ПАРТИТО

- Ужасно ще е да не ида на юбилея на Талита. Приятелка ми е още от времето на предаването „Събуди се, Британия“, когато тя бе невъзможно великолепна говорителка, а аз бях невъзможно некомпетентна репортерка.

- Ще е забавно да заведа Рокстър, а тъкмо и ще се изфукам и ще сложа край на снизходителното съжаление към „необвързаните жени на известна възраст“, сякаш необвързаността им е неизлечима болест, докато необвързаните мъже на същата възраст са забърсвани още преди да са имали време да оформят бракоразводните документи. А и Рокстър е толкова разкошен и свеж, та сякаш по същество отрича процеса на стареене.

„ПРОТИВ“ ДА ЗАВЕДА РОКСТЪР НА ПАРТИТО

- Рокстър е човек непредсказуем и като нищо тъкмо тогава ще си науми, че не иска да бъде третиран като участник в комедия или като средство против стареене.

- Току-виж, в обкръжението на възрастни хора на шейсетгодишен юбилей вземе, че изстине към мен и ме обяви за дърта, макар аз да съм МНОГО по-млада от Талита. Честно казано, отказвам да повярвам на колко години съм. Както отбелязва Оскар Уайлд, трийсет и пет е идеалната възраст за жената — дотолкова, че много жени са решили да си останат на нея, докато са живи.

- Рокстър вероятно ще организира свой собствен купон с младежи, нагъчкани на балкона му — ще си правят барбекю и ще слушат диско от седемдесетте години с ироничен „ретро“ интерес. Сигурно в този момент измисля как да не ме покани, та приятелите му да не разберат, че ходи с жена на възраст да му е майка. Технически, при подранилия пубертет напоследък, дължащ се на хормони в млякото, може да му е и баба.

О, божичко. Тази пък мисъл откъде ми щукна?

15:10 ч. Бррр! Трябва да прибера Мейбъл след двацет минути, а още не съм приготвила оризовите кейкчета. Уф! Телефонът.

— Ще ви свържа с Брайън Кацънбърг.

Новият ми агент! От най-истинските. Но ще бъда СВРЪХЗАКЪСНЯЛА за Мейбъл, ако проведе разговор сега.

— Може ли да позвъня на Брайън по-късно? — изчуруликах, докато се мъчех с една ръка да намажа ерзац масло на оризовите кейкчета, да ги слепя и да ги пхна във вакуумиращо пликче.

— Става дума за сценария ви.

— Само че... в среща съм!

Ама как може да съм в среща и да обяснявам по телефона, че съм в среща? На хората секретарите им обясняват, че са в среща, не самите хора, които въобще не би трябвало да могат да обясняват нищо, след като са в среща.

Отправих се към училището и сега вече ме чоплеше отвътре да позвъня и да разбера за какво е обаждането. Брайън беше пратил сценария на две продуцентски компании и те го отхвърлиха. Но може би някоя риба беше ухапала стръвта.

Преборих се с неудържимото желание да позвъня на Брайън и да му кажа, че срещата е приключила без време, но реших, че много по-важно е да съм точна за Мейбъл: ето на каква грижовна и отговорна майка съм.

16:30 ч. Пред училището цари по-голям хаос от обикновено: куп изкипрени жени, бебета в колички, мъже с бели ванове в патова ситуация за разминаване срещу свръхобразовани майчета с джипове, мъж на велосипед с контрабас на гърба, редови майчета на велосипеди с кошове отпред, пълни с дечурлига. Цялата улица беше задръстена. Внезапно притича обезумяла жена с крясъци „Назад, дръпнете се! Ама хайде! Никой не съдейства!“.

Осъзнали, че е станал някакъв ужасен инцидент, аз и всички останали лудешки отдръпнахме коли на заден ход върху тротоара и тревните площи, за да отворим път за Бърза помощ. След като улицата бе разчистена, плахо проточих врат напред да зърна линейка/кървава баня. Само че нямаше линейка, просто една много елегантна жена се

настани в черно порше, даде бясна газ и изфуча по прясно опразненото платно с нафукано детенце в униформа на предната седалка до нея.

Додето се добера до крилото за предучилищна възраст, Мейбъл беше единственото дете, останало на стълбите, с изключение на последния забавил се — Телониъс, който тъкмо се канеше да си тръгне с майка си.

Мейбъл ме погледна с големите си сериозни очи.

— Хайде, стара дружке — изрече кротко.

— Тъкмо се чудехме защо ви няма — обади се майката на Телониъс. — Пак ли забравихте?

— Не! Ха-ха-ха! — отвърнах на втренчилата се в мен майка на Телониъс. — Ще тичам, че трябва да взема Били!

Успях да натикам в колата Мейбъл, като приложих традиционната чупка в кръста, за да ѝ закопчая колана, и едва проврях ръка през бъркотията от вещи между задната седалка и предната облегалка.

Пристигнах при крилото на първокласниците и видях перфектната Николет, майчето от висока класа (перфектна къща, перфектен съпруг, перфектни деца, с едно-единствено бегло несъвършенство — името ѝ, вероятно избрано от родителите ѝ преди изобретяването на никотиновата дъвка „Никорет“), заобиколена от шумни като ято гъски майки на първокласници. Перфектната Никорет беше перфектно облечена, с перфектно направен сешоар и перфектно гигантска ръчна чанта. Промъкнах се плаха и задъхана в опит да узная каква е най-новата наболяла тема и тъкмо тогава Николет реши сърдито да отметне коса назад и едва не ми извади окото с тъгълчето на гигантската чанта.

— Попитах го защо Атикус още е в резервите по футбол, детето се прибира у дома буквално обляно в сълзи, а господин Уолкъър ме отрязва: „Защото не струва. Нещо друго?“.

Поглеждам към наболялата тема/новия учител по физическо: стегнат, висок, малко по-млад от мен, с късо подстригана коса и голяма прилика с Даниъл Крейг. Наблюдаваше мрачно групичка разлудели се момчета, после внезапно наду свирката си и кресна:

— Ей, вие всичките! Марш бързо при гардеробите, да не започна да раздавам наказания.

— Ето, виждате ли? — продължи Николет, докато момчетата се подредиха в крива колона и заподтичваха към училището със скандиране „Раз, сър! Два, сър!“ като неориентирани бушмени, събрани да организират пролетно въстание, докато господин Уолъкър нелепо надуваше свирката в такт с тях.

— Готин е все пак — подхвърли Фарзия. Фарзия ми е любимото училищно майче, приоритетите ѝ винаги са на място.

— Готин, ама женен — сопна се Николет. — И с деца, макар да не му личи.

— Чух, че бил приятел на директора — намеси се друга майка.

— Именно. Кой го знае има ли квалификация изобщо — отсече Николет.

— Мамо. — Обърнах се назад и видях Били в мъничкия му блейзър, с разрошена тъмна коса, с измъкната от панталоните риза. — Не ме избраха за отбора по шах. — И същите онези очи, същите онези тъмни очи, пропити от болка.

— Няма значение дали са те избрали и дали побеждаваш — казах и го прегърнах крадешком. — Важно е кой си ти.

— Има значение, разбира се. — Брр! Господин Уолъкър. — Трябва да се упражнява. Да заслужи мястото. — Отдалечи се, но много добре чух как си мърмори под нос: — То пък бива амбициозни майки, ама в това училище дал господ.

— Да се упражнява? — изрекох бодро. — Как не ми дойде наум? Трябва да сте адски умен човек, господин Уолъкър, пардон, сър!

Той ме погледна със студени сини очи.

— И какво общо има това с часовете по физическо? — додадох със сладко гласче.

— Аз водя часовете по шах.

— О, колко прелестно! Използвате ли свирката?

Господин Уолъкър остана смутен за миг, после извика:

— Ерос! Излез от лехата с цветя! Веднага!

— Мамо — обади се Били и дръпна ръката ми, — онези, дето ги избраха, ще отсъстват два дни от училище заради турнир по шах.

— Ще се упражнявам с теб.

— Но, мамо, ти си гола вода на шах.

— Не е вярно! Много съм добра на шах. Бих те!

— Не си!

— Съм!

— Не си!

— Добре де, оставих те да спечелиш, защото си дете — избухнах. — Пък и не е честно, ти учиш шах в училище.

— Може би и вие трябва да идвате на часовете по шах, госпожо Дарси. — О, ГОСПОДИ. Какво му влиза в работата на тоя господин Уолкър, че още ни слуша? — Възрастовата граница е седем години, но ако вземем предвид психическата възраст, ще се вместите. Били съобщи ли ви другата си новина?

— О! — грейна Били. — Имам гниди!

— Гниди! — погледнах го отвратена и инстинктивно посегнах към косата си.

— Да, гниди. Всичките ги имат. — Господин Уолкър сведе поглед надолу и видях весели пламъчета в очите му. — Разбирам, че това ще все паника сред мамичките от Северен Лондон и фризьорките им, но просто трябва да ги срещите с гребен за гниди. И себе си, естествено.

О, боже. Вярно, Били си чешеше главата напоследък, но това го изхвърлих от съзнанието си, защото ми идваше в повече. Вече усещах как нещо пъпли по главата ми, докато умът ми препускаше. Ако Били имаше гниди, вероятно и Мейбъл имаше гниди, вероятно и аз имах гниди, а това означаваше... че Рокстър има гниди.

— Всичко наред ли е?

— Да, не, супер е! — заявих. — Всичко е нормално, направо екстра. Довиждане, господин Уолкър.

Отдалечих се, повела за ръце Били и Мейбъл, и тогава телефонът ми изписука. Забързано си сложих очилата, за да прочета съобщението. Беше от Рокстър.

Много ли закъсня сутринта, съкровище? Да се метна ли на автобуса тази вечер и да донеса овчарски пай?

Оох! Не мога да допусна Рокстър да дойде, трябва всички да се срещем с гребен за гниди и да изпера калъфките на възглавниците до една. Не е нормално да се чудиш как да разкараш младо гадже, защото цялото семейство е полазено от въшки. Все ли на мен такива тъпи ядове?

17 ч. Нахълтваме в нашата редова къща с обичайния безпорядък от раници, смачкани рисунки, размазани банани, плюс голяма торба

пособия и продукти против въшки от аптеката, отминаваме с шум и трясък партерния етаж с неговия „хол/кабинет“ (все по-неизползваем, освен за да помещава разтегателния диван и празни кашони от универсалния магазин „Джон Луис“) и слизаме по стълбите в топлия и разхвърлян сутерен/кухня/дневна, където прекарваме всичкото си време. Настанявам Били да си пише домашните, Мейбъл — да си играе с нейното семейство плюшени зайци, а аз се залавям да приготвя спагети болонезе. Обаче вече съм в пълен потрес от колебания какво съобщение да напиша на Рокстър за довечера и дали да му кажа за гнидите.

17:15 ч. Май не.

17:30 ч. О, боже. Току-що му написах: „Много ми се щеше да дойдеш, но трябва да работя довечера, затова по-добре недей“, и ето че Мейбъл внезапно скочи и взе да пее най-омразната песен на Били насреща му:

— „Забрави за парите, парите, парите!“

Тогава зазвъня телефонът.

Спуснах се към него, а в това време Били се разкрещя:

— Мейбъл, престани да пееш Джеси Джей!

От слушалката промърка гласът на секретарка:

— Свързвам ви с Брайън Кацънбърг.

— Дали е възможно да позвъня на Брайън след...

Мейбъл вече пееше с цяло гърло и гонеше Били около масата.

— Брайън е на линия.

— Неее! Не бихте ли могли...

— Мейбъл! — викна Били. — Престаниииии!

— Тихо! Говоря по ТЕЛЕФОНА!

— Здравеей! — прозвуча бодрият, енергичен глас на Брайън. — И тъй! Страхотна новина! „Грийнлайт Продъкшънс“ са готови да се пробват със сценария ти.

— Какво? — промълвих и сърцето ми подскочи. — Значи ли това, че ще снимат филм по него?

Брайън се разсмя от сърце.

— Това е филмовият бизнес! Просто ще ти дадат малка сума пари, за да го разработиш и...

— Мамооо! Мейбъл държи нож!

Захлупих слушалката с длан и просъсках:

— МЕЙБЪЛ! Дай ми тук ножа! Веднага!

— Ало? Ало? — разнасяше се гласът на Брайън. — Лора, май изгубихме връзка с Бриджет...

— Не! Тук съм! — казах и посегнах към Мейбъл, която размахваше ножа срещу Били.

— Искат проучвателна среща в понеделник в дванайсет.

— Понеделник! Чудесно! — заявих, докато се сражавах с Мейбъл за ножа. — Тая проучвателна среща нещо като интервю ли е?

— Мамооо!

— Шшшшт! — Бутнах ги да седнат на дивана и взех да се боря с дистанционните.

— Имат няколко проблемни момента със сценария и искат да ги обсъдят с теб, преди да решат дали да продължат с него.

— Да, ясно. — Внезапно се почувствах оскърбена и възмутена. Няколко проблемни момента с моя сценарий? Вече? Но какви можеха да са те?

— Така че имай предвид, те няма да...

— Мамооо! Тече ми кръвъв!

— Да се обадя ли след малко?

— Не! Всичко е наред! — уверих го отчаяно, докато Мейбъл пищеше:

— Викай линейка!

— Та какво казваше?

— Няма да искат начинаещ сценарист, който им се опъва. Трябва да намериш начин да се съобразиш с исканията им. Кротичко, без да усложняваш нещата. Ще се справиш! — отсече Брайън.

— Брат ми ще умре — захлипа Мейбъл.

— Става ли нещо там...?

— Не, всичко е нормално, супер, дванайсет часа в понеделник!

— успях да изрека, преди Мейбъл да писне:

— Убих брат си!

— Добре — рече Брайън, доста изнервен. — Ще накарам Лора да ти прати адреса с имейл.

18 ч. След като фурорът бе потушен, миниатюрната дракотина върху коляното на Били бе залепена с пластир със Супермен и бяха нанесени черни точки в картоната за поведение на Мейбъл, а спагетите болонезе вече се намираха в стомасите им, установих, че в съзнанието

ми изникват безброй теми като в това на някой давец се, само че по-оптимистични. Какво да облека за срещата и дали щях да спечеля „Оскар“ за най-добър адаптиран сценарий? Не приключваше ли Мейбъл по-рано в понеделник и как щях да ги прибера? Какъв щеше да е тоалетът ми на церемонията по връчването на „Оскарите“ и трябваше ли да уведомя екипа на „Грийнлайт Продъкшънс“, че Били има гниди?

20 ч. Открити гниди 9, живи въшки 2, яйца 7 (мн. добре).

Изкъпах децата и ги сресах с гребена за гниди, което се оказва страхотна веселба. Открих две въшки в косата на Били и седем яйца зад ушите му — две зад едното и цели пет зад другото. Невероятно удоволствие е да виждаш как по белия гребен се появяват малки черни точки. Мейбъл се разстрои, защото по нея нямаше никакви, но пък на мен духът ми се вдигна, като установих, след като й дадох тя да ме срещи, че и по мен липсват. Били гордо размахваше гребена.

— Имам седем!

Но когато Мейбъл се разрева, той кавалерски постави три от неговите в нейната коса, което означаваше, че трябва наново да реша Мейбъл.

21:15 ч. Децата заспаха. Изпитвах невероятна възбуда по повод проучвателната среща. Отново бях жена професионалист и ходех по работни срещи! Реших да си облека тъмносинята копринена рокля и да ида да ми направят сешоар въпреки презрителното отношение на проклетия господин Уолкър към фризьорките. И напук на глождещото ме чувство, че навикът на жените да ходят на фризьор ги превръща в онези мъже от осемнайсети (дали не беше седемнайсети?) век, които не са се чувствали комфортно пред хора без напудрените си перуки.

21:21 ч. О, макар че не е ли неетично да ида да си правя сешоар, когато може да имам неоткрити яйца от гниди в началото на седемдневния им цикъл?

21:25 ч. Да, неетично е. Може би Мейбъл и Били също не бива да се събират да играят с другарчета?

21:30 ч. Чувствам, че трябва да кажа на Рокстър за гнидите, тъй като не е редно в една връзка да има лъжи. Но в случая по-добре излъган, отколкото полазен, а?

21:35 ч. Въшките определено поставят безчетен брой съвременни морални дилеми.

21:40 ч. Ооох! Току-що прерових целия си гардероб (т.е. купчината дрехи, струпани на тренажорния велосипед) плюс истинските гардероби и синята копринена рокля никъде не я открих. Сега нямам нищо, което да облека за срещата. Нищичко. Как може при всички тия дрехи, натъпкани в гардеробите, да имам само синята копринена рокля, дето става за обличане по важен повод?

Решавам за в бъдеще, вместо да прекарвам вечерите в лапане на настъргано сирене и борба със себе си дали да обърна чаша вино, много хладнокръвно да сортирам всички дрехи и да раздам онези, които не съм обличала от година, на бедните, като сведа нещата си до организиран минигардероб с възможност за съчетаване, та обличането да се превърне в тиха радост, вместо да е истерично ровене. И после да правя по двацет минути на тренажорното колело. Това е предназначението му, а не да бъде гардероб.

21:45 ч. Макар че може би мога да си нося тъмносинята копринена рокля по всяко време по пример на Далай Лама с неговите роби. Стига да я намеря де. Далай Лама сигурно има няколко различни роби или химическо чистене на повикване и надали оставя робите си на дъното на гардероб, пълен с дрехи, дето не носи, купени от „Топшоп“, „Оейзис“, „АСОС“, „Зара“ и пр.

21:46 ч. Нито пък върху тренажорно колело.

21:50 ч. Отидох да погледна децата. Мейбъл беше заспала с коса, закрила цялото ѝ лице, както обикновено, така че главата ѝ изглеждаше като обърната със задната страна отпред, и гушкаше Плюнка. Плюнка е куклата на Мейбъл. Според мен и Били е направила някаква кръстоска от действащи лица в „Сабрина, младата вещица“, но Мейбъл е убедена, че името е перфектно.

Целунах горещата бузка на Били, заобиколен плътно от Марио, Хорсио и Пухчовците Първи и Втори, при което Мейбъл надигна глава, избъбри „Очаква ни предимно топло и слънчево време“, после отново се отпусна на възглавницата.

Гледах ги, докосвах меките им бузки, слушах похъркването им... и ето че фаталната мисъл „Де да можеше...“ превзе съзнанието ми без предупреждение. „Де да можеше...“ Мрак, спомени, мъка се надигнаха и ме погълнаха като цунами.

22 ч. Хукнах надолу към кухнята. Още по-зле: съвършено тиха, изоставена, пуста. „Де да можеше...“ Престани! Не можеш да си позволиш това. Включи чайника. Не прекосявай в тъмната страна.

22:01 ч. Звънецът на вратата! Слава богу! Но кой може да идва посред нощ?

ОТКАЧАЛКИ ДАЛ БОГ

Четвъртък, 18 април 2013 г. (продължение)

22:45 ч. Бяха Том и Джуд, и двамата напълно гипсирани; влязоха с кикот и препъване в антрето.

— Може ли да използваме лаптопа ти? Бяхме в „Мръсния бургер“ и...

— Мъчех се да вляза в „Има много риба в океана“ на айфона си, само че не успяваме да даунлоуднем снимка от Гугъл, та затова... — Джуд изтрополи надолу по стълбите в кухнята с високите си обувки и костюм за работа, Том, все тъй мургав, атлетичен, красив и триумфално хомосексуален, ме целуна церемониално.

— Мляс! Бриджет! Отслабнала си БЕЗУМНО!

(От петнайсет години насам все това ми казва, като се видим, дори когато бях бременна в деветия месец.)

— Ей, да ти се намира вино? — подвикна Джуд от кухнята.

Оказва се, че Джуд — която сега практически коли и беси в Сити, но продължава да пренася страстта си към опасни финансови операции в любовния си живот — била зърната вчера в интернет сайт за запознанства от ужасния ѝ бивш съпруг: Злия Ричард.

— И да! — съобщи Том, докато слизахме надолу при нея. — Злия Ричард Откачалката, макар да обърка живота на тази разкошна жена за СТО години с откачалските си номера и фобия от обвързване, след което се ожени за нея и я напусна само след десет месеца, имаше НАГЛОСТТА да ѝ прати възмутено съобщение, задето фигурирала в сайта... Намери го, Джуд... намери го...

Джуд безпомощно взе да рови из паметта на телефона си.

— Ами не го намирам. Мамка му, изтрил го е. Възможно ли е да изтриеш собственото си съобщение, след като вече...

— О, дай на мен, скъпа. Та така де, въпросът е, че Злия Ричард ѝ прати това оскърбително съобщение и после я БЛОКИРА, затова... — Том прихна да се смее. — Затова...

— Ще пуснем фалшива личност на „Има много риба в океана“ — довърши Джуд.

— По-скоро „има много лапнишарани“ — изпръхтя Том.

— Най-точно казано, „има много сбърканяци“, така че ще използваме измислено момиче, за да го изтезваме! — отсече Джуд.

Всички се сместихме на дивана, Джуд и Том се заловиха да преглеждат снимки на двайсет и пет годишни блондинки в Гугъл Образи и взеха да се мъчат да ги даунлоуднат в сайта за запознанства, като през цялото време подхвърляха лекомислени отговори на въпросите за профила. Прищя ми се Шацър да беше тук и да се разбуйства феминистично, вместо да е в Силициевата долина и да се вихри като дот-ком спец заедно с нейния неочакван след години на феминизъм дот-ком съпруг.

— Какви книги харесва тя? — попита Том.

— Пиши: „Ама сериозно, нима те интересува?“ — заяви Джуд. — Мъжете обичат кучки, не забравяй.

— Или „Книги? Кво пък е това?“ — предложих аз и после си припомних. — Чакайте! Не е ли тотално против правилника за срещи? Правило номер четири: използвай автентична и смислена комуникация.

— Да. ФАНТАСТИЧНО нередно и нездравословно е — отговори Том, който всъщност е старши психолог, — но при откачалки не се брои.

Толкова бях облекчена, че ме отърваха от Цунамито на мрака, та се впуснах с ентузиазъм в създаването на Отмъстителката в сайта „Има много риба в океана“ и за малко да забравя новината си.

— „Грийнлайт Продъкшънс“ ще правят моя филм! — съобщих развълнувано най-сетне.

Те се втренчиха в мен стъписани, последва обстоен разпит, а след него — ликуване.

— Велика си, момиче! Младо гадже, сценарий за киното. Я как всичко ти тръгна — възхищаваше се Джуд, докато ги изтиквах през вратата, та да си легна да спя.

Докато Джуд с препъване излизаше на улицата, Том ме изгледа с притеснение и попита колебливо:

— Добре ли си?

— Да — отвърнах. — Така мисля, просто...

— Бъди предпазлива, мила — рече той, внезапно отрезвен и превключил на професионална вълна. — Доста ще ти се струпа с

разните му съвещания, крайни срокове и тям подобни.

— Знам, но нали каза, че пак трябва да започна работа и да пиша...

— Така е. Само че ще ти трябва повече помощ с децата. В момента си в нещо като сапунен мехур. Фантастично е, че успя да си стъпиш на краката, но вътрешно още си уязвима и...

— Том! — подвикна Джуд и се заклатушка към такси, което бе зърнала на главната улица.

— Знаеш, че сме насреща, ако имаш нужда от нас — увери ме Том. — По всяко време на деня или нощта.

22:50 ч. Като се замислих за „автентичната и смислена комуникация“, реших да се обадя на Рокстър и да му кажа за гнидите.

22:51 ч. Въпреки че е възкъсничко.

22:52 ч. Също така необявеното преминаване от съобщения към телефонен разговор с Рокстър е някак прекалено драматично и ще придаде нежелана тежест на цялата тема с гнидите. Ще му изпратя съобщение.

„Рокстър?“

Много кратко чакане.

„Да, Джоунси?“

„Помниш ли как ти казах, че ще работя тази вечер?“

„Да, Джоунси.“

„Причината беше друга.“

„Знам, Джоунси. Никак не те бива да лъжеш, дори в есемес. Да не въртиш любов с някой по-млад?“

„Не, но е не по-малко конфузно. Свързано е с природолюбителските ти страсти и света на насекомите.“

„Дървеници?“

„Почти уцели...“

„Спонтанно изкрещява и истерично си почесва главата. Хайде бе... въшки?!“

„Ще можеш ли някога да ми простиш и пр.?“

Кратичка пауза и после — сигнал за съобщение.

„Да се отбия ли? В Камдън съм.“

Възхитена от шеговитото великодушие на Рокстър, му пратих отговор:

„Да, но нямаш ли възражения срещу въшките?“

„Не. Проверих ги в Гугъл. Алергични са към тестостерон.“

ИЗКУСТВОТО НА СЪСРЕДОТОЧАВАНЕТО

Петък, 19 април 2013 г.

60,7 кг; калории 3482 (лошо); брой проверки на Рокстър за гниди 3; брой гниди, намерени у Рокстър 0; брой насекоми, открити в храната на Рокстър 27; брой насекоми, открити в поразената къща 85 (лошо); съобщения до Рокстър 2; съобщения от Рокстър 0; общи имейли от родители на съученици 36; минути, прекарани в четене на имейли 62; минути, прекарани в блеене по Рокстър 360; минути, прекарани в обмисляне на подготовката за филмовата среща 20; минути, прекарани в подготовка за филмовата среща 0.

10:30 ч. Така. Наистина сядам и се захващам да работя върху презентацията на сценария си, който е осъвременяване на прочутата норвежка трагедия „Хеда Габлър“ от Антон Чехов, само че действието се развива в Куинс Парк. Изучавах „Хеда Габлър“ за финалния ми изпит по английска литература в университета на Бангор, на който, уви, получих „среден“. Но може би е дошъл моментът за компенсация.

10:32 ч. Наложително е да се съсредоточа.

11 ч. Направих си кафе и доядох остатъците от закуската на децата, после се унесох да си припомням моменти от снощното посещение на Рокстър: появата на Рокстър в 23:15 ч., адски сладък в джинси и тъмен пуловер, с блеснали очи, усмихнат, понесъл овчарски пай от „Уейтроуз“, две консерви печен боб и ямайски джинджифилов кейк.

Ммм. Как само изглеждаше лицето му, когато беше върху мен, с наболата брада по красивия контур на челюстта му, с малката празнина между предните зъби, която се вижда само отдолу, масивните голи рамене. Събуждането ми посред нощ от усещането, че Рокстър ме целува много нежно — по рамото, по шията, по бузата, по устните, а ерекцията му се притиска до бедрото ми. О, боже, толкова е красив, и толкова хубаво се целува, и толкова е страхотен в секса... Мммм. Така, трябва да мисля за темите на феминизма, предфеминизма и антифеминизма в... О, боже, ама колко прекрасно беше само, прави ме

толкова щастлива... Сякаш съм в мехур от щастие. Хайде, стига, трябва да работя.

11:15 ч. Внезапно избухнах в смях, като си припомних бомбастичния ни диалог посред секса снощи.

— О... о... о... толкова си твърд.

— Твърд, защото те искам, мила.

— Толкова твърд...

— Ти ме втвърдяваш, сладурче.

И тогава нещо взех, че твърде се увлякох и простенах:

— И ти мен ме втвърдяваш.

— Какво? — ахна Рокстър и избухна в смях. И двамата се заляхме в кискане и трябваше да започваме всичко отново.

На Рокстър окото не му мигна от гнидите, типично за ведрата му природа, макар и двамата да се съгласихме, че в името на отговорния секс най-напред трябва да се срещим един друг. Рокстър беше толкова смешен, докато ми разресваше косата, като се преструваше, че намира въшки и ги изяжда, а от време на време ме целуваше по тила. Когато дойде моят ред да срещна Рокстър с гребена за гниди, не исках да привличам внимание към възрастта си със слагане на очила, така че просто разресах великолепната му гъста коса, без да виждам абсолютно нищо. За щастие Рокстър май беше нетърпелив да се свърши с това и да идем в спалнята, та не забеляза моята слепота. А и вероятно беше незастрашен поради своя тестостерон. Така де, не е ли нормално да проявиш суета и да не си сложиш очила, докато претърсваш косата на младото си гадже за гниди?

11:45 ч. Хайде вече. Сценарият ми! „Хеда Габлър“ е съотносителна към модерната жена, защото описва рисковете да се опитваш да преминеш през живота при всичките мъже в него. Защо Рокстър още не ми праща съобщение? Дано да не е заради инцидента с инсектите.

С Рокстър успяхме като никога да закусим заедно днес, тъй като Клои, бавачката, заведе децата на училище. Клои, която работи при мен от времето точно след случилото се, е като мой подобрен вариант: по-млада, по-слаба, по-блага, по-добре се грижи за малките и си има подходящ по възраст партньор на име Греъм. При все това на този етап се въздържам да показвам Рокстър на Клои и децата, така че той се крие в спалнята, докато всички поемат към училище.

Рокстър тъкмо бе щастливо наченал първата си купа с мюсли, когато изплю каквото имаше в устата си върху масата. Очевидно съм свикнала с подобни прояви, макар че не и от страна на Рокстър. И тогава той ми поднесе купичката. Мюслиите бъкаха от дребни насекоми, които подскачаха и се давеха в млякото.

— Въшки ли са? — попитах погнусена.

— Не — мрачно проговори той. — Гъгрици.

За беда реакцията ми беше да се изкискам.

— Имаш ли представа какво е да си пъхнеш в устата лъжица, пълна с инсекти? — възмути се той. — Можех да умра. А по-важното е, че и те можеха да умрат.

И тогава, докато изсипваше съдържанието на купичката в правилния контейнер за отпадъци, нададе вик:

— Мравки!

Спретната колона от мравки се точеше от вратата на сутерена към контейнера за хранителни отпадъци. Когато той разклати завесата, за да ги отпъди, оттам се вдигна малко ято молци.

— Ооох! Събрала си тук деветте египетски напасти! — изпъшка Рокстър.

И макар да се засмя и да ме целуна много секси в антрето, не спомена нищо за приближаващия уикенд и имам чувството, че нещо не е наред, та макар то да е само комбинираната гавра с трите му големи страсти: насекомите, храната и рециклирането.

12 ч. Уф! Стана пладне, а още не съм подготвила нищо от моите Мисли.

12:05 ч. Още няма есемес от Рокстър. Дали пък аз да не му пиша? Старо и желязно правило е след съвкупление кавалерът пръв да напише съобщение на дамата, но може би социо етикетът не важи, когато е намесено нашествие от насекоми.

12:10 ч. Така. „Хеда Габлър“.

12:15 ч. Току-що му написах: „Много съжалявам за деветте египетски напасти и задето се смях. Ще saniрам цялата къща и обитателите ѝ за следващото ти посещение. Добре ли си?“

12:20 ч. Така. Отлично. „Хеда Габлър“. Рокстър не ми отговаря.

12:30 ч. Рокстър още не отговаря. Крайно нетипично за него.

Я да взема да си проверя имейлите. Понякога Рокстър мени електронните пространства ей тъй, за да се фука.

Входящата ми кутия е запълнена не само от куп търговски съобщения, линкове към Ютюб клипове, предложения за мексиканска виагра, но и от поток имейли до всички родители от класа по повод липсващите обувки на Атикус.

Подател: НИКОЛЕТ МАРТИНЕС

ТЕМА: ОБУВКИТЕ НА АТИКУС

Атикус се прибра у дома с обувка на Луиджи, а другата обувка също не е негова, нито е надписана. Ще съм признателна, ако ми бъдат върнати обувките на Атикус, и двете от които са ясно обозначени.

12:35 ч. Реших да се присъединя към груповия обмен, за да покажа солидарност и да се разсея от работата.

Подател: БРИДЖЕТ БИЛИМАМА

ТЕМА: ОТНОСНО: ОБУВКИТЕ НА АТИКУС

Само за изясняване — Луиджи и Атикус с по една обувка ли се прибраха от плуване?

12:40 ч. Хе-хе, възбудих масов имейл отговор: шегички за деца, дето се прибират у дома без панталони, без гащи и пр.

Подател: БРИДЖЕТ БИЛИМАМА

ТЕМА: УХОТО НА БИЛИ

Били се прибра от футбол вчера само с едно ухо. Случайно да е останало у някого другото ухо на Били? Беше МНОГО ясно обозначено и ще съм признателна, ако ми бъде върнато незабавно.

12:45 ч. Йеее!

ПОДАТЕЛ: НИКОЛЕТ МАРТИНЕС

ТЕМА: ОТНОСНО: УХОТО НА БИЛИ

Някои, изглежда, мислят, че момчетата сами се грижат за вещите си и че родителите ги обозначават, за да си намират развлечение. Всъщност това е съществено за развитието им като независими индивиди. Може би ако липсваха обувките на тяхното дете, щяха да имат съвсем друго отношение по въпроса.

12:50 ч. Охо! Май обидих елитното майче в класа и ужасих всички останали. Ще изпратя всеобщо извинение.

ПОДАТЕЛ: БРИДЖЕТ БИЛИМАМА

ТЕМА: ОБУВКИТЕ НА АТИКУС, УХОТО НА БИЛИ И ПР.

Прощавай, Никорет, опитвах се да пиша, бях се отегчила и просто се пошегувах. Посипвам си главата с пепел.

12:55 ч. Неее!

ПОДАТЕЛ: НИКОЛЕТ МАРТИНЕС

ТЕМА: БРИДЖЕТ ДЖОУНС

Бриджет, вероятно неправилно изписаното ми име е фройдистка грешка. Всички сме наясно, че страдаш през случайните периоди на въздържание от пушене. Ако е било преднамерено, тогава е оскърбително и грубо. Може би трябва да го обсъдим в присъствието на шефа на катедра „Вероучение“.

Николет

Мамка му! Нарекла съм я Никорет! Виж какво, не задълбавай в това. Забрави го за момента и се съсредоточи.

13:47 ч. Това е абсурдно. ИЗЦЯЛО съм блокирана.

13:48 ч. Всички майки от класа ме мразят, а Рокстър не ми отговаря.

13:52 ч. Захлупих глава на кухненската маса.

13:53 ч. А, не, никакво преминаване към тъмната страна. Гражина, чистачката, ще е тук всеки момент и не бива да ме вижда така. Ще ѝ оставя бележка относно напастите от насекоми и отивам в „Старбъкс“.

14:16 ч. В „Старбъкс“ съм, с панини със сирене и шунка. Супер.

15:16 ч. Огромни тълпи от изфръцкани майки с колички завзеха кафето и приказват прекалено високо за съпрузите си.

15:17 ч. Тук е адски шумно. Мразя хора, които говорят по телефона в кафето... О, телефонът ми, може би е Рокстър!

15:30 ч. Беше Джуд, очевидно по време на съвещание, защото прошепна предпазливо:

— Бриджет. Злия Ричард абсолютно хлътна по Изабела.

— Коя е Изабела? — изшептах настойчиво.

— Момичето, което измислихме за „Има много риба в океана“.

Злия Ричард си науми да си уреди среща с нея утре.

— Но тя не съществува.

— Именно. Тя, това съм аз. Уреди си среща с мен, тоест с нея, в „Шадоу Лаундж“ и тя ще му върже тенекия.

— Гениално — прошушнах, а Джуд повиши глас и изрече властно:

— Застопорете два милиона йени на сто двайсет и пет и чакайте печалбите от тримесечията. — После зашепна: — В същото време мъжът, с когото се свързах в сайта за срещи с необвързани лекари, има среща с мен, истинската мен, на две пресечки разстояние в хотел „Сохо“.

— Супер! — избъбрих объркана.

— А? Нали?! Трябва да затварям чао.

Дано кандидатът от сайта за срещи с необвързани лекари не се окаже изобретен от Злия Ричард.

15:40 ч. Още няма съобщение от Рокстър. Не мога да се концентрирам. Отивам си у дома.

16 ч. У дома заварих много остра бабешка миризма. Гражина прилежно беше изпълнила инструкциите ми, изхвърлила беше всичката храна, беше почистила и напръскала навсякъде, поставила

беше топчета нафталин на всички евентуални точки за вход и изход по дъсчения под, стените, вратите и мебелите. Ще ми отнеме цял уикенд, а по-вероятно цял живот да открия и унищожа всички топчета нафталин. Никой молец не би оцелял при тази миризма, нито, уви, младо гадже. Но това най-вероятно е без значение, защото от него още няма НИ ЗВУК, НИ СТОН.

16:15 ч. Уууф! Трясък, тропот и гласове — всички се прибират у дома. Петък вечер е, време е Клои да си върви, а аз още не съм си подготвила Мислите.

16:16 ч. Как може Рокстър да не отговаря? Въпреки че моят есемес беше въпрос. Дали? Пак трябва да си проверя последното изпратено съобщение.

„Много съжалявам за деветте египетски напасти и заедно се смях. Ще санирам цялата къща и обитателите ѝ за следващото ти посещение. Добре ли си?“

Издадам в покруса. Не само че съобщението завършва с въпрос, а съдържа безспорна презумпция, че отново ще видя Рокстър.

18 ч. Слязох долу, като се постарах да скрия унинието си от Били и Мейбъл (които, слава богу, тъй като вече е уикенд, бяха погълнати съответно от „Растения срещу зомбита“ и „Чихуахуа от Бевърли Хилс 2“), докато в същото време притоплях спагетите болонезе (всъщност само сиренето без спагетите, защото Гражина беше изхвърлила всичката паста). Накрая, когато вечерята приключи, дейността по зареждането на миялната машина явно причини някакво сътресение у мен, защото изпратих на Рокстър веселяшко съобщение, гласящо: „Дойде уиииикенд!“.

И после изпаднах в пароксизъм на душевно страдание, толкова тежко, та оставих Били до безкрайност да убива растения чрез зомбита, а Мейбъл да гледа „Чихуахуа от Бевърли Хилс 2“ за седми път, само и само да не забележат. Давах си сметка, че това е лениво и безотговорно родителско поведение, но реших, че е по-малкото зло в сравнение с емоционалната вреда, нанесена от майка, депресирана заради мъж, чиято възраст е по-близка до... Оууу! Нима наистина Рокстър е по-близо по възраст до Мейбъл, отколкото до мен? Не, но май с Били случаят е такъв. О, господи. Къде ми е умът? Нищо чудно, че той спря да комуникира.

21:15 ч. Още няма съобщение. Най-после мога да се отдам на свободно падане в кладенеца на мъката, комплексите, ситуацията на издърпано под краката емоционално килимче и пр. Проблемът при връзка с по-млад мъж е създадената илюзия, че връщаш времето назад. Понякога, когато сме на стола в банята и улавям образа на двама ни в огледалото. Да правя това с Рокстър на моята възраст, просто не мога да повярвам, че съм аз. Но сега това изчезна и аз се пръснах като балон. Нима използвам връзката си, за да блокирам екзистенциалното отчаяние от остаряването и от страха, че може да получа удар и какво би станало тогава с Били и Мейбъл?

Още по-зле беше, когато бяха мънички. Живеех с постоянния ужас, че мога да умра внезапно през нощта или да падна по стълбите и няма кой да дойде, така че те ще останат сами и накрая ще ме изядат. Но както изтъкна Джуд, „по-добре, отколкото да умреш сама и да те изяде овчарка елзаска порода“.

21:30 ч. Трябва да си припомням какво се казва в „Дзен и изкуството да се влюбваш“: когато той дойде, посрещаме го радушно, когато си тръгне, оставяме го да си върви. Също така, когато последователите на Дзен сядат на Възглавничката, те се сприятеляват със Самотата, която е различна от Самотуването. Самотата е Преход и начин, по който обичаните от нас хора влизат в живота ни и отново си отиват, което е част от Живота; а може би това е Самотуването, а Самотата е... Още няма съобщение.

23 ч. Не мога да се накарам да заспя.

23:15 ч. О, Марк. Марк. Знам, че минах през тази въртележка „Ще се обади ли, няма ли да се обади?“, докато излизахме, преди да се оженим. Но дори тогава беше различно. Познавах го толкова добре още откакто тичах без дрехи по моравата на родителите му.

Той водеше разговори с мен, докато спеше. И тогава можех да разбера съкровените му чувства.

— Марк? — Това прекрасно заспало мургаво лице върху възглавницата. — Ти прекрасен ли си?

Въздиша в съня си, изглежда натъжен, засрамен, поклаща глава.

— Майка ти обича ли те?

Вече е много тъжен, опитва се да каже „не“ насън. Марк Дарси, прочутият и могъщ адвокат по човешки права, а вътрешно — малкото травмирано момче, отпратено в пансион на седемгодишна възраст.

— Аз обичам ли те? — питам.

И тогава той се усмихва в съня си, щастлив, горд, кима, придърпва ме към себе си, сгушва ме под ръката си.

Познавахме се изцяло и отвсякъде. Марк беше джентълмен и аз му се доверявах изцяло за всичко, заради него напуснах сигурното си убежище и излязох в света. Беше като да изследваме страховитите дълбини на океана от защитената ни малка подводница. А сега... всичко е страшно и никога вече няма да има безопасност.

23:55 ч. Какво правя? Ама какво правя? Защо подхванах всичко това? Защо не си останах както си бях? Тъжна, самотна, безработна, асексуална, но поне майка и вярна на техния... вярна на техния баща.

ТЪМНАТА НОЩ НА ДУШАТА

Петък, 19 април 2013 г. (продължение)

Пет години. Нима наистина минаха пет години? В началото беше въпрос да се избута денят. За щастие Мейбъл беше твърде малка, за да разбира какво става, но, о, споменът за Били, който тичаше из къщата и повтаряше „Къде е тати?“... Джеръми и Магда на вратата, полицаят зад тях, израженията им. Изтичах инстинктивно към децата, притиснах ги към себе си ужасена. „Какво има, мамо? Какво е станало?“ Длъжностни лица в дневната ни, някой случайно включва на новините и на екрана е лицето на Марк с надпис под него:

Марк Дарси 1956-2008

Спомените ми са размазани. Приятели и роднини ме обкръжават и затварят като в утроба. Колегите адвокати на Марк уреждат всичко — завещание, смъртен акт... Невероятно, като филм, който няма край. Сънищата, още с Марк в тях. Сутрините със събуждането ми в пет часа, отърсването от съня за части от секундата, винаги същите мисли и после припомнянето: съсичащият удар на болката, сякаш огромен кол ме побива към леглото право през сърцето, неспособна да шавна, за да не размърдам болката и тя да се разпространи в мен, съзнанието, че след половин час децата ще се събудят и трябва да се задействам: памперси, биберони, усилия да се преструвам, че всичко е наред или че поне владее положението, докато пристигне помощ и мога да се свра да страдам в банята, а после да си сложа спирала на миглите и да продължа напред.

Ала имаш ли деца, не можеш да си позволиш да рухнеш, трябва да се държиш. Армията от психолози и терапевти помогна с Били, а по-късно и с Мейбъл: „приемливи варианти на истината“, „честност“, „говорене“, „без тайни“, „стабилна база“, над която да се гради. Що се отнася до стабилната база, тоест (помъчете се да не се смеете) аз — там вече беше друго.

Главното, което си спомням от тези сеанси, се свеждаше до следното: „Можеш ли да оцелееш?“. Избор нямаше. Всички онези мисли, които се скупчваха в ума ми — последният ни миг заедно,

усещането от допира на костюма на Марк до кожата ми, аз по нощница, незнаеща, че това е последната ни целувка на раздяла, опитите да възпроизведа погледа в очите му, звука на звънеца, лицата на прага, мислите „Аз никога...“, „Ако само...“, — те трябваше да бъдат блокирани. Грижливо оркестрираният процес на скърбене, надзираван от експерти с меки гласове, със съчувствени сдържани усмивки, беше по-малко полезен от кроежите как да сменя памперс и едновременно да изпека панирани филенца риба в микровълновата. Да поддържам кораба върху вълните, та макар и не съвсем изправен, според мен бе деветдесет процента от битката. Марк за всичко се беше погрижил: финансови дела, застрахователни полици. Напуснахме голямата къща в Холанд Парк, пълна със спомени, и се нанесохме в тази къщичка в Чок Фарм. Училищни такси, поддръжка по дома, сметки, приходи — всички тези практически пунктове бяха уредени. Сега нямаше нужда да работя, само да се грижа за Мейбъл и Били — моя умален Марк — всичко, което ми бе останало от него; да ги опазя живи, та и те да поддържат мен жива. Майка, вдовица, поставя единия крак пред другия. Ала вътрешно бях празна черупка, опустошена, вече не аз.

Ала когато изминаха четири години, приятелите ми отказаха да търпят повече това.

ПЪРВА ЧАСТ

ПРЕРОДЕНА ДЕВИЦА

ЕДНА ГОДИНА ПО-РАНО...

Това са извадки от миналогодишния ми дневник с начало отпреди една година, или четири години след смъртта на Марк, които дават да се разбере как се докарах до настоящото положение.

ДНЕВНИК 2012 Г.

Четвъртък, 19 април 2012 г.

79 кг; алкохолни единици 4 (добре); калории 2822 (но по-добре да ям истинска храна в клуба вместо парченца изсъхнало сирене и късчета панирана риба у дома); вероятност да правя секс или някога отново да пожелая да правя 0.

— Тя трябва да прави секс — заяви категорично Талита, докато отпиваше от своята водка мартини и се озърташе тревожно из „Шордич Хаус“ за кандидати.

Беше една от уж редовните ни вечери, на които Талита, Том и Джуд настояваха да присъствам в желанието си „да ме изведат сред хора“ — нещо като да придружиш баба си на плажа.

— Така е — съгласи се Том. — Казах ли ви, че си намерих апартамент в „Чеди“ в Чан Май срещу само двеста лири на вечер в LateRooms.com. В „Експедиа“ предлагаха малки апартаменти за по 179, но бяха без тераса.

В последно време Том беше развил крайна обсебеност към почивки в бутикови хотели и се мъчеше да ни накара да прекроим начина си на живот, така че да пасва на блога на Гуинет Полтроу.

— Млъквай, Том — измърмори Джуд и вдигна поглед от своя айфон, на който беше отворила сайт с име „Срещи с необвързани лекари“. — Това тук е сериозно. Трябва да предприемем нещо. Тя се превръща в Преродена девица.

— Вие не разбирате — намесих се. — Не съществува такава вероятност. Не желая друг мъж. Дори да беше обратното, а то не е, изобщо не съм в състояние за такова нещо, напълно асексуална съм и никой не би ме харесал никога, ама наистина никога повече.

Взрях се в корема си, който надигаше черната блузка. Бях се превърнала в преродена девица. Бедата на съвременния свят е, че непрестанно сме бомбардирани с образи, свързани със секс и сексуалност — ръка, стиснала нечие дупе на билборда, двойка се целува на плажа в реклама за почивка на Карибите, влюбени от реалния живот, плътно притиснати един към друг в парка, презервативи на касата в магазина — един цял приказан свят на секс, в който вече нямате място и никога няма да имате.

— Няма да се опълчвам срещу тези неща, те са просто част от живота ми на вдовица и от постепенното ми преобразяване в бабка — заявих мелодраматично с надеждата, че те мигом ще ме обявят за Пенелопе Крус или за Скарлет Йохансон.

— О, драга, не ставай глупава — отвърна Талита, докато махаше на сервитьора за нов коктейл. — Може би се налага да свалиш малко килограми, да си инжектираш ботокс и да направиш нещо с косата си, но...

— Ботокс?! — възкликнах възмутено.

— О, боже — викна внезапно Джуд. — Този тип не е лекар. Беше в сайт за запознанства с любовници танцьори. Снимката е същата!

— Може да е лекар, който също така е и танцуващ любовник и така покрива всички сфери — окуражих я.

— Млъквай, Джуд — скара й се Том. — Затънала си в тресавището, погълната от мъгляви кибер образи, повечето от които не съществуват или се появяват и изчезват, когато им скимне.

— Ботоксът може да те убие — обявих мрачно. — Става дума за ботулизъм. Извличат го от крави.

— И какво от това? По-добре да умреш от ботокс, отколкото от самота, понеже си твърде сбръчкана.

— Талита, замълчи, за бога — възропта Том.

Изведнъж осъзнах колко ми липсваше Шацър и ми се прииска да беше с нас и да каже: „Майната ви, ще престанат ли всички да нареждат на другите да мълчат?“.

— Да, млъквай, Талита — намеси се Джуд. — Не всички искат да изглеждат като участници в шоу за изроди.

— Драга — обърна се към нея Талита и положи длан на челото си. — Аз НЕ СЪМ изрод. Да оставим настрана скръбта, но Бриджет е изгубила, или може би трябва да кажа, временно се е простила със

сексуалната си същност. Наше задължение е да ѝ помогнем да я открие.

И като отметна великолепната си лъскава коса, Талита се облегна назад на стола си, докато ние тримата се взирахме в нея смълчани и отпивахме от коктейлите си през сламките като някакви петгодишни.

Талита отново се въодушеви.

— Да не изглеждаш на възрастта си е въпрос на „директиви“. На тялото трябва да му бъде наложено да отхвърли натрупването на мазнини, характерно за средната възраст, бръчките са напълно ненужни, а да развееш жива и лъскава коса...

— Закупена за мижава сума от бедстващи индиански девственици... — вметна Том.

— Без значение как си се сдобила с нея и как си я прикрепила към главата си, тя ти стига, за да върнеш часовника назад.

— Талита — обади се Джуд. — Наистина ли те чух да използваш заедно думите „средна“ и „възраст“?

— Не го мога, и толкова — отсякох аз.

— Ето кое ме натъжава. Жени на нашата възраст...

— На твоята възраст — изсумтя Джуд.

— ... могат да винят само себе си, задето си лепват етикет „неспособни“, като не спират да повтарят как не са излизали на среща от четири години. „Изчезваща жена“ на Джърмейн Гриър трябва да бъде безмилостно унищожена и погребана. За свое собствено добро и за доброто на околните жената трябва да овладее излъчване на мистериозна самоувереност и привлекателност, да си оформи нов облик...

— Като Гуинет Полтроу — отбеляза бодро Том.

— Гуинет Полтроу не е на „нашата възраст“ и е омъжена — възрази Джуд.

— Не, имам предвид, че не мога да спя с някого — обясних аз. — Не би било честно спрямо децата. Имам толкова много за вършене, а по мъжете си има голямо тичане.

Талита ме огледа печално в обичайните ми черни панталони с ластик на талията и дългата блуза, покриващи останките от онова, което някога беше моята фигура. Талита беше в позиция да дава мнения, като се имаше предвид, че се беше омъжвала три пъти и

откакто я познавах, никога не беше оставала без някой влюбен до уши, който да подтичва след нея.

— Жената си има своите потребности — обяви драматично Талита. — Какво добро ще донесе една майка на бедните си деца, ако страда от ниско самочувствие и сексуална неудовлетвореност? Не правиш ли скоро секс, в буквалния смисъл ще се затвориш в черупка. И по-важното, ще се спаружиш. И ще се озлобиш.

— Все едно — измърморих.

— Какво?

— Не би било честно към Марк.

Настъпи тишина. Като че срещу приповдигнатото настроение, съпътстващо вечерта, беше захвърлена грамадна мокра риба.

По-късно обаче, вече доста понаквасен, Том ме последва в дамската тоалетна и се облегна за опора на стената, докато аз размахвах ръце пред дизайнерското кранче в опит да накарам водата да потече.

— Бриджет — произнесе Том, докато аз опипвах под мивката за някакъв бутон.

Погледнах нагоре.

— Какво?

Том беше превключил на професионална вълна.

— Марк би желал да си намериш някого. Не би искал да буксуваш на място...

— Не буксувам — отвърнах и се изправих с известно затруднение.

— Трябва да работиш — заяви той, — да имаш свой живот. И ти е нужен някой, който да бъде до теб и да те обича.

— Имам си живот — отвърнах дрезгаво. — И не ми трябва мъж. Имам децата.

— Е, ако не друго, поне ти трябва някой, който да ти показва как да пускаш водата. — Той протегна ръка към квадратната колонка и завъртя нещо в основата, при което бликна вода. — Погледни в Гуп — предложи, внезапно превъплътил се обратно в забавния и лекомислен Том. — Виж какво има да каже Гуинет на тема секс и френския маниер на възпитаване на децата.

23:15 ч. Току-що пожелах лека нощ на Клои, като се постарях да прикрия леката си замаяност.

— Съжалявам, че закъснях малко — измънках смутено.

— Пет минути? — отговори тя и сбърчи нос добродушно. — Радвам се, че си се позабавлявала!

23:45 ч. Вече съм в леглото. Честно казано, вместо обичайната пижама на кученца, която подхожда на пижамите на децата, облякла съм единственото бегло подобие на секси нощничка, в която успях да се напъхам. Внезапно ме е обзело чувство на надежда. Може би Талита е права! Ако се спаружа и озлобя, каква полза биха имали децата? Ще се превърнат в претенциозни егоцентрици, а аз — в мърмореща негативистка, която смуче шери и от време на време надава вой: „Няма ли някой да стори нещо за меееен!“.

23:50 ч. Може би преминавам през дълъг и тъмен тунел, в чийто край се задава светлина. Може пък да има шанс някой да ме обича. Няма причина да не мога да доведе мъж тук. Бих могла да сложа райбер на вратата, та децата да не вземат да се натъкнат на „нас“, докато създаваме един чувствен свят на... Бррр! Мейбъл проплака.

23:52 ч. Втурнах се в детската стая, където заварих разрошеното човече да се надига до седнало положение на долното легло и после да се отпуска напред като празен чувал, както прави винаги, защото знае, че не бива да става нощем. После Мейбъл се изправи отново и погледна надолу към пижамата си, която беше изцапана от диария, зейна и повърна.

23:53 ч. Отнесох Мейбъл в банята и съблякох пижамата, като се борех с пристъпите на гадене.

23:54 ч. Почистих и подсуших Мейбъл, оставих я на пода и отидох да потърся нова пижама, да сваля мръсните чаршафи и да направя опит да открия чисти.

Полунощ. Плач от стаята на децата. Все още с изцапаните от диария чаршафи, се насочих към стаята само за да установя, че плачът се носи от банята. Обмислих поглъщането на малко вино. Напомних сама на себе си, че съм отговорна майка, а не леко момиче в „Ол Бар Уан“.

00:01 ч. Паникьосана и изпаднала в състояние на ступор, стоях между детската стая и банята. Плачът от банята се засили. Втурнах се натам, убедена, че Мейбъл поглъща самообръсначка „Бик“, отрова или нещо подобно, за да я заваря да дриска на пода със смесено изражение на вина и тревога.

Заляна бях от любов към Мейбъл. Вдигнах я на ръце. Следите от диария и повръщано сега бяха не само по чаршафите, постилката на банята, Мейбъл и т.н., но също така и по подобие на секси нощничка.

00:07 ч. Отидох в детската стая, притиснала към себе си Мейбъл и изпоцапаните чаршафи, където открих, че Били е станал от леглото с мокра и разбъркана коса и гледа нагоре, сякаш съм милостивият Бог и притежавам всички отговори. Били остана с взор, прикован в мен, докато повръщаше в стил „Екзорсистът“, само дето главата му запази неподвижна позиция, вместо да се върти във всички посоки.

00:08 ч. По пижамата на Били изригна диария. Обърканото изражение на Били ме изпълни с обич към него. Озовахме се в преливаща от голямо количество дрискано и повръщано групова прегръдка в „калифорнийски дух“, при която аз стисках Били, Мейбъл, постилката за баня, пижамите и подобие на секси нощничка.

00:10 ч. Прииска ми се Марк да беше тук. Изведнъж образът му изникна в съзнанието ми, както бе облечен в халат вечерно време, с показващ се малък участък голи окосмени гърди и весели пламъчета в очите заради бебешкия хаос, докато действа по военному и се мъчи да стегне всички ни, сякаш сме се озовали в ситуация, при която трябва да прекосим граница, а после осъзнава цялата абсурдност и двамата избухваме в смях.

Пропуска всички тези мънички моменти, помислих си. Пропуска израстването на собствените си деца. Дори ставащото сега би било забавно, а не объркващо и плашещо. Единият от нас би могъл да остане с тях, докато другият смени чаршафите, а после да ги наместим в двуетажното легло и да се посмеем на всичко това и... Как някой друг би могъл да им се радва и да ги обича по начина, по който ги обичаше той, дори когато дрискат на поразия...

00:15 ч.

— Мамо! — Били ме върна обратно към действителността. Безспорно ситуацията беше трудна: всички бяха омазани с дрискано и повръщано, стреснати и с непрестанни позиви на гадене. Идеалното решение би било да разделя децата, както и разните тъкани/течности, да ги сложа в гореща вана, а после да намеря чисти чаршафи. Но какво, ако дрискането/повръщането продължи? Тогава какво? Водата

би могла да стане заразна и вероятно бъркаща от холера също като клоака в бежански лагер.

00:16 ч. Достигнах до временно решение: поставих пластмасова постилка на пода на банята с разпръснати наоколо кърпи и възглавници.

00:20 ч. Реших да сляза до пералнята (т.е. до хладилника за вино).

00:24 ч. Затворих вратата и изтичах надолу.

00:27 ч. След като проясних мисълта си благодарение на глътка вино, реших, че прането на чаршафите и всичко останало беше маловажно. Важно и значително, разбира се, беше да запазя децата живи до сутринта и в идеалния случай успоредно с това да избегна нервен срив.

00:45 ч. Осъзнах, че макар виното да действа добре на главата ми, направи точно обратното със стомаха ми.

00:50 ч. Повърнах.

2 ч. До известна степен чисти, Били и Мейбъл сега спят на пода на банята върху и под кърпи. Решавам просто да легна до тях в оцапаното с повръщано и дрискано подобие на секси нощничка.

2:05 ч. Изпитвам удовлетворяващо чувство на триумф като генерал, успял в последния момент да спре сеч, кървава баня или нещо подобно, като излиза с мирно решение: дори започвам да дочувам музиката от „Гладиатор“ и да виждам себе си като един Ръсел Кроу, частично закрит от надпис „Възправя се герой“.

В същото време обаче съм неспособна да се отърва от усещането, че да се захващам с какъвто и да било еротичен сценарий при настоящото положение на нещата май не е особено добра идея.

НОВО НАЧАЛО — НОВО „АЗ“

Петък, 20 април 2012 г.

78,5 кг; минути, освободени за медитиране 20; минути, прекарани в медитиране 0.

14 ч. Добре. Взех решение. Ще се променя напълно. Ще се върна към изучаването на Дзен/Нова епоха/книги за самопомощ, йога и други подобни, като ще започна с вътрешна промяна, а не с външна, ще медитирам редовно и ще отслабна. Подготвила съм свещ и килимче за йога в банята, където тихичко ще медитирам и ще сложа мислите си в ред, преди да заведа децата на лекар, като няма да забравя да си оставя време за а) да взема нещо за похапване за из път и б) да откроя липсващите ключове от колата.

Също така ще направя следните неща:

ЩЕ

- отслабна с 14 килограма
- започна да използвам Туитър, Фейсбук, Инстаграм и Уотсърп, вместо да се чувствам стара и изолирана, защото всички други освен мен ползват Туитър, Фейсбук, Инстаграм и Уотсърп
- престана да се боя да настройвам телевизора, а вместо това просто ще откроя и прочета инструкциите за всички видове бутони и дистанционни управления, така че телевизорът да се превърне в източник на развлечение и удоволствие вместо в причина за нервен срив
- пера прането редовно и ще разчистя къщата от всички ненужни вещи, особено килера под стълбището, така че да има място за всичко и всичко да си е по местата в стил будистки храм/дома на Марта Стюарт
- помоля мама предвид горното да престане да ми изпраща неизползвани дамски чанти, шалове, порцеланови супници и други подобни и ще й напомня, че епохата на дажбите отдавна е отминала и в момента съществува недостиг на място, а не на вещи (поне в западния урбанизиран свят)

- започна да пиша моята адаптация на „Хеда Габлър“ с цел да поведе професионален живот на зрял човек

- пиша в действителност вече споменатия сценарий, вместо да прекарвам половината ден, като ставам от мястото си уж да търся нещо, а после да бродя безцелно от стая в стая, обзета от тревоги за оставени без отговор имейли, съобщения, сметки, срещи за игра с другарчета на децата, картинг партита, обезкосмяване на краката, часове при лекар, родителски срещи, уреждане на детегледачка, странни шумове от хладилника, килера под стълбите, причината телевизорът да не работи, а после да седна обратно, забравила какво всъщност съм търсила

- избягвам да обличам непрекъснато все същите три неща, а вместо това ще прегледам гардероба си и ще подготвя модерни „ансамбли“, базирани на облика на знаменитости по летищата

- почистя килера под стълбите

- установя защо хладилникът издава такъв шум

- се занимавам с имейли по един час на ден, вместо да прекарвам целия ден, блокирана в безнадеждна кибер въртележка от имейли, статии, календари, Гугъл, сайтове за пазаруване и почивки, като в същото време пиша съобщение на телефона си и накрая така и не отговарям на имейлите

- се постарая да не добавям Туитър, Фейсбук, Инстаграм и Уотсърп към въпросната кибер въртележка, когато започна да ги използвам

- имам грижата за имейлите мигом, та имейлът да се превърне в ефективно средство за комуникация, вместо входящата ми кутия да ме залива с чувство за вина и да е като бомба-вампир със закъснител

- бъда по-добра в грижите за децата от бавачката Клои

- установя постоянен режим с децата, та всеки да е наясно къде трябва да се намира и какво трябва да върши, най-вече аз

- чета книги за самоподпомагане на родители, в това число „Едно, две, три... прогрес“, „Облекчено отглеждане на деца“ и „Френските деца не се замерят с храна“ с цел да полагам по-добри грижи за децата от Клои

- бъда по-мила към Талита, Джуд, Том и Магда в отговор на тяхната доброта към мен

- ходя веднъж седмично на пилатес, два пъти седмично на зумба, три пъти седмично на фитнес и четири пъти седмично на йога.

НЯМА ДА

- пия толкова много диетична кока-кола преди йога, за да не се озовавам в положението по време на цялата сесия да се стискам да не пръцна

- закъснявам да закарам децата на училище никога вече

- правя неприлични жестове на хората, докато шофирам към училище

- се вбесявам от звуците, произвеждани от миялна, сушилня и микровълнова, които издават в опит да привлекат вниманието ми, че са приключили работа, и да губя време, като имитирам сърдито миялната, танцувайки наоколо и повтаряйки: „О, не, вижте ме, аз съм миялна машина, измих всички съдове“

- се дразня от мама, Уна или перфектната Николет

- наричам Николет „Никорет“

- дъвча повече от десет късчета „Никорет“ на ден

- крия празни бутилки от вино от Клои

- ям настъргано сирене направо от хладилника, така че да ръся по целия под

- крещя или да съскам на децата, а при всякакви ситуации ще им говоря със спокоен и равен тон като от запис на гласова поща

- пия по повече от една кутийка (от всяко) „Ред бул“ и диетична „Кока-кола“ на ден

- пия по повече от две небезкофеинови капучино на ден... или три

- ям повече от три хамбургера „Бик Мак“ или панини с шунка и сирене от „Старбъкс“ на седмица

- продължавам да казвам с предупредителен тон на децата „Едно... две...“, преди да съм решила какво да предприема, когато стигна до „три“

- лежа сутрин в леглото, обзета от мрачни или сексуални мисли, а ще ставам в шест часа и ще се приготвям да отведа децата на училище в стил Стела Маккартни, Клаудия Шифър или друга подобна

- се мятам истерично, когато нещата се объркат, а вместо това ще постигам примирение и покой и ще устоявам на негодите като солидно дърво.

Но как бих могла да се примиря със случилото се?... А, не, не бива да... Бррр! Време е за часа ни при лекаря, а аз не съм приготвила нищо за похапване за из път, нито съм писала, медитирала или определила местонахождението на ШИБАНИТЕ КЛЮЧОВЕ ЗА КОЛАТА! ПО ДЯВОЛИТЕ!

ДЕВСТВЕНА В СОЦИАЛНИТЕ МЕДИИ

Събота, 21 април 2012 г.

78 кг; минути, прекарани на тренажорното колело 0; минути, прекарани в почистване на килера 0; минути, прекарани да се уча как да използвам дистанционните 0; спазени взети решения 0.

21:15 ч. Децата спят и къщата е съвсем тъмна и тиха. О, боже. ТОЛКОВА СЪМ САМОТНА. Всички други в Лондон са навън и се смеят гръмогласно с приятелите си, а после ще правят секс.

21:25 ч. Така. Няма нищо лошо да съм сама в съботните вечери. Просто ще изчистя килера под стълбите и после ще се кача на тренажорното колело.

21:30 ч. Току-що надникнах в килера. Може би не.

21:32 ч. Току-що хвърлих поглед в хладилника. Може би ще си сипя чаша вино и ще си взема пакетче настъргано сирене.

21:35 ч. Така вече е по-добре. Ще вляза в Туитър! С възникването на социалните медии вече не е нужно никой да се чувства изолиран и самотен.

21:45 ч. Влязох в сайта на Туитър, но не разбирам. Виждам само непонятен поток от безсмислени полуразговори, включващи @това и @онова. Как някой би могъл да разбере какво става?

Неделя, 22 април 2012 г.

21:15 ч. Добре. Отново се захванах с Туитър. Трябва да си измисля прякор. Нещо с младежко звучене като МуциБриджет?

21:46 ч. Може би не.

22:15 ч. Джоунси Биджи!

22:16 ч. Но защо ме нарича @Джоунси Биджи? Ет? Какво е това „ет“?

Понеделник, 23 април 2012 г.

80 кг (О, боже); последователи в Туитър 0.

21:15 ч. Не мога да открия как да сложа снимка. Появява се само празна фигура с форма на яйце. Всичко е наред! Може да е моя снимка, преди да съм била зачената.

21:45 ч. Добре. Ще чакам за последователи.

21:47 ч. Нямам последователи.

21:50 ч. Всъщност няма да чакам за последователи. Водата никога не завира, ако я гледаш.

22 ч. Чудя се дали вече имам последователи.

22:02 ч. Нямам последователи.

22:12 ч. Още нямам последователи. Хм. Цялата идея на Туитър е да говориш с хора, но няма с кого да се говори.

22:15 ч. Последователи 0. У мен се прокрадва чувство на срам и страх. Може би говорят помежду си в Туитър и ме пренебрегват, защото съм непопулярна.

22:16 ч. Може би дори си говорят зад гърба ми в Туитър колко съм непопулярна.

22:30 ч. Страхотно. Не само съм изолирана и самотна, но сега става повече от ясно, че съм и непопулярна.

Вторник, 24 април 2012 г.

79 кг; калории 4827; брой минути, прекарани в трескаво бърникане на технологични приспособления 127; брой технологични приспособления, накарани да правят онова, което се очаква от тях 0; брой минути, прекарани в правене на нещо приятно освен поглъщането на 4827 калории и бърникането на технологични приспособления 0; брой последователи в Туитър 0.

7:06 ч. Току-що си спомних, че съм част от Туитър. Чувствам се ужасно горда! Част от огромната социална революция и млада. Снощи просто не си дадох достатъчно време! Може би през нощта са се появили хиляди последователи! Милиони! Сигурно съм се превърнала в епидемия. Нямам търпение да видя колко са ме последвали.

7:10 ч. Ох.

7:11 ч. Нямам последователи.

Сряда, 25 април 2012 г.

81 килограма; брой проверявания за последователи в Туитър 87; последователи в Туитър 0; калории 4832 (лошо, но по вина на несъществуващите последователи в Туитър).

21:15 ч. Още ми липсват последователи. Изядох следните неща:

- 2 шоколадови кроасана
- 7 сиренца „Бейбибел“ (но едното беше изядено до половина)
- ½ пакет настъргана моцарела
- 2 кутийки диетична кока-кола
- 1,5 наденички, останали от закуската на децата
- ½ чийзбургер от „Макдоналдс“, намерен в хладилника
- 3 сладкишчета „Тънокс“
- 1 млечен шоколад „Кадбъри“ (голям).

Вторник, 1 май 2012 г.

23:45 ч. Току-що бях наградена с привилегии от Туитър, задето проверих за последователи 150 пъти в рамките на един час.

Сряда, 2 май 2012 г.

79 кг; последователи в Туитър 0.

21:15 ч. Вече няма да се занимавам с Туитър и няма да проверявам за последователи. Може би ще пробвам с Фейсбук.

21:20 ч. Току-що се обадох на Джуд, за да я питам как да се регистрирам във Фейсбук.

— Внимавай — поръча ми тя. — Това е един прекрасен начин да поддържаш връзки, но ти ще свършиш, разглеждайки безбройни снимки на бивши гаджета, прегърнали новите си приятелки, и после ще установиш, че са те изтрили от списъка с приятелите си.

Ха. Малко вероятно да се случи с мен. Ще пробвам с Фейсбук.

21:30 ч. Може да изчакам малко, преди да правя опити с Фейсбук.

Джуд ми позвъни, като не спираше да се киска.

— Наистина, още не се захващай с Фейсбук. Тъкмо получих съобщение, че Том проверявал профили на кандидатки за запознанства. Явно е отбелязал полето погрешка. Всички могат да

видят, в това число родителите му и бившите му преподаватели по психология.

ОТПУСНАТАТА ДИАФРАГМА

Сряда, 9 май 2012 г.

79 килограма, последователи в Туитър 0.

9:30 ч. Спешно! Гърбът ми ме изостави. Искам да кажа, че си е там, в смисъл че раменете ми още са свързани със задните части, но точно бях проверила за последователи в Туитър, затворих лаптопа и отметнах пренебрежително глава, когато цялата лява част на гърба ми бе сграбчена от спазъм. Сякаш преди не бях забелязвала, че имам гърб, а сега изведнъж се озовах в пълна агония. Какво ще правя?

11 ч. Току-що се върнах от остеопат. Според остеопата вината не е на Туитър, а случилото се, се дължи на годините вдигане на деца и препоръча да се опитам да се навеждам от коленете, а не от гърба. С други думи, да приклякам като жена от африканско племе, което ми се струва малко непохватно, макар че не искам да обиждам грациозността на жените от африкански племена, които са изключително грациозни, разбира се.

Попита дали имам други симптоми и аз отговорих:

— Киселини.

Тя опипа корема ми и възкликна:

— Боже! Това е най-отпуснатата диафрагма, която някога съм докосвала.

Оказва се, че заради възрастта ми целият среден участък отказва да се върне в изходно положение и вътрешностите ми висят. Нищо чудно, че се изливат над ръба на черния ми анцуг като желе.

— Какво да правя?

— Ще се наложи да поработиш върху този корем — отговори тя. — И ще трябва да се отървеш от малко тлъстини. В болницата „Света Катерина“ има много добра клиника за борба със затлъстяването.

— **КЛИНИКА ЗА БОРБА СЪС ЗАТЛЪСТЯВАНЕТО?** — повторих възмутено, скочих от леглото и се облякох набързо. — Може да имам малко тлъстини, останали от бременността, но не съм затлъстяла!

— Не, не — отвърна бързо тя. — Не си затлъстяла. Просто това е много ефективен метод да свалиш килограми по правилния начин. Много е трудно, когато имаш деца.

— Знам — измърморих. — Всеизвестно е какво трябва да се яде, но ако си заобиколена от остатъци панирани рибни хапки и пържени картопки в пет всяка вечер и ги прилапнеш, а после ядеш и собствената си вечеря по-късно...

— Именно. От клиниката ще те поставят на заместители, така че няма да има никакви съмнения — обясни остеопатът. — Просто не трябва да слагаш нищо друго в уста.

Не съм сигурна какво ще кажат по този въпрос Том, Джуд и Талита. Леле-мале.

Тръгнах си намусена, а после изпитах внезапна потребност да се върна и да кажа:

— Ще ме последваш ли в Туитър?

21:15 ч. Прибрах се у дома и се огледах в огледалото втрещена. Започвам да приличам на чапла. Краката и ръцете ми са се запазили същите, но цялата горна част на тялото ми наподобява на тази на грамадна птица с дебел слой тлъстина на талията, която, покрита с дрехи, изглежда, сякаш трябва да бъде сервирана за Коледа заедно с желе от боровинки и сос барбекю, а непокрита — сякаш съм се готвила през нощта в тава, пъхната в сандък със слама в Шотландия, та на сутринта след празника цялата рода да закуси с мен. Талита е права. Тайната е да пренастроя автоматичното натрупване на мазнини, типично за (предстои неприемливо демодирано словосъчетание) Средната възраст.

Четвъртък, 10 май 2012 г.

79 кг; последователи в Туитър 0.

10 ч. Току-що звънях в клиниката за борба със затлъстяването. Доста окуражаващо налице бяха известни съмнения дали всъщност съм достатъчно затлъстяла, че да бъде приета! За първи път в живота си се озовах в положението да лъжа за килограмите си, с цел да се изкарам по-тежка, отколкото съм в действителност.

10:10 ч. Напълно ще преобразя тялото си в нещо слабо и атлетично със стегнат пръстен мускули по средата, които да придържат

вътрешностите ми.

10:15 ч. По рефлекс тикнах остатъците от закуската на децата в устата си.

Четвъртък, 17 май 2012 г.

79,5 кг; последователи в Туитър 0.

9:45 ч. На път съм да потегля за клиниката за борба със затлъстяването. Чувствам се възможно най-ниско паднала от всякога. Ще бъда като някой от онези хора, които показват по репортажите за здравни новини, засрамени от себе си и облечени в болнични нощници, мерят им кръвното, а стегната и добре сложена репортерка говори със строг и загрижен тон на тема „Затлъстяването като епидемия“.

22 ч. В клиниката за борба със затлъстяването беше ФАНТАСТИЧНО. След първоначалното неудобство, задето се наложи да повтарям все по-високо „клиника за борба със затлъстяването“ на рецепционистката, най-накрая се добрах до въпросната клиника, където видях мъж, който беше толкова огромен, че му се налагаше да бутат тлъстините си на количка пред себе си. Някаква жена, само една идея не така огромна, очевидно го сваляше и го попита с прелъстителен глас:

— Като дете страдаше ли от затлъстяване?

Хората ме наблюдаваха с възхищение, каквото не бях срещала от двайсет и две годишна възраст, когато движех в кошмарна блуза, вързана на възел, така че да излага на показ целия ми корем. Осъзнах, че явно ме вземат за един от успешните случаи на клиниката в края на „програмата“ ми. Испитах непривичен за мен прилив на самоувереност. Хрумна ми, че това не е редно и е проява на неуважение към другите пациенти.

Също така фактът, че видях мазнината като отделен телесен придатък, който бива бутан на количка, ме накара да погледна на мазнината като на нещо реално. Да осмисля, че в миналото възприемах тлъстините като някакъв безразсъден и произволен акт на природата вместо като директен резултат от неща, слагани в устата.

— Име? — попита мъжът на рецепцията, който, доста тревожещо, беше много дебел. Определено хората, работещи в

клиниката, би трябвало досега да са се преборили с килограмите.

Всичко беше много комплексно и медицински обосновано: кръвни изследвания, ЕКГ, консултации. Веднъж щом преодоляхме неловкия момент, когато се опитаха ме опишат във формуляра като „гериатрична майка“, всичко тръгна като по вода. Оказва се, че не да се мериш, е от значение. Важното е да слезеш на по-долен размер дрехи. И хора, които са много, много дебели — да кажем, с двайсет и пет или петдесет килограма свръхтегло, — могат да свалят много — например пет килограма мазнина за една седмица! И това е истинска тлъстина. Но ако се мъчиш да свалиш само 10 или 15 процента от общото си тегло, всичко повече от килограм-два не е загуба на тлъстина, а просто... разни други неща.

Нали разбирате, важно е не теглото, а процентното съотношение между мазнина и мускули. Ако се сложите на ударна диета, но не вдигате тежести, ще изгубите мускулна маса, която е по-тежка от мазнината. И така ще тежите по-малко, но ще сте изтъкани от повече мазнини. Или нещо такова. Както и да е, заключението е: от мен се очаква да ходя на фитнес.

Диетата ми ще се състои от протеинови шоколадови десертчета и протеинови шоколадчета, последвани от малка порция протеини и зеленчуци на вечеря, така че не трябва да слагам в уста нищо, което не влиза в изброените. (С изключение на пениси — защо на съзнанието ми му хрумна подобна мисъл? Шансът е минимален, макар че след днес внезапно това започва да изглежда като вероятност.)

ПРЕОБРАЗЯВАНЕ

Четвъртък, 24 май 2012 г.

81 кг; свалени килограми 0; последователи в Туитър 0; погълнати протеинови шоколадчета 28; погълнати протеинови шоколадови десертчета 37; брой хранения, заместени с протеинови шоколадчета или десертчета 0; среден брой калории на ден, включващи нормална храна и протеинови продукти 4798.

Току-що ходих до клиниката за борба със затлъстяването за тазседмичното мерене.

— Бриджет — обърна се сестрата към мен. — Трябва да заместваш храненията с протеиновите продукти, а не да ги ядеш като добавка.

Погледнах намусено към диаграмата, а после избъбрих:

— Ще ме последват ли в Туитър?

— Аз не използвам Туитър — отвърна тя. — Следващата седмица забрави за Туитър и просто яж протеиновите продукти. Става ли?

21:15 ч. Децата спят. О, боже, толкова съм самотна, без последователи в Туитър, дебела, гладна и отвратена от шибаните продукти срещу затлъстяване. Мразя този момент от деня, когато децата спят. Би трябвало да е изпълнен с релаксация и забавление, а вместо това предлага единствено самота. Добре. Няма да затъвам в нея. Прес следващите три месеца ще:

- сваля 34 килограма
- спечеля 75 последователи в Туитър
- се науча да използвам телевизора
- намеря приятелка с деца на сходна възраст, която живее наблизо, така че цялата вечер да е приятна, вместо да представлява хаос, последван от невъздържано тъпкане с настъргано сирене.

Да! Точно от това имам нужда. Не е естествено за децата да бъдат изолирани в индивидуални къщи с един или двама възрастни, обръщащи твърде много внимание на щастието им, уплашени да ги пуснат на улицата заради опасност от педофили. Със сигурност трябва да е имало педофили, когато ние растяхме, но предизвиканият от медиите страх от педофили промени целия облик на родителските

задължения. Нужни са други родители, с които непринудено да разговаряме и да посрѣбваме вино, докато децата играят, та да се получи нещо като голямо италианско семейство, което вечеря под дървото. Както се казва, „иска се цяло село, за да се отгледа дете“.

Също така, за да се подготви знаменитост за червения килим.

Всъщност отсреща има една прилична жена, която явно има деца, макар че „прилична“ вероятно е несполучлива дума. Тя има вид на необузdana бохемка с буйна черна грива, украсена с разни неща, които щяха да са по-намясто в лунапарк или магазин за домашни любимци, отколкото на нечия глава. Целият ѝ облик би изглеждал чудат, ако не беше необичайната ѝ дива бохемска красота. Виждах я с други хора, които идват и си отиват: деца, тийнейджъри — бавачки?, мъжки бавачки?, любовници? — неприлично красив мъж, който може и да ѝ е съпруг или пък художник, който идва да я рисува, и от време на време с бебе. Може би има деца на същата възраст?

Вече се чувствам поободрена. Утре ще е по-хубав ден.

Четвъртък, 31 май 2012 г.

79 кг.

Да. От миналата седмица съм свалила 2 килограма! Вече съм обратно на теглото от началото на диетата. Макар че според сестрата не съм се простила с мазнина, а с „други неща“. Също така твърди, че трябва да започна например да карам колело, вместо цял ден да си седя на задника.

Четвъртък, 7 юни 2012 г.

77,5 кг.

10 ч. Възприех плана на нашия ексцентричен (т.е. разумен) кмет Борис Джонсън за заемане на колело — купих си ключ за едно от Колелата на Борис и заех едно от въпросните Колела на Борис. Изведнџ се чувствам като част от страхотния велосипедизиран Лондон: свят на безгрижни млади хора, отбягващи колите си, стегнати и загрижени за околната среда. Ще отида до клиниката за борба със затлъстяването с колело.

10:30 ч. Току-що се върнах напълно травмизирана от пътуването с колело. Абсолютно ужасена съм. Не спирах да се тревожа, че съм забравила да си сложа колана, и слизах от велосипеда всеки път щом доближеше кола. Може би ще избира алеята покрай реката.

11:30 ч. Току-що се върнах от колоезденето покрай реката. Вървеше наистина добре, докато някой не хвърли яйце от мост. Или може би беше птица, на която изведнъж ѝ се е приискало да снесе преждевременно. Ще се почистя от яйцето, повече няма да се занимавам с Колелото на Борис и ще отида до клиниката с автобус. Докато си седя на задника, поне ще съм жива и чиста вместо мъртва и изпоцапана с яйце.

Четвъртък, 14 юни 2012 г.

76 кг.

Не спирам да се събличам и да се качвам на кантара, а после свалям часовника, гривната и т.н. и се вирам възторжено в цифрите. Това ме кара да искам да отслабвам още.

Сряда, 20 юни 2012 г.

13 ч. Ходих на фитнес, което е добре, но също така и неприятно очевидно. Освен това, какъв е този закон, според който, когато съблекалнята е празна, с изключение на един-единствен друг човек, шкафчето му задължително ще е право срещу вашето?

Сега ще се върна обратно в Туитър и ще открия хора.

13:30 ч.

@ДалайЛама Също както змията се освобождава от кожата си, ние трябва да се освобождаваме от миналото си отново и отново.

Виждате ли? С Далай Лама сме на един кибер акъл. Аз се освобождавам от тлъстината си също като змия.

Сряда, 27 юни 2012 г.

9:30 ч. Започнах с моя сценарий на „Хеда Габлър“. Темата наистина е неимоверно актуална, защото се разказва за момиче, живеещо в Норвегия — аз ще го променя на Куинс Парк, — което

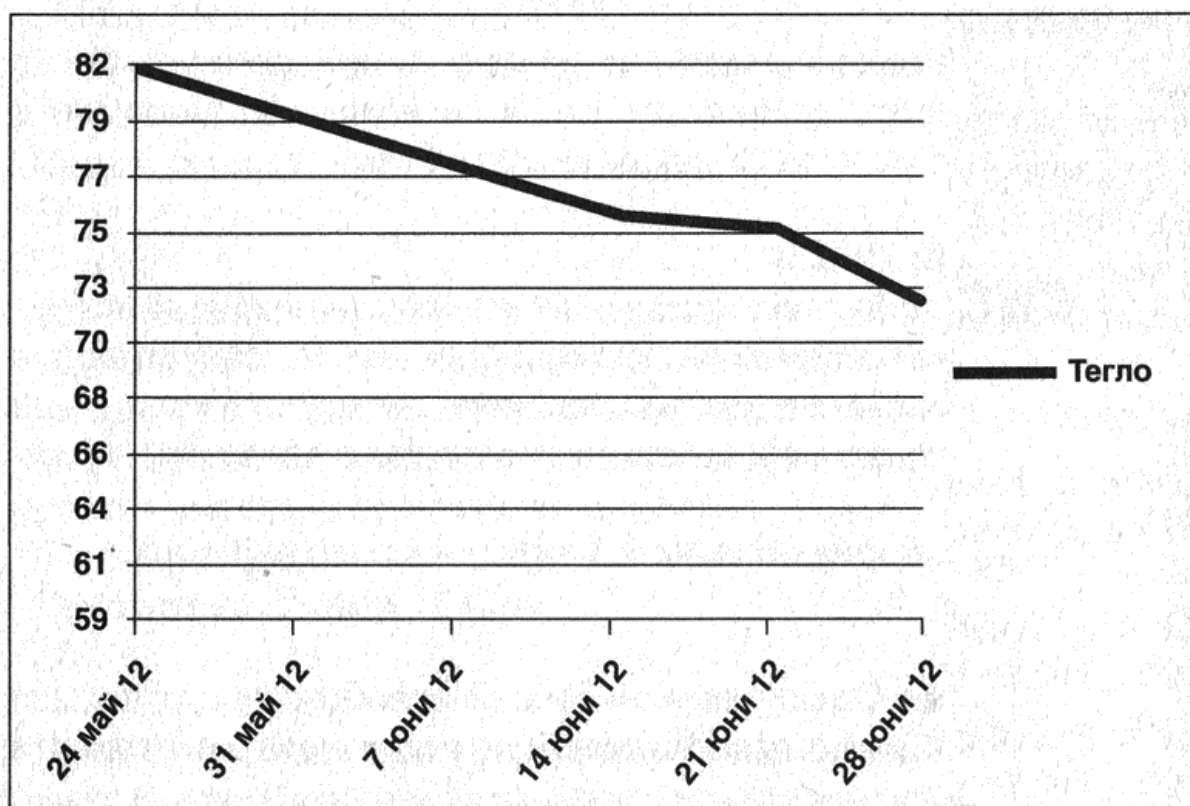
решава, че „с дните ѝ за танци е свършено“ и за нея няма да се омъжи никой прекрасен мъж, та избира някакъв пълен досадник — също както се хвърляш на последния стол, щом спре музиката при игра на музикални столове. Може да я накарам да свали много килограми и да открие много последователи в Туитър.

10 ч. А може би не. Последователи в Туитър 0.

Четвъртък, 28 юни 2012 г.

72 кг. Свалени килограми 7!

О, Боже мой! Свалила съм 7 килограма! Странното е, че след като през годините безброй диети не успяха или продължиха само пет дни, тази всъщност...

... действа! Има нещо общо с това, че ходя всяка седмица, мерят ме и проверяват пропорциите между мускулна маса и тлъстина, а аз съответно съм наясно, че не мога да хитрувам, като излъжа сама себе си как съм на диета с разделно хранене, щом ми се дояде печен картоф, и

как съм на диета „Уейтуочърс“, щом копнея за десертче „Марс“. Също така току-що установих, че мога да се напъхам в една рокля, която обличах, преди да забременея (макар да се налага да призная, че формата ѝ е като на палатка), и това ме тласна към безумен оптимизъм.

Четвъртък, 12 юли 2012 г.

70 кг. Свалени килограми 9. Написани страници от сценария 10. Последователи в Туитър 0.

21:15 ч. О, боже, толкова съм самотна. Добре. Наистина ще се захвана сериозно с Туитър.

21:20 ч. Далай Лама има 2 милиона последователи и въпреки това той самият не следва никого. Точно така. Един бог не може да следва другите. Чудя се дали лично туитва, или го е възложил на свой сътрудник.

21:30 ч. Пълен срыв. Лейди Гага има 33 милиона последователи! Защо изобщо си правя труда? Туитър е едно огромно съревнование за популярност, в което аз съм обречена да се представям най-зле.

21:35 ч. Току-що написах съобщение на Том, в което му обяснявам, че Лейди Гага има 33 милиона последователи, а моите са нула.

21:40 ч.

Трябва ти да следваш хората. Иначе откъде ще знаят, че си в Туитър?

Но Далай Лама не следва никого.

Ти не си Бог или Лейди Гага, драга. Трябва да си проактивна. Последвай мен: @ТомКат37.

22:00 ч. @ТомКат37 има 878 последователи. Как е успял да го постигне?

Петък, 13 юли 2012 г.

22:15 ч. Имам последовател! Виждате ли? Хората започват да забелязват стила ми.

22:16 ч. О.

@ТомКат37 Виждаш ли? Имаш си последовател. Сега продължавай.

Само един Том, и толкоз.

Вторник, 17 юли 2012 г.

69 килограма. Последователи в Туитър 1.

Обед. Славен и исторически ден. Отидох на пазар в „Ейч енд Ем“ и помолих продавачката да ми донесе номер 16, а тя ме изгледа, сякаш съм луда, и отсече:

— Нужен ви е 14. — Донесе го и ми беше точен. Нося номер 14!
И имам последовател! Същински вирус съм.

Четвъртък, 26 юли 2012 г.

67,5 кг; страници от сценария 25; последователи в Туитър 1.

Да! Преминах бариерата от 68 килограма (макар че може и да го постигнах, като стоях на куц крак и леко се подпирах на мивката).

Също така сценарият ми лети. Реших да го кръстя „Листата в косата му“, което е най-прочутата фраза в „Хеда Габлър“. Макар и да е известна само защото никой не разбира какво има предвид.

Понеделник, 30 юли 2012 г.

67 килограма. Последователи в Туитър 50 001.

21:15 ч. Имам друг последовател! Но странен последовател. Последовател с 50 000 последователи.

21:35 ч. Какво е това? Рее се също като някой космически кораб и наблюдава смълчано. Чувствам, че трябва да стрелям по него или нещо такова.

21:40 Казва се Екс Ти Си Къмюникейшънс.

22 ч. Току-що написах на Том за цялата история със странния последовател, който отговори:

@ТомКат37 @ДжоунсиБиДжи Това е спамбот, миличка. Просто маркетинг.

22:30 ч. Да, бе. Току-що отговорих:

@ДжоунсиБиДжи @ТомКат37 Вече си имам спамбот. Да го беше видял днес под безмилостните лъчи на ранното утринно слънце.

Вторник, 31 юли 2012 г.

Последователи в Туитър 50 001.

14 ч. ПЕТДЕСЕТ ХИЛЯДИ И ЕДИН ПОСЛЕДОВАТЕЛИ. Чувствам се невероятно! Току-що си купих балсам за по-плътни устни! Усещането е малко странно, но всъщност като че действа.

15 ч. Чудя се дали ако си сложа от балсама за плътни устни на ръцете, пръстите ми ще станат по-дебели.

Сряда, 1 август 2012 г.

Последователи в Туитър отново 1.

7 ч. Спамботът е изчезнал и е отвел със себе си петдесетте хиляди проклетни последователи. Брррр! Децата са будни.

21:15 ч. Ще проверя набързо какво става в Туитър.

21:20 ч. Том разпратил моя туит със спамбота и са се появили седем нови последователи.

21:50 ч. Какво да правя сега обаче? Дали е редно да ги приветствам? Да им пожелаая добре дошли?

21:51 ч. Да ги последвам?

22 ч. Парализирана съм в мълчание заради неудобното си положение в социалната медия. Може би повече няма да се занимавам с Туитър.

Четвъртък, 2 август 2012 г.

64 кг; свалени килограми 15; увеличаване на мускулната маса 5% (каквото и да значи това).

13 ч. Шеметно еуфорична! Току-що бях в клиниката за борба със затлъстяването и сестрата каза, че вече съм надминала целта си и съм образцов пациент. После отново отидох в „Ейч енд Ем“, за да проверя кой размер съм, и съм 12.

Слаба съм и не приличам на чапла! Аз съм Ума Търман! Аз съм Джемайма Кан!

14 ч. Шмугнах се в „Маркс енд Спенсър“, за да закупя шоколадова торта за отпразнуване, и я изядох цялата също като някоя полярна мечка, загребвайки големи шепи с лапа.

Петък, 3 август 2012 г.

66 килограма (спешна ситуация).

10 ч. Кълна се, че шоколадовата торта се придвижи директно от устата към корема ми и сега си седи под кожата като торбичка от фолио в евтина кутия вино. Налага се да изоставя сценария, кариерата си и всичко останало и да отида до фитнеса.

Обед. Повече никога няма да стъпя във фитнеса. Вече никога няма да отслабвам и не ме е грижа за това. Кипях от ярост, докато лежах отпред с вирнат задник и не успях да повдигна щангата с глезени. Озърнах се и забелязах, че всички са разкривени смехотворно на своите уреди също като творения на Йеронимус Бош.

Защо е толкова трудно да се справим с телата си? Защо? „О, виж ме само, аз съм тяло, ще се перча с лойта си, освен ако НЕ ГЛАДУВАШ, не ходиш по унизителни ЦЕНТРОВЕ ЗА ТОРМОЗ или пък ако решиш да похапнеш нещо вкусно и да се напиеш“. Мразя диетите. Всичко е по вина на ОБЩЕСТВОТО. Просто ще си бъда стара и дебела, ще ям каквото ми се иска и НИКОГА ВЕЧЕ НЯМА ДА ПРАВЯ СЕКС, а ЩЕ СИ БУТАМ ЛОЙТА НА КОЛИЧКА.

Неделя, 5 август 2012 г.

Тегло (неизвестно, не посмях да проверя).

23 ч. Днес погълнах следните неща:

- 2 броя мърфини „Здравословно начало“ (с други думи, всеки по 482 калории)

- пълна английска закуска с наденички, бъркани яйца, бекон, домати и пържени филийки хляб

- пица „Експрес“

- бананов сплит

- 2 пакетчета бонбони „Роло“

- половин шоколадов чийзкейк от „Маркс енд Спенсър“ (всъщност, ако трябва да съм честна, цял чийзкейк от „Маркс енд Спенсър“)

- 2 чаши шардоне

- 2 пакета чипс със сирене и лук

- 1 пакетче настъргано сирене
- 1 30 сантиметрова желирана „змия“, купена в кино „Одеон“
- 1 пакет пуканки (голям)
- 1 хотдог (голям)
- Остатъците от 2 хотдога (големи)

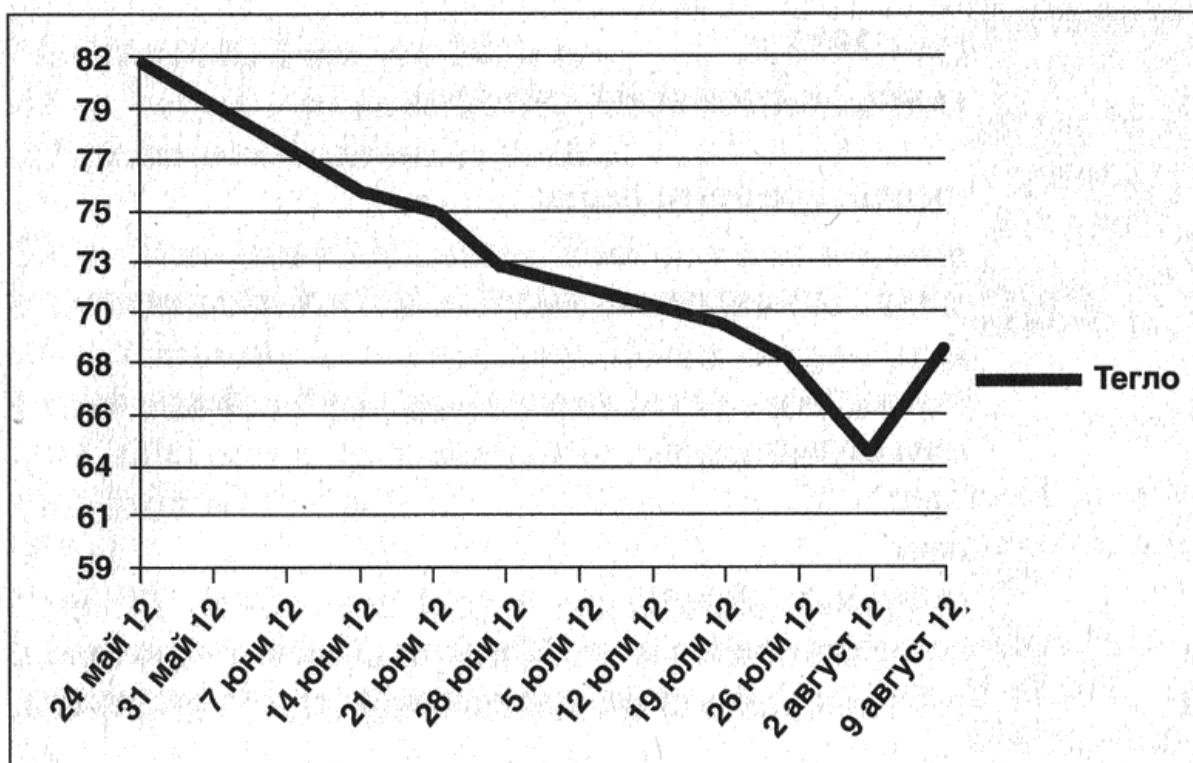
ХАХАХАМАМКА ВИ ХА. На ти тебе, Общество!

Четвъртък, 9 август 2012 г.

69 кг; качено тегло от миналата седмица 4,5 кг (макар че шоколадовият чийзкейк все още е непокътнат в стомаха ми).

14 ч. Едва успях да се накарам да отида в клиниката за борба със затлъстяването, толкова съм засрамена.

Сестрата хвърли един поглед към кантара и ме прати при лекаря, а после ме накара да вляза в помещението за групова терапия, където всички останали говореха за техните „хранителни рецидиви“. Всъщност беше страхотно. Моят определено беше най-яркият и всички изглеждаха дълбоко впечатлени.

21:15 ч. Въпреки — или може би в потвърждение на — лекцията от сестрата (отнема три седмици да се създаде навик и после три дни да се съсипе) просто искам отново да се тъпча със сладкиши и сирене, за да се върна следващата седмица и да шашна останалите още повече.

21:30 ч. Току-що се обадох на Том със сирене, сипещо се от устата, и му разясних цялата ситуация.

— Неее! Не започвай да се мъчиш да надскочиш рецидивите на затлъстелите! — заяви той. — Ами Туитър? Последва ли последователите си? Последвай Талита.

21:45 ч. Том ми туитна адреса на Талита в Туитър.

21:50 ч. @Талитакучкакъсметлийска има 146 хиляди последователи. Мразя Талита. Мразя Туитър. Отново чувствам необходимост да нагъвам сирене или Талита.

21:52 ч. Току-що написах на Том: @ДжоунсиБиджи @ТомКат37 Талита има 146 хиляди последователи.

@ТомКат37 @ДжоунсиБиджи Не се тревожи, миличка, това са предимно хора, с които е спала или е била омъжена за тях.

22 ч. Талита ми отговори.

@Талитакучкакъсметлийска @ТомКат37 @ДжоунсиБиджи Драги мои, наистина е УЖАСНО вулгарно да демонстрирате ревност в Туитър.

Петък, 10 август 2012 г.

Последователи в Туитър 75, после 102, после 57, а после вероятно няколко.

7:15 ч. През нощта най-мистериозно тихомълком са се появили 75 последователи.

21:15 ч. Сега са 102. Чувствам се преливаща от отговорност: все едно съм водач на култ и те ще скочат в езеро или нещо подобно, ако им кажа. Може би ще си сипя чаша вино.

21:30 ч. Трябва да демонстрирам качества на лидер и да се обърна към последователите си.

@ДжоунсиБиджи Добре дошли, последователи. Аз съм водачът. Изключително добре дошли сте в моя култ.

@ДжоунсиБиджи Но моля ви, не правете нещо странно, като например да скочите в езеро, дори да го поискам от вас, защото може и

да съм пияна.

21:45 ч. @ДжоунсиБиджи Бррр! 41 от вас, последователи, са изчезнали също така внезапно, както се появиха.

@ДжоунсиБиджи Я да се връщате!

Четвъртък, 16 август 2012 г.

62 кг; написани страници от сценария 45; последователи в Туитър 97.

16:30 ч. Последователите в Туитър дотичаха обратно и се разраснаха досущ като носа на Пинокио. Очевидно е знак или поличба. Теглото пак започна да слиза надолу, завърших второ действие от сценария си (почти) и току-що видях съседката бохемка.

Мъчех се да паркирам колата. Това е нещо невъзможно на нашата улица, тъй като е тясна и с извивки, а колите паркират и от двете ѝ страни. Влизах и излизах от паркомаястото поне четиринайсет пъти, а после превключих на Брайлово паркиране, т.е. да намърдам колата на мястото, като побутвам колите отпред и отзад. Брайловото паркиране става за нашата улица, защото всички го правят, а после, като се случи да мине някой камион за доставка и изподраска колите наред, някой записва номера му и всички си покриваме очукванията със застраховките.

— Мамоооо! — викна Били. — В колата, която чукна, има човек.

Съседката бохемка седеше на предната седалка и крещеше на децата отзад. Знаех си, че сме сродни души. Тя слезе от колата, последвана от двете си мургави и бесни на вид деца. Изглеждаха на същата възраст като Мейбъл и Били: по-голямо момченце и по-малко момиченце. После съседката бохемка хвърли поглед на ожуленото, усмихна ми се широко и се прибра в къщата.

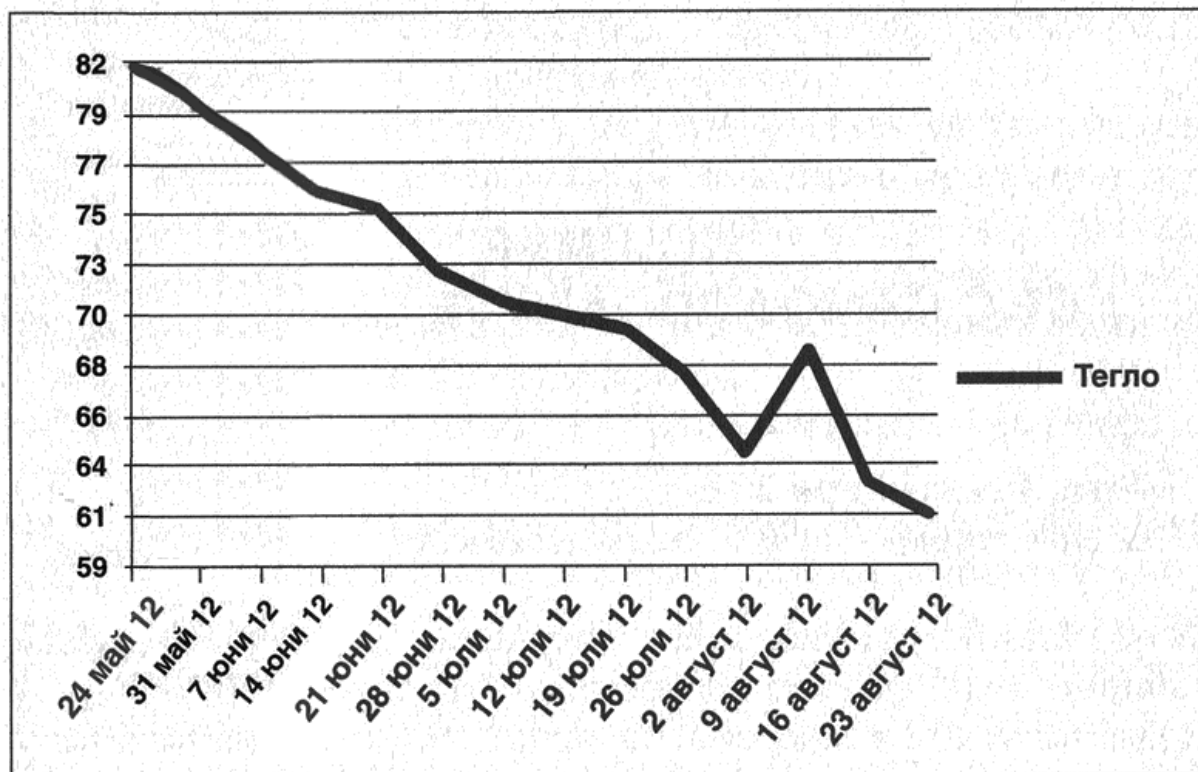
Бяхме осъществили контакт! Слагахме началото на приятелство! Стига да не се държи като спамбот.

Четвъртък, 23 август 2012 г.

61 кг; свалени килограми 18 (невероятно); размер дрехи в посока надолу 3.

Исторически и щастлив ден. Нямам никакви мазнини. От клиниката за борба със затлъстяването казаха, че съм достигнала здравословно тегло и е време да премина на „Поддръжка“. Причината за загубата на повече тегло би била естетическа, а не защото те мислят, че е нужно!

И за да го докажа, току-що отново бях в „Ейч енд Ем“ и съм номер 10.

Написала съм половината от сценария и ако не друго, поне установих, че имам съседка с деца на същата възраст. Имам 79 последователи в Туитър, част съм от пристрастено към социалните медии поколение И СЪМ ДЕСЕТИ РАЗМЕР. Виждате ли!? Може би не е съвсем като да не ставам за нищо.

Понеделник, 27 август 2012 г.

Написани действия от сценария 2,25; последователи в Туитър 87.

Мейбъл е толкова забавна. Седеше и се взираше напред с тайнствено изражение.

— Какво правиш? — попита я Били, леко развеселен, вперил в нея настоятелно кафявите си очи. Марк Дарси. Марк Дарси, превъплътен в образа на дете.

— Участвам в състезание по взиране — отговори Мейбъл.

— С кого?

— Със стола — заяви Мейбъл, сякаш беше най-очевидното нещо на света.

С Били се разкикотихме, а после той внезапно спря и ме погледна.

— Мамо, ти пак се смееш.

КОШМАР СЪС САМОДОВОЛНИТЕ СЕМЕЙНИ

Събота, 1 септември 2012 г.

61 кг; позитивни мисли 0; романтични перспективи 0.

22 ч. Гигантска стъпка назад. Току-що се върнах от ежегодно събиране на по питие за съвместното отпразнуване на рождените дни на Магда и Джереми. Закъснях, защото ми отне дващест минути да си вдигна ципа, въпреки времето, прекарано на сеансите по йога в опит да докосна ръцете си зад лопатките, без да пръцна.

На прага спомените ме заляха отново: годините, когато стоях там заедно с Марк, хванал ме през кръста; годината, в която тъкмо бях разбрала, че съм бременна с Били и се канехме да съобщим на всички; годината, в която отнесохме Мейбъл, увита като пашкулче в малкото й столче за кола. Беше така прекрасно да ходя по разни места заедно с Марк. Никога не се тревожех за облеклото си, защото той ме гледаше, докато изпробвах всичко, преди да тръгнем, и ми помагаше да реша, убеждаваше ме, че не изглеждам дебела, и ми вдигаше ципа. Винаги намираще да каже нещо мило и забавно, ако извършех някоя глупост, неизменно отбиваше в безопасна посока разните нетактични забележки (от онези, дето ти се изплъзват наред равното и спокойно море на разговора).

Чувах смеха и музиката, носещи се отвътре. Борех се с желанието да побягна. Но ето че вратата се отвори и Джереми беше пред мен.

Забелязах, че Джереми долови какво изпитвам: огромна празнина до себе си. Къде бе Марк, неговият стар приятел?

— О, ето те и теб! Отлично — заговори Джереми, опълчвайки се на болката, както неизменно постъпваше от случилото се насам. Това е то, личи си възпитаникът на престижно училище. — Влез, влез. Страхотно! Как са децата? Растат ли?

— Не — отвърнах бунтарски аз. — Скръбта спря растежа им и ще си останат джуджета до края на живота.

Джереми очевидно никога не беше чел дзен книги и не знаеше какво е просто да бъдеш опора за някого и да оставиш другия човек да

направи същото. Но за един кратък миг престана да се опълчва и си бяхме просто ние, което означаваше крайно тъжни по една и съща причина. После се прокашля и отново подхвана, все едно не бе станало нищо.

— Хайде! Водка и тоник ли? Нека взема връхната ти дреха. Изглеждаш много стройна и стегната.

Той ме подкани към познатата дневна, а Магда помахаше бодро, застанала до масичката с напитки. Магда, с която се запознах в университета „Бангор“, всъщност е най-старата ми приятелка. Озърнах се наоколо към лицата, познати ми от началото на двайсетте ми години, някога цветът на лондонската младеж, а сега вече по-възрастни. Всички двойки, които сякаш се изпожениха на принципа на доминото, когато бяха на по трийсет и една, все още заедно: Козмо и Уони, Пони и Хюго, Джони и Мъфти. И имах същото усещане като открай време — че съм патица извън вода, неспособна да стана част от онова, за което разговаряха, защото се намирах в различен стадий от живота си, макар и на същата възраст. Все едно бе настъпило сеизмично разместване в пластове на времето и животът ми течеше години след техните в грешна посока.

— О, Бриджет! Много хубаво, че те виждам. Боже, отслабнала си. Как си?

Следва внезапно проблясване в очите, припомняне на цялата история с овдовяването.

— Как са децата? Как се справят?

Не и Козмо, мъжът на Уони, преуспяващ и самоуверен въпреки яйцевидната си фигура управител на фонд, който се приближи и стреля направо.

— И така! Бриджет! Още ли си сама? Изглеждаш пълна с живот. Кога ще те омъжим отново?

— Козмо! — намеси се възмутено Магда. — Затваряй си устата.

Едно предимство на овдовяването е, че — за разлика от това да си сама на трийсет и няколко, което, понеже уж е изцяло по твоя вина, позволява на Самодоволните семейни да дрънкат каквото им скимне — обикновено води със себе си известна доза тактичност. Освен ако не си Козмо, разбира се.

— Ами мина достатъчно дълго време, не е ли така? — не се предаваше той. — Не може вечно да носи траур.

— Да, но бедата е...

Уони също се намеси.

— Много е трудно за една жена на средна възраст, изведнъж озовала се сама.

— Моля ви, не казвайте „средна възраст“ — измърках в опит да имитирам Талита.

— ... Искам да кажа, погледнете Бинко Карудърс. Не е първи красавец. Но в мига щом Розмари го напусна, жените започнаха да се тълпят. Да се тълпят!

— Хвърлят му се на врата — добави ентусиазирано Хюго. — Вечери. Билети за театър. Живее като принц.

— Да, но това са все жени на „определена възраст“, нали така? — отбеляза Джони.

Гадост. На „определена възраст“ е дори по-лошо от „средна възраст“ със своя снизходителен, важащ само за жени подтекст.

— Какво имаш предвид? — попита Уони.

— Ами, нали разбираш — зае се да обяснява безмилостно Козмо. — Ако един мъж започне нов живот, естествено, ще избере по-млада жена, нали? С хубави форми, пищна и...

Зърнах как за миг в очите на Уони се мярна болка. Уони, която не беше последовател на школата на Талита, беше позволила на мазнините, типични за средната възраст, необезпокоявано да се настанят по целия ѝ гръб и под линията на сутиена. Кожата ѝ, падаща на уморени гънки под тежестта на житейския опит, не познаваше маски, процедури или отразяващ светлината фондьотен. Беше оставила някога дългата си и лъскава тъмна коса небоядисана и я беше подстригала късо, което служеше само да подчертае изчезването на линията на челюстта (което, както твърдеше Талита, може бързо да бъде прикрито с добре оформени кичури, очертаващи лицето), и беше избрала версия на „Зара“ на черна вталена рокля с висока надиплена яка, каквато носи Маги Смит в „Имението Даунтън“.

Чувствам, че Уони е направила това или по-скоро нищо не е направила в посока подмладяване вероятно не заради единия „феминизъм“, а донякъде поради старомодното британско чувство за честност и отчасти, защото не определя себе си според външния си вид или сексуалността си и може би основно, защото се чувства безусловно обичана такава, каквато е: било то и от Козмо, който

въпреки сферичната си физика, жълтите зъби, плешивия скалп и необуздани вежди очевидно смята, че би бил обичан безусловно от всяка жена, извадила достатъчно късмет да го притежава.

Но за секунда при преминаването на болка в очите на Уони аз изпитах пристъп на съчувствие, докато тя не продължи:

— Онова, което имам предвид, е, че за сам мъж на възрастта на Бриджет пазарът е наистина богат. А никой не чука на вратата на Бриджет, нали? Ако беше мъж на средна възраст със собствена къща, приходи и две невръстни деца, щеше да е обградена от хора, които да искат да се грижат за нея. Но вижте я само.

Козмо ме огледа от горе до долу.

— Ами да, ще се наложи да я уредим с някого — отбеляза. — Но просто не знам кой би й се навил, защото, нали разбирате, на определена възраст...

— Добре — избухнах. — Наслушах се на това! Какво означава „на средна възраст“? По времето на Джейн Остин досега всички да сме измрели. Ние ще доживеем до сто. Това не е средата на живота ни. О. Да. Е, всъщност е средата. Като се замисля, така е. Но работата е там, че самото словосъчетание „средна възраст“ се свързва с определен външен вид. — Изпаднах в паника и бързо стрелнах Уони с поглед, чувствайки безпомощно как се окопавам все по-дълбоко. — С определена прецъфтялост и липса на жизненост. Не трябва да е така. Искам да кажа, защо заключавате, че нямам приятел, понеже не тръбя за него? Може пък да си имам гаджета.

Те всички се втренчиха в мен, като от устите им едва не се проточиха лиги.

— А имаш ли? — попита Козмо.

— Ти имаш гаджета? — рече Уони, все едно казваше „С извънземни ли спиш?“.

— Ами да — излъгах, без да ми мигне окото.

— Че къде са тогава? — настоя Козмо. — Защо нито едно не сме виждали?

„Не бих ги довела тук, защото ще решат, че сте твърде стари, скучни и невъзпитани“, бях на път да изстрелям. Но не го направих, защото по ирония през всичките тези над двайсет години се стараех да не нараня чувствата им.

Така че вместо това използвах изключително изкусна социална маневра, на която се опирах през последните две десетилетия, и заявих:

— Трябва да отида до тоалетната.

Седнах на тоалетната чиния и си казах:

— Всичко е наред. Съвсем наред е. — Сложих си още малко от балсама за плътни устни и се запътих обратно към дневната. Магда беше тръгнала към кухнята, понесла — колко символично! — празна чиния от наденички.

— Не слушай проклетите Козмо и Уони — каза ми. — В ужасно състояние са, защото Макс замина в университет. Козмо е на път да се пенсионира, така че ще има да се зяпат един друг през тяхната маса от „Конран Шоп“ в стил 70-те през следващите трийсет години.

— Благодаря, Маг.

Винаги е толкова приятно, когато нещата вървят зле за другите хора. Особено когато току-що са се отнесли грубо с теб.

Магда никога не е спирала да се държи мило.

— И така, Бриджет — добави, — не ги слушай тези. Но трябва да продължиш напред като жена. Трябва да си намериш някого. Не бива вечно да се чувстваш по този начин. Познавам те отдавна. Можеш да го постигнеш.

22:25 ч. Мога ли? Не виждам начин как да се отърся от онова, което изпитвам. Не и на този етап. Нали разбирате, за да са в ред нещата, не е от значение каква е външността ти, а какво става вътре у теб. О, супер! Телефонът! Може би... кандидат?

22:30 ч. — О, здравей, мила. — Майка ми. — Звъннах набързо да проверя какво ще правим за Коледа, понеже Уна се отказа от краниофациалната процедура в спа комплекса, защото си е фризирила косата, а тя беше назначена за след петнайсет минути — макар че не ми е ясно защо ще се фризира, като ѝ предстоят краниофациална процедура и водна аеробика на сутринта.

Примигнах озадачено в опит да схвана за какво говореше. Откакто мама и леля Уна се преместиха в Сейнт Осуалдс Хаус, обаяданията са все в един и същ дух. Сейнт Осуалдс Хаус представлява център, обитаван от изискана пенсионерска общност в близост до Кетъринг, само че не ни е позволено да я наричаме „пенсионерска общност“.

Непенсионерската общност е населена във внушително викторианско имение, почти величествено на вид. Както се казва в уебсайта, разполага с езеро, прилежащи територии, които могат да се похвалят с разнообразни редки животински видове (с други думи, катерици), „БРАСЕРИЯ 120“ (бар/бистро), „КОПНЕЖИ“ (по-официалният ресторант), „сервизни помещения“ (за срещи, а не тоалетни), „гостни стаи“ за посетителите роднини, набор от „отлично оборудвани“ едноетажни и двуетажни къщи и най-важното, „градина в италиански стил, оформена по дизайн на Ръсел Пейдж през 1934 година“.

Навръх всичко това си имат и „ВИВА“ — фитнес, разполагащ с басейн, спа, спортна зала, салон за красота и фризьорски салон (източникът на повечето беди).

— Бриджет? На линия ли си още? Не си се вгълбила в мисли за онова, нали?

— Да! Не! — отговорих в старание да прозвуча жизнерадостно и позитивно като човек, който не се е вгълбил в каквото и да било.

— Бриджет, вгълбила си се. Познавам по гласа ти.

Бррр. Знам, че мама мина през тежко време, след като татко почина. Ракът на белите дробове го погуби за шест месеца, смятано от поставяне на диагнозата до погребението. Единствената утеха беше, че татко успя да подържи в ръце новородения Били точно преди да умре. За мама беше крайно тежко, докато Уна все още имаше своя Джефри. Уна и Джефри бяха останали най-добрите приятели на мама и татко в продължение на петдесет и пет години и така и не се умориха да повтарят как ме познават, откакто съм тичала гола по моравата им. Но след инфаркта на Джефри мама и Уна станаха неудържими. Ако им беше мъчно — на мама за татко, а на Уна за Джефри, — рядко го показвах. У това поколение от времето на войната имаше нещо, което им даваше способността да продължат бодро напред като войници. Сигурно се дължеше на храненето с яйца на прах и кюфтета от китово месо.

— Не е нужно да униваш, като си вдовица, мила. Трябва да се забавляваш! Защо не наминеш и не се пъхнеш в сауната заедно с мен и Уна?

Намеренията ѝ бяха добри, но как си въобразяваше, че ще го постигна? Ще изтичам навън от къщата, ще зарежа децата и ще

шофирам час и половина, за да си смъкна дрехите, да си тупирам косата и „да се пъхна в сауната“ ли?

— И така, за Коледа! С Уна се чудехме дали ще дойдеш при нас или...

(Забелязали ли сте как, когато хората ви дават две възможности, винаги втората е тази, която искат да изберете?)

— ... Ами работата е там, мила, тази година от „Сейнт Осуалдс“ организират круиз! Почудихме се дали би искала да дойдеш. С децата, то се знае. До Канарските острови е, но няма да са все стари хора. Ще бъдат посетени някои много „шик“ местенца.

— Добре, добре, круиз, чудесно — отговорих, внезапно решила, че ако клиниката за борба със затлъстяването ме накара да се чувствам слаба, може би круиз за хора от третата възраст ще ме накара да се почувствам млада.

В съзнанието ми обаче също така пробяга картина как преследвам Мейбъл по палубата на лайнера, като се промъквам сред море от тупирани фризури и електрически инвалидни столове.

— Ще си бъдеш съвсем намясто, защото всъщност е за хора над петдесетгодишна възраст — добави мама, с което несъзнателно срина перспективата за част от секундата.

— Ами знаеш ли, всъщност заформяме някакви планове тук. Добре дошли сте да се присъедините към нас, разбира се, но ще е истински хаос и ако алтернативата е круиз до някое топло място, тогава...

— О, не миличка. Не искаме да те оставяме на Коледа. С Уна ще се радваме да ви гостуваме! Ще е прекрасно да празнуваме Коледа с децата. И за двете ни е тежко време.

Ооох! Как бих могла да издържа мама, Уна и децата без помощ, след като Клои отиваше с Греъм на тай-чи уединение в Гоа? Не искам да се получи като миналата година, когато се мъчех да попреча на сърцето си да се пръсне на хиляди парченца, докато отваряхме подаръците без Марк и подсмърчах зад кухненския плот, а мама и Уна опяваха за бучките в грейвито, родителските ми умения и домакинстването ми, сякаш не ги бях поканила за Коледа, а ги бях призовала като системни анализатори.

— Нека помисля — смотолевих.

— Ами работата е там, че трябва да резервираме каюта до утре.

— Действай, резервирай само за себе си, мамо. Честна дума, не съм решила...

— Е, можеш да се откажеш от резервацията с четиринайсетдневно предупреждение — добави тя.

— Добре тогава — отвърнах. — Става.

Страхотно, круиз за над петдесетгодишни за Коледа. Всичко ми изглежда толкова мрачно и безнадеждно.

23 ч. Все още носех очилата си с диоптър. Така е по-добре.

Може би съм като една вълна, набираща мощ, и след като вече се разбих, скоро ще последва нова вълна! Както се твърди в „Мъжете са от Марс, жените са от Венера“, жените са като вълни, а мъжете като ластици, които отскачат назад към своите пещери и се връщат.

Само дето моят не се върна.

23:15 ч. Виж какво, престани. Както пише на страницата на Далай Лама в Туитър: **@ДалайЛама** Не можем да избегнем болката, не можем да избегнем загубата. Доволството идва от лекотата и гъвкавостта, с които реагираме на промените.

Може би ще отида на йога и ще стана по-гъвкава.

Или пък да взема да изляза с приятели и да се нафиркам.

ПЛАН

Неделя, 2 септември 2012 г.

Алкохолни единици 5 (но с мохитото е трудно да се прецени — може би 500?).

— Време е — заяви Том и подхвана четвъртото си поред мохито в „Кво вадис“. — Ще я заведем в „Цитаделата“.

Отскоро „Цитаделата“ се беше превърнало в неотменна част от микровселената на Том. Държано от клиент на неговата терапевтична практика, заведението е нелицензиран бар в кънтри стил в Хокстън.

— Същото е като да се озовеш в изключително добре режисиран музикален видеоклип — обясни ентусиазирано Том, а очите му заблестяха. — Присъстват всички възрастови групи: млади и стари, черни и бели, хомо- и хетеросексуални. Гуинет е била забелязана там! Много е нашумяло.

— О, моля те! — махна с ръка Талита. — Ясни са ми тези, едва нашумели, вече отшумяват.

— И бездруго — намеси се Джуд, — кой вече изобщо си прави труда да се среща с хора в реалния живот?

— Но, Джуд, там има истински живи хора. Също американски музикални групи и дивани — можеш да побъбриш, да потанцуваш или да се целуваш с хора.

— Защо някой би вършил всичко това, преди да открие с натискането на един клавиш дали са разведени или разделени и с деца, дали предпочитат скачането с бънджи пред ходенето на кино, умеят ли да пишат без грешки, способни ли са да използват „ха-ха“ или „невероятна жена“, без да влагат ирония, и дали са на мнение, че светът би бил по-добро място за живеене, ако на хората с нисък коефициент на интелигентност не се позволява да се възпроизвеждат?

— Е, поне ще знаеш, че не са снимка, правена преди петнайсет години — контрира я Том.

— Отиваме — обяви Талита.

В резултат на това ще посетим „Цитаделата“ в Хокстън в четвъртък.

Сряда, 5 септември 2012 г.

Написани действия от сценария 2,5; опити да открия бавачка 51; открити бавачки 0.

21:15 ч. Катастрофа. Забравих да питам Клои дали може да гледа децата утре и тя ще ходи в Южна Англия да окуражава Греъм на полуфинал по тай-чи.

— Бих се радвала да помогна, Бриджет, но състезанието по тай-чи е от огромно значение за Греъм. Но със сигурност ще мога да закарам децата на училище в петък сутринта, та ти да си отспиш.

Какво ще правя?

Не бих могла да помоля Том, тъй като той ще идва в „Цитаделата“. Същото важи за Джуд и Талита, а освен това Талита не гледа деца, твърди, че е отгледала своите, и ги използва само ако ѝ е нужен придружител за благотворителен търг.

21:30 ч. Току-що се обадох на мама.

— О, мила, бих се радвала, но утре е „Вива Супер“! Ще готвим шунка в кока-кола. Сега всички правят разни неща в кока-кола.

Свлякох се на кухненската маса и се помъчих да не мисля как всички правят разни неща в кока-кола в спа комплекса. Толкова е НЕСПРАВЕДЛИВО. Полагам всички усилия да преоткрия себе си като жена, но се насадох хубавичко без... О! Ами Даниъл?

ДАНИЪЛ В БЛЯСКАВИ ДОСПЕХИ

Сряда, 5 септември 2012 г. (продължение)

— Джоунс, ти малка дяволице — произнесе провлачено Даниъл, когато му се обадох. — В какво си облечена, какъв цвят са бикините ти и как са моите кръщелници?

В негов плюс Даниъл Клийвър, бившето ми „гадже“, моят емоционален мъчител и някогашен супервраг на Марк наистина правеше максималното да помогне, откакто Марк загина. След години на озлобено надцакване след появата на Били най-накрая двамата се помириха и всъщност Даниъл е кръстник на децата ни.

Максималното от страна на Даниъл не е като при другите: последния път, като останаха при него, се оказа, че просто искал да впечатли някакво момиче, като се изфука, че има кръщелници и... Достатъчно е да кажа, че ги заведе на училище с тричасово закъснение, а когато по-късно взех Мейбъл, косата ѝ беше прибрана в невероятно сложен кок.

— Мейбъл, каква изключителна фризура! — възкликнах, представила си как Даниъл е повикал Джон Фрида да направи прическа и грим на Мейбъл в 7:30 сутринта.

— Учителката я направи — обясни Мейбъл. — Даниъл ми среса косата с вилица — добави. — По нея имаше кленов сироп.

— Джоунс? Там ли си още, Джоунс?

— Да — отговорих сепнато.

— Обаждане в издирване на бавачка ли, Джоунс?

— Би ли...

— Задължително. За кога имаше предвид?

— За утре — произнесох плахо.

Последва кратка пауза. Очевидно Даниъл правеше нещо.

— Утре вечер е добре. Не си намирам място заради факта че бивам отблъснат от всички човешки жени под осемдесет и четири годишна възраст.

— Може да позакъснеем доста. Проблем ли е?

— Мило мое момиче, аз съм нощна птица.

— Няма... да си водиш модел или...

— Не, не, не, Джоунс. Аз ще бъда модел. Образец на детегледач. „Не се сърди, човече“. Прекрасна, преливаща от витамини храна. И между другото...

— Да? — подканих го подозрително.

— Какъв вид бельо носиш? В момента? Гащи като за мамче ли? Обуло ли е мамчето прекрасните си гащи за мамчета? Утре вечер ще ги покажеш ли на татенцето?

Още обичам Даниъл, но очевидно не чак дотолкова, че да се вържа на тези му глупости.

ИДЕАЛНИЯТ ДЕТЕГЛЕДАЧ

Четвъртък, 6 септември 2012 г.

60 кг (мн. добре); алкохолни единици 4; сексуални преживявания през последните 5 години 0; сексуални преживявания през последните 5 часа 2; смущаващи сексуални преживявания през последните 5 часа 2.

Денят на ходенето ни в „Цитаделата“ настъпи. Били беше бясно въодушевен, че Даниъл ще идва.

— Аманда ще бъде ли?

— Коя е Аманда?

— Жената с големите гърди, която беше у тях последния път.

— Не! — отсякох. — Мейбъл, какво търсиш?

— Четката си за коса — отвърна мрачно тя.

Въпреки въодушевлението някак успях да ги изкъпя и приспя и сварих да се приготвя, преди Даниъл да е пристигнал.

Бях се спряла на джинси (чиято марка бодро гласеше „Не джинсите на дъщеря ви“) и каубойска риза, решавайки, че ще подходат на кънтри стила.

Даниъл пристигна със закъснение, както обикновено облечен в костюм. Сега косата му беше по-къса, но той беше все така великолепен със своята неустойима усмивка и ръце, препълнени с неуместни подаръци — пистолети играчки, полуголи Барбита, огромни пликове с бонбони, понички... и подозрително на вид полускрито дивиди, което реших да пренебрегна, тъй като бях потресаващо закъсняла.

— Динг-донг! Джоунс — обърна се към мен, — диета ли си пазила? Мислех, че вече никога няма да те видя в такава форма.

Ужасяващо е колко различно се отнасят към вас някои хора в зависимост от това дали си дебела или не, дали си се изкиприла, или си в нормалния си вид. Нищо чудно, че жените са така неуверени. Знам, че и с мъжете е така. Но като си жена, с всички средства, предоставяни ти от модерния свят, за половин час буквално можеш да се превърнеш в друг човек.

И дори тогава пак си мислиш, че не изглеждаш както би трябвало. Понякога поглеждам към билбордове с красиви модели, а после към истинските хора под тях и си казвам, че сякаш сме на планета, където всички космически създания са ниски, зелени и дебели. Има само няколко изключения, които са високи, слаби и жълти. И всички реклами се отнасят до високите и жълтите, които са издухани със сешоар, та да са още по-високи и по-жълти. Така че всички мънички зелени космически създания прекарват цялото си време умърлушени, защото не са високи, слаби и жълти.

— Джоунс? Ехо, тук ли си? Казах, че вероятно едно чукане не подлежи на коментар.

— Да! — произнесох, върнала се обратно в настоящето. — Да, не подлежи на коментар. Но това в никакъв случай не е признак на неблагодарност, признателна съм ти, че ще гледаш децата.

След като изредих безброй инструкции и благодарности, изскочих от вратата, а феминистката у мен беше възмутена от просташката свалка на Даниъл, но пък като жена летях в облаците.

Ала когато пристигнах у Талита, Том избухна в смях.

— Хайде бе, на Доли Партън ли се правиш?

— На нашата възраст не можеш да разчиташ на задника си, напъхан в джинси — отбеляза бодро Талита, появила се с поднос коктейли мохито. — Трябва да разполагаш и с нещо друго.

— Не желая да изглеждам като мръвка, изложена в месарница — заявих. — Или като проститутка.

— Хубаво де, но все пак е нужен лек намек за сексуалност. Крака или цици. В никой случай не и двете.

— Един крак и една гърда става ли? — попита Том.

В крайна сметка се озовах в изключително скъпа къса черна туника от коприна от гардероба на Талита и безумно високи ботуши на Ив Сен Лоран до над коленете.

— Но аз не мога да вървя с тях.

— Драга — рече Талита, — няма да ти се наложи.

В таксито започнах да си мисля колко много Марк би харесал такива ботуши.

— Престани — скара ми се Том, зърнал лицето ми. — Той би желал да имаш свой живот.

После започнах да се тревожа за децата. Талита, която познаваше Даниъл от времето на „Събуди се, Британия“, извади телефона си и му написа:

Даниъл, моля те, увери Бриджет, че децата са добре и спят и че ще ѝ пишеш в мига, щом не е така.

Не последва отговор. Всички се взряхме нервно в телефона.

— Даниъл не пише съобщения — обявих, спомнила си внезапно. После добавих с кискане: — Твърде стар е.

Талита включи телефона си на високоговорител и го набра.

— Даниъл, стар мръсникo.

— Талита! Мило мое момиче! Само мисълта за теб ми докарва внезапна и напълно необяснима свръхерекция. С какво се занимаваш в настоящия момент и какъв цвят са гащичките ти?

Олеле! И от такъв се очакваше да ГЛЕДА ДЕЦАТА.

— С Бриджет съм — обясни сухо тя. — Как вървят нещата?

— Всичко е повече от прекрасно. Децата са дълбоко заспали. Пазя вратите, прозорците и коридорите като страж. Ще се представя безукорно.

— Добре.

Тя прекъсна връзката.

— Виждаш ли? Всичко ще бъде наред. Сега престани да се тревожиш.

„ЦИТАДЕЛАТА“

„Цитаделата“ се помещаваше в тухлен склад и имаше необозначени метални врати и звънец с код. Том набра кода и ние се заклатушкахме на безумно високите си токчета нагоре по бетоновото стълбище, което вонеше, сякаш някой се беше облекчил.

Но веднъж щом се озовахме вътре, Том даде имената ни за списъка с посетители и аз почувствах неудържим прилив на вълнение. Стените бяха тухлени и покрай тях имаше струпани бали сено, които ме накараха малко да съжаля, че не си бях останала като Доли Партън. Имаше и разнебитени канапета. Свиреше жива група и в ъгъла бе разположен бар, обслужван от младежи, които допълваха атмосферата, като се озъртаха притеснено, сякаш всеки миг шерифът щеше да завърже коня си, да влети с каубойска шапка на главата и да сложи край на всичко. Беше трудно да огледаш добре хората при такова артистично осветление, но мигом стана ясно, че не бяха само тийнейджъри и че присъстваха няколко...

— ... много секси мъже — промърмори Талита.

— Хайде, момиче — нареди Том. — Яхвай отново коня.

— Прекалено стара съм! — възпротивих се.

— Е, и? На практика мракът е почти непрогледен.

— За какво да говоря? — избъбрих притеснено. — Не съм на „ти“ с модерната музика.

— Бриджет — намеси се Талита. — Събрали сме се тук да преоткрием чувствената жена у теб. Това няма абсолютно нищо общо с говоренето.

Почувствах се, сякаш се бях върнала обратно в тийнейджърските си години, изпълнена със същото колебливо усещане за съмнение и надежда. Напомняше купоните, по които ходех на шестнайсет, когато в мига, щом родителите ни оставеха, осветлението се гасеше и всеки се хвърляше да се целува с всеки, стига да бяха осъществили и най-бегъл зрителен контакт.

— Виж онзи! — посочи Том. — Гледа те! Гледа теб!

— Млъквай, Том — просъсках с ъгълчето на устата си, притиснах ръце към гърдите си и се помъчих да придърпам туниката надолу, та да достигне до ръба на високите ботуши.

— Стегни се, Бриджет. ПРЕДПРИЕМИ НЕЩО.

Наложих си да хвърля поглед, като се постарях да вложам малко плам. Симпатичният тип обаче вече се целуваше със зашеметяваща секс кукла в изключително къси шорти и блузка със смъкнати рамене.

— О, боже, това е отвратително, тя е ембрион — възмути се Джуд.

— Наречете ме старомодна, но четох в „Гламър“, че шортите трябва да покриват вагината — изсумтя Талита.

Всички се оклюмахме, а самоувереността ни се срина като къщичка от карти.

— Господи. Приличаме на група застарели травестити — отбеляза Том.

— Случи се онова, от което винаги съм се бояла — заявих. — Стигнахме до положението на дърти глупаци, които убеждават сами себе си, че викарият е влюбен в тях, понеже е споменал за органа си.

— Скъпи мои! — обади се Талита. — Забранявам ви да продължавате в този дух.

Талита, Том и Джуд отидоха да танцуват, а аз се строполих върху бала сено, като си мислех: „Искам да си отида у дома, да гушна рожбичките си, да се вслушам в тихото им дишане, да бъда наясно коя съм и каква е позицията ми“. По този начин използвах безсрамно децата си, за да замажа факта, че съм стара и прецъфтяла.

После чифт крака в джинси се настаниха на балата до мен. Долових аромата на МЪЖ, драги мои, както би го представила Талита, когато той се наведе към мен.

— Искаш ли да потанцуваме?

Ето колко просто беше. Нямаше нужда да съставям план, да измислям какво да кажа или изобщо да правя каквото и да било, освен да погледна нагоре към прекрасните му кафяви очи и да кимна. Той улови ръката ми и ме дръпна към себе си с уверено движение. Държеше ме през кръста, докато вървахме към дансинга, което си беше истински късмет предвид ботушите ми. За щастие танцът беше бавен или в противен случай бих си счупила някой глезен. Партньорът ми имаше широка усмивка и в тъмното изглеждаше като от онези

мъже, които се появяват в реклами за джипове. Носеше кожено яке. Обгърна талията ми и ме придърпа към себе си.

Когато поставих ръце на раменете му, изведнъж разбрах за какво говореха Том и Талита. Сексът е просто секс.

Искри на отдавна забравена похот започнаха да припламват в мен също като чудовището на Франкенщайн, когато го включиха в тока, само че това тук беше по-романтично и чувствено и аз усетих как инстинктивно плъзнах пръсти, за да усетя косъмчетата по гърдите на непознатия, кожата по тила му. Той ме притисна още по-плътнo към себе си, като даде ясно да се разбере, че цели секс. Когато се завъртяхме бавно в ритъма на музиката, забелязах Том и Талита да ме зяпат със смесица от благоговение и смайване. Почувствах се като четиринайсетгодишна, която за първи път е свалила момче. Направих гримаса, за да ги спра да предприемат нещо глупаво и същевременно усетих как той бавно и неустойимо търси моите устни с маниера на герой от романите, издавани от „Милс и Буун“.

И в следващия момент вече се целувахме. Изведнъж всичко влезе в лудешки ритъм. Все едно че карах много бърза кола, обута в обувки с високи тънки токове. Нищо не беше спряло да функционира въпреки годините на престой в гаража. В един момент бях блокирана на всеки завой, а само миг по-късно вече не съществуваха задръжки и какво изобщо правех? Ами децата и Марк? И кой изобщо беше този безочлив мъж?

— Да отидем на някое по-тихо местенце — предложи той. Всичко беше нагласено. Защо иначе би ме канил на танц? Планираше да ме убие и изяде!

— Трябва да си вървя! Веднага!

— Какво?

Погледнах ужасено нагоре към него. Беше полунощ. Аз бях Пепеляшка и трябваше да се завърна при детските креватчета, бавачките, безсънните нощи, към усещането за пълна асексуалност и да се обрека на живот на самотница до края на дните си... Но не беше ли по-добре така, отколкото да бъда убита?

— Ужасно съжалявам! Трябва да тръгвам. Беше много приятно. Благодаря!

— Да тръгваш? — учуди се той. — О, боже. Това лице.

Докато се препъвах надолу по вонящото на урина стълбище, последната фраза ме караше да се издувам все повече. „Това лице!“ Аз бях Кейт Мос! Аз бях Шерил Коул! Вече озовала се в таксито обаче, докато разказвах за случката, един поглед към безумното ми изражение, подпухналото от алкохола лице и размазаната спирала някак съсипа цялата идея.

— Имал е предвид, че го преследва лицето на дърта мамичка, която е решила, че той е замислил да я убие, защото я е целунал! — заключи гръмогласно Том.

— И после да я изяде — добави Талита, докато всички се превиваха от смях.

— Къде ти беше умът? — попита Джуд, като се кикотеше истерично. — Той беше секси!

— Всичко е наред — обяви Талита, докато се стараеше да възвърне хладнокръвието си и да се разположи елегантно на седалката на таксито, вонящо на кърпички. — Аз му взех номера.

0:10 ч. Току-що стигнах до вкъщи и се промъкнах вътре. Цареше тишина и мрак. Къде беше Даниъл?

0:20 ч. Слязох долу на пръсти и светнах лампата. Сутеренът изглеждаше, сякаш е паднала бомба. Екзбоксът още работеше, от единия до другия край имаше строени зайчета от серията „Силваниън“. Подът беше покрит с барбита, динозаври, пистолети, възглавнички, кутии от пица, опаковки от шоколад и торбички от понички, а върху дивана беше обърнат съд с разтопен шоколадов фъдж. Сигурно щяха да повръщат през нощта, но поне бяха прекарвали добре. Само че къде беше Даниъл?

Промъкнах се до стаята им. Спяха дълбоко с лица, омазани с шоколад, но дишането им беше спокойно. Нямаше и следа от Даниъл. Започнах да изпадам в паника.

Втурнах се към дивана в дневната — нищо. Изтичах обратно към моята спалня, отворих вратата и ахнах задавено. Даниъл беше в леглото. Надигна глава и примигна.

— Мили боже, Джоунс! — възкликна. — Възможно ли е това да са... ботуши, покриващи бедрата? Може ли да погледна по-отблизо?

Дръпна чаршафа. Беше полугол.

— Ела, Джоунс — настоя. — Обещавам, че няма да те докосна и с пръст.

Цялата комбинация от това, че бях леко пияна и възбудена от скорошната целувка, и факта, че Даниъл лежеше почти гол в сумрака и се държеше закачливо, ме върна обратно във времето, когато бях трийсет и няколко годишна необвързана. Част от секундата по-късно се хвърлих с кискане в леглото, както си бях с ботушите.

— И така, Джоунс — подхвана Даниъл. — Това са едни много неприлични ботуши, а това е една глупава малка блузка. — И после още част от секундата по-късно аз се придвижих обратно напред към настоящето и си припомних... Ами, всъщност всичко.

— Не мога да го направя! Ужасно съжалявам. Но всичко е чудесно! — избъбрих и станах бързешком от леглото.

Даниъл остана вгледан в мен за кратко, а после се разсмя.

— Джоунс, Джоунс, Джоунс, също така щура си, както открай време.

Изчаках от външната страна на вратата, докато той стане и се облече, а после наред моите извинения и благодарности, задето е гледал децата, настъпи нов момент, в който се почувствах така объркана и възбудена, че едва се удържах да не му се нахвърля съвсем по животински. Тогава мобилният му телефон звънна.

— Извинявай, извинявай — заговори той в телефона. — Не, дебеланке моя, просто бях ужасно зает в службата. Чуй, знам, да му се не види! — Даниъл вече беше ядосан. — Виж сега... Боже мой! Казах ти, че имам презентация. От голямо значение е за проекта и... Добре, добре, ще съм там след петнайсет минути. Да... Да... Ммм... Копнея за лъчистите ти заоблени форми...

Лъчисти заоблени форми??

— ... Копнея да се гмурна в...

Въздъхнах облекчено, че не съм се поддавала на старата рутина, и успях да го изтикам през вратата, а после с люта борба свалих ботушите на Талита. Разчистих дневната достатъчно, та Клои да не изпадне в отчаяние на другия ден и да подаде молба за напускане, после се отпуснах в празното легло.

0:55 ч. Но сега се чувствам неспокойна и възбудена. За една вечер от сушавата откъм мъже пустиня се бях изстреляла в космоса, където мъжете буквално валяха като дъжд.

ОТЗВУК

Петък, 7 септември 2012 г.

7 ч. Чисто гола съм, цепи ме главата, а трябва да закарам децата на училище.

7:01 ч. Не! Не трябва да карам децата на училище. Получих шанса тази сутрин да се погледея и да си полежа, но въпреки това вече съм будна.

7:02 ч. Бррр! Току-що си спомних какво се случи снощи с Коженояке. И с Даниъл.

7:30 ч. Травмирана съм от шумовете, издавани от Клои на долния етаж, докато върши моите задължения: едно блокче зърнена закуска, върху което на Мейбъл е разрешено сама да сложи лъжица захар, двата резена бекон с кетчуп, но без хляб за Били.

7:45 ч. Чувствам се ужасно виновна: като някакво подобие на страдаща от махмурлук Джоун Крофърд, канеща се да се понесе надолу по халат с размазано по лицето червило и да изфъфли:

— Здравейте, милички, аз съм вашето мамче. Помните ли ме? Я ме подсетете как ви бяха имената.

8 ч. Вратата се хлопва и шумовете секват.

8:01 ч. Вратата се отваря и шумовете се подновяват: издирване на раницата с учебници на Били.

8:05 ч. Вратата се хлопва отново.

8:15 ч. Тишина. Леглото е бяло и хладно и е прекрасно просто да си лежа тук гола, без да правя нищо. Чувствам се, сякаш е била развалена зла магия като при Спящата... е, не точно красавица — Спящата Старица с Две Деца, пробудена от целувка. Пролетта е докоснала съсухрените от зимата клони. Появяват се листа и цветове и се разпростират по цялата им дължина.

8:30 ч. Бипване за получено съобщение! Може би Талита! Сигурно ми праща номера на Коженояке! Може би дори самият Коженояке пише някоя шега, за да омаловажи снощната ситуация и да ме покани на среща! Аз съм сексуално жива!

Беше от забавачката.

Моля, днес следобед не забравяйте да донесете подписано съгласие за посещение в Зоологическата градина.

НА ЖЕНИТЕ ИМ ИДВА ДРУГ УМ

Събота, 8 септември 2012 г.

Вбесяващи електронни устройства в къщата 74; електронни устройства, издаващи пищящи звуци 7; електронни устройства, с които умея да си служа 0; електронни устройства, изискващи парола 12; пароли 18; пароли, които помня 0; минути, прекарани в мисли за секс 342.

7:30 ч. Току-що се събудих от прекрасен секси сън, в който се мяркаха ту Даниъл, ту Коженояке. Внезапно се усещам различна — чувствена, женствена — и все пак това ме кара да изпитвам вина, сякаш съм изневерила на Марк. Ала въпреки това... толкова е чувствено да се чувствам като една чувствена жена с нейната чувствена страна, която... Ох. Децата са будни.

11:30 ч. Цялата сутрин беше абсолютно чувствена и спокойна. Тримата започнахме деня в моето легло, като се гушкахме и гледахме телевизия. После закусихме. След това играхме на криеница. После пооцветявахме малко и накрая преодолявахме препятствия, всичко това по пижами, докато печеното пиле изпускаше прекрасен аромат от фурната.

11:32 ч. Аз съм идеална майка и чувствена жена с перспективи, изпълнени с чувственост. Имам предвид, че може би някой като Коженояке ще се присъедини към този сценарий и...

11:33 ч. Били:

— Сега, като вече е събота, може ли да поиграя на компютъра?

11:34 ч. Мейбъл:

— Искам да гледам „Спъндж Боб“.

11:35 ч. Внезапно съм завладяна от изтощение и копнея да почета вестник в пълна тишина. Само за десет минути.

— Мамо! Телевизорът е повреден.

Осъзнах с ужас, че Мейбъл е заграбила дистанционните управления. Започнах да натискам бясно различни копчета, при което се появиха бели точки, придружени от силен пукот.

— Сняг! — заяви Мейбъл въодушевено точно когато миялната започна да бибипка.

— Мамо! — викна Били. — На компютъра му падна батерията.

— Ами включи го в контакта! — отговорих и тикнах глава в пълния с кабели шкаф под телевизора.

— Нощ! — обяви Мейбъл, когато екранът на телевизора стана черен, а сушилнята се присъедини към бибипкането.

— Това зарядно не работи.

— Използвай ексбокса тогава.

— Не работи.

— Може би е от връзката с интернет.

— Мамо! Изключих летището. Не мога да го включа обратно.

Осъзнавайки, че стрелката на термостата клони застрашително към червено, забързах към стълбите с думите:

— Време е да се облечем. Ще ви поглезя! Аз ще ви извадя дрехите. — После влетях в спалнята им и изригнах: — Мразя скапаните технологии. Мамка му, защо не може просто всички да млъкнат и да ме оставят да си чета вестниците?!

Изведнъж осъзнах с ужас, че бебелефонът е включен! О, боже, трябваше да се отърва от него преди векове, но като параноичен самотен родител все се боя от внезапна смърт и други подобни. Изтичах долу и заварих Били, разтърсван от ридания.

— О, Били, толкова съжалявам, не го мислех. Заради бебелефона ли плачеш?

— Неееее! — писна той. — Ексбоксът е замръзнал!

— Мейбъл, чу ли мама по бебелефона?

— Не — отговори тя, взряна доволно в телевизора. — Телевизорът се поправи.

На екрана се мъдреше въпрос, питащ за паролата на „Върджин ТиВи“.

— Били, каква е паролата за „Върджин ТиВи“? — попитах.

— Не е ли същата като пина за банковата ти карта, 1066?

— Добре, аз ще се справя с ексбокса, а ти набери паролата — поръчах и в този момент се звънна на входната врата.

— Не приема паролата.

— Мамоооо! — ревна Мейбъл.

— Шшт, и двамата! — троснах се. — На вратата ИМА НЯКОЙ!

Изтичах нагоре с глава, преливаща от гузни мисли — „аз съм ужасна майка, у тях все още има празнина от загубата на баща им, която се опитват да запълнят с технологии“, — и отворих вратата.

Беше Джуд, която изглеждаше фантастично, но страдаше от махмурлук и излъчваше печал.

— О, Бриджет — произнесе и се хвърли в обятията ми. — Не мога да понеса още една съботна сутрин сама.

— Какво се е случило... кажи на мама... — отговорих, а после си припомних, че Джуд не беше дете, а финансова акула.

— Помниш ли онзи мъж от сайта за запознанства, с когото излязох в деня преди „Цитаделата“? Онзи, с когото се целувахме?

— Да — отвърнах, като се мъчех да си припомня поне бегло кой от всичките беше.

— Не се обади. А снощи получих общо съобщение към всичките му контакти, в което се казва, че жена му е родила момиченце с тегло три килограма и сто грама.

— О, боже мой. Това е отвратително. Направо нечовешко.

— През всичките тези години не желяех деца, а хората все ми повтаряха, че ще променя мнението си. Били са прави. Ще поискам да размразят яйцеклетките ми.

— Джуд — заговорих й. — Направила си своя избор. Не значи, че е бил погрешен само защото някакъв тип се е оказал мръсник. За теб такъв избор е добър. Децата са... те са... — Крадешком хвърлих поглед през рамо надолу по стълбите.

Тя извади телефона си и ми показва снимка в Инстаграм, на която мръсникът държеше бебето си.

— ... пухкави, сладки, розови и тежащи три килограма и сто грама, а всичко, което правя аз, е да работя и да се свалям с разни, но после оставам сама в събота.

— Слез долу — предложих печално. — Ще ти покажа колко пухкави и сладки са.

Затътрихме се обратно долу. С херувимски вид Били и Мейбъл ми подадоха рисунка и заявиха:

— Обичаме те, мамо.

— Мамо, ние ще изпразним миялната машина — добави Били. — Та да сме ти от помощ.

По дяволите! Какво им ставаше?

— Благодаря, деца — измънках и избутах Джуд обратно горе и навън от входната врата, преди да са сторили нещо по-лошо, като например да изпразнят кофата за рециклиране.

— Ще размразя яйцеклетките си — проплака Джуд, когато вече бяхме навън и приседнахме на стълбите. — По онова време технологиите бяха несъвършени. Дори примитивни. Но може да се получи, ако... Искам да кажа, бих могла да използвам донор за сперма и...

Внезапно прозорецът на втория етаж на отсрещната къща се отвори, а от него изхвърчаха две дистанционни управления за ексбокс и се приземиха с трясък до кофите за боклук.

Секунди по-късно входната врата се отвори със замах и отвътре изскочи съседката бохемка в пухкави розови пантофи, викторианска нощница и с миниатюрно бомбе на главата, награбила лаптопи, айпади и айподи. Изприпка надолу по стълбите и запрати устройствата в кофата за боклук, последвана от виещия си син и двама негови приятели.

— Неееее! Не съм си завършил нивото!

— Хубаво! — кресна тя. — Когато се реших да имам деца, НЕ съм се съгласявала да бъда командвана от сбирка неодушевени тънки черни предмети и банда техноманиаци, които отказват да вършат каквото и да било друго, освен да се взират в мониторите и да ръчкат с палци, като в същото време изискват да ги ОБСЛУЖВАМ, сякаш съм кръстоска между компютър и камериерка в петзвезден хотел. Когато още ви нямах, всички все ми повтаряха, че ще си променя мнението. И познайте какво. Взех, че ви родих. Отгледах ви. И СИ ПРОМЕНИХ МНЕНИЕТО!

Втренчих се в нея, твърдо решена, че трябва да се сприятеля с тази жена.

— Децата на вашата възраст в Индия си живеят съвсем добре на улицата — продължи тя. — Така че можете да седите на стълбите и вместо да посвещавате ВСИЧКИТЕ СИ МИСЛИ на това как да достигнете следващото ниво на „Майнкрафт“, бихте могли да използвате мозъците си, за да ме накарате ДА ПРОМЕНЯ РЕШЕНИЕТО СИ и да ви пусна обратно вътре. И да не сте посмели да докоснете кофата, или ще ви запиша за участие в „Игрите на глада“!

После отметна глава, на която се мъдреше бомбето, втурна се обратно в къщата и затръшна вратата.

— Мамо! — разнесоха се жални стонове от моя собствен сутерен. — Мамоооо!

— Искаш ли да влезеш обратно вътре? — попитах Джуд.

— Не, не, всичко е наред — отговори Джуд вече по-ведра и стана от стъпалата. — Съвсем права си. Взех вярното решение. Просто имам лек махмурлук. Нужна ми е закуска с „Блъди Мери“ и днешните вестници в „Сохо Хаус“ и ще се оправя. Благодаря, Бридж. Обичам те. До скоро.

После заприпка във високите си до коляното гладиаторски сандали на Версаче, прелестна по махмурлийски.

Хвърлих поглед към отвъдната страна на улицата. Трите момчета седяха едно до друго на стъпалата.

— Всичко наред ли е? — попитах.

Тъмнокосият син се усмихна.

— Да, напълно. Просто я прихваща понякога. След малко ще й мине.

Той погледна назад, за да се увери, че вратата още е затворена, и измъкна един айпод от джоба си. Момчетата се разкикотиха и сведоха глави над айпода.

Заля ме гигантска вълна на облекчение. Бодро се запътих навътре и внезапно си припомних, че навсякъде паролата е 1890, годината, в която Чехов е написал „Хеда Габлър“.

— Мамоооооо!

Сграбчих дистанционните управления на ексбокса и на „Върджин ТиВи“ и въведох „1890“, при което екраните като по чудо се върнаха към живот.

— Ето! — обявих. — Всичко работи. Не съм ви нужна. Нужни са ви само монитори. Ще отида. Да си направя. Чаша. Кафе.

Метнах дистанционните управления на фотьойла и се понесох към чайника в маниера на съседката бохемка, при което Мейбъл и Били се разкискаха.

— Мамо! — прихна Били. — Пак изключи всичко.

20:30 ч. В крайна сметка всичко помежду ни беше наред. Били си получи своето време на ексбокса, а Мейбъл гледа „Спъндж Боб“, сгушена до мен на дивана, после отидохме до Хампстед Хийт, а аз не

спирах да мисля за Коженояке и колко прекрасно беше усещането от целувката. Отново се чувствах секси и започвах да мисля, че Том е прав — наистина трябва да бъда жена и да имам някого в живота си. Може би в това нямаше нищо нередно и сигурно ще звънна на Талита да ѝ поискам номера му.

РАЗБИВАЩА СЕ ВЪЛНА

Неделя, 9 септември 2012 г.

61 кг; калории 3250; брой проверявания за съобщения от Коженояке 27; съобщения от Коженояке 0; мисли, изпълнени с чувство на вина 47.

2 ч. Всичко е ужасно. Написах съобщение на Талита. Оказа се, че не само е взела номера на Коженояке, но също така МУ Е ДАЛА МОЯ. Стомахът ми се свива от несигурност. Щом му е дала номера ми, защо тогава той не се обажда?

5 ч. Никога вече не бива да се замесвам с мъже. Напълно бях забравила за кошмарното „Защо не се обажда?“.

21:15 ч. Децата спят, готови да посрещнат понеделник сутринта. Но аз съм в пълен срыв. Защо Коженояке не ми писа? Защо? Ясно е, че Коженояке ме смята за луда и стара. Вината е изцяло моя. Редно е да съм просто майка — децата трябва да се прибират у дома всеки ден и да заварват на печката да къкри яхния, а за десерт да ги очаква руло с конфитюр. Ще им чета „Лястовици и амазонки“, ще ги слагам да спят и... И какво после? Ще гледам „Имението Даунтън“, ще си фантазирам за секс с Матю, а на другата сутрин отново ще подхващам всичко отначало?

21:16 ч. Току-що звъннах на Талита и ѝ разясних ситуацията. Ще намина.

21:45 ч.

— Сипи ми питие, моля.

Сипах ѝ обичайната водка с газирана напитка.

— Причината за всичко това е, че някакъв тип, когото си срещнала за пет секунди, не ти е пратил съобщение. Отворила си се на възможностите, предлагани от живота, и сега ти се струва, че са ги отмъкнали под носа ти. Защо не му напишеш ти?

— Никога не преследвай мъж, това само ще те направи нещастна — заявих, рецитирайки мантра от времето, когато бях трийсет и няколко годишна необвързана. — Анджелика Хюстън никога не позвъни на Джек Никълсън.

— Драга, трябва да разбереш, че тези неща не са ти ясни. Всичко се е променило от времето, когато си била необвързана. Тогава нямаше съобщения, нито имейли. Хората разговаряха по телефона. Освен това в наши дни младите жени са по-агресивни сексуално, а мъжете — естествено, по-мързеливи. Най-малкото трябва да побутнеш.

— Не пращай нищо! — викнах и се хвърлих към телефона.

— Няма. Но всичко е наред. Размених телефонните ви номера и му споменах дискретно, че си вдовица...

— КАКВО си направила?

— Звучи по-добре, отколкото да си разведена. Толкова романтично и оригинално е.

— Значи в общи линии използваш смъртта на Марк, за да ми набавиш мъж?

По стълбите се чу топуркане. Появи се Били в неговата раирана пижама.

— Мамо, не съм си написал домашното.

Талита вдигна разсеяно поглед, а после насочи вниманието си обратно към телефона.

— Кажи на Талита „Здравей, радвам се, че те виждам“ и я погледни в очите — наредих му по навик. Защо родителите постъпват така? Кажи „моля“. Кажи „здравей“. Кажи „благодаря за поканата“. Ако не ги научите да реагират правилно в реални житейски ситуации, наистина няма смисъл да...

— Здравей, Талита.

— Здравей, миличък — отвърна Талита, без да го поглежда. — Прекрасен е.

— Написа си домашното, Били. Задачите по математика, нали помниш? Решихме ги, когато се прибра от училище в петък.

— Ето на, уреден си — заяви Талита, като вдигна поглед и после отново го заби в телефона.

— Но има и друг лист — възрази Били. — Ето, виж. По „Труд и творчество“ е.

Само не „Труд и творчество“! Били прекара последните шест седмици да изработва малка мишка от парченца филц, което беше последвано от „анкети“, задаващи загадъчни концептуални въпроси. Хвърлих поглед към последната анкета: „Какво би желал да постигнеш с изработването на мишката?“.

С Били се спогледахме отчаяно. Доколко глобално се очакваше да бъде подхотено към този въпрос? Имам предвид от философска гледна точка. Подадох на Били молив. Той седна до кухненската маса и написа нещо, а после ми връчи листа.

„Да направя мишка.“

— Добре — съгласих се. — Много добре. Сега да те слагаме обратно в леглото.

Той кимна и пхна длан в моята.

— Лека нощ, Талита.

— Кажу „лека нощ“ на Талита.

— Мамо. Току-що го направих.

Мейбъл спеше на долното легло с глава, сякаш завъртяна със задната страна напред, и стискаше Плънка.

— Ще ме погушкаш ли? — помоли се Били, докато се изкатерваше на горното легло. Представих си как долу Талита все повече губи търпение, после се покатерих горе при него, Пухчо Първи, Марио и Хорсио.

— Мамо?

— Да — отвърнах, а сърцето ми се сви от страх, че пак ще пита за тати или за смъртта.

— Какъв е броят на населението на Китай? — О, боже, толкова много прилича на Марк, когато го озадачи подобен въпрос. Къде ми беше умът да обмислям да пиша съобщения на някакъв небръснат непознат в кожено яке, който вероятно... — Мамо?

— Четиристотин милиона — излъгах, без да ми мигне окото.

— О. Защо земята се свива с по сантиметър на година?

— Ами... — Замислих се на темата. Наистина ли светът се свива с по сантиметър на година? Цялата планета или само сухите участъци? Нещо свързано с глобалното затопляне ли е? Или с изключителната мощ на вълните и...

После чух равномерно дишане на вече заспалия Били.

Изтичах долу запхтяна. Талита вдигна към мен лице, на което беше изписано задоволство.

— Добре, надявам се да го оцениш. Беше наистина трудно.

Подаде ми телефона.

Най-после дойдох на себе си след срама, който изживях, задето се изнизах малодушно от мъжа мечта и неговата цитадела. Всичко

беше така изключително чувствено, че се побоях да не взема да се подпаля спонтанно или да се превърна в тиква. Как е към теб?

— Не си го пратила.

— Още не. Но си го бива. Трябва да четкаш егото им. Как мислиш, че се е почувствал горкият мъж, когато хукна, без да му обясниш нищо?

— Не звучи ли малко...

— Завършва с въпрос, тоест, прехвърляш му топката. Не му мисли прекалено, просто...

Тя хвана пръста ми и натисна „изпрати“.

— Нееее! Каза, че няма...

— Не бях аз. Ти го изпрати. Дали ще е възможно да получа още една съвсем мъничка водка?

Запътих се към хладилника с мисли, бясно препускащи из главата ми, но в мига, щом отворих вратата му, прозвуча сигнал за получено съобщение. Талита сграбчи телефона. Върху безупречно гримираното ѝ лице цъфна самодоволна усмивка.

Здрасти. Пепеляшка ли е?

— И така, Бриджет — заяви твърдо тя, като наблюдаваше смесицата от емоции по физиономията ми — Трябва да проявиш смелост и да се метнеш обратно на седлото за доброто на всички, включително... — Тя кимна по посока на горния етаж.

В крайна сметка Талита се оказа права. Но нямаше как нещата да се развият по-катастрофално зле с Коженояке. Както каза самата тя, докато седеше на канапето ми след трагичните последици:

— Вината е изцяло моя. Забравих да те предупредя. Когато си приключил с дълга връзка, първата последвала винаги е най-лоша. На нея се залага твърде много. Мислиш, че ще бъдеш спасена. Но не става така. И според теб другият представлява барометър дали още си жизнена, а ти си, но той няма да ти го докаже.

Наруших абсолютно всяко едно от Ключовите правила за свалки по отношение на Коженояке. Но в моя защита не знаех, че съществуват такива правила.

КАК ДА НЕ СЕ ДЪРЖИТЕ ПРИ СВАЛКА

Сряда, 12 септември 2012 г.

60 кг (свалила съм 1 кг от усилените движения на палеца при писане на съобщения); минути, прекарани във фантазиране за Коженояке 347; брой проверявания за съобщение от Коженояке 37; съобщения от Коженояке 0; брой проверявания за имейл от Коженояке въпреки факта, че Коженояке дори няма имейл адреса ми 12 (налудничаво); общо събрани минути закъснение за училище 27.

14:30 ч. Ммм. Току-що се върнах от обяд с Коженояке на Примроуз Хил. Още повече имаше вид на някой от рекламата за коли. Този път носеше кафяво кожено яке и авиаторски очила. Беше необичайно топъл и ясен есенен ден и небето беше синьо, така че можахме да седнем на тротоара пред кафенето.

ДОБРЕ

Обичам го. Обичам го.

НЕ Е ДОБРЕ

Приблизително на моята възраст е, разведен, с две деца. И се казва Анди — толкова хубаво име.

АНДИ??

Когато седнах на масата, той си свали очилата. Очите му бяха като езера. Езера, пълни със съвсем светла вода като в тропическите морета...

НЕ СЕ УВЛИЧАЙ.

... само че кафяви. Обичам го. Боговете на свалките най-сетне ми се усмихнаха.

ОПИТАЙ СЕ ДА ЗАПАЗИШ КАПКА ОБЕКТИВНОСТ

Той **НАИСТИНА** разбира проблемите на самотните родители. Каза неща като „На колко години са децата ти?“.

По време на целия обяд се чувствах като опасно възбудено кученце, което ще започне да клати крака му.

НЕ СЕ ПОДДАВАЙ НА ПРИБЪРЗАНИ ЗАКЛЮЧЕНИЯ И ФАНТАЗИИ

Ще бъде толкова хубаво да правим секс в неделя сутрин, мислех си, а после ще закусваме заедно с всичките деца и ще се смеем. Ще се нанесем на едно място, след като сме продали къщите си, за да купим такава, от която децата да могат да ходят пеша до училище. Точно когато си казвах, че в такъв случай бихме могли да имаме една кола и да избегнем проблема с разрешението за паркиране, той ме прекъсна:

— Искаш ли кафе?

Примигнах дезориентирано към него и едва не изтърсих:

— Мислиш ли, че бихме се справили с една кола?

НА ПЪРВАТА СРЕЩА ГО ОСТАВИ ТОЙ ДА ПЛАТИ

Когато пристигна сметката, аз извадих картата си с изключително решителен жест и отсякох:

— Не, остави на мен. — А после добавих: — Ще я поделим ли?

— Аз ще платя — отвърна той, като ме гледаше някак странно.

Може би вече е бил наясно, че и той ме обича?

**РЕАГИРАЙ НА ОНОВА, КОЕТО СЕ СЛУЧВА В
ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ, А НЕ НА ОНОВА, КОЕТО ТИ СЕ ЩЕ НА
ТЕБ**

След обяда, неспособна да понеса, че идва краят, аз предложих да се разходим по хълма. Беше толкова прекрасно. Когато стигнахме до колата му, макар да бях наясно, че е малко вероятно, надявах се да ме целуне отново, но той ми лепна кратка целувка на бузата.

— Пази се.

Испаднах в паника.

— Дали според теб е добра идея да се видим отново? — избъбрих.

Може да беше малко директно, но МИСЛЯ, че беше съвсем намясто.

НЕ БЕШЕ

— Разбира се — подсмихна се той. — Чудех се кога ще побегнеш с писъци. — После ми отправи широката си усмивка като от реклама за автомобил и се качи в своя.

Толкова е забавен!

**НЕ ДОПУСКАЙ ДА ОБЪРКВА ЖИВОТА ТИ И ДА
ПОДРИВА РАВНОВЕСИЕТО В НЕГО**

О, това е безнадеждно. Не мога цял ден да лежа в леглото и да мастурбирам, когато имам сценарий за писане и деца, за които да се

грижа.

Четвъртък, 13 септември 2012 г.

НЕ СЕ ЗАХЛАСВАЙ И НЕ ФАНТАЗИРАЙ, ДОКАТО ШОФИРАШ

8:30 ч. Хм. Работата е там, че когато попитах: „Дали според теб е добра идея да се видим отново?“, той не отговори „Не“, а каза „Разбира се“. Това значи „Да“, нали така? Но тогава защо не спомена нещо за следващия път, когато се сбогувахме? Или защо не изпрати съобщение? Уууф!

9:30 ч. Точно завих зад един завой и едно такси спря пред мен по най-егоистичен начин, без да има каквато и да било причина. Зад мен се точеше безкрайна колона автомобили.

Заобиколих таксито и изгледах злобно шофьора. После в мига, щом погледнах напред, забелязах, че срещу мен се движи друга кола, а мъжът зад волана ми прави знаци и оформя с устни: „Върни на заден. Върни на заден!“, като че бях някаква идиотка.

Мъжете са едни шофьори, няма що, казах си и му отправих неприличен жест. (С изключение на Коженояке, за когото съм сигурна, че проявява уважение към околните.) О, вижте ни само! Погледнете какви сме мъжкарите! Ще прегазим беззащитните жени, ще ги принудим със сила да върнат на заден ход.

— Мамо — обади се Били. — Таксито спря, та другата кола да може да мине.

Изведнъж ми стана ясно за какво говореше Били. Идващата насреща кола **ВЕЧЕ БЕШЕ ТАМ** и шофьорът на таксито, който все пак е с опит на пътя, й даваше предимството. Сега аз излизах нахаканата женска в джип (само дето не бях с джип де), която беше изпреварила опитния шофьор и се помъчи да отнеме предимството на насрещната кола.

Опитах са да оформя „Съжалявам!“ с устни, докато давах на заден, но човекът ме гледаше със същата ядосана и невярваща физиономия, изразяваща въпроса „Накъде отива този свят?“, която аз самата съм склонна да правя при всяко пътуване до училище сутрин.

— И така! — заявих бодро веднъж щом се озовахме зад ъгъла. — Какви часове имаш днес, Били? Физическо?

— Мамо.

Погледнах назад към него. Същите очи. Същият тон, когато не съм на върха си.

— Какво? — попитах.

— Защото се държа глупаво ли го казваш?

Петък, 14 септември 2012 г.

НЕ МУ ПОЗВОЛЯВАЙ ДА ТЕ ПРАВИ ОТНЕСЕНА И НАЛУДНИЧАВА

Току-що осъществих контакт с интересната съседка бохемка, но бях толкова разсеяна, че тотално оплесках нещата. Връщах се от колата, когато я видях да влиза в къщата си. Носеше вълнена шапка с няколко пискюла с топчета в краищата, обувки „Док Мартенс“ на платформи и дреха, която представляваше смесица между шинел на германски офицер от Втората световна война и кринолин с къдрички в долния край.

— Здравей — най-неочаквано се обърна към мен тя. — Аз съм Ребека. Не живееш ли точно срещу нас?

— Да — отвърнах въодушевено и се впуснах в нервен монолог. — Децата ти изглеждат на същата възраст като моите. На колко години са? Каква хубава шапка!...

Всичко мина много добре и накрая Ребека каза:

— Ами може да похлопаме на вратата ти и да ги съберем да си поиграят. Не те ли кара този израз да искаш да се застреляш... някой път?

— Ха-ха! Точно такова желание поражда у мен — отвърнах аз и изпълних несръчна пантомима, в която се прострелях сама в главата. — Би било чудесно. До скоро! — После пресякох улицата и влязох в къщата, като вътрешно ликувах, че ще станем приятелки и може би дори ще я представя на Коженояке и...

— Почакай! — викна изведнъж Ребека.

Обърнах се.

— Това не е ли дъщеря ти?

По дяволите! Напълно бях забравила, че Мейбъл е с мен. Тя стоеше смаяна пред къщата на Ребека, изоставена съвсем сама на тротоара.

**ОБЪРНИ ВНИМАНИЕ КАК ТЕ КАРА ДА СЕ ЧУВСТВАШ.
НЯКЪДЕ В СПИСЪКА — „ВЪЗБУДЕНА“, „НУЖДАЕЩА
СЕ ОТ ХАПЧЕ ЗА УСПОКОЯВАНЕ НА НЕРВЕН СТОМАХ“ —
ТРЯБВА ДА ПРИСЪСТВА „ЩАСТЛИВА“**

21:15 ч. Още нямам съобщение. Цялата тази история с
Коженояке ме прави ужасно нервна и кара стомаха ми да се свива на
топка.

ПРАВИЛО НОМЕР ЕДНО ПРИ СВАЛКИ

Събота, 15 септември 2012 г.

НЕ ПИШИ СЪОБЩЕНИЯ НА ПИЯНА ГЛАВА

20:15 ч. Дааа! Телефонът!

21 ч. — О, здравей мила! — Майка ми.

По дяволите! Изпаднала в пълна паника, се чудя дали Коженояке може да ми изпрати съобщение, докато мама е на телефона.

— Бриджет? Бриджет? На линия ли си още? Взе ли решение за круиза?

— Хм, ами... струва ми се, че може да е малко...

— Не е зле да знаеш, че повечето хора от „Сейнт Осуалдс“ ще бъдат с внуците си. Това е важен момент от годината, когато хората *прекарват* време с внуците си. Джули Ендърбъри и Майкъл ще водят цялото семейство на Кабо Верде.

— Ами внуците на Уна? — контрирах аз.

— Тази година е ред на сватовете й.

— Да, добре.

Другите баба и дядо. Адмирал Дарси и Илейн всъщност се държаха изключително мило с Били и Мейбъл и подхождаха много методично, като ги канеха един по един на добре планирани кратки посещения, за да ги погледят. Но не вярвам, че биха понесли гостуването ни за Коледа. Дори когато Марк беше жив, канеше ги в старата ни просторна къща в Холанд Парк, но винаги наемаше готвач, който да приготви коледната вечеря, като твърдеше, че това нямало нищо общо с моите кулинарни умения, а целта била всички да се отпуснат и да се насладят на компанията един на друг. Въпреки че... Защо да не се „отпуснат“, когато готвя аз? Може би все пак е *имало* нещо общо с моето готвене.

— Бриджет? На линия ли си? Просто не искам да бъдеш сама — разнесе се настойчивият глас на мама. — Все пак още има кога да се реши.

— Чудесно! Значи ще измислим нещо — отвърнах. — До Коледа има много време.

Канеше се да ходи на водна зумба. Ще ми се татко да беше жив, та да държи мама под контрол, да се смеем заедно за какво ли не и да ме прегръща. Ще ми се да можех да се натараянкам с цяла бутилка вино.

21:15 ч. Току-що чух Клои да се прибира от вечер, прекарана в Камдън. Ще спи на разтегателния диван, за да може утре рано да отиде на тай-чи.

21:30 ч. След като тя вече е тук, мисля да си сипя малка чаша вино за повдигане на настроението.

ВНИМАНИЕ! ВНИМАНИЕ! ДОРИ НЕ ОТВАРЯЙ ВИНОТО, АКО НЕ СИ ЗАЛЕПИЛА НА ТЕЛЕФОНА БЕЛЕЖКА, ГЛАСЯЩА „НЕ ПИШИ СЪОБЩЕНИЯ“, И НЕ СИ ГО КАЧИЛА НА НЯКОЙ ВИСОК РАФТ

21:45 ч. Така е много по-добре. Ще си пусна малко музика. Да речем „Плей дъ Гейм“ на „Куин“. Гледната точка на гей винаги е поучителна, особено в музикална форма. Мммм. Коженояке. Как ми се иска да ми напише съобщение, да се срещнем и да правим чувствен...

22 ч. Може би още една мъничка чаша вино.

ВНИМАНИЕ! ВНИМАНИЕ!

22:05 ч. Харесвам „Куин“.

22:20 ч. Ммм. Танцувам.

„Животът си е твой!... На недостъпен роля не играй...“

22:20 ч. Ами да, самата истина. „Любовта пулсира и кипи в моите веееени!“ Убичам Коженояки! Комплексарският потхот само ти вреди. Любовта е бликъщ извор.

НЕ ПРИЕМАЙ ТЕКСТОВЕТЕ НА ПЕСНИ КАТО СЪВЕТИ ЗА ПОВЕДЕНИЕ, ОСОБЕНО КАТО СИ ПОДПИЙНАЛА

22:21 ч. Ей на, човекът го казва, дансе прая на недостъпна. Що пък данму напиша?

Уууф! Схващате ли, точно това е проблемът на модерния свят. Ако бяхме във времената, когато се пишеха писма, нямаше да тръгна да издирвам химикалка, лист, плик, марка и домашния адрес на Коженояке, че пък после и да хукна навън в 23:30 ч. да търся пощенска кутия, когато в къщата има две деца. А един есемес отпътува само с леко движение на пръста също като атомна бомба или ракета с далечен обсег.

22:35 ч. Ейсига натиснах „испрати“. Яко, а?

НЕ ПИШИ СЪОБЩЕНИЯ НА ПИЯНА ГЛАВА

ОЩЕ ВЪПИЕЩА НЕКОМПЕТЕНТНОСТ НА ТЕМА СВАЛКИ

Неделя, 16 септември 2012 г.

60 кг (храня се от чувства)

— Не! — заяви Талита, седнала в моята дневна заедно с Том, мен и Джуд. — Никак дори не е „яко“.

— Защо? — попитах, загледана унесено в съобщението си.

Беше много хубаву, че се видяхме срядъ. Да излезим отново скоро!

Том прочете съобщението на глас и изсумтя.

— Първо, очевидно е, че си пияна — подхвана Джуд, като отдели за кратко очи от сайта „ОкейКупидон“.

— Второ, часът е единайсет и половина вечерта — продължи Том. — Трето, вече си му казала, че би искала да се видите, и започваш да звучиш отчаяна.

— Четвърто, използвала си възклицателен знак — вметна сухо Джуд.

— И е емоционално недостоверно — добави Том. — Тонът е несдържан и измамно лековат, също като на ученичка, която е убедила капитана на отбора по нетбол да седне до нея на обяд и се мъчи да му се натрапи за приятелка, но в същото време се старее да звучи небрежно.

— Освен това не ти е отговорил — заключи Джуд.

— Успях ли да съсия всичко?

— Пиши го като наивност на новородено зайче, озовало се сред глутница хищни койоти — рече Том.

Почти в същия миг се получи съобщение.

Какъв е графикът на детегледачката ти? Надявам се, че е постигнат от правописа ти. Какво ще кажеш за следващата събота вечер?

Погледнах ги с изражението на демонстрант против войната в Ирак, узнал, че не са открити оръжия за масово унищожение. После се понесох на облак — не биохимичен — от вълнение.

— „Какъв е графикът на детегледачката ти?“ — повторих и затанцувах наоколо. — Толкова е ТАКТИЧЕН.

— Искате да ти смъкне гащичките — отсече Джуд.

— Не стой така — заговори развълнувано Том. — Отговори на съобщението!

Помислих за кратко и после написах:

Събота вечер е идеално, само трябва да намеря здраво въже, за да върже децата.

Аз предпочитам широка лепенка — получи се почти незабавно.

— Веселяк — оцени го Том. — И се долавя съвсем лек намек за садо-мазо. Което е обнадеждаващо.

Всички се спогледахме щастливо. Триумфът на един беше триумф за всички.

— Да отворим още една бутилка — предложи Джуд и тръгна към хладилника в торбестия си гащеризон и дебели пухкави чорапи. По път спря и ме целуна по челото.

— Браво на всички. Браво.

ЕСКАЛИРАЩА НЕКОМПЕТЕНТНОСТ НА ТЕМА СВАЛКИ

НА ПЪРВАТА СРЕЩА ПРОСТО ПРИЕМАЙ КАКВОТО ПРЕДЛОЖИ ТОЙ

Сряда, 19 септември 2012 г.

60,5 кг; качени килограми ½; нарушени правила за свалки 2

21:15 ч. Клои не може да гледа децата в събота и вместо да концентрирам енергията си да намеря друг, аз съм напълно обсебена и фантазирам с такава сила на тема вечерята, какво ще облека и как ще ме погледне той, когато се появя в тъмносинята си копринена рокля, че не съм организирала заместник. Бррр! Съобщение от Коженояке!

Какво ще кажеш да отидем на кино в събота? „Арго“?

21:17 ч. „Арго“? „Арго“? Ходенето на кино не е ИСТИНСКА СРЕЩА! „Арго“ е мъжки филм! Тъмносинята копринена рокля би била прекалено официална за кино. А и бездруго Клои не може в събота...

21:20 ч. Току-що изпратих: *Какво ще кажеш за вечеря? Бих желала да те опозная по-добре.*

НЕ ЗАВЪРТАЙ ВСИЧКО ОКОЛО БАВАЧКАТА

21:21 ч. *Аз: Също така имам проблем с бавачката за събота. Някаква възможност да го направим в петък??*

22 ч. О, боже. О, боже. Коженояке не отговори. Може би е навън? С друга жена?

23 ч. Коженояке: *Не мога в петък. Какво ще кажеш за следващата седмица? Петък? Събота?*

23:05 ч. Отговорих: *Да! Събота!* После изпаднах в униние. Искане да чакаме цяла седмица? Как е способен да изтърпи?

Неделя, 23 септември 2012 г.

21:15 ч. Агонизирам. Коженояке ме пренебрегна през целия уикенд. Явно е вдигнал ръце от мен. Ако изобщо съм била в сметките му.

22 ч. Ще се постарая отново да вкарам нещата в релси.

НЕ ПОДХВЪРЛЯЙ НАМЕЦИ ЗА ПЪРВИЯ СЕКС

Страшно съжалявам, че се наложи да променя уговорката. В събота ще сложа обувки с висок ток, за да се реванширам! И бавачката ще остане с преспиване.

Понеделник, 24 септември 2012 г.

61,5 кг; качени килограми 1; съобщения от Коженояке (твърде възможно заради качения килограм, макар още да не го е видял) 0.

21:15 ч. Коженояке не отговори. Смята ме за отчаяна уличница.

Вторник, 25 септември 2012 г.

61 кг; съобщения от Коженояке 1 (лошо).

11 ч. Току-що получих отговор!

Чудесно. Какво ще кажеш за „Ино“ в Нотинг Хил? 19:45?
Очаквам с нетърпение високите токове.

Мрази ме.

Събота, 29 септември 2012 г.

Брой сменени тоалети за срещата 7; минути закъснение за срещата 25; позитивни мисли по време на срещата 0; съобщения, изпратени до Коженояке 12; съобщения, получени от Коженояке, 2; нарушени правила за свалки 13; позитивни последствия от цялото преживяване 0.

БЪДИ ТОЧНА, КАТО НЕ ЗАБРАВЯШ, ЧЕ ТОВА Е ПО-ВАЖНО ОТ ОБЛЕКЛОТО И ПОЛАГАНЕТО НА ГРИМА, СЪЩО КАКТО ПРИ ПЪТУВАНЕ СЪС САМОЛЕТ

19 ч. Прекарах толкова много време да обличам и да събличам дрехи, че таксито си тръгна и повече не се върна, а сега не мога да хвана друго на улицата. Изпратих множество истерични съобщения, единственият отговор, на които беше: *А тук е пълно с таксита.*

20 ч. В бар „Електрик“ съм. Наложил ми се да тръгна със собствената си кола, но бях толкова закъсняла, че се принудих да я оставя на паркинга на една жилищна сграда и няма да ми се размине глобата. Коженояке го няма никакъв.

УБЕДИ СЕ, ЧЕ ОТИВАТЕ НА ЕДНО И СЪЩО МЯСТО ПО ЕДНО И СЪЩО ВРЕМЕ

20:10 ч. О, по дяволите! По дяволите! Той не каза „Електрик“, а „Ино“.

20:15 ч. В състояние на амок съм. Написах му, че съм отишла на погрешно място и сега трябва да тичам към „Ино“.

КОГАТО ПРИСТИГНЕШ, БЪДИ РЕЛАКСИРАНА И УСМИХНАТА КАТО БОГИНЯ НА СВЕТЛИНАТА И ПОКОЯ

Стигнах с четирийсет минути закъснение до „Ино“, където пред мен се изпречи салонна управителка, убедена, че съм откачалка, която трябва да бъде прогонена.

Нито успях да зърна Коженояке, нито да си спомня истинското му име.

В крайна сметка за мой ужас го открих на една дълга маса, погълнат от разговор с хора, излезли като от реклама, та ми се наложи да доближа и да го докосна по рамото, за да привлече вниманието му, при което той се опита да ме представи, но явно също като мен не се сещаше как ми е името.

Покани ме да се присъединя, но келнерите не успяха да сместят още един стол, та трябваше да седнем на маса за двама, а Коженояке не спираше да хвърля погледи към изисканите си приятели, като очевидно си мислеше колко по-забавни са от мен.

На тръгване изисканите приятели ни поканиха на парти, в отговор на което мислено изкрещях „Нееее!“, но гласно отвърнах:

— Да! Би било чудесно!

На притеснителното парти мигом го изгубих, защото той се скри в тоалетната.

НЕ СЕ НАПИВАЙ ИЛИ ИНТОКСИКИРАЙ ПО ДРУГ НАЧИН

Когато го открих, пушеше канабис. Не бях пушила канабис от петнайсет години и дори тогава дръпнах само два пъти, но достатъчно да изпадна в параноя и да си внушавам, че хората ме пренебрегват, когато всъщност разговаряха с мен. Въпреки това се огънах под натиска на наблюдаващите ме от упор приятели на Коженояке и дръпнах два пъти. Замайването и параноята не закъсняха.

Вероятно забелязал, той прошепна:

— Да влезем ли тук? — Посочи към една затворена врата и аз кимнах безмълвно.

Озовахме се в спалня за гости, препълнена с връхните дрехи на присъстващите. Той затвори вратата и ме притисна към нея, започна да целува шията ми, пхна ръка под полата ми и прошепна:

— Каза, че бавачката ще остане да преспи, нали така?

Кимнах безмълвно.

НЕ СЕ ОПИТВАЙ ДА ПРАВИШ СЕКС, ПРЕДИ ДА СИ ГОТОВА

Не само че бях надрусана и параноична, но също така не бях правила секс от четири години и половина и бях в пълен потрес. Ами ако му се видех отблъскваща без дрехи? Ами ако преспях с него и той не ме потърсеше повече? Ами ако не успеях да си спомня как се прави?

— Добре ли си?

НЕ ИЗЧЕЗВАЙ В ТОАЛЕТНАТА ЗА ЧАСОВЕ, ТОЙ ЩЕ ПРИЕМЕ, ЧЕ ИМАШ ПРОБЛЕМ С НАРКОТИЦИТЕ ИЛИ С ХРАНОСМИЛАНЕТО

Кимнах безгласно, а после успях да промълвя:

— Само ще изтичам до тоалетната. — Той ме изгледа озадачено, а после седна на леглото.

Когато се появих обратно, той още седеше на леглото. Изправи се, отново хлопна вратата и пак се захвана да целува шията ми, докато плъзваше ръка все по-нагоре под роклята ми.

— Да отидем ли у нас? — предложи.

Отново кимнах безмълвно, като успях да произнеса единствено:

— Само че...

НЕ ГО ОБЪРКВАЙ

— Виж, ако не искаш да го правим...

— Не, не, искам. Само че...

ТИ ИЗБИРАШ КОГА ЩЕ ПРАВИШ СЕКС, А НЕ ТОЙ. ВЗЕМИ РЕШЕНИЕ И СЕ ПРИДЪРЖАЙ КЪМ НЕГО

— Каза, че имаш бавачка за цяла нощ.

НЕ СЪЗДАВАЙ НАПРЕЖЕНИЕ.

— Просто не съм спала с мъж от четири години и половина.

— ЧЕТИРИ ГОДИНИ И ПОЛОВИНА!! Боже. Няма да те притискам.

— Знам. Просто най-накрая срещнах някого, когото харесвам.

— Какво??

НЕ РАЗКРИВАЙ СЛАБИТЕ СИ МЕСТА. ИЗЧАКАЙ, ДОКАТО ТЕ ОПОЗНАЯТ ДОСТАТЪЧНО ДОБРЕ, ЧЕ ДА ТЕ РАЗБЕРАТ

— Искам да кажа, че те срещнах, но почти не те познавам, и какво ще стане, ако не ме харесаш гола? И току-виж, не успея да си спомня какво се прави, а освен това съм вдовица и нищо чудно да реша, че това е изневяра и да взема да ревна. После ще се наложи да чакам телефонът да звънне, а ти може да не се обадиш!

— Ами аз? Аз също срещнах някого, когото харесвам.

ВИНАГИ СЕ ДРЪЖ НА НИВО, НИКОГА НАЛУДНИЧАВО

— Кого? — попитах възмутено аз. — Срещнал си друга през последните две седмици? Коя е тя? Как можа?

— Имах предвид теб. Виж. Постави се на мястото на мъжа. Дали иска да ѝ се обадя? Дали би желала да спи с мен?

— Знам, знам, искам го...

— Добре, значи... — Той отново започна да ме целува. Сега се мъчеше да ме придърпа на леглото, а аз седях смутено на бедрото му.

НЕ ГО КАРАЙ ДА СЕ ЧУВСТВА ПРИТИСНАТ

— Само че — надигнах отново глас, — ако правим секс, ще обещаеш ли, че ще ми се обадиш и ще се видим отново, или всъщност защо не вземем да уговорим следващата среща още сега?! Та да не се налага да се тревожим!

— Виж! — Кълна се, че за около секунда отново не можеше да си спомни името ми. — Ти си прекрасна жена. Просто още не си готова за това. Не желая да се чувствам отговорен, задето съм разстроил, когото и да било. Нека те кача в такси и да, ще ти се обадя.

— Добре — отвърнах нещастно и го последвах, като кимам безмълвно, докато се сбогуваше с мен. Качи ме в едно такси. Когато се обърнах да помахам, видях го да се връща обратно на партито.

СЪЗДАЙ КРАСИВ СПОМЕН

Зърнах отражението си в огледалото в таксито. Косата ми беше разчорлена, очите ми наподобяваха тези на Алис Купър с размазаната спирала под тях, а изражението на лицето ми беше като на умопомрачена, точно както като го заряхах в „Цитаделата“.

23:20 ч. Промъкнах се тихомълком в къщата, та Клои да не разбере, че срещата е била истинска катастрофа.

Неделя, 30 септември 2012 г.

60 кг; минути, прекарани в сън 0; килограми, изгубени заради стрес и отчаяние 1; лири, изгубени заради глоби за паркинг и влекач 245.

5 ч. Останах будна цяла нощ. Аз съм презряно създание — противна, дърта и без грам умения с мъжете.

8 ч. Направих опит да се изнижа от къщата и да отида за колата, преди да са я откарали, но бях заловена от появилите се от кухнята Мейбъл, Били и Клои, които бяха тръгнали към парка.

— Мамо — възкликна Били. — Мислех, че те няма за цялата нощ.

— Значи не е минало много розово? — отбеляза съчувствено Клои със свежия си и съвършен външен вид.

Колата беше откарана, та ми се наложи да отида на едно отворително място между А40 и главната железопътна линия до Корнуол и да платя повече от седмичната заплата на Клои, за да си я получа обратно. Ужасно тъжна съм. Един път намерих мъж, когото харесвам, и успях да оплескам всичко. Вече никога няма да попадна на друг. Не само че отблъсквам мъжете, а съм тотално некомпетентна. Но може би той ще ми напише съобщение. Или ще позвъни.

Петък, 5 октомври 2012 г.

61 кг; обаядания от Коженояке 0; съобщения от Коженояке 0.

9:15 ч. Не го направи.

Понеделник, 8 октомври 2012 г.

59 кг (чезна и изглеждам стара); обаядания от Коженояке 0; съобщения от Коженояке 0.

7 ч. Още не го е направил. Трябва да се зария в работа и да подхожда сериозно към сценария.

Вторник, 9 октомври 2012 г.

Съобщения до Коженояке1; съобщения от коженояке 0; брой написани думи от сценария 0; нарушени правила за свалки 2.

Все така нищо от него.

АКО СЕ ОТДРЪПНЕ, НЕ СЕ ПРОТИВИ. СЛЕДВАЙ ТЕЧЕНИЕТО

23 ч. Може пък аз да напиша на Коженояке.

БЪДИ АВТЕНТИЧНА

2:30 ч. Аз: Хей. Благодаря за прекрасното парти миналата събота. Прекарах великолепно.

Сряда, 10 октомври 2012 г.

Съобщения от Коженояке 0.

Не последва отговор.

Петък, 19 октомври 2012 г.

Съобщения от Коженояке 1; съобщения от Коженояке с окуражително съдържание 0; написани думи от сценария 0.

10 ч. Коженояке: Хей, не се притеснявай. На всеки се е случвало.

Събота, 27 октомври 2012 г.

Никакъв опит за контакт от страна на Коженояке.

Неделя, 28 октомври 2012 г.

НЕ ПРАЩАЙ СЪОБЩЕНИЯ В НЕОБИЧАЙНИ ЧАСОВЕ ОТ ДЕНЯ И НОЩТА В СТИЛА НА НЯКОЯ МАНИАЧКА

5:30 ч. Ще взема да напиша съобщение на Коженояке!

Как си?

Една душа потърсила друга, мислех си насред тлеещите останки от глупавата каша, която случайно забъркахме, вместо да създадем дълбока неразривна връзка. Идва ми наум картината на Леонардо да Винчи — Адам, протегнал се да докосне пръстите на Бог.

Петък, 2 ноември 2012 г.

Вероятност отново да се случи нещо между мен и мъжкия вид
0.

11:30 ч. Съобщение от Коженояке.

Добре, но много натоварен — заминавам за Цюрих и ще остана там за известно време. Пожелавам ти да прекараш хубава Коледа.

И това беше краят.

— Трябва да се надсмееш на цялата история — посъветва ме Талита. — Не допускай той да повлияе на самочувствието ти. Нито на сексуалната ти активност. Или на каквото и да било.

Очевидно е обаче, че нещо трябва да бъде предприето.

АКТИВНО ИЗУЧАВАНЕ НА ПРАВИЛАТА ЗА СВАЛКИ

Вечер след вечер, когато децата си легнеха, набирах познания как да комуникирам с хората, сякаш учех за изпит в университет. Децата явно разбираха, че се трудя върху сериозен проект, и се отнасяха с подobaващ респект. Когато Мейбъл влетеше посред нощ в спалнята ми, стиснала Плюнка, защото е сънувала лош сън, прошепваше: „Извини ме, мамо, но гигантска мравка гризеше ухото ми“, докато надничаше между кичурите оплетена коса към купищата дебели книги, покрили цялото ми легло. През всичкото време на този процес използвах Туитър, разбира се, и това увеличи последователите ми до смайващата цифра от 437.

БИБЛИОГРАФИЯ:

Започнах с историческия си архив — очевидните класики от трийсетте ми години.

- „Мъжете са от Марс, жените от Венера“
- „Открийте любовта, която желаете“
- „Да оставим любовта да ни открие“
- „Какво искат мъжете“
- „За какво тайничко копнеят мъжете“
- „Какво искат мъжете в действителност“
- „Какво всъщност искат мъжете“
- „Как разсъждават мъжете“
- „За какво мислят мъжете, когато не мислят за секс“

Но някак това не беше достатъчно. Влязох в „Амазон“ и там открих двайсет и седем страници с книги за самопомощ при ходене по срещи, сред които да избирам.

• „Капанът на необвързаните: ръководство от две стъпки как да се измъкнем от него и да открием дълготрайната любов“

• „Трите най-успешни профила в сайтове за запознанства на всички времена“

- „Учетворете срещите си“

- „Нужни са всичките пет сетива: ръководство за самотни майки как да открият Истинския“

- „Накарайте го да ви моли да бъде ваше гадже с 6 прости стъпки“

- „100% любов: 7 стъпки, чрез които да откриете истинската любов на живота си по научен метод“

- „Любов без страх: 8 прости правила, които ще променят подхода ви към свалката, съчетаването и съвкуплението“

- „Законите на любовта: 9 важни правила за трайно и изпълнено с обич партньорство“

- „10 урока за свалки, научени от «Сексът и градът»“

- „Станете магнит: 12 супер теми за разговор по време на среща“

- „20 правила при интернет флиртуване“

- „Ключови постулати: 50 начина да разберете дали да го задържите, или да го разкарате“

- „99 основни правила при срещи онлайн“

- „Новите правила: приемливо и неприемливо поведение при свалка за дигиталното поколение“ (същите автори като на оригиналните правила)

- „Старите правила за ходене по срещи“ (различни автори от тези на оригиналните правила)

- „Неписаните правила“

- „Негласните правила“

- „Духовни правила за свалката, съчетаването и съвкуплението“

- „Да променим правилата“

- „В любовта няма правила“

- „Да нарушим правилата“

- „Срещи, секс и романтика: кой да знае, че имало правила?“

- „Антиправилата — след като вече е ваш, как да се отървете от него?“

- „30-дневна детоксикация от свалка“

- „Дзен и изкуството да се влюбваме“

- „Тайните на гейшата“

- „Защо мъжете си падат по кучки“

- „Ти си неустоима“

- „Просто той не е чак толкова хлътнал“

- „Стратегията“

- „Втора среща по подразбиране: всичко, което да кажете и предприемете на първа среща, за да си гарантирате втора“
- „Да си осигурим трета среща“
- „Бъдете неговата мечта: трета среща и по-нататък“
- „Да стигнем до петата среща след четвъртата среща и секса“
- „А сега какво? Да превъзмогнем препятствието на петата среща“
- „Когато Марс и Венера се сблъскат“
- „Приложение на изкуството на войната при свалки“
- „Наръчник за оцеляване при възможно най-лош изход от срещи“
- „Срещи с мъртъвци“
- „Романтично самоубийство“
- „Любовни срещи: няма нищо сложно“

Може да звучи объркващо, но всъщност не беше! Сред експертите по отношение на свалките има повече единомислие, отколкото несъгласие. Аз учих усърдно, подчертавах и си водих бележки, издирвах сходства, като че сравнявах основните световни религии или философски догми и накрая ги сведох до няколко ключови принципа:

ПРАВИЛАТА ЗА ХОДЕНЕ ПО СРЕЩИ

- Не пиши съобщения на пияна глава.
- Винаги се дръж на ниво, никога налудничава.
- Пристигай навреме.
- Комуникирай с автентичност.
- Не отивай на погрешно място.
- Не го обърквай. Бъди рационална, логична и последователна.
- Не се отдавай на обсебеност и фантазии.
- Не се отдавай на обсебеност и фантазии, когато шофираш.
- Реагирай на онова, което всъщност се случва, а не на онова, което ти се иска.
- На първата среща се придържай към онова, което предлага той (освен ако не става дума да танцувате мореска, да гледате бой с кучета или нещо от този сорт).
- Убеди се, че те прави щастлива.
- Постарай се да запазиш капка обективност.

- Когато се появи, го приветстваме, когато си тръгне, пускаме го да си върви.

- Не се надрусвай или напивай до несвяст.

- Бъди спокойна и усмихната богиня на светлината.

- Позволи на събитията да се разгръщат като малки листенца според тяхното собствено темпо, или с други думи, не настоявай да си уговорите трета среща, когато те залейт неувереност и паника наред секса на втората среща.

- Облечи нещо секси, в което обаче се чувстваш удобно.

- През цялото време се дръж спокойно, уверено и съсредоточено — прибегни до медитация, хипнотерапия, психотерапия, антипсихотични медикаменти и т.н.

- Не му се натискай прекалено явно, но върши чувствени неща, като да потъркваш столчето на чашата за вино.

- Не организирай чрез намеци първия ви секс.

- Не го карай да се чувства притиснат.

- Никога не споменавай следните неща: бивши партньори, колко си дебела, колко си неуверена, проблеми, тревоги, пари, целулит, ботокс, липосукция, дермабразия, стягащо бельо, евентуално общо разрешително за паркиране, когато се ожените, идеи как да бъдат разположени гостите на приема за сватбата ви, евентуални бавачки, брак/религия (освен ако не установиш, че той е полигамен мормон, в какъвто случай се натряскай здраво и спомени всичко, изредено погоре, в една истерична тирада, а после се извини с факта, че се чувстваш твърде дебела и трябва да се прибереш, за да освободиш бавачката).

- Създай хубави спомени.

- Не пиши съобщения на пияна глава.

Този огромен обем познания, разбира се, бяха напълно теоретични: също както при философите, които седят в кулата от слонова кост (NB истинска кула от слонова кост, а не сайта за запознанства с това име) и развиват теории как трябва да се живее животът, без всъщност да го живеят.

Единственото, с което разполагах като отправна точка, беше преживяното с Коженояке. Анализирането на допуснатите грешки от новата ми позиция на човек, начетен по темата и набрал информация, ми позволи да изцера комплекса си за некомпетентност и недодяланост

и ми даде надежда, че макар всичко да беше изгубено (ако изобщо някога е било намирано) с Коженояке, то може би нещата не бяха напълно и завинаги компрометирани с мъжете като цяло.

Имаше обаче и друг раздел — ПРАВИЛА КАК ДА ДОКАРАМЕ РАБОТАТА ДО СВАЛКА, — който си стоеше празен.

ВГЛЪБЯВАНЕ В ТЕЖКИ МИСЛИ

Понеделник, 26 ноември 2012 г.

60 кг; последователи в Туитър, впечатлени от знанията ми, свързани със самопомощ при срещи и правила при свалки 468; романтични перспективи 0.

12:30 ч. Току-що се върнах от Оксфорд Стрийт. Улицата е преобразена от лавина светлини, блещукащи лампички и романтични живи картини по витрините на магазините и озвучавана от празнични мелодии, с което натрапва събуждащото паника усещане, че Коледа внезапно е избързала да дойде, а аз съм забравила да купя пуйка. Какво ще правя? Не съм готова за неизбежното препятствие „следване истеричния пример на околните“ и за усещането, че е нужно да свърша належащото, освен още цяла купчина задължения, свързани с Коледа. И още по-лошо, да си наложа да преглътна спомените за идеалното семейство от двама възрастни и две деца, домашната идилия, мъчителните емоции, неизбежните препратки към предишни празнувания, някой от нас в ролята на Дядо Коледа и...

13 ч. Къщата ми изглежда тъмна, изоставена и окаяна. Как бих могла да се справя с писането на сценария, като се чувствам така?

13:05 ч. Вече е по-добре, отново нахлузих слънчеви очила с диоптър. Но още не мога да понеса мисълта за купуването на елха и изваждането на украсата, която купихме заедно с Марк, и... Поне го има круиза, организиран от „Сейнт Осуалдс“, който да очакваме.

13:20 ч. О, боже. Какво да правя по този въпрос? Трябва да дам отговор на мама след по-малко от четири седмици. Децата, току-виж, се удавили и въобще ще е едно невъзможно прекарване, но ако не отида, ще се мъча да организирам приличен празник за малките сама. Самаааа!

Неделя, 2 декември 2012 г.

21:15 ч. Току-що се обадох на Джуд и ѝ споделих за психологическия си срыв.

— Поразрови се онлайн.

21:30 ч. Влязох в сайт за самотни родители. Последвах съвета на Джуд и послъгах леко за възрастта си, защото кой изобщо би си направил труда да погледне профила на жена над петдесет? Макар Талита да не бива да узнава, че съм и помислила такова нещо. Не съм сложила никаква снимка.

21:45 ч. Ооо, имам съобщение! Съобщение! Вече! Ето, видяхте ли, там, навън ИМА хора и...

О. Изпратено е от четирийсет и девет годишен мъж, който се е нарекъл „5пътинаноц“.

Ами, това е... това е...

Кликнах на съобщението, което гласи: *Здрасти, секси! Ха-ха!*

Кликнах на снимката му. На нея се вижда покрит с татуировки дебелак, облечен в черна мушамена рокля и с руса перука на главата.

Марк, моля те, помогни ми, Марк.

21:50 ч. Хайде, хайде. Продължавай напред. Просто трябва да си наложа да превъзмогна всичко това. НАЛАГА СЕ да спра да си казвам „само Марк да беше тук“. Трябва да престана да мисля как спеше с ръка, праметната през раменете ми, сякаш ме закриля, за физическата близост, за миризмата под мишниците му и наболата му брада. За начина, по който се чувствах, когато вдигнеш телефона, щом го потърсеха по работа и мигом превключваше на професионална вълна, но после наред разговора ме поглеждаше с кафявите си очи, изпълнени с плам, но в същото време показващи уязвимост. Или пък как Били го молеше да редят пъзел и прекарваха часове да се трудят над някой изключително сложен, защото и двамата бяха толкова умни. Не мога да продължа да обгръщам в тъга всяка хубава случка от живота на децата си. Изборът на Плънка за ролята на бебето Исус в първата пиеса за Рождество Христово на Мейбъл (Мейбъл беше кокошка). Първият истински коледен концерт на Били. Мейбъл и Били ми купуват с помощта на Клои машина за неспreso, а после Мейбъл ми издава „изненадата“ всяка вечер с потаен шепот. Не мога да преживея още една такава Коледа. Не мога да преживея още една такава година. Не мога да продължавам по този начин.

22 ч. Току-що звъннах на Том.

— Бриджет, трябва да поскърбиш. Не си позволи да скърбиш, както е редно. Напиши писмо на Марк. Вгълби се. ВГЛЪБИ СЕ.

22:15 ч. Качих се на горния етаж. Открих Били и Мейбъл, гушнати заедно на горното легло. Изкачих се тромаво по стълбата и се сврях до тях, а Били се събуди и каза:

— Мамо?

— Да — прошепнах.

— Къде е тати? — Усетих как сърцето ми се сви от мъка заради Били и го придърпах ужасена към себе си. Защо тази вечер всички се чувствахме така?

— Не знам — подхванах. — Но... — Били отново беше потънал в сън. Останах сгушена до тях на леглото, притиснала ги здраво.

23 ч. Обляна в сълзи, седя на пода, заобиколена от изрезки и снимки. Не ме е грижа какво говори мама, ще се потопя в скръбта си.

23:15 ч. Току-що отворих кутията с изрезките и извадих една.

Марк Дарси, британският адвокат, експерт в сферата на човешките права, е загинал в суданската област Дарфур, когато бронираното превозно средство, в което пътувал, се натъкнало на земна мина. Дарси, международно признат авторитет по въпросите за трансгранични съдебни спорове, и Антон Давиниер, швейцарски представител на Комисията за правата на човека към ООН, са жертвите при инцидента, съобщи „Ройтерс“.

Марк Дарси беше водеща международна фигура при разрешаването на международни кризисни ситуации и прилагането на правосъдни мерки. Към него редовно се обръщаха международни организации, правителства, опозиционни групи и публични личности за съвети по широк спектър от въпроси. Той бе водещ поддръжник на Амнести Интърнешънъл. Тъкмо неговата намеса малко преди гибелта му доведе до освобождаването на британците Иън Томпсън и Стивън Йънг, държани седем месеца в плен като заложници от бунтовнически режим, след като екзекуцията им изглеждаше непредотвратима.

Безброй са изказаните съболезнования от държавни глави, доброволчески организации за подпомагане и частни лица.

Марк Дарси остави вдовица — Бриджет, син — Уилям, на две години, и дъщеря — Мейбъл, на три месеца.

23:45 ч. Вече ридая, изрезките и снимките лежат по пода и спомените ме заливат.

Скъпи Марк,

Ужасно много ми липсваш. Безкрайно те обичам. Звучи толкова банално. Също както като се опиташ да пишеш на опечалени. „Най-искрените ми съболезнования по повод загубата ви.“ Все пак, когато хората ми писаха след смъртта ти, бях благодарна дори когато не знаеха какво да кажат и редяха безсмислици.

Работата е там, Марк, че просто не мога да се справя сама. Наистина, наистина не мога. Знам, че съм заобиколена от децата и приятели, а освен това пиша „Листата в косата му“, но съм така самотна без теб. Имам нужда да ме утешиш, да ми дадеш адвокатски съвет, както се шегувахме на сватбата ни. И да ме прегърнеш. И да ми кажеш какво да предприема, когато оплескам всичко. И да ме убеждаваш, че ме бива, когато ми се струва, че съм негодна за нищо. И да ми вдигаш ципа. И да ми сваляш ципа и... О, боже, първия път, когато ме целуна, аз казах „Добрите момчета не се целуват така“, а ти отвърна: „О, да, точно така го правят“. Адски ми липсваш в леглото и навсякъде другаде.

И ми се щеше животът ни... Не мога да понеса, че не ги виждаш как растат.

ПРОСТО ТРЯБВА ДА ПРОДЪЛЖА НАПРЕД И ДА ПОСТИГНА ВЪЗМОЖНО НАЙ-ДОБРОТО. Животът не протича според желанията ни, а аз съм голяма щастливка, че имам Били и Мейбъл и че ти се беше погрижил всичко да ни е наред финансово и да имаме собствена къща. Разбирам, че трябваше да заминеш за Судан, знам колко дълго се труди да освободиш онези зложници, сигурна съм, че се беше погрижил да е достатъчно безопасно. Не

би тръгнал, ако допускаше, че съществува риск. Вината не е твоя.

Просто ми се иска да можехме да сме заедно и да споделяме всички мънички мигове. Как Били някога ще разбере какво е да бъде мъж, без баща му да е до него? Ами Мейбъл? Те си нямат татко. Не те познават. Бихме могли да сме си заедно вкъщи за Коледа, ако само... Престани. Никога не казвай „бихме могли“, „трябваше“ или „ако само“.

Съжалявам, че съм такава неумела майка. Моля те да ми простиш. Толкова съжалявам, че прекарах седмици да изучавам книги за въртене на любов и че създадох своя подправена кибер версия, достъпна за мъж, носещ мушамена рокличка, и задето се разстройвам за нещо различно от факта, че не си до мен. Обичам те.

Твоя Бриджет xxxx

23:46 ч. Току-що чух тупване. Някой е станал от леглото.

Полунощ. Мейбъл беше слязла от двуетажното легло и стоеше права, дребният ѝ силует в пижама се открояваше на фона на прозореца. Коленичих до нея.

— Ето я луната — произнесе. Обърна се към мен тържествено и ми довери: — Следи ме.

Луната беше пълна и светла над малкото ни дворче. Тръгнах да обяснявам:

— Ами, Мейбъл, луната...

— И — прекъсна ме тя — онзи бухал.

Погледнах към мястото, където сочеше. На оградата наистина имаше бухал, осветен от лунната светлина, взираше се в нас, без да мига. Преди никога не бях виждала бухал. Мислех, че бухалите са на изчезване и се срещат само в провинцията и в зоологическата градина.

— Да спуснем пердетата — предложи Мейбъл и започна да ги дърпа с делови и властен маниер.

— Всичко е наред. Те бдят над нас.

Тя се изкатери на горното легло.

— Кажи ми онова за малката принцеса.

Още стресната от бухала, аз задържах ръката ѝ в своята и издекламирах приспивното стихче, което Марк измисли за нея още като беше съвсем новородена.

— Моята малка принцеса е също толкова сладка, колкото и хубава, също толкова нежна, колкото и красива, също толкова мила, колкото и прекрасна. И където и да иде, каквото и да стори, мама и татко винаги ще я обичат. Самото защото е така прекрасна и защото е...

— Мейбъл! — довърши тя.

— И за мислите — обади се сънено Били.

Успях да дочуя гласа на Марк, когато шепнех:

— Всички мисли се прибират. Също като малките птички в техните гнезда и зайчетата в дупките. Мислите не се нуждаят от Мейбъл и Били за през нощта. Светът ще продължи да се върти и без тях. Луната ще блести без тях. И всичко, което трябва да свършат Мейбъл и Били, е да си отдъхнат и да се наспят. И всичко, което Били и Мейбъл трябва да свършат, е да...

И двамата спяха. Надникнах през прозореца да проверя дали бухалът наистина беше там. Ето го, продължава да ме наблюдава, без да мига. Гледах в отговор много дълго, а после отново дръпнах завесата.

КОЛЕДА

Петък, 7 декември 2012 г.

Последователи в Туитър 602 (прескочих границата от 600); написани думи от сценария 15 (по-добре от нищо, макар и глупави); покани за Коледа (в началото на деня) 1; покани за Коледа (в края на деня) 10; идеи как да реагирам на неочаквания дъжд от покани, повечето крайно неподходящи за малки деца 0.

9:15 ч. Добре. Коледни обещания.

ЩЕ

- спра да се чувствам тъжна и да се вглъбявам или да се опитвам да живея живота си чрез мъжете, а ще мисля за децата си и Коледа
- отпразнувам една прекрасна Коледа и ще положа ново начало
- създам коледна обстановка и ще се насладя на Коледа
- си наложа да не се притеснявам, че няма да организирам достатъчно празнична Коледа
- подходя по будистки към Коледа, макар да е християнски празник и съответно по самата си природа да не е будистки.

НЯМА ДА

- поръчвам уж от името на Дядо Коледа безброй пластмасови боклуци от „Амазон“, чиито опаковки са невъзможни за отваряне, защото са използвани дванайсет телчета, та играчката да бъде прикрепена към картон. Вместо това ще насърча Били и Мейбъл да изберат един или два значими подаръка. Може би изработени от дърво
- отида на круиза, организиран от „Сейнт Осуалдс Хаус“, а вместо това ще се взема в ръце и ще организирам приказна Коледа.

15:15 ч. Добре! Поле на действие! Пратих имейли почти на всички, които познавам — Магда, Талита, Том, Джуд, родителите на Марк, няколко майки от училището — с въпрос какво ще правят за Коледа.

16:30 ч. Току-що докарах децата от училище. Тъкмо вкарвах ред в нещата, когато съседката Ребека дойде и звънна на вратата. Носеше карирани боксерки, къса блузка с къдрички и масивен кожен колан с

вериги и капси, а в косата ѝ се мъдреше гнездо с червеношийка, което разпознах от коледната декорация, предлагана от „Греъм енд Грийн“.

— Здравей. Искате ли да наминете?

Подивяхме от възмущение! Най-сетне! Изтичахме надолу в кухнята на Ребека, която сякаш беше излязла от „Имението Даунтън“: тъмни дъски на пода, таван с видими греди, стара дървена училищна маса, снимки, шапки, картини, огромна статуя на мечка и овехтели френски прозорци, които се отваряха към един скрит свят от каменни пътечки, обрасла тревна площ, фигура на крава в естествен размер с корона на главата, табелка от мотел, гласяща „Свободни стаи“, и полилеи сред клоните на дърветата.

Прекарахме безкрайно приятна вечер, седнали до кухненската маса, като посрбвахме вино и хапвахме пица, докато момичетата нагиздиха котката на Ребека в кукленска рокля и шалче, а момчетата възнегодуваха, щом им казахме да оставят ексбокса на мира.

— Нормално ли е толкова да се боиш от собствения си син, че да не смееш да му кажеш да изключи ексбокса? — попита Ребека, докато ги наблюдаваше разсеяно. — О, мамка му. ИЗКЛЮЧЕТЕ ПРОКЛЕТИЯ ЕКСБОКС!

Няма нищо по-хубаво от това да имаш приятелка, според която нейните деца се държат по-невъзпитано от твоите.

Аз ѝ разясних моята теория как да бъдеш родител би било по-хубаво, ако е в духа на голямо италианско семейство, седнало на вечеря под дървото, докато децата си играят. Ребека сипа още вино и ми разясни нейната теория за отглеждането на деца, според която трябва да се държиш възможно най-зле, та децата в израз на бунт да се превърнат в изискани ангелчета. Планирахме импровизирани вечери в кухните ни и почивки, на които никога нямаше да заминем, обсъдихме пътуване с ферибот между гръцките острови с някакъв вид билет, който важи само за фериботи, и как всеки — в това число децата — ще си носи само четка за зъби, бански костюм и ефирен саронг.

Най-накрая към девет часа, точно когато се канехме да си тръгваме, Ребека попита:

— Какво ще правите за Коледа?

— Нищо.

— Ами елате у нас!

— Ще се радваме! — отговорих аз въодушевено.

22 ч. Олеле! Току-що си проверих имейлите. Бях пробудила огромно чувство за вина у всички приятели и познати и от нямане какво да правим за Коледа изведнъж се оказахме затрупани с многобройни неприложими предложения. В момента са налице следните планове:

Том: Ще заведем децата на травеститски коледен базар в Берлин.

Джуд: Ще заведем децата в миниатюрната общинска къща на майка ѝ в лошата част на Нотингам, която тя отказва да напусне (не питайте), а после ще идем на лов за диви кокошки (именно) с бащата на Джуд и приятелите му в Северна Шотландия.

Талита: Ще заведем децата при, както се изрази тя, „група съмнителни руски перачи на пари“ на луксозен кораб в Черно море.

Адмирал и Илейн Дарси: Ще се примирят да отменят почивката си в Барбадос, за да прекарат празника с моите деца, които ще обърнат наопак колекцията им от керамични фигурки и ще претърсят из основи безупречната им къща в стил „Кралица Ан“ в Графтън Ъндъруд в издирване на интернет връзка.

Даниъл: Ще се присъединим към него на романтичен уикенд, прекаран в спалнята с жена на име Хелгада в неназован европейски град.

Майката на приятеля на Били Джеремая: Ще празнуваме Ханука заедно с таткото на Джеремая, баба му, четирите му лели, седемнайсетте му братовчеди и равина в Голдърс Грийн, макар че през доста голяма част от времето те всички ще са в синагогата.

Майката на Козмата: Ще идем да гледаме по-голямото ѝ дете като статист в „Пръстенът на Нибелунгите“ от Вагнер в Берлин.

Мама и Уна: Предложението за круиз за хора от третата възраст, организиран от „Сейнт Осуалдс“, още важи.

Може би на децата ще има хареса травеститският коледен базар?

О, боже. О, боже. Тъкмо се сприятелих с Ребека и вече се представям като човек, на когото не може да се разчита.

22:15 ч. Току-що позвъних на Магда.

— Елате у нас — заяви непоколебимо тя. — Не можеш да предприемеш нищо от това с две деца, нито пък да си останеш вкъщи и да разчиташ на съседка, с която си се запознала онзи ден. Елате при нас в Глостършър. Ще поканя семейството от съседната ферма — децата им са на същата възраст, а това е всичко, от което се нуждаят

малките. Освен това няма нищо за чупене и още пазим няколко стари ексбокса. Не мисли за другите, просто им напиши кратки имейли и обясни, че си открила идеален вариант, подходящ за децата. А на майка си кажи, че ще си устроите специално коледно тържество в „Сейнт Осуалдс“, когато се върнат. Всичко ще се подреди чудесно.

Понеделник, 31 декември 2012 г.

Коледа мина съвсем идеално. Мама беше напълно доволна от следколедния коледен план и прекара незабравим круиз, като периодически се обаждаше и опяваше за сладкаря Пол и някакъв мъж, който се пъхал по каютите на хората. Ребека заяви, че цялата тази презастраховка с покани била истерична и трябвало да идем на травеститския коледен базар или на кораба на перачите на пари, а ако не, тя винаги била на линия с прегоряла храна и вино.

Бъдни вечер и Коледа у Магда и Джереми бяха много приятни. Магда ми помогна за всичко: пълненето на чорапите, опаковането на гигантската купчина пластмасови боклуци, които „Дядо Коледа“ беше поръчал от „Амазон“, и подреждането им под елхата. И аз сериозно си мисля, че на Били и Мейбъл всичко им се стори превъзходно. Били всъщност не си спомня какво е да бъде на Коледа с Марк, а Мейбъл никога не беше празнувала Коледа с него. Били имаше само две Коледи с баща си и беше толкова малък, че... А през останалото време циркулирахме между нашата къща и тази на Ребека, като пренасяхме през улицата тенджери със загоряла храна и мърморехме на тема компютърни игри. Другата година ще бъде толкова по-добра!

ВТОРА ЧАСТ
ЛУДА ПО ОНОВА МОМЧЕ

ДНЕВНИК 2013

Вторник, 1 януари 2013 г.

Последователи в Туитър 636; дадени обещания да не си давам обещания 1; спазвания на въпросното обещание 0; взети решения 3.

21:15 ч. Взех решение. Ще се променя напълно. Тази година няма да си давам новогодишни обещания, а вместо това ще се съсредоточа върху това да бъда благодарна за себе си такава, каквата съм. Новогодишните обещания биха изразили неудовлетворение от статуквото вместо признателност в будистки дух.

21:20 ч. Всъщност може би ще направя сбит списък от новогодишни обещания по подобие на предстоящия ми сбит гардероб.

ЩЕ

- се фокусирам върху майчинството, вместо да мисля за мъже
- приложам на практика правилата за свалки и ще се държа безупречно, ако по някаква малко вероятна случайност пътят ми се пресече с този на някой привлекателен мъж
- (О, майната му!) намеря за секс някой страхотен тип, който е наистина забавен и ме кара да се чувствам неотразима, а не ужасна.

ИДЕАЛНА МАЙКА

Събота, 5 януари 2013 г.

9:15 ч. Добре! Грижата за две деца ще стане съвсем лесна, след като прочетох „Едно, две, три... Прогрес“, „Облекчено отглеждане на деца“ и „Малките французи не хвърлят храна“, в която се обяснява как френските деца функционират в определени граници по подобие на тези в училището, където има ясно изразено ядро и те са наясно за правилата (ако ги нарушат, просто прилагате „Едно, две, три... Прогрес“ и „Облекчено отглеждане на деца“, без да вдигате много врява, носите елегантни френски дрехи и правите секс).

11:30 ч. Цялата сутрин беше наистина прекрасна. Започнахме деня, като тримата се погушкахме в леглото ми. После закусихме. След това поиграхме на криеница. После рисувахме и оцветявахме в книжката с растения и зомбита от поредицата „Растения срещу зомбита“. Нали виждате! Лесно е. Всичко, което трябва да направите, е да се посветите на децата и да...

11:31 ч. Били:

— Мамо, ще играеш ли с мен на футбол?

11:32 ч. Мейбъл:

— Неее! Мамо, искам да ме вдигнеш и да ме завъртиш.

11:40 ч. Спасих се в тоалетната, а те креснаха в един глас:

— Мамо!

— На тоалетната чиния съм, почакайте малко! — викнах негодуващо. — Добре! — произнесох ведро сама на себе си, стегнах се и изскочих от банята. — Да излезем ли навън?

— Не искам да ходя навън.

— Искам да играя на компютъраааа.

Двете деца избухнаха в плач едновременно.

11:45 ч. Върнах се обратно в тоалетната, ухапах ръката си доста силно и изсъсках:

— Всичко това е напълно неприемливо, мразя се, аз съм ужасна майка.

Откъснах малко тоалетна хартия и поради липса на по-значим жест я запратих в тоалетната. Успокоих се и пак се показах навън с широка усмивка. Видях ясно как Мейбъл замахва към Били и го налага с Плюнка по главата, после седна и започна да си играе напълно невинно със зайчетата, а Били отново ревна колкото му глас държи.

11:50 ч. О, БОЖЕ. Наистина, НАИСТИНА искам да отида с някого на миниваканция и да правя секс.

11:51 ч. Върнах се в тоалетната, покрих лицето си с кърпа и по най-позорен начин изръмжах в кърпата:

— ЩЕ МЛЪКНАТ ЛИ ВСИЧКИ?!

Вратата се отвори със замах. Мейбъл се взря мрачно в мен.

— Били ме дразни — заяви, после изтича навън, крещейки: — Мама яде кърпа!

Били се втурна, изпълнен с любопитство, а после внезапно си спомни.

— Мейбъл ме удари с Плюнка!

— Не съм!

— Направи го!

— Мейбъл, видях те да удряш Били с Плюнка — присъединих се аз.

Мейбъл ме изгледа изпод спуснати клепачи, а после изстреля:

— Той ме удари с... С ЧУК!

— Не съм! — писна Били. — Ние дори нямаме чук.

— Имаме! — заявих възмутено аз.

Двамата отново заплакаха в един глас.

— Ние не удряме — произнесох отчаяно. — Не удряме. Ще броя до... до... Не е добре да се удря.

Нелеп начин на изразяване. „Не е добре“. Така създавам впечатлението, че съм твърде ленива или пък пасивно-агресивна, та да намеря или използвам дума, с която да изразя категорично, че да удряш всъщност е много лошо, вбесяващо и т.н. Вместо това просто изключвам удрянето от твърде смътното обобщение „добри“ неща.

Незаинтересована от принадлежността на удрянето към една или друга категория, Мейбъл сграбчи вилица и ръчна Били, а после избяга и се скри зад завесата.

— Мейбъл, броя! Едно! — процедих. — Дай ми вилицата.

— Да, господарке — отговори тя, метна ми вилицата и затича към чекмеджето за нова.

— Мейбъл! Следващото, което ще кажа, е... е... ДВЕ!

Застинах на място в почуда какво да предприема, когато стигна до три.

— Хайде! Отиваме в парка — заговорих дружелюбно, решила, че не е моментът да зацикляме на тема удряне.

— Неее! Искам да играя на „Уизард101“.

— Няма да се кача в колата! Започва „Спъндж Боб“.

Внезапно изпитах дълбоко негодувание, че ценностите на собствените ми деца са напълно изопачени по вина на американските анимационни филмчета, компютърните игри и като цяло на консуматорското ни общество. През главата ми пробяга спомен от собственото ми детство и изпитах потребност да им дам поука и вдъхновение с песен на Момичетата водачки.

— „Хълмът е осеян с разпънати бели палатки и флагът се развява буйно“ — запях.

— Мамо — смъмри ме Били в строгия маниер на Марк.

— „Хълмът е осеян с разпънати бели палатки. Там искам да бъда и аз...“ — изчуруликах. — „Стягайте се момичета и грабвайте раниците! Напред към крепко здраве и радост!“

— Спри — настоя Мейбъл.

— „Отново за лагера пътуваме, и то в камион, не с влак“.

— Мамо, престани! — нареди ми Били.

— „Привет на лагера! — завърших с буен възторг. — Привет на лагера!“

Сведох поглед към тях и установих, че се взират притеснено в мен, сякаш бях зомби от „Растения срещу зомбита“.

— Може ли да седна на компютъра? — попита Били.

Спокойно, но решително отворих хладилника и посегнах към огромния си запас от шоколадови бонбони на най-горния рафт.

— Шоколадови дражета! — произнесох и затанцувах в опит да имитирам маскиран аниматор на детско парти. — Последвайте следата от шоколадови дражета, за да видите докъде води! Две следи — добавих, за да предотвратя конфликт, и положих две напълно идентични пътечки от шоколадови дражета нагоре по стълбите и към

входната врата, като пренебрегнах вероятността брокерът на недвижими имоти преди това да е оставил следа от кучешко ако по килима.

Двамата заприпкаха покорно зад мен нагоре по стълбите, като тъпчеха в устите си несъмнено омазаните с кучешки акита бонбони.

Вече в колата започнах да обмислям какво да предприема във връзка с удрянето. Ясно е, че според „Малките французи не хвърлят храна“ то трябва да остане извън границите (но пък от друга страна, същото важи и за подреждането на пътека от шоколадови дражета на излизане от къщата), а според „Едно, две, три... Прогрес“ и „Облекчено отглеждане на деца“ трябва да се подходи с огън и меч, нулева толерантност, „три грешки и си аут“ в стил политиката на Доналд Ръмсфелд.

— Мейбъл? — заговорих в подготовка за предстоящото. Тишина.

— Били?

Тишина.

— Земята вика Мейбъл и Били.

И двамата сякаш бяха изпаднали в някакъв транс. Защо не им се случи нещо подобно, докато бяхме въщи, та да има възможност да поседна за минутка и да прочета раздела за мода в „Сънди Таймс“ от миналата седмица, докато си внушавам, че влизам в крак с новините?

Реших да ги оставя да си стоят в транс: да се движа по течението и да извличам максимума от всеки миг на покой, за да проявя разсъдък си. Наистина беше много приятно да шофирам, слънцето грееше, навсякъде имаше хора, любовници в прегръдките едни на други...

— Мамо?

Ха! Сграбчих тази възможност и възприех държавнически тон в подражание на Обама.

— Да. Сега. Имам да ви кажа нещо. Били, и по-специално, Мейбъл, в нашето семейство не се допуска удряне. Искам да разберете нещо: във всеки ден, когато някой от членовете му не удря — или не бодне — ще получи златна звезда. Но трябва да ви е ясно и друго: всеки път, когато някой удари, получава черна точка. Като човек, който не си служи с насилие, и като ваша майка заявявам: всеки, събрал пет златни звезди до края на седмицата, ще получи малка награда по свой избор.

— Зайче „Хелваниън“? — викна развълнувано Мейбъл. — Семейството Идиоти.

— Да, семейството Еноти — потвърдих.

— Ама тя не каза „еноти“, а онази обидна дума. Може ли да получа корони за „Уизард101“?

— Да.

Я почакай. Колко струва нейната награда? Може ли да получа корони, които струват също толкова пари? — Марк Дарси, царят на преговорите, в детски вариант. — Колко ще изгуби тя, задето каза лоша дума?

— Не съм казвала лоша дума.

— Каза.

— Не съм. Казах Семейството Идиоти.

— Колко корони за „Уизард101“ губи Мейбъл, задето отново произнесе лоша дума?

— Ето ни във върховния прекрасен парк! — изрекох ентусиазирано, докато влизах на паркинга.

Невероятно е как всичко потъва в покой, когато се озовете на открито под синьото небе и зимното слънце. Насочихме се към дърветата за катерене, аз заставах наблизко, а Били и Мейбъл увиснаха надолу с главите от подходящо широките за целта и ниски клони, без да помръдват. Същински лемури. За част от секундата си пожелах да бяха лемури.

13 ч. Изпитах внезапна потребност да проверя броя на последователите си в Туитър и извадих айфона си, за да погледна.

13:01 ч. — Мамоооо! Мейбъл ще падне от дървото.

Вдигнах поглед разтревожено. Как се бяха покатерили там само за трийсет секунди, като преди малко висяха надолу с главите? Мейбъл беше чак горе и се беше вкопчила в ствола на дървото вече не толкова като лемур, а по-скоро като коала, но плашещо се плъзгаше надолу.

— Дръж се, идвам.

Съблякох си якето, покатерих се несръчно по дървото, наместих се точно под Мейбъл и подложих длан под дупето ѝ, като си пожелах да не бях идвала с толкова ниско изрязани джинси и толкова дълбоки прашки.

— Мамо, аз също не мога да слеза — обади се Били, който се поклащаше вдясно от мен като нестабилна птичка.

— Хм — измърморих. — Почакай.

Отпуснах цялата си тежест върху ствола на дървото, поставих едното си стъпало върху един малко по-висок клон, за да се повдигна по-близо до Били, и притиснах длан към дупето на Били, като същевременно задържах другата под дупето на Мейбъл, усетила как джинсите с ниска талия се смъкват още повече.

— Успокойте се и не мърдайте. Просто се дръжте здраво и...

Никой от нас не беше способен да помръдне. Какво можех да направя? Щяхме ли да си останем завинаги в тези замръзнали пози на дървото като тройка гущери?

— Всичко наред ли е там горе?

— Това е господин Уолкда — отбеляза Мейбъл.

Хвърлих поглед през рамо надолу.

Наистина беше господин Уолъкър, който тичаше облечен в анцуг и сива тениска и имаше вид, сякаш е на обучение за наемни убийци.

— Наред ли е всичко? — повтори и спря рязко под нас.

Беше невероятно атлетичен като за учител, но се взираше в нас с обичайния си вбесяващо осъдителен маниер.

— Да... не... всичко е чудесно — отговорих. — Просто се катерим.

— Да, виждам.

Страхотно, помислих си. Сега ще разкаже на всички в училище каква безотговорна майка съм и позволявам на децата си да се катерят по дървета. Джинсите вече се бяха смъкнали под началото на цепката на дупето ми и черните дантелени прашки бяха изцяло на показ.

— Ясно. Добре. Ами аз ще продължавам тогава. До скоро!

— До скоро! — викнах весело през рамо, а после размислих.

— Хм... Господин Уолъкър?

— Да?

— Бихте ли...

— Били — каза господин Уолъкър, — не се подпирай на мама, хвани се за клона и седни върху него.

Аз отдръпнах вдървената си ръка и обгърнах гърба на Мейбъл.

— Ето готово. Сега. Погледни ме. Като преброя до три, искам да изпълниш каквото кажа.

— Добре! — възкликна въодушевено Били.

— Едно... две... три... Скачай!

Облегнах се назад и почти изпищях, когато Били скочи от дървото. Какви ги вършеше господин Уолъкър?

— Иииииии... Претърколи се!

Били се приземи, изпълни странно претъркуване във военен маниер и се изправи с широка усмивка на лицето.

— Сега, госпожо Дарси, ако ме извините... — Господин Уолъкър се покатери на ниските клони. — Ще хвана... — Мен? Прашките ми? — ... Мейбъл — произнесе и протегна големите си ръце, за да поеме закръгленото ѝ дребно телце. — А вие се пуснете и скочете.

С усилие да игнорирам вбесяващия трепет, предизвикан от аромата и близостта на господин Уолъкър, изпълних каквото ми поръча и скочих долу, като успоредно с това се помъчих да вдигна джинсите си. Той грабна уверено Мейбъл с едно движение на ръката, опря я на рамото си и я сложи на тревата.

— Казах лоша дума — уведоми го Мейбъл със сериозно изражение на лицето.

— И аз за малко да кажа някоя — успокои я господин Уолъкър. — Но сега всички са добре, нали така?

— Ще поиграете ли футбол с мен? — попита Били.

— Боя се, че трябва да се прибирам вкъщи — отвърна той. — При... семейството. Избягвайте високите клони, става ли?

Той отново затича, като размахваше ръце нагоре-надолу с изпънати пръсти. За кого се мислеше този?

Изведнъж се чух да крещя след него.

— Господин Уолъкър?

Той се обърна. Нямах представа какво бях възнамерявала да му кажа. Мозъкът ми заработи бясно.

— Благодаря — викнах, а после без никаква причина добавих: — Ще ме последвате ли в Туитър?

— В никакъв случай — отвърна пренебрежително и отново затича.

Вкиснат негодник. Да, такъв е, нищо че ни свали от дървото.

ИГЛА В ТУИТЪР СЕНО

Събота, 5 януари 2013 г. (продължение)

Последователи в Туитър 652; последователи в Туитър, които може и да харесвам 1.

16 ч. Цялата история с господин Уолъкър и дървото/прибирането му обратно при семейството ме накара да се чувствам някаква чудачка и да мисля как всички прекарват съботата си в своето перфектно балансирано семейство от двама възрастни и две деца и как докато татко играе на пинг-понг със синчето, мама е отишла на педикюр и маникюр заедно с безупречно издокараното си момиченце. О, звъни се на вратата!

21 ч. Беше Ребека! Прекарахме прекрасна вечер, седнали до кухненската ѝ маса, докато децата тичаха наоколо. Още се чувствах малко нещо аутсайдер, защото Ребека си имаше съпруг или поне „партньор“, тъй като не бяха женени. Той е висок, красив, макар понякога да изглежда доста поочукан, винаги е облечен в черно и е музикант. Споделих с Ребека, че ме гони параноя на тема всички други си имат нормално семейство с по двама възрастни, при което тя изсумтя:

— Нормално семейство с двама възрастни? Обикновено не виждам Джак по цял месец. Вечно пътува заради някой ангажимент или турне, а когато се появи, все едно имам дрогиран тийнейджър в къщата.

После всички се преместихме в моята къща и гледахме „Великобритания има талант“, докато аз готвех (сложих пакет пуканки в микровълновата фурна) и сега децата спят. Били и Фин са в отсрещната къща, а Мейбъл и Олиандър са тук.

Неделя, 6 януари 2013 г.

Последователи в Туитър 649 (изпитвам желание да напиша на изчезналите последователи и да ги питам „Защо? Защо?“).

20 ч. Още един хубав ден с Ребека и децата. Още една хубава вечер за нас тримата с Мейбъл и Били, сгушени в моето легло да гледаме финала на „Великобритания има талант“. Проверих последователите си в Туитър на айфона си (649) и записах проницателна мисъл във връзка с течащата програма:

@ДжоунсиБиджи Песента на Шевон е мн. вълнуваща, направо трепач.

20:15 ч. Ооо. Имам отговор на прозрението си от някой, наречен **@Рокстър!**

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Песента на Шевон е мн. вълнуваща, направо трепач? Сълзите ми се смесват с повръщано.

— Мамо — обади се Били.

— Аха? — отвърнах отнесено.

— Защо се усмихваш така?

НЕ ТУИТВАЙ НА ПИЯНА ГЛАВА

Четвъртък, 10 януари 2013 г.

Последователи в Туитър 652; завърнали се последователи в Туитър 1; нови последователи в Туитър 2; алкохолни единици (не ми се и помисля. Но — треперещо гласче — не заслужавам ли и аз малко щастие?).

21:30 ч. Клои отново ще преспи в къщата след вечер с Греъм в Камдън. Приятно е да си седя долу в края на деня и да се осведомявам за текущи събития и публикации в Туитър със справедливо заслужени чаша или две бяло вино.

22 ч. Иха. Фантастична история: „100% конско в лазаня с уж говежда кайма“.

22:25 ч. Хи-хи. Току-що туитнах:

@ДжоунсиБиджи Предупреждение: беше открито, че рибните пръчици съдържат 90% морско конче.

Със сигурност ще се разпространи и ще доведе още последователи също като някой спамбот!

Може би ще си наляя още една чаша вино. Все пак Клои е тук, така че няма проблем.

Допада ми, че тонът на диалога в моя Туитър е така благ и приятелски. Не като в някои други, където всички се ругаят един друг. Все едно сме се върнали обратно в дните на Робин Худ с всички онези малки дружинки и... о...

22:30 ч. Всички ме ругаят. Също и публикуваното от мен.

@Слънчеваусмивка @ДжоунсиБиджи Нима мислиш, че шегата ти е нова? Не четеш ли ничии други публикации в Туитър, освен своите? Самовлюбена ли си или какво?

Сега наистина се нуждая от още една чаша вино.

22:45 ч. Добре, ще отговоря на @слънчева или както се беше кръстила. Значи на хората вече не им е позволено да се шегуват?

23 ч. @ДжоунсиБиджи @Слънчеваусмивка Ако не престанеш да се държиш гадно, ще те отстраня от последователите си.

23:01 ч. @ДжоунсиБиджи @Слънчеваусмивка Тук хората пръскат радост и позитивна енергия, като чуруликат помежду си. Също като птиците.

23:07 ч. @ДжоунсиБиджи Ни труд познават, ни чикчирикат. Хмм. Не бе, чикчирикат. С това се отличават птиците.

23:08 ч. Както и да е, м*** им на тях. Проклетите птици пляскат с криле и чуруликат като бесни. О, вижте ме! Аз съм птица!

23:15 ч. @ДжоунсиБиджи Мразя птиците. Да вземем филма „Птиците“. Птиците могат да се превърнат в ЧОВЕКОЯДЦИ.

23:16 ч. @ДжоунсиБиджи Изкълват очите на хора с прически от 60-те. Гадни зли птици.

23:30 ч. @ДжоунсиБиджи 85 последователи си тръгнаха. Що? Кво толкоз направих? Върнете се!

@ДжоунсиБиджи Неее! Последователи изтичат като през сито.

@ДжоунсиБиджи Неее! Мразяптици МразяТуйтър Мразя да ми се източват последователи. Ша лягам!

МАХМОРУЛУК

Петък, 11 януари 2013 г.

Изгубени последователи в Туитър 551; останали последователи в Туитър 101; брой написани думи от сценария 0.

6:35 ч. Ще си проверя Туи... Бррр! Току-що си спомних за пияното ми бръщолевене в Туитър снощи, когато ругах птиците без каквато и да било причина пред стотици непознати. О, боже. Гони ме зверски махмурлук, а трябва да закарам децата на училище. А, не, всичко е наред, защото Клои ще ги закара. Ще поспя още малко.

10 ч. Ама вижте, това може да бъде оправено също като всяка друга пиар катастрофа. Вероятно с изключение на случващия се в момента пиар крах на Ланс Армстронг.

10:15 ч. Добре. „Листата в косата му“. Трябва да се залавям.

11:15 ч. Всъщност бих могла да направя кариера като пиар! О, по дяволите, часът е 11:15, трябва да се захващам със сценария. Първо, обаче, ясно е, че се налага да поднеса глобално и искрено извинение в Туитър пред малкото ми останали последователи.

@ДжоунсиБиджи Много съжалявам за пияното бръщолевене снощи на тема птици.

11:16 ч. @ДжоунсиБиджи Птиците са радост за ушите и очите ни с техните перца и песни! И контролират броя на червеите. Оставете птиците на мира!

11:45 ч. Може би просто ще цитирам Далай Лама. Ей така, за всеки случай.

@ДжоунсиБиджи Също както змията се освобождава от кожата си, ние можем да се освободим от миналото си и да започнем на чисто. (@Далай Лама)

21:15 ч. Добре. Децата спят. Ще се върна обратно в Туитър.

21:16 ч. О, боже мой. Съобщение от @Рокстър! Да! Поне Рокстър не си е тръгнал, погнусен от мен.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Прибягна до @ДалайЛама, щом махмурлукът отшумя, а? Осъзнаваш ли, че беше набелязана като приоритетна туитъриска?

21:17 ч. О, боже. Всички ме осмиват и препращат пьянските ми брътвежи за птици. Налага се да се помъча да огранича щетите.

@ДжоунсиБиджи #пьянскибрътвежзаптици Вижте, наистина съжалявам. Ще ми се да не бях — как е миналото време на туитвам? Туитнала? Туитирала?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Струва ми се, че това е страдателно причастие. Силно страдателно.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Разясняваш ми граматиката или грубиянстваш?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Първото. *С претенциозен тон* Граматиката над всичко.

Той е забавен. И изглежда добре на снимката. Млад е на вид. Чудя се кой ли е.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Рокстър, ако продължаваш в този дух, на останалите ти 103 последователи ще са им нужни торбички за повръщане.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Защо? Страдат от махмурлук, защото снощи са туитинговали за птици на пьяна глава ли?

Ммммммммммммммммммм. Нахален малък пикльо.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Рокстър, моля те, престани да се държиш така безочливо или ще ми се наложи да те разтуитна.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Да не искаше да кажеш „разтуритна“? Дано не е това. Току-що изгуби още 48 последователи.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър О, не! Смятат ме за невротична туитърка и фръцла.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи „Пръцла“ ли каза?

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Не, Рокстър, казах „фръцла“. Струваш ми се нездравословно обсебен от пръцкане и повръщане.

Рокстър току-що ми препрати нещо от свой последовател.

@РаефП @Рори Ще се видим след пет минути, става ли? Пред „Фартаж“, нали? И после добави: **@Рокстър** @ДжоунсиБиджи Готините типове ходят на ски във Франция.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Но, Рокстър, какво е „Фартаж“?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Полиране.

22 ч. Полиране? Франция? Изведнъж у мен се прокрадна страх, че Рокстър не е симпатичен млад мъж, който ме намира за забавна, а е

гей, привлечен към мен и Талита от нездраво увлечение към разлагащи се смехотворни бабички.

22:05 ч. Току-що звъннах на Талита да поискам мнението ѝ.

— Рокстър ли? Звучи ми познато. От моите последователи ли е?

— Той е МОЙ последовател! — отвърнах възмутено, а после добавих: — Макар че може да е прескочил при мен от теб.

— Той е очарователен. Рокстър. Роксби някой си. В шоуто ми гостува човек, който е дизайнер на контейнери за рециклиране на хранителни отпадъци, и Роксби дойде с него. Работи за някаква благотворителна екоорганизация. Приятен млад мъж. С прекрасна външност. Действай по въпроса.

22:15 ч. @ДжоунсиБиджи @Рокстър Пътуваш до Франция? И какво точно си полираш, Рокстър?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи *С плътен мъжки глас* Джоунси, пълна противоположност съм на гей. Говоря за полиране на сноуборда си.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър О, виж ме само, аз съм млад. Карам сноуборд с торбести панталони, от които се показва бельото ми.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Вместо „да се спускам елегантно на ски, облечен в яке с кожа по ръба на качулката“.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Харесваш ли по-млади мъже, Джоунси?

@ДжоунсиБиджи @Рокстър *С изключително леден тон, отиващ към ледников* Моля? За какво ТОЧНО намекваш?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи *Скрил се зад дивана* На каква възраст си, Джоунси?

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Оскар Уайлд: никога не се доверявай на жена, която споделя възрастта си. Ако ти каже това, може да ти каже какво ли не.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Ти на колко години си, Рокстър?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи На 29.

СЦЕНАРИСТ

Понеделник, 14 януари 2013 г.

Последователи в Туитър 793 (аз съм звездата на пиянското бръцолевене в Туитър); туитвания 17; дадено съгласие за присъствие на катастрофални социални събития 1 (или може би 3 в 1); написани думи от сценария 0.

10 ч. Добре, трябва да се хващам на работа!

10:05 ч. Може би ще хвърля само едно око на новините.

10:15 ч. Ооо, много харесвам новата прическа на Мишел Обама с бретон и филирани кичури, както им викат. Може би и аз трябва да си отрежа бретон. Също така, разбира се, радвам се за втория мандат на Обама.

10:20 ч. Наистина започва да ми се струва, че властта отива в ръцете на симпатични хора: Обама, новия архиепископ на Кентърбъри, който преди е имал истинска сериозна работа и обвинява банките, че са алчни, а също и Уилям и Кейт. Добре, на работа. Ох, телефонът!

11 ч. Беше Талита.

— Миличка! Завърши ли сценария си?

— Да! — отговорих. — Е, почти. — Истината беше, че след цялата тази история с Коженояке, а после с изучаването на правилата за въртене на любов и накрая с Туитър, „Листата в косата му“ като че се бяха свели до зародиш. Макар че могат ли листата да стигнат до зародиши? Може би при акациите, а?

— Бриджет? На линия ли си още? Има ли поне сглобен скелет?

— Да! — излъгах.

— Ами прати ми го. Сергей има някакво „вземане-даване“ във филмовия бизнес и ми се струва, че бих могла да се възползвам и да ти осигуря агент.

— Благодаря — отговорих аз, изключително трогната.

— Ще ми го изпратиш ли днес?

— Хм. Да! Само ми дай няколко дни.

— Добре — съгласи се тя. — Но се заеми сериозно, става ли? Помежду туитванията до младия ти приятел. Помни, не допускаме

Туитър да се превърне в мания.

11:15 ч. Добре. Абсолютно задължително е днес да не пиша в Туитър, а да довърша сценария. Само трябва да направя финала. О, и средната част. И до известна степен началото. Може би само ще хвърля едно око в Туитър да проверя дали @Рокстър е туитнал нещо. Бррр! Телефонът.

— Здравей, миличка. — Майка ми. — Звъня заради организираната вечер с диапозитиви от круиза, комбинирана с „Каски долу“ другата събота. Наистина беше прекрасно да си спретнем следколедна Коледа и си помислих...

Помъчих се да устоя на изкушението мигом да започна да пиша в Туитър за разговора с мама наред самия разговор. Мама, разбира се, никога не би влязла в Туитър.

— Бриджет?

— Да, мамо — отговорих, като се помъчих да откъсна мисълта си от Туитър.

— О! Значи ще дойдете?

— Хм. Би ли повторила за какво става дума?

Тя въздъхна.

— „Каски долу“ по повод завършването на портиерските къщички! Всички живущи в „Сейнт Осуалдс“ се включват, когато се завърши нов обект. Носим предпазни каски и после просто ги мятате във въздуха.

— Кога каза, че било?

— Следващата събота. Ще дойдеш, миличка, защото Мейвис ще бъде посетена от Джули, Майкъл и всичките си внуци.

— Значи мога да доведа децата?

Последва кратка пауза.

— Да, разбира се, мила, именно такава е цялата идея, но...

— Но какво?

— Нищо, нищо, миличка. Ще се погрижиш Мейбъл да облече роклята, която пратих, нали?

Въздъгнах. Без значение колко оригинални тоалети, включващи шорти, чорапогащници и рокерски ботушки купувах от детския отдел на „Ейч енд Ем“ или колко натруфени роклички пращаше майка ми, в които се опитвах да натикам Мейбъл, тя имаше свой собствен възглед за външния си вид: обикновено някаква смесица между Хамиш и

Дисни облик, комбинация от блестяща тениска, клин и пола на волани до глезените. Чувствам се от напълно различно поколение, което не разбира естетиката на младите.

— Бриджет! — произнесе мама, може би разбираемо раздразнена. — Трябва да дойдете, миличка, без значение колко зле се държат.

— Те не се държат зле!

— Ами, внуците на останалите са по-големи, защото ти ги роди толкова късно и ги отглеждаш сама, разбира се, така че е по-трудно да...

— Не съм сигурна, че съм свободна другата събота.

— Внуците на всички ще присъстват и за мен ще е ужасно неловко да съм сама.

— Добре. Мамо, трябва да затварям.

— Казах ли ти за проблемите, които имаме... — Започна да бърбри неудържимо, както прави винаги, щом кажа, че трябва да затварям. — Един от мъжете тук постоянно се пъха по спалните. Кенет Гарсайд. Лега при всички жени наред.

— Ти харесваш ли Кенет Гарсайд, мамо? — попитах невинно.

— О, не ставай глупава. Като стигнеш до моята възраст, не ти трябва мъж. Само грижи и тичане по тях.

Интересни са различните възрасти, на които мъжете и жените се желаят едни други съответно повече от противоположния пол.

Двайсетгодишните: Плюсоевете са на страната на жените, защото, общо взето, всеки иска секс с тях и те разполагат с много власт. Като прибавим, че дваисет и няколко годишните мъже са доста разгонени, а още не са направили кариера.

Трийсетгодишните: Силата определено е на страната на мъжете. Тази възраст е най-лоша за ходене по срещи с цялото това напрежение, идващо от несправедливо тиктакация биологичен часовник — часовник, който, да се надяваме, скоро ще бъде трансформиран (благодарение на гениалната идея да се замразяват яйцеклетки по маниера на Джуд) в един безшумен дигитален часовник без необходимост от аларма. Сега мъжете го долавят също както акулите усещат кръв, а същевременно растат в службата си и равновесието се накланя в тяхна полза, докато...

Четирийсетгодишните: Не съм много сигурна за тази възрастова група, защото през по-голяма част от времето бях с Марк. Може би горе-долу по равно. Ако извадите бебетата от уравнението. Или може би мъжете смятат, че те са отгоре, защото си въобразяват, че желаят по-млади жени, а жените на сходна възраст желаят тях. Но всъщност жените на сходна възраст тайничко също желаят по-млади мъже. И младите мъже харесват по-възрастните жени, защото те освежаващо не очакват от тях издръжка и вече не мислят за бебета.

Петдесетгодишните: Някога това беше възрастта на „Невидима жена“ от Джърмейн Гриър, на която бе лепнато клеймо отписана и откъд менопаузата почитателка на сериали. Но сега с школата за поддръжка на Талита в комбинация с Ким Катрал, Джулиан и Деми Мур и т.н. всичко започна да се променя!

Шейсетгодишните: Пълна промяна в баланса, тъй като мъжете осъзнават, че няма да напреднат повече в кариерата си и никога не са създали приятелства, на каквито се радват жените, а само дрънкат за голф и други глупости. А и жените по-добре се грижат за себе си. Погледнете само Хелън Мирън и Джоана Лъмли!

Седемдесетгодишните: Определено жените са силните на деня и още се държат във форма, грижат се за дома, готвят и...

— Бриджет, на линия ли си още?

В резултат се съгласих да заведа децата на „Каски долу“ по повод новите портиерски къщички и на прегледа на диапозитиви от круиза, последвани от чай и бърбрене със семействата. А още дори не бях започнала със сценария.

Вторник, 15 януари 2013 г.

23:55 ч. Прекарах цялата вечер снощи и днешния ден в писане, писане, писане и току-що изпратих на Талита имейл с „Листата в косата му“.

Сряда, 16 януари 2013 г.

61 кг (лошо: твърде много време, прекарано в седене на задника); обаче пък агенти 1!

11 ч. Току-що получих обаждане от агент! За съжаление устата ми беше пълна с настъргано сирене, но не беше кой знае от какво значение, защото от мен не се очакваше да говоря.

— Ще ви свържа с Брайън Кацънбърг — уведоми ме секретарката.

— И така — подхвана мигом Брайън Кацънбърг, — имаме общ познат в лицето на Сергей, а както схващам, Сергей желае този проект да види бял свят.

— Прочетохте ли го? — попитах развълнувано. — Хареса ли ви?

— Намирам го очарователен и мигом ще го представя на нужните хора. Ще съм ви задължен, ако веднага предадете това на Сергей и също така, радвам се да се запознаем.

— Благодаря — смотолевих.

— Значи ще кажете на Сергей, че съм свършил работа?

— Да! — потвърдих. — Ще му кажа.

11:05 ч. Звъннах на Талита да ѝ благодаря.

— Ще кажеш ли на Сергей? — поинтересувах се. — Той май много държеше веднага да уведомя Сергей.

— О, небеса. Да, ще кажа на Сергей. Един бог знае какво се случва там. Но, мила, ужасно се гордея с теб, че го завърши.

НЕКА ДА ВАЛИ СНЯГ!

Четвъртък, 17 януари 2013 г.

Съобщения на тема сняг 12; туитвания на тема сняг 13; снежинки 0.

20 ч. Съобщение от училището.

Драги родители. Утре се очаква обилен снеговалеж. Моля, проверявайте съобщенията си и не тръгвайте към нас преди 8 часа. Ще ви уведоим, ако отменим часовете заради снега.

20:15 ч. Разбираем ентусиазъм. Децата могат да си останат у дома и да отидем да се пързалиме с шейни! Ясно е, че никой не е способен да заспи. Не спираме да отваряме завесите, за да проверим вали ли на фона на уличните лампи.

20:30 ч. Още няма сняг.

20:45 ч. Още няма сняг. Ама вече наистина е време децата да си лягат.

21 ч. Най-накрая ги предумах да заспят, като заявих и после не спрях да повтарям като някакъв папагал:

— Заспивайте веднага. Ако не заспите, няма да бъдете допуснати да се порадвате на прекрасния сняг!

Очевидна лъжа, тъй като с кого друг бих излязла на снега?

21:45 ч. Още няма сняг. Може би ще проверя какви са изгледите в Туитър.

21:46 ч. @Рокстър пише по темата!

@Рокстър Някой друг вълнува ли се заради задаващия се сняг?

21:50 ч. @ДжоунсиБиджи @Рокстър Аз. Но къде е той? „О, вижте ме! Аз съм сняг, но не съществувам!“

22 ч. Туитване от @Рокстър

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Джоунси, пак ли туитваш на градус? Или може би обичаш снега колкото мен?

22:15 ч. Продължих да флиртувам с @Рокстър.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Полираш ли се в очакване?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Определено.

Талита също се присъедини.

@Талитакучкакъсметлийска @ДжоунсиБиДжи @Рокстър
Много сте забавни вие двамата. Сега ЗАСПИВАЙТЕ.

22:30 ч. Ммм. Обожавам Туитър. Харесва ми да знам, че има и друг, който се интересува от мъничките вълнуващи неща, от които се трогвам и аз.

23 ч. Още няма сняг.

Петък, 18 януари 2013 г.

Брой проверявания за сняг 12; снежинки 0; туитвания от @Рокстър 7; брой туитвания, претендиращи да са за всички последователи, но всъщност са до @Рокстър 6 (малко по-малко от неговите, мн. добре).

7 ч. Събудихме се и всички развълнувано се втурнахме към прозореца. Няма сняг.

7:15 ч. Изкушавах се да останем по пижами за Снежния ден, макар да няма сняг, но си наредих да наложа на всички, включително и на самата себе си, да се облекат, в случай че съобщението от училището във връзка със Снежния ден вземе, че не пристигне.

7:45 ч. Няма съобщение. Може обаче @Рокстър да е туитнал.

7:59 ч. Още няма и помен от съобщение от училището. Нито пък туитване от @Рокстър. Мъча се да се справя със собственото си разочарование и с това на всички останали, като напъхах в устата си три наденички, увити в бекон, а едва после ми хрумна да попитам:

— Някой искаше ли?

8 ч. Няма съобщение от училище. Да бяхме тръгнали.

9 ч. Оставих Мейбъл и се насочих към крилото за учениците от началното училище, където заварих да кипи заразителен ентусиазъм. Господин Уолкър подреждаше момчетата в редици, прилякаха зад въображаеми снежни насипи и се замеряха с въображаеми снежни топки. Удържах на изкушението да опиша сценката на @Рокстър, за да не би да го отблъсна от себе си с факта, че имам деца.

— Днес ни очаква сняг, госпожо Дарси! — заговори господин Уолкър, внезапно изникнал зад нас. — Планирате ли да се катерите по дървета?

— Знам. Чаках го цяла нощ — отвърнах, като добродушно пренебрегнах онова за дърветата. — Но къде е?

— Задава се от запад! Вече вали в Съмърсет. Обичате ли снега?
— Много педантичен сняг — отбелязах мрачно.
— Може да е бил задържан на магистрала М4 — предположи той.
— Нищо чудно изход 13 да е затворен заради сняг.
— О! — отбелязах бодро.
— Я почакайте! — намеси се подозрително Били. — Как е възможно снегът да бъде задържан от сняг?

В очите на господин Уолъкър проблесна палаво пламъче, а на лицето на Били грейна широка усмивка. Беше доста вбесяващо, като че споделяха някаква шега за моя сметка.

— Приятен ден! — произнесох объркано и тъй като не бяхме в Калифорния все пак, се запързлях по леда, за да се залавям с Туитър — пардон, с писане. Защо обух ботуши на високи токове?

9:30 ч. Обратно у дома. Добре! „Листата в косата му“.

9:35 ч. Набързо туитнах на @Рокстър — така де, на последователите си — шегата на господин Уолъкър.

9:45 ч. @ДжоунсиБиДжи Както изглежда, снегът е бил задържан заради снеговалеж на М4, но скоро пристига.

10 ч. Пет души са препратили моето туитване! Появиха се още дванайсет последователи.

10:15 ч. По телевизията продължават да повтарят „ВНИМАНИЕ! СНЯГ!“

10:30 ч. Снегът заваля!

11 ч. Трупа все повече и повече. Не мога да се удържа и постоянно притичвам до прозореца, за да следя.

11:45 ч. Продължавам да се взирам в това чудо снежинките. Като че някой внимателно е разстлал бял воал върху дърветата. Върху масата отвън дебелината е около четири сантиметра — прилича на глазура върху торта. Или на сметана... Може би не е четири сантиметра. Започнах да обмислям да изляза навън и да премеря с линейка, но после осъзнах колко е нелепо. Налага се да се заема с безбройните си задачи.

Обед. О, боже мой. @Рокстър ми е туитнал.

@Рокстър @ДжоунсиБиДжи Да се измъкнем от работа, да се полираме и да отидем да се попързеляме, а??

Примигнах шокирано. Нима @Рокстър всъщност ме кани да излезем? Сериозен ли е? Но видът ми е налудничав с тази щръкнала

коса и... Бих могла да я измия! И да нахлузя някакви приспособления за пързаяне! Животът е един и освен това вали сняг!

Туитнах:

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Да! Ти можеш ли?

Точно туитнах и се получи съобщение:

ПРЕДУЧИЛИЩНА ВЪЗРАСТ И НАЧАЛНО УЧИЛИЩЕ. По причина снеговалеж, моля, приберете децата си възможно най-скоро и ги отведете благополучно у дома. Училището ще затвори в 13:30 ч.

12:15 ч. Какво ще правя? Не бих могла да очаквам двайсет и девет годишен мъж мечта да пожелае да излезе да се пързая с две деца и стара жена с коса като на луда за връзване. Цялата идея да си с по-възрастна жена е тя да излъчва изискана елегантност, обута в черните си копринени чорапи по пример на френските майки и на Катрин Денъов и Шарлот Рамплинг. Налага се незабавно да отида да прибера децата си, но как да вържа тенекия на @Рокстър, а пък и правилата за свалки казват, че е като при танцуването, от теб се очаква да следваш, само че...

Ново съобщение:

Децата в предучилищна възраст и тези от началното училище се намират във фойето. Молим родителите да ги приберат възможно най-скоро.

Ситуацията наистина е спешна!!

12:30 ч. Втурнах се долу да измъкна шейните от килера, бързо ги позабърсах от паяжини, паяци и други подобни.

12:50 ч. Отворих вратата и установих, че улицата е засипана от сняг. Истинска снежна буря, повече от ясно е, че положението е сериозно и опасно! Бясно въодушевена съм. Ами @Рокстър? Налага се да поставя децата на първо място.

13 ч. Добре, разполагам с пълна ски екипировка, не съм сигурна дали каската е нужна, но скиорските очила са задължителни. Натоварих в багажника на колата апрески, грейки, якета, ръкавици, комплект за първа помощ, лопата, фенерче, вода, шоколад и шейни.

17 ч. Най-накрая пристигнах в училището след мъчително пътуване, изразяващо се в пъплене. Наложих се да сваля скиорските очила и да си сложа очилата с диоптър, за да проверя дали @Рокстър ми е туитнал нещо.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Съжалявам, Джоунси — проявих неприсъща безотговорност. Имам работа, от която не мога да дезертирам и да се забавлявам на снега. За разлика от теб очевидно.

Съсипана съм. Вързаха ми тенекия за снежна среща.

Поех тромаво към сградата на училището с походката на Ланс Армстронг, когато каца на Луната — искам да кажа, Нийл Армстронг, — дължаща се на скиорския гащеризон, обут върху джинсите, якето и всичко останало. Казах си, че не е нужно да отговарям на **@Рокстър**, след като технически погледнато, той даде заден от уговорката ни. При това липсата ми на реакция напълно съответства на правилата за свалки.

Влетях в училищното фоайе, където бяха събрани децата на предучилищна възраст и тези от началното училище, за да заваря перфектната Никорет, облечена като Снежната кралица с бели апрески, идеално фризирана коса, огромна черна маркова чанта с блестящи метални елементи, в дълго бяло палто и бяла кожена наметка над него, да се хихика кокетно на господин Уолкър. Хм. Мъжка пачавра. Женен, а флиртува с Никорет. Господин Уолкър се обърна, когато влязох, и избухна в невъздържан смях.

Не би се смял, ако беше наясно за евентуалната ми среща за пързаяне в снега с толкова по-млад мъж, нали? Аз съм Катрин Денъов и Шарлот Рамплинг.

— Мамооо! — Били и Мейбъл дотичаха до мен с блеснали очи. — Може ли да отидем да се пързаяме?

— Да! Шейните са в колата! — отговорих.

Стрелнах високомерно господин Уолкър, поставих скиорските си очила обратно на мястото им и се понесох загадъчно — доколкото ми позволяваше въпросното облекло — навън от училището.

22 ч. Фантастичен ден. Пързаянето мина прекрасно. Ребека и всички останали от нашата улица също дойдоха на Примроуз Хил и беше приказно, също като на коледна картичка. Снегът беше дълбок и пухкав. В началото нямаше никой и човек можеше да подкара шейната наистина бързо. И наред всичко **@Рокстър** взе, че ми туитна.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Искаш ли да се попързаяме по-късно? Тази вечер съм свободен, ако ти можеш.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Макар че може би се тревожиш от опасните условия. Друга вечер по-подходящо ли ще бъде?

Беше твърде трудно да отговарям, тъй като пръстите ми бяха замръзнали, налагаше се да си сложа очилата с диоптър, за да прочета написаното и успоредно с това трябваше да тичам след шейните, за да предотвратя сблъсквания и други подобни, така че реших да си дам малко време да се изкефя на усещането, че аз съм получила съобщение последно и е мой ред да пиша и на факта, че @Рокстър иска да се срещне с мен!

Стана късно и на хълма се струпяха повече хора, а освен това се заледи, така че всички дойдохме в нашата къща, пихме какао и вечеряхме и беше ужасно весело, а докато Ребека гледаше децата, аз се изнизих и влязох в Туитър за пет минути. Междувременно хвърлих бърз поглед в огледалото и прецених, че вечерта не е подходяща за среща с млад мъж.

Насред несвързания поток от коментари за снега и магистрала М4 имаше туитване от @Рокстър.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Джоунси? Да не се гътна някъде в снега?

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Почти. Беше фантастично в дълбокия сняг. Друга вечер би било прекрасно.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Някоя конкретна?

Ето, виждате ли, открита, автентична комуникация! Това му е цаката! Туитнах обратно.

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Нека проверя изключително препълнения си график...

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Искаш да кажеш — безбройните томовете с указания за ходене по срещи?

О, боже мой. Нима Рокстър четеше старите ми съобщения в Туитър от времето на Коженояке?

@ДжоунсиБиджи @Рокстър *сръчно заобикаляйки коментара на безочливия млад пикльо* Кога имаше предвид ти?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Вторник?

Тръгнах обратно към кухнята с широка усмивка на лицето. Всичко е удивително! Имам среща с великолепен, забавен, сексапилен двайсет и девет годишен мъж и къща, пълна с деца със зачервени бузи, вкусно ухаеща храна, шейни и гумени пениси (искам да кажа, гумени ботушки — това пък откъде ми изскочи в ума?).

НЕ ТУИТВАЙ ЗА СРЕЩАТА ПО ВРЕМЕ НА САМАТА СРЕЩА

Неделя, 20 януари 2013 г.

Последователи в Туитър 873; туитвания от @Рокстър 7.

11 ч. Общуването ми в Туитър върви феноменално. Все повече и повече последователи прииждат след онази история с пиянското бръщолевене за птици. Не мога да не забележа, че Рокстър е ужасно мълчалив след уговорката ни да се срещнем. Но може би като мъж чувства, че това ниво е спечелено, също като при игрите на ексбокса, и няма нужда да продължава да се занимава с него.

11:02 ч. Всъщност по-добре е да пратя съобщение до всички, та да ги уведомя как се движат нещата.

@ДжоунсиБиджи *пърхаща самодоволно и вбесяващо въодушевена като някоя пролетна птичка от факта, че имам среща със загадъчен непознат — истинска, извън Туитър* Добро утровооо, всичкиии!

11:05 ч. О, боже мой. Изгубих двама последователи. Защо? Защо? Да не би да не уцелих тона? По-добре да напиша още нещо.

@ДжоунсиБиджи Съжалявам, очевидно отблъснах няколко последователи с демонстрация на самодоволство в ранна утрин. Ясно е, че срещата ще мине зле или няма да се състои.

11:15 ч. Е, браво, изгубих още трима последователи. Трябва да запомня да не прекалявам с писането в Туитър сутрин. Или може би никога, тъй като излиза, че се появяват повече последователи, когато не съм активна, отколкото когато съм.

Рокстър ми туитна! Виждате ли, ето я наградата ми за завидния самоконтрол.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи *Обиден, потресен!* Да не се състои ли, Джоунси?

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Рокстър! Върна се!

@ДжоунсиБиджи @Рокстър Просто се мъчех да неутрализирам наперения тон на предишното съобщение, който прогони някои от последователите. Значи още си навит?

@Рокстър @ДжоунсиБиджи Може да съм млад, но не съм зелен. Нито пък шарлатанин.

И после още едно: **@Рокстър @ДжоунсиБиджи** Добре. Какво ще кажеш да се срещнем пред станцията на метрото на Лестър Скуеър в 19:30 ч.? После може да отидем в „При Нандо“ или в заведение за риба и пържени картофи?

21:45 ч. Мигом изпаднах в срив. Метростанцията на Лестър Скуеър?? Метростанцията на Лестър Скуеър?? Но навън е ужасно студено. После си припомних ключовите правила за свалки.

ПРИДЪРЖАЙ СЕ КЪМ ОНОВА, КОЕТО ПРЕДЛАГА ТОЙ

@ДжоунсиБиджи @Рокстър *Мъркайки* Звучи прекрасно.

@Рокстър @ДжоунсиБиджи *Ръмжейки* Ще се видим там, бейби.

Виждате ли? Виждате ли? Толкова по-добре, отколкото да се мъча да манипулирам ситуацията.

21:50 ч. Внезапно ме обзе паника, задето ще се срещна с непознат от Туитър на Лестър Скуеър, при положение че съм самотна майка.

21:51 ч. Обадох се на Том, който ще намине.

22:50 ч. За съжаление ми се наложи да почакам за мнението на Том, тъй като самият той се вихреше в някакъв вид криза по повод унгарски архитект на име Аркиш. Настоя да ми покаже всички текстове и снимки, както и всички съобщения на Аркиш на айфона си в някакъв нов сайт за запознанства с гейове, по думите му несравнимо по-добър от предишния, който използвал.

— И преди беше секси, но сега стана по-скоро модно секси. С аксесоари и големи очила, но не в стил Джордж Майкъл.

— И какъв е проблемът? — попитах с решителен професионален маниер, като че аз бях психотерапевтът, а не Том.

— Мисля, че Аркиш е голям смелчага на съобщения, но иначе го няма никакъв. Изпраща флиртаджийски послания със сексуален подтекст късно вечер, но нищо повече.

— Разбирам. Предложи ли му да се срещнете? — попитах.

— Казах му, че бих искал да го опозная по-добре, но пратих съобщението в един през нощта, защото търсех потвърждение, а получих точно обратното. Аркиш не ми писа два дни, а когато го направи, не спомена нищо на тази тема, просто взе да коментира

снимките ми в профила и сега бродя ни жив, ни умрял, с остра болка в гърдите, защото се боя, че според него...

— Знам, знам — прекъснах го нетърпеливо. — Преживях съвсем *същото* с Коженояке. Сякаш любовният интерес притежава някаква огромна власт — като че над теб е надвиснал скептичен гигант, който прелива от компетентност на тема правилата за свалки и няма търпение да те обяви за отчаян маниак.

— Именно — потвърди тъжно той. — Но той все пак каза, че иска да гледа „Враг номер едно“.

— Ами че предложи му да отидете! — повиших глас. — В противен случай ще излезе, че само се надцаквате.

След като Том остана видимо доволен от психологическата обосновка на плана, аз плавно се прехвърлих към моята лична грижа. В отговор той отсече категорично:

— Разбира се, че трябва да се срещнеш с @Рокстър, стига да е на публично място. Талита твърди, че е свестен. Всички ще сме на разположение до телефоните си. И помни, напълно нормално и естествено е да се запознаеш с някого в киберпространството.

Много ми се хареса как с Том си прехвърляхме ролята на експерт по етикета на свалките, сякаш се намирахме на детска клатушка — макар очевидно никой от нас да няма и грам понятие по въпроса. Понякога ми се струва, че човешкото море е пълно с милиони клатушки, които се люлеят едновременно, подобно на кимачи магарета. И в различни моменти всеки се озовава в ниския или високния край на люлката.

23 ч. Днес небесата ме награждават. Току-що Рокстър ми туитна отново.

@Рокстър @ДжоунсиБиДжи Навън е ужасно студено, Джоунси. Какво ще кажеш за бара в хотел „Таунхаус“ на Дийн Стрийт?

Ооо. Разсъждавал е по въпроса. Той е прекрасен и мил.

Отговорих: **@ДжоунсиБиДжи** @Рокстър Идеално. Ще се видим там.

@Рокстър @ДжоунсиБиДжи Нямам търпение, бейби.

Вторник, 22 януари 2013 г.

60 кг (все още!); брой тоалети, изпробвани и после захвърлени на пода 12; брой туитвания, когато вече трябваше да съм готова 7 (изключително глупаво); обаче пък последователи в Туитър 698 (предимствата на туитването в движение явно са натежали над вредите от закъснението).

18:30 ч. Добре. Почти готова съм. Талита, Джуд и Том са уведомени къде ще се намирам и са на пост в случай че се наложи да ме спасяват, ако нещо се обърка. Твърдо съм решена този път да не допусна същата грешка и да закъснея. Работата обаче е, че не мога да се спра да пиша в Туитър, докато се приготвям. Чувствам се, сякаш съм едва ли не в дълг към последователите си да ги информирам нонстоп какво правя.

@ДжоунсиБиджи Кое е по-важно? Да изглеждаш добре или да си точна? Искам да кажа, ако ситуацията опира до или/или?

Иха! Много отговори и коментари от различни хора.

@ДжеймсЕйПи27 @ДжоунсиБиджи Да си точна, разбира се. Как може да си така суетна? Това е толкова отблъскващо.

Хм. Добре. Ще го видим този.

@ДжоунсиБиджи @ДжеймсЕйПи27 Не става дума за суетност, а за ЗАГРИЖЕНОСТ за околните в смисъл да не ги стъписам или стресна.

18:45 ч. По дяволите, по дяволите. Нанесох водоустойчива спирала за мигли на устните си, тъй като опаковките на спиралата и гланца на „Лора Мърсиър“ са еднакви, и сега не ще да се изчисти. О, боже. Ще съм едновременно закъсняла и с черни устни.

19:15 ч. Добре. Вече в таксито продължавам да търкам устните си. Имам време за още няколко туитвания.

@ДжоунсиБиджи Спокойна, уверена — благополучно натоварена в такси, — възприемчива и отзивчива солидна жена...

@ДжоунсиБиджи ... богиня на радостта и светлината! *съскаща на таксиметровия шофьор* Нееее! Не минавайте по шибаната Риджънт Стрийт!

@ДжоунсиБиджи *Говорейки, стиснала нос, с глас, като че звучащ по полицейска радиостанция* Намирам се на Дийн Стрийт, където е хотелът. Влизам в хотел „Таунхаус“.

@ДжоунсиБиджи Пожелайте ми късмет. Край. Разбрано.

@ДжоунсиБиджи *Шепнешком* Той е ФАНТАСТИЧЕН.

@ДжоунсиБиДжи Има много какво да се каже за по-младия мъж, стига да не се окаже достатъчно млад да ми бъде внук.

@ДжоунсиБиДжи Усмива се! Дори при мисълта, че са му вързали тенекия, пак се държи като джентълмен.

Рокстър наистина беше прекрасен, дори беше по-красив, отколкото на снимката, но най-важното — имаше ведър вид. Постоянно изглеждаше, сякаш всеки миг ще избухне в смях.

— Здравей. — Точно се канех да извадя телефона си по навик, за да туйтна *Има* най-вълшебния глас, когато той положи ръка върху моята, стиснала телефона...

— Без Туитър.

— Не се канех — отрекох нелогично.

— Джоунси, не спря с туитърските си безумства по целия път до тук. Изчетох всичко.

СРЕЩА С ПО-МЛАД МЪЖ

Вторник, 22 януари 2013 г. (продължение)

Сгуших се смутено в палтото си. Рокстър се разсмя.

— Всичко е наред. Какво ще пиеш?

— Бяло вино, моля — отговорих притеснено и инстинктивно посегнах към телефона.

— Много добре. Ще ти конфискувам апарата, докато не се отпуснеш.

Отне ми телефона, прибра го в джоба си и повика сервитьорката, всичко в едно плавно движение.

— Та да можеш да ме умъртвиш ли? — попитах, приковала поглед към джоба му със смесени чувства на възбуда и тревожност, като си казах, че ако поискам да призова Том или Талита, ще се наложи да го просна на земята и да изтръгна със сила телефона си от него.

— Не, телефонът ти не ми е нужен, за да те умъртвявам. Просто не желая случващото се да бъде туитвано на живо пред затаилите дъх туитърати.

Той завъртя глава, а аз погълнах с поглед изчистените линии на профила му: съвършените нос, скули, вежди. Очите му бяха лешникови на цвят и искряха. Той беше така... млад. Кожата му имаше свеж тен, зъбите му бяха бели, а косата, гъста и лъскава — една идея твърде дълга според последната мода, достигаше до яката му. Устните му бяха очертани с тънко бяло ръбче, каквото има само при младите.

— Харесвам очилата ти — отбеляза, докато ми подаваше виното.

— Благодаря — отвърнах невъзмутимо. (С прогресивни лещи са, така че виждам нормално и в същото време съм способна да чета. Реших да ги нося, та да не забележи, че съм достатъчно стара, за да се нуждая от очила за четене.)

— Може ли да ги сваля? — попита и прозвуча, сякаш говореше за дрехите ми.

— Добре — съгласих се. Той ги махна от лицето ми и ги остави на бара, като отърка леко ръка в моята, загледан в мен.

— Много по-хубава си, отколкото на снимката.

— Рокстър, на снимката ми се вижда само яйце — възразих и отпих от виното си, припомняйки си твърде късно, че от мен се очакваше да седя въздържано и да го оставя да ме наблюдава как потърквам изкусително столчето на чашата.

— Знам.

— Не се ли притесняваше, че може да се окажа стокилограмов травестит?

— Да. На бара стоят осем мои приятели, готови да ме защитят.

— Това е тревожещо — казах. — Аз съм подредила група наемни убийци на отсрещния тротоар, в случай че се опиташ да ме убиеш и изядеш след това.

— До един полирани без съмнение, а?

Тъкмо отпихах от чашата си и се засмях насред глътката, задавих се с виното още в устата ми и от гърлото ми започна да изригва повръщано.

— Добре ли си?

Махнах с ръка. Устата ми беше пълна със смесица от вино и повръщано. Рокстър ми подаде няколко хартиени салфетки. Някак се добрах до тоалетните със салфетки, притиснати към устата. Влязох тъкмо навреме и изплюх повръщаното/виното в мивката, като се питах дали да не добавя „Не повръщай в устата си в началото на първа среща“ към правилата за свалки.

Изплакнах устата си и си припомних с облекчение, че някъде на дъното на чантата ми имаше детска четка за зъби. И дъвка.

Когато се появих навън, Рокстър беше намерил маса за нас и гледаше телефона си.

— Мислех, че аз съм обсебеният от повръщано — заговори, без да вдига поглед. — Тъкмо разказвам на последователите ти за случилото се.

— Не го правиш.

— Нееее. — Той ми подаде обратно моя телефон и започна да се смее. — Добре ли си? — Вече се смееше така неудържимо, че едва успяваше да произнесе думите. — Съжалявам, просто не мога да повярвам, че повърна в устата си на първата ни среща.

Насред кикотенето си осъзнах, че той каза „първата ни среща“. А „първата“ повече от ясно навеждаше на мисълта, че ще има и други въпреки сценката с повръщането.

— Сега ще вземеш и да пръцнеш ли? — попита точно в мига, когато сервитьорът пристигна с менютата.

— Млъквай, Рокстър — изкисках се. Ама наистина, държането му е като на седемгодишен, но това беше добре, защото ме караше да се чувствам като у дома. И може би пред мен стоеше човек, който нямаше да е шокиран до крайност от излагането на показ на някои телесни функции в нашето домакинство.

Отворихме менютата и аз осъзнах, че очилата ми ги няма.

Взрях се паникьосано в размазаните букви. Рокстър не забеляза. Изглеждаше безумно развълнуван от храната.

— Ммм. Ти какво ще си поръчаш, Джоунси?

Погледнах го досущ като заек, заслепен от фаровете на приближаваща кола.

— Наред ли е всичко?

— Изгубих си очилата — измънках смутено.

— Явно сме ги оставили на бара — заяви и стана. Възхитена от впечатляващата му младежка физика, аз го наблюдавах как се върна до мястото, където стояхме по-рано, озърна се и попита бармана.

— Няма ги — обясни със загрижена физиономия, когато се върна. — Скъпи ли са?

— Не, не, всичко е наред — излъгах. (Бяха скъпи. И наистина си ги обичах.)

— Искаш ли да ти прочета менюто? Бих могъл да ти нарежа храната, ако се налага. — Отново се засмя. — Трябва да внимаваме за зъбите ти.

— Рокстър, тази сфера на закачки е нежелателна.

— Знам, знам, съжалявам.

След като ми прочете менюто, аз се помъчих да си припомня правилата за свалки и плъзнах деликатно пръст нагоре-надолу по столчето на чашата за вино, но май нямаше никакъв смисъл, тъй като Рокстър вече беше поел коляното ми между силните си млади бедра. Осъзнах, че дори наред цялата тази тръпка съм ТВЪРДО РЕШЕНА да си намеря очилата. Толкова е лесно да допуснеш такова нещо, когато вниманието ти е сексуално ангажирано и си притеснена, а очилата бяха наистина хубави.

— Ще отида да проверя под столовете около бара — обявих, след като поръчахме.

— Коленете ти ще го понесат ли?

— Престани.

Накрая и двамата се озовахме пълзящи под бар столовете. Две много млади момичета, които седяха на старите ни места, показаха нескрито презрение. Изведнъж почувствах, че ще умра от срам, задето съм на среща с толкова по-млад мъж и го принуждавам да дири под краката на момичета моите очила за четене.

— Няма никакви очила, ясно ли е? — произнесе едно от момичетата, като се втренчи невъзпитано в мен.

Рокстър завъртя очи в гримаса и отново се приведе до коленете й с думите:

— Тъй и тъй съм тук, ще поогледам... — И зашари с ръце по пода. На момичетата никак не им стана драго. В един миг Рокстър се изправи и триумфално размахна очилата.

— Намерих ги — обяви и ги намести обратно на носа ми. — Ето, любима.

Целуна ме демонстративно по устните, хвърли поглед към момичетата и ме отведе обратно до масата ни, а аз се постарях да възвърна хладнокръвието си с надеждата, че не е вкусил повръщано.

Разговорът се лееше непринудено. Истинското му име е Роксби Макдъф и работи за благотворителна екологична организация. Запознал се с Талита в шоуто й и прескочил от нейния Туитър в моя.

— Значи те тегли към по-зряла плячка?

— Не ми е по вкуса този израз — отвърна той.

— Ударението е по-скоро върху ловеца, отколкото... върху дивеча.

Сконфузването ми трябва да е било очевидно, защото той добави меко:

— Харесвам по-възрастни жени. Те са по-наясно какво правят. Имат повече какво да кажат. Ами ти? Какво правиш с по-млад мъж извън Туитър?

— Просто се опитвам да разширя кръгозора си — подхвърлих безгрижно.

Рокстър ме погледна от упор, без да мига.

— Определено мога да ти помогна за това.

РАДОСТ, ПРИМЕСЕНА С ПОВРЪЩАНО

Вторник, 22 януари 2013 г. (продължение)

Когато стана време да си вървим, просто стояхме сковано на сред улицата.

— Как ще се прибереш? — попита, което мигом ме накара да се почувствам мъничко тъжна, защото очевидно не планираше да дойде с мен, въпреки че аз и бездруго не бих го поканила. Очевидно.

— С такси — казах. Той придоби изненадано изражение. Осъзнах, че бях идвала в Сохо единствено заедно с Талита, Том и Джуд и винаги поделяхме такси, но това явно беше безумно екстравагантно в очите на един млад човек. Наоколо обаче нямаше никакви такситата.

— Би ли желала да потърся хеликоптер, или да се качим на метрото? Наясно ли си как да използваш метрото?

— Разбира се, че съм наясно! — отговорих. Но, честно казано, беше ми малко необичайно да се намирам сред тълпите на Сохо късно вечер без приятелите си. Все пак беше и доста вълнуващо, когато Рокстър пое ръката ми и ме поведе към станция „Тотнъм Корт Роуд“.

— Ще те изпратя до долу — каза. Когато стигнах до бариерите, осъзнах, че не нося картата си за градския транспорт. Опитах се да платя на автомата, но това се оказа абсолютно невъзможно начинание.

— Ела — повика ме той и извади от джоба си резервна карта, а после ме дръпна зад бариерата и ме поведе към нужната платформа. Влакът приближаваше.

— Бързо, дай ми номера на мобилния си телефон — нареди ми. — Понеже все пак не те убих.

Бързо изредих цифрите и той ги въведе. Вратите се отвориха и хората започнаха да се изсипват.

И после, съвсем изневиделица, Рокстър ме целуна по устните.

— Ммм, повръщано — промълви.

— О, не! Но аз си измих зъбите.

— Носиш си четка за зъби? Винаги ли повръщаш на срещите си?

После, зърнал ужасеното ми изражение, Рокстър се засмя и каза:

— Нямах вкус на повръщано.

Хората се тъпчеха във влака. Той ме целуна още веднъж много нежно, като ме наблюдаваше със закачливите си лешникови очи, и после още веднъж с леко разтворени устни, деликатно отърквайки език в моя. Беше ТОЛКОВА по-хубаво, отколкото с тъпия Коженояке и неговите сексуално-маниашки...

— Бързо, вратите се затварят! — Той ме изтика към вагона и аз се напъхах вътре. Вратите се затвориха и аз го наблюдавах, докато влакът потегляше, как просто си стоеше там и се усмихваше сам на себе си: едно разкошно, разкошно младо гадже.

Еуфорична и свръхвъзбудена, слязох от метрото на Чок Фарм. Телефонът ми бипна заради получено съобщение. Беше от Рокстър.

Добра ли се до вкъщи, или обикаляш в кръг, напълно заблудена?

Написах в отговор: *Помощ, в Станмор съм. Успя ли да изчистиш повръщаното от зъбите си?*

Не отговаря. Не биваше да пиша онова за повръщаното.

Друго съобщение!

Не, защото не мога да си намеря очилата за четене. Каниш ли се скоро отново да използваш оповръщаната четка за зъби?

Тъкмо това правя. Ммммммммммммммммммммммммммммммммм.

23:40 ч. Току-що изтиках Клои доста безцеремонно да си върви у дома, за да мога да продължа да пиша съобщения.

Започва се! Харесва ми да съм обратно в света на флиртовете. Толкова е романтично. Ах.

Харесва ми вкусът на повърнатото от теб.

Изпратих му: О, Рокстър. Не си чел книжките си за свалки, нали?

Дълга пауза. О, не. Тонът ми беше погрешен. Нищо флиртаджийско. Като че съм някоя учителка. Вече успях да съсипя всичко.

23:45 ч. Качих се горе да проверя децата: Били спеше кротко, прегърнал Хорсио, а Мейбъл се беше сгушила с коса пред лицето и стискаше Плънка. Няма значение. Не ставам за свалки, но поне успявам да опазя децата живи.

23:50 ч. Втурнах се обратно долу да проверя телефона си. Нищо. Не е редно така. Аз съм самотна майка и не мога да допусна да бъде разигравана по този начин и да се чудя кога на един напълно непознат

мъж, достатъчно млад, че да ми е законен син, ще му скимне да ми напише съобщение.

23:55 ч. Току-що пристигна съобщение.

Ти изглеждаше прекрасно, целувката беше много хубава и прекарах отлично.

Прилив на щастие. Но после осъзнах, че не спомена нищо за друга среща. Дали да отговоря, или да оставя нещата така? Ще ги оставя така. Според Джуд винаги трябва да си последна в поредицата от съобщения.

23:57 ч. Ще ми се той да беше тук. Ще ми се той да беше тук. Макар че никога не бих довела младия си пикльо в къщата. Повече от ясно е.

Сряда, 23 януари 2013 г.

5:15 ч. Добре, че го няма. Току-що Мейбъл влетя с грохот в спалнята ми. Само че вместо да е по пижама и с коса, провесена пред лицето, беше облечена в училищната си униформа. Горкото дете, мисля, че е преследвана от създаването от мен *усещане за вечно закъснение*, благодарение на моята пипкавост сутрин, и е решила да бъде облечена от много по-рано. Разбирам замисъла ѝ, но работата е там, че когато Клои ги води на училище, пристига у дома в 7 сутринта сияеща и напълно облечена, спокойно помага на децата да се облекат, приготвя закуска, оставя ги да погледат телевизия, без да изпада в неочаквани пристъпи на гняв от глупавите сюжетни линии и превъзбудените пискливи реплики на Спъндж Боб, а после ги повежда навън, преди дори да е станало осем, и чакат пред оградата, докато училището отвори врати.

Аз самата свърших всичко това вчера и бяхме на оградата пет минути след осем, което, струва ми се, никак не е зле. Прекарахме десет минути, седнали в странни пози на оградата. Предполагам, това подобрява социалните контакти с останалите родители.

Тъй или иначе, гушнах я да легне, както си беше с дрехите, и когато най-накрая заспа, аз самата също заспах, след което пропуснах звъненето на будилника.

ДОБИРАНЕ ДО ВТОРА СРЕЩА

Четвъртък, 24 януари 2013 г.

21:15 ч. Децата спят. Минаха почти четирийсет и осем часа от последното съобщение на Рокстър.

Твърдо съм решена да не моля за приятелски съвет — нито да се допитвам до правилата за свалки, — защото ако са ми нужни приятелите да дирижират връзката, нещо с нея наистина не е наред.

21:20 ч. Току-що се обадох на Талита и ѝ прочетох последното съобщение на Рокстър.

Ти изглеждаше прекрасно, целувката беше много хубава и прекарах отлично.

— И ти не отговори?

— Не. Не предложи да се срещнем отново. Все едно ми казва, че е прекарал добре, и после тегли чертата.

— О, мила.

— Какво?

— Какво да те правя? Колко време мина, откакто ти прати това съобщение?

— Два дни.

— ДВА ДНИ? И го е пратил вечерта след срещата? Добре. Почакай. Прати му това.

Пристигна съобщение от Талита.

Най-накрая дойдох на себе си от преживяния срам да повърна на първата ни среща. Аз също прекарах чудесно. И целувката наистина беше приказна. Как я караш?

— Бива си го, но... „Как я караш?“ Не е ли малко...

— Не го обмисляй прекалено. Просто го изпрати. Честно казано, не бих го винила, ако не ти отговори три дни чисто и просто от нахърнено самолюбие.

Пратих го. После мигом съжалих и се запътих към хладилника. Тъкмо измъкнах пакет настъргано сирене и бутилка вино, когато пристигна съобщението.

Джоунси! Тревожех се, че може да си се задавила от собственото си повръщане. Отседнал съм в „Холидей Ин“ в Уигън. Имам среща с отдела по рециклиране към Областния съвет. Ти как я караш? Впуснала си се в издирване на очилата си може би?

Рокстър, това беше глупаво. Ако си издирвах очилата, нямаше да бъда способна да прочета съобщението.

Може да си поканила някого от организацията „В помощ на възрастните“. Предстоящият уикенд зает ли ти се очертава, Джоунси?

Рокстър е невероятен. Дори не се налага да пиша на Талита или да чета правилата, за да съм сигурна, че става дума за покана. Това е! Определено е покана! О, не, този уикенд е сбирката „Каски долу“ на „Сейнт Осуалдс Хаус“. А не мога да споделя с Рокстър, че майка ми живее в пенсионерска общност, защото неговата майка сигурно е на същата възраст като мен.

Да, да, изключително зает и вълнуващ. *Смутено* Ще ходя да посетя майка си в покрайнините на Кетъринг.

После си спомних, че трябва да го улесня в уреждането на среща, и добавих:

Следващата седмица обаче съм на линия и е напълно наложително да бъдеш наказан за наглостта си.

Последва тревожеща пауза.

Какво ще кажеш за другия петък вечер? Но ще пъкна книга в панталоните си.

Някоя книга за самопомощ при свалки може би?

„50 нюанса на разширяване на кръгозора ти“. Петък става ли?

В петък е идеално.

Лека нощ, Джоунси. Трябва да се насня хубаво, за да съм красив за срещата в общината на Уигън.

Лека нощ, Рокстър.

КАСКИ ДОЛУ

Събота, 26 януари 2013 г.

61 кг (плашещо клоня обратно към редиците на затлъстелите по вина на мама); съобщения от Рокстър 42; минути, прекарани да си представям срещата ни 242; детегледачи, благодарение на които да съм в състояние да отида на среща с Рокстър 0.

10:30 ч. Денят на събитието „Каски долу“ в „Сейнт Осуалдс Хаус“ настъпи. Телефонът звънна точно когато се мъчех да убедя Мейбъл да съблече блестящата тениска и лилавия клин, в които някак беше съумяла да се напъха, докато съм била на горния етаж (Мейбъл отказва да приеме, че клиновете по-скоро спадат към категорията на чорапогащниците, а не на панталоните, и наистина е нужно да се облече нещо отгоре им) и да сложи комплекта рокля и жилетка, пратени от мама, досущ като излезли от 50-те години — с бяла бухнала поличка, покрита със сърчица, и широк червен колан, вързан на фльонга на гърба.

— Бриджет, няма да закъснявате, нали? Мисълта ми е, че Филип Холобайн и Ник Бауъринг ще започнат с речите точно в един, така че бихме могли да обядваме преди това.

— Кои са Филип Холобайн и Ник Бауъринг? — заинтересувах се, удивена за кой ли път от способността на мама с такава лекота да подмята едно след друго имена, които никога не си чувал, като че споменава топ знаменитости от Холивуд.

— Знаеш за Филип, миличка. Филип? Член на парламента за Кетъринг! Много е любезен, когато опира до събития в „Сейнт Осуалдс“, макар че според Уна било само защото лицето му ще се появи във вестника, понеже Ник работи за „Кетъринг Екзаминър“.

— Кой е Ник? — попитах, а после изсъсках към Мейбъл: — Скъпа, просто я ПРОБВАЙ — което на мен самата ми прозвуча като ехо на мамините настоявания да нося по разни неофициални случаи комплект блузка и жилетка.

— Познаваш Ник, миличка. Ник! Той е изпълнителен директор на ДПС — и добави бързо: — „Достоен пенсионерски живот“. Също

така искам да се запознаеш със — изведнъж тонът ѝ се понижи с една октава... — сладкаря Пол. — Нещо в начина, по който произнесе Пол с проточен френски изговор, ми подсказа ядове. — Няма да обличаш черно, нали? Сложи нещо ведро и ярко! Червено — приближава празникът на Свети Валентин!

11 ч. Най-накрая успях да убедя мама да затвори телефона, а Мейбъл да облече всъщност много сладката рокличка в бяло и червено.

— Някога и аз носех такива рокли — заговорих замечтано.

— О. Значи си била родена във Викторианската епоха? — попита Мейбъл.

— Не! — отрекох възмутено.

— О. През Ренесанса ли е било?

Бързо насочих мислите си към Рокстър и съобщенията помежду ни. Дори вече му казах за децата и той реагира напълно невъзмутимо. Писането на съобщения наистина придава приятна нотка на всичко друго и осъзнавам с чувство на срам заради липсата на отговорност по отношение на последователите ми, че напълно е заместило моята обсебеност от Туитър.

Разбирам, че Туитър оказва лошо влияние върху личността ми, кара ме да се вманиачавам на тема брой последователи, чувствам смущение и разкаяние в мига, щом напиша нещо, и изпитвам вина, ако не докладвам за всяко маловажно събитие в живота си пред своите последователи, при което цифрата им мигом се смалява.

— Мамо! — заговори Били. — Защо се взираш така в празното пространство?

— Съжалявам — отговорих и хвърлих притеснено поглед към часовника. — Бррр! Закъсняваме. — Заприпках наоколо, като започнах да изстрелвам объркващи команди: — Обуйте си обувките, обуйте си обувките. — Насред цялата лудница получих съобщение от Клои, гласящо, че категорично и окончателно не ѝ било възможно да гледа децата в петък вечер.

Въпросното съобщение представлява истинска катастрофа, благодарение на която срещата с Рокстър е сериозно застрашена. Ребека ще ходи на гости при „свекър си и свекърва си“ (макар и неомъжена) за целия уикенд, Том е в Ситджис по повод нечий рожден ден (наел си е апартамент с тераса от 40 квадратни метра и вана за

хромотерапия за 297 лири плюс ДДС), Талита не гледа деца, а Джуд е на втора среща, което е чудесно, но какво да правя аз?

Докато бръмчахме към Кетъринг, вече ужасно закъснели, изведнъж ми хрумна гениална идея: да помоля мама да гледа децата! Като нищо можеше да вземе Били и Мейбъл в „Сейнт Осуалдс Хаус“ за през нощта!

ПЕНИСЪТ НА ПРИЛЕПАЛОТО

Събота, 26 януари 2013 г. (продължение)

Пристигнахме в 12:59 ч., за да установим, че „Сейнт Осуалдс Хаус“ беше преобразен в нещо смесено между декор за състезание „Идеален дом“ и кралска церемония по засаждане на дървета. Навсякъде имаше червено-бели флагове на „Достоен пенсионерски живот“, червени балони, чаши бяло вино и момичета в строги костюми в стил „служител на месеца“, които се озъртаха, стиснали клипбордовете, с надеждата да открият нови хора с уклон към веселяшка разюзданост.

Затичахме според указанията им, заобиколихме сградата и стигнахме в градината в италиански стил, където церемонията вече течеше. Ник или Фил говореше по микрофона пред група застаряващи хора с шикозни каски на главите. Подадох на Мейбъл кошничката с шоколадови сърчица, която носехме, и тя мигом я изпусна на земята. Последва миг на покой и после а) Били ги стъпка, б) Мейбъл наду гайдата с такава сила, че Ник или Фил спря речта си и всички се обърнаха да видят какво става, в) Били на свой ред наду гайдата, г) мама и Уна закрачиха гневно към нас с безумни топирани прически и идентични пастелни тоалети, представляващи съчетание от рокля и манто, сякаш взети назаем от майката на Кейт Мидълтън и д) Мейбъл се опита да събере шоколадовите сърчица, но оскърблението и унижението ѝ бяха така трогателни, та аз я поех в обятията си също като Дева Мария, осъзнавайки твърде късно, че няколко от шоколадовите сърчица сега се намираха притиснати между червено-бялата рокличка с жилетка на Мейбъл в стил Шърли Темпъл и палтото ми от „Джей Крю“ в пастелен цвят в стил Грейс Кели.

— Няма значение — прошепнах, докато закръгленото телце на Мейбъл се тресеше от плач. — Сърчицата бяха само за да покажем, че носим нещо. Ти си по-важна от тях.

В този миг мама изникна до мен и заяви:

— О, за бога, нека АЗ се заема с нея.

— Само че... — подзех, обаче беше твърде късно. Бледосиньото палто на мама в стил майката на Кейт Мидълтън сега също беше омазано с шоколад.

— О, небеса! — възкликна мама и остави ядосано Мейбъл обратно на земята, при което тя избухна в още по-гръмогласен рев и обвини оклепаните си в шоколад ръце около обутите ми в кремави панталони крака, а Били започна да крещи:

— Искам да си ходя у домааааааааа!

Телефонът ми бипна: Рокстър!

Джоунси. В природонаучния музей съм. Знаеш ли, че прилепалото има най-големия пенис, съотнесен към размера на тялото, сред всички живи същества?

Смаяна, изпуснах телефона, като едва не уцелих Мейбъл по главата. Мама се наведе да го вдигне.

— Какво е това? — попита. — Съобщението е изключително странно.

— Нищо, нищо — измънках и се хвърлих към телефона. — Просто... От продавача в рибарския магазин е!!

На фона на всичко това речта на Ник или Фил мина в кресчендо, достигайки до кулминацията с мощен рев:

— Каски долу!

Групата възрастни жители метнаха каските си във въздуха, при което Били отново избухна в сълзи и започна да вие.

— Аз също исках да хвърля каска във въздуха — отбеляза Мейбъл. — Дявол да го вземе.

Издайки в ярост, която познавах добре, Били се обърна към мен и заяви:

— Вината е изцяло твоя. Ще те убия.

Преди да се усетя какво се случва, аз също закипах вътрешно като същински парен котел и накрая изригнах:

— Аз ще те убия първа!

— Бриджет — намеси се мама помирително.

— Той започна! — отвърнах.

— Не, не съм. Ти започна, като закъсня толкова много! — възпротиви се Били.

Цялата история прерасна в един проклет кошмар. Но нямаше милост. Всички се оттеглихме в дамската тоалетна, за да се почистим.

Успях да се мушна в една кабина и да отговоря на Рокстър по повод гигантския пенис на прилепалото.

Наистина ли? В какво състояние?

Почакай, ще проверя дали мога да го възбудя.

Изскочих от тоалетната с шоколадовите петна, порядъчно размазани и поради това още по-зле на вид, в лишена от стрес пауза, по време на която мама отиде да се преоблече, а децата бяха занимавани за кратко от клоун, който правеше животни от балони. Клоунът очевидно беше отегчен, тъй като Били и Мейбъл бяха единствените внуци под трийсет и пет годишна възраст, като се изключат няколкото правнучета, които обаче бяха бебета. Написах на Рокстър за клоуна и животните от балони, при което той отговори:

Би ли го попитала дали ще ми направи копие на прилепало с ерекция?

Аз: Трябва ли да е мащабно?

Хубавото на писането на съобщения му е, че ти предоставя мигновен близък емоционален контакт чрез размяната на кратки коментари в движение, свързани с ежедневието ти, без за това да е нужно време, да се налага уговарянето на срещи или каквито и да било трудности, изниквали по пътя в скучния стар свят, лишен от електронни комуникации. Като се изключи сексът, спокойно бихте могли да имате цяла една връзка, далеч по-пълноценна и здрава от много традиционни бракове, без изобщо да се срещате лично!

Може би занапред ще е все така. Замразената сперма просто ще идва от донора чрез сайта за запознанства, който първоначално ви е свързал. Хм, но в такъв случай жените ще свършат като мен, ще се опитват да препускат като луди от едното дете, което е свършило нещо мърляво и трудно за овладяване в тоалетната, и другото, което се е озовало притиснато между хладилника и вратата на хладилника. Може би бъдещето е на кибердецата, също като онези японски тамагочи, които ще създават илюзията, че сте родители за около два дни, докато не ви омръзнат. Но тогава човешката раса ще изчезне и... Ооо, ново съобщение от Рокстър.

Мисля, че вкарването в мащаб ще се окаже труден момент. Но бих желал да използва розов балон с цвят, близък до телесния.

Аз: Прилепалата не са розови.

Рокстър: Ако провериш, ще установиш, че съществува вид, обитаващ западните брегове на Америка, който е с яркорозов цвят. Но съм убеден, че клоунът е напълно наясно с това.

— Бриджет, още ли си пишеш с продавача на риба? — Сега майка ми, облечена в друг ансамбъл от рокля и палто в стил майката на Кейт Мидълтън, но този път в прилепалско розово. — Защо просто не ходиш в „Сейнсбърис“? Рибният им щанд е впечатляващ! Както и да е, хайде! Нали знаеш, че Пени Хъзбъндс-Босуърт сега е омъжена? — започна да каканиже и ме отведе настрани от децата и балоните им.

— Ашли Грин! Помниш Ашли, нали? Рак на панкреаса! Ковчегът на Уин едва се бил скрил зад завесата в крематориума, преди Пени да позвъни на вратата на Ашли с тавичка наденички на фурна.

— Не ми се струва, че е редно да оставям...

— Всичко ще бъде наред, мила, имат си балони. Както и да е, според Пени наистина трябва да ви съберем с Кенет Гарсайд. Той е сам. Ти си сама и...

— Мамо! — изсъсках, докато тя ме тътреше към помещението с плашещо наименование „Зала за функции“. — Това не е ли мъжът, който влизал по каютите на другите, докато бяхте на круиз?

— Е, хубаво де, той е. Но работата е там, че човекът очевидно изпитва силно сексуално влечение, така че му е нужна по-млада жена и...

— Майко! — избухнах и в този момент телефонът ми издаде звук за получено съобщение. Мама сграбчи телефона.

— Отново продавачът на риба — уведоми ме и ми показва съобщението.

6 метра в отпуснато състояние и 12 в еректирало.

— Ама кой е този продавач на риба? О, виж! Ето го и Кенет.

Облеченият в сиви панталони и розов пуловер Кенет Гарсайд изпълни няколко танцови стъпки към нас. За миг сякаш видях чичо Джефри. Чичо Джефри, мъжът на Уна, най-добрият приятел на татко, с неговите спортни панталони и голф пуловери, с танцовата му походка и неизменния въпрос: „Как върви любовта? Кога ще те задомим?“

Погълнаха ме тъга по татко и мисли на тема как би коментирал всичко това. После Кенет Гарсайд ме изтръгна от тях, като разкри комплект изключително бели изкуствени зъби върху лицето си с оранжев тен, когато изрече:

— Здравейте, красива млада госпожо. Аз съм Кен69. Това е официално оповестената ми възраст, тайните ми предпочитания и името ми в профила за запознанства. Но то може би вече няма да ми е нужно, след като се срещнахме лично.

Пфу, казах си и после мигом се засрамах от собствения си двоен стандарт, тъй като мозъкът ми бързо се справи със сметките и посочи услужливо, че възрастовата разлика между мен и Рокстър е с четири години по-голяма от тази между мен и Кенет Гарсайд.

— Ха-ха! — намеси се мама. — О, ето го и Пол. Ще разменя няколко думи с него на тема еклери — каза и се втурна към мъж в униформа на готвач, като ме остави при Кенет Гарсайд с неговите ослепителни изкуствени зъби, но в този момент Уна милостиво започна да потропва с лъжица по една чаша за вино.

— Дами и господа! Дойде време да разгледаме диапозитивите от круиза.

— Да ви предложи ли ръката си? — попита Кенет, сграбчи ме и ме поведе към банкетната зала, където бяха строени редици натруфени кремави столове със златни кантове, а на гигантския екран се мъдреше снимка на лайнера.

Когато се настанихме, Кенет Гарсайд подхвърли закачливо:

— Какво сме лепнали на панталона си? — и започна да търка коляното ми с носната си кърпа, а Уна се качи на подиума и заговори:

— Приятели! Роднини! Тазгодишният круиз, организиран от „Сейнт Осуалдс Хаус“ беляза връхната точка на една вече изтекла и удовлетворяваща година.

— Престанете — изсъсках на Кенет Гарсайд.

— Сега вече всичко е компютризирано! — продължи Уна. — И така! Повече няма да се бавя и ще коментирам, докато вървят диапозитивите, така че някои от нас ще имат възможност да преживеят отново красивите мигове, а други — да помечтаят.

Образът на кораба се превърна в мозайка от кадри, от които увеличението открии снимка на мама и Уна как се качват на лайнера и махат.

— Господата предпочитат блондинки! — обяви Уна в микрофона, след което зазвуча саундтракът към диапозитивното шоу — Мерилин Монро и Джейн Ръсел пееха „Две малки момичета от Литъл Рок“, докато вървеше снимка на мама и Уна в ужасяваща

имитация на „Господата предпочитат блондинки“, легнали една до друга на двойно легло в каютата, погледнали кокетно към обектива, всяка с единия крак вирнат във въздуха.

— Мили боже — промълви Кенет.

После изведнъж съпровождащата мелодия беше заглушена от познати електронни тонове, а кадрите бяха сменени от потресаваща анимация, която изобразяваше дракон, бълващ огън срещу едноок лилав магьосник. Докато седях замръзнала на мястото си, до съзнанието ми достигна, че става дума за „Уизард101“. Възможно ли бе... Имаше ли как Били да се е добрал до компютъра и... Изведнъж „Уизард101“ изчезна и беше заменен от страница с ВХОДЯЩИ ИМЕЙЛИ, гласяща „Добре дошла, Бриджет“ с поредица от теми на имейлите, първият от които беше от Том и беше кръстен „Кошмар със снимки от круиза в «Сейнт Осуалдс Хаус»“. Какви ги вършеше Били?!

— Извинете ме, извинете ме — смотолевих, изпаднала в паника, и тръгнах да си проправам път през редовете наред с всеобщото объркване, като упорито се мъчех да избегна погледа на мама.

Изскочих навън, а после се върнах обратно в банкетната зала, за да заваря Били да трака ожесточено върху една помощна маса на Макбук Еър, свързан с много кабели и Етернет хъбове.

— Били!

— Почакай! Трябва да завърша това нивоооо! Не съм влизал в пощата ти. Просто се опитвах да си припомня паролата си.

— Остави това — процедих. Със сила успях да го откъсна от компютъра, да затворя „Уизард101“ и другите прозорци в Яху и да го затътря обратно при балоните точно преди един травмиран на вид мъж с очила с телени рамки да влети и да се втурне към лаптопа.

— Някой пипал ли е тук? — попита, а очите му се стрелкаха невярващо из помещението. Погледнах към Били с надеждата, че ще си замълчи или ще излъже. Той се намръщи многозначително и успях да зърна как си преговаряше проклетите ми лекции на тема колко е важно да си честен и винаги да казваш истината. Не сега, прииска ми се да изкреция. Правилно е да излъжеш, когато на мама ѝ е нужно!

— Да, аз бях — отговори унило Били. — И не съм възнамерявал да влизам в имейлите на мама, но си забравих паролата.

21:15 ч. У дома. Вече в леглото. Навръх цялата тази потресаваща катастрофа продължава да стои и въпросът какво ще предприема на

тема детегледач за петък вечер. Помъчих се да предумам мама, след като фурорът позамря, но тя ме изгледа студено и отвърна, че имала водна зумба.

21:30 ч. Пробвах с Магда, но тя ще ходи на кратка ваканция до Истанбул с Козмо и Уони.

— Ще ми се да имах възможност, Бриджет — каза ми. — Ние винаги можехме да разчитаме на майка ми за спешни случаи, сигурно е сложно да имаш деца на такава късна възраст. Проблемът е, че децата са твърде малки ти да помагаш на нея, а тя е прекалено стара да помага на теб, нали?

— Не — отговорих. — На водна зумба е.

Ще проверя Даниъл.

22:45 ч. Позвъних на Даниъл.

— С кого се чукаш, Джоунс?

— С никого.

— Настоявам да науча.

— С никого, просто...

— Ще те накажа.

— Просто реших, че обичаш да ги взимаш.

— Джоунс, винаги си била катастрофално несръчна лъжкиня. Беснея от сексуална ревност. Чувствам се като жалък стар глупак, на когото му е минало времето.

— Даниъл, не ставай смешен, ти си изключително привлекателен и жизнен, изглеждаш млад и си неустойимо сексапилен, и...

— Знам, Джоунс, знам. Благодаря, благодаря.

Накратко, Даниъл ще дойде в шест и половина в петък, за да ги вземе и да ги отведе в апартамента си.

ДА ПРЕСПЯ ЛИ С НЕГО, ИЛИ НЕ?

Сряда, 30 януари 2013 г.

„За“ да преспя с Рокстър — 12; „против“ да преспя с Рокстър — 3; процентно съотношение на времето, прекарано в колебания дали да спя с Рокстър, или не, в подготовката за евентуално преспиване с Рокстър и в мисли какво би било да спя с Рокстър, спрямо реалното време, което вероятно би отнело преспиването с Рокстър — 585%.

21:30 ч. Обадох се на Том.

— РАЗБИРА СЕ, ЧЕ ТРЯБВА ДА ПРЕСПИШ С НЕГО — отсече Том. — Наложително е да се простиш със състоянието си на Преродена девица или това ще се превръща във все по-голяма пречка. Талита казва, че е свестен тип. А освен всичко друго това си е чиста проба опортюнистично престъпление. Колко често имаш къщата само за себе си?

Обадох се за потвърждение и от Талита.

— Какво ти казах по въпроса да не спиш с някого твърде скоро?

— Каза „не, преди да се почувстваш готова“, а не „твърде скоро“ — уточних, а после повторих довода на Том, като добавих от себе си, с цел да затвърдя позицията си: — Пишем си от седмици. Също като във времената на Джейн Остин е, когато са си писали писма с месеци и после са се женели, общо взето, почти веднага.

— Бриджет, да преспеш с двацет и девет годишен мъж, срещнат в Туитър, на втората ви среща никак не напомня на нравите от дните на Джейн Остин.

— Но именно ти обяви „Тя трябва да прави секс“.

— Добре знам, че е така. И Рокстър ми се вижда надеждно момче. Просто следвай инстинкта си, миличка. Но се пази, обаждай ни се и настоявай за презерватив.

— Презерватив! Няма да спя с него! Как да реша проблема с голотата си?

— Ще си купиш камизола, миличка.

— Камизола? Звучи ми като термин от зоологията.

— Върви в „Ла Перла“. Не, не отивай в „Ла Перла“, там цените могат да разплачат човек. Иди в „Интимисими“ или в „Ла Сенца“ и си купи няколко секси черни копринени камизоли. Струва ми се, че когато си пазарувала бельо за последно, са им викали „комбинезони“. Или може би една в черно и една в бяло. Така ще показваш краката, ръцете и деколтето си, които винаги сдават багажа последни, но ще запазиш централната зона — която може би е добре да удържим... прикрита. Разбра ли?

Четвъртък, 31 януари 2013 г.

10 ч. Влязох в пощата си.

ПОДАТЕЛ: БРАЙЪН КАЦЪНБЪРГ

ТЕМА: СЦЕНАРИЙ.

10:01 ч. Да! Сценарият ми е приет!

10:02 ч. О.

ПОДАТЕЛ: БРАЙЪН КАЦЪНБЪРГ

ТЕМА: СЦЕНАРИЙ.

Имаме няколко отговора във връзка със сценария. Засега се въздържат. Темата е грабваща, но търсят нещо по-близко до романтична комедия. Ще продължа да опитвам.

10:05 ч. Изпратих в отговор неискрено ведър имейл, гласящ:

Благодаря, Брайън. Стискам палци.

Но сега съм смазана от отчаяние. Аз съм калпав автор на сценарии. Ще отида на пазар за бельо.

Обед. Току-що се върнах, сдобила се с нужното ми, макар че не възнамерявам да спя с Рокстър. Очевидно.

14 ч. Върнах се от обезкосмяване на краката и зоната около бикините. Въпреки че няма да спя с него. Очевидно.

В салона за красота Шардоне заяви, че трябвало да си направя бразилска епилация, защото младите мъже в днешно време очаквали точно това, и предложи да си приложат курс лазерни процедури.

— Но — поколебах се... — ами ако бразилската епилация излезе от мода и стане актуално да разполагаш с пълноценна гигантска туфа там долу също като французите?

При тези мои колебания Шардоне ми разкри, че тя си била направила пълна лазерна епилация и била също като малко момиченце. Но и тя самата призна, че сега се тревожела какво ще стане, ако започне да спи с някой, който не харесва пълна бразилска. И ми довери, че в главата ѝ се въртяла идеята да нанесе от онзи препарат, който кара косата на плешивите да поникне наново.

15:15 ч. В пълна агония съм. Избрах леко модифициран вариант на бразилска епилация, известен като „ирокез“, при който се оставя само една ивица. След преживяното не е възможно някога отново да правя секс, което е идеално, защото и бездруго няма да спя с него. Очевидно.

Петък, 1 февруари 2013 г.

9:30 ч. След като оставих децата в училище, плахо пристъпих в „Буутс“, за да купя презервативи, тъй като няма как да свърша това, повела за ръце отрочетата си. (Макар че, от друга страна, присъствието на деца по-скоро би могло да бъде сметнато като белег за отговорно поведение към пренаселения свят, отколкото като доказателство, че съм разтурена жена.)

Стоях на опашката, когато почувствах, че някой зяпа кошницата ми. Вдигнах поглед и забелязах господин Уолтъър да се реди на съседната каса, сега вперил поглед напред, макар по лекото потрепване на ъгълчето на устата му да беше очевидно, че преди това е зърнал презервативите.

Реших да се измъкна с непукизъм и също така втрънчена право напред, подхвърлих:

— Ужасно време за ръгби, нали?

— О, не знам, понякога в калта удоволствието е по-пълно — отговори той и взе торбичката си „Буутс“ с леко насмешливо изсумтяване. — Приятен уикенд.

Хм. Проклетият господин Уолъкър. Какво изобщо прави в аптеката в девет и половина сутринта? Не е ли редно да е в училище и да подготвя някое от своите военни занятия? Сигурно той също е купувал презервативи. Презервативи в различни цветове.

На път за дома започнах да се притеснявам как ще оставя децата при Даниъл и му позвъних.

— Джоунс, Джоунс, Джоунс, Джоунс, Джоунс. Какви ти се въртят в главата? Малките съкровища ще бъдат щателно обгрижени, почти до степен на крайност. Ще ги заведе — заяви с апломб — на кино.

— На кой филм? — попитах тревожно.

— „Враг номер едно“.

— КАКВО?

— Човешките същества с чувство за хумор наричат това шега, Джоунс. Имам билети за „Разбивачът Ралф“. Или по-точно, след малко ще разполагам с билети за „Разбивачът Ралф“, след като ти беше така добра да ми напомниш за предстоящото прекрасно преживяване. После ще ги заведе в някое чудесно заведение за хранене като например някой от ресторантите на „Макдоналдс“, а за финал ще им почета някоя класика за деца, докато не заспят сладко-сладко. В случай че си изпратила четка за коса, ще я използвам да ги посръчкам, ако не се държат примерно. Та, както и да е, с кого се чукаш?

В този момент телефонът ми бипна: Рокстър.

Гледа ли ти се филм довечера? Какво ще кажеш за „Клетниците“?

ФИЛМ?? Изпаднах в паника. Не е ли НАЯСНО той, че върша всички тези изключително сложни маневри, за да спим заедно? Бельо, епилация, презервативи, уговорки с Даниъл и стягане на багаж?

Напомних сама на себе си правилата за свалки, поех няколко глътки въздух за успокоение и написах в отговор: *Звучи чудесно. Романтична комедия ли е?*

Да не би да го бъркаш с прочутата англо-френска еротика за разгонените еколози?

И размяната на съобщения продължи, като тонът ставаше все по-нецензурен.

17 ч. Гигантски приготовления, изразяващи се в стягане на багаж за преспиването у Даниъл, в това число Плюнка, различни видове зайчета, Хорсио, Марио, Пухчо Първи, Втори и Трети, скокльовците Силваниън, пижами, четки за зъби и паста, постели и книжки за оцветяване/с пъзели, пълна кутия дивидита за в случай че на Даниъл му се свършат идеите с неща за правене, подходящи четива, за да бъде избягната приказка за приспиване от мъжко списание като „Пентхаус Форум“, списък с телефонни номера за спешни случаи, пълен комплект за първа помощ с указания към него и така важната четка за коса.

Даниъл се появи в мерцедес със свален гюрук. Едва се сдържах да не го помоля да го вдигне. Не е ли твърде опасно да разкарва деца из града със свален гюрук? Ами ако от някой камион право върху тях се стовари гигантска дъска? Или ако минат под магистрален мост и някой изпусне отгоре им блокче бетон?

— Да вдигнем ли гюрука? — предложи Даниъл на Били, прочел страховете по лицето ми, а Били запротестира:

— Неееее!

— Само... ще преместя тези... — рече невъзмутимо Даниъл и взе няколко списания от предната седалка, върху най-горното, от които се мъдреше странното заглавие „АВТОМИВКА С ЛАТИНО ЛЕСБИЙКИ!“.

— Все някога трябва да се образова — отбеляза бодро, качи се в колата и намести Били на предната седалка. — Добре, аз ще натисна спирачката, а ти поemi тези бутони.

Децата — напълно забравили за притеснената си и дразнеща майка — се разпищяха от вълнение, когато гюрукът започна да се вдига. Докато изведнъж Мейбъл не придоби смутено изражение и не заяви:

— Чичо Даниъл, забрави да ни плениш вътре.

Веднъж щом успях да убедя Даниъл да премести Били на задната седалка и след като коланите им бяха прилежно закопчани, аз взех да махам за довиждане, докато тримата се отдалечаваха, без да хвърлят и един поглед назад.

И ето че къщата беше празна. Разчистих всички плюшени играчки, пластмасови динозаври и позорните книги за самопомощ от спалнята си, а после се захванах да залича следите от детско присъствие в дневната, но в крайна сметка се предадох, тъй като задачата беше твърде гигантска, а освен това и бездруго не се канех да спя с него. После си напълних гореща вана, сипах вътре ароматни соли и си пуснах музика, като си напомних, че най-важното беше а) да съм спокойна и в същото време на секси вълна (което не представляваше проблем) и б) да се появя на точното място в точното време.

ВТОРА СРЕЩА С МЛАДО ГАДЖЕ

Петък, 1 февруари 2013 г. (продължение)

В буквалния смисъл нямам никаква представа какво се случва в „Клетниците“ и наистина се налага да го гледам отново някой ден. Чух, че бил невероятно добър. Единственото, за което успях да мисля, беше колко възбудена се чувствах с коляното на Рокстър така близо до моето. Ръката му лежеше върху лявото му бедро, а аз държах моята на дясното си бедро, така че беше въпрос само на сантиметри неговата да докосне моята. Наистина бях ужасно възбудена и се чудех дали той изпитва същото като мен, но не бях съвсем убедена. Изведнъж след доста дълго време Рокстър отпусна небрежно длан върху дясното ми бедро и започна да плъзга с палец тъмносинята коприна на роклята върху крака ми. Предприетото беше изключително ефективен ход и по мое мнение неподлежащ на недоразумения.

Докато във филма хора скачаха в потоци, умираха от калпава подстрижка и се обясняваха с песни, стрелнах крадешком Рокстър. Той гледаше спокойно към екрана и само леките искрици в очите му издаваха, че се случва нещо друго, освен наблюдаване на оперен тип страдания. После се наведе към мен и прошепна:

— Да си тръгваме ли?

Озовали се отвън, започнахме да се целуваме като обезумели, а после се взехме в ръце и решихме, че трябва да отидем поне на ресторант. Фантастичното у Рокстър беше, че дори наред врявата, долитаща от множеството нетърпимо шумни ресторанти на Сохо, в никой от които не можеше да се открие свободна маса, с него беше все така забавно да се общува. В крайна сметка след безчет питиета и много бърбене и смях се озовахме в ресторанта, където той поначало беше резервирал маса за след края на филма.

Докато се хранехме, той хвана ръката ми и плъзна палец между пръстите ми. Аз на свой ред обвих пръсти около неговия палец и го потърках по начин, който спираше от вярната страна на чертата, разделяща жеста от това да предлагам услуги с ръка. През цялото време никой от нас не направи и най-бегъл намек в разговора, че сме

нещо повече от весели събеседници. Беше ужасно секси. На тръгване се отбих в тоалетната и звъннах на Талита.

— Ако се чувстваш сигурна, тогава действай, миличка. Забележиш ли тревожни сигнали, обади ми се. Аз съм до телефона.

Когато се озовахме навън — отново в Сохо, но този път в петък вечер, така че наистина не можеше и да се мисли за такси, — той попита:

— Как ще се прибереш? Метрото вече не работи.

Примрях. След толкова много подготовка и потъркването на палеца му и обаждането на довереници от моя страна ние всъщност бяхме само добри приятели. Това беше ужасно.

— Джоунси — ухили се той. — Някога пътувала ли си с автобус нощем? Струва ми се, че ще се наложи да те изпратя до дома ти.

В нощния автобус имах усещането, че части от телата на други хора се озоваваха в части от моето тяло, за които дори не знаех, че съществуват. Стори ми се, че бях по-интимна с присъстващите в нощния автобус, отколкото с някого друг през целия си живот дотук. Рокстър обаче изглеждаше разтревожен, като че преживяването е по негова вина.

— Добре ли си? — оформи беззвучно с устни.

Кимнах ведро, като си пожелах да бях притисната към Рокстър, вместо към тази странна жена, с която на практика правехме лесбийския секс в автомивка, застъпен в списанието на Даниъл.

Автобусът спря и хората започнаха да слизат. Рокстър си проправи път с лакти до една свободна седалка и седна по начин, който ми се стори нетипично негалантен. После, когато всички кротнаха, стана и ме настани на мястото си. Усмихнах се нагоре към него, горда колко красив и силен беше, но забелязах, че той гледа надолу с ужасено изражение на лицето. Една жена повръщаше тихомълком върху ботуша ми.

Сега Рокстър се мъчеше да овладее смеха си. Беше дошла нашата спирка и слязохме, а той ме прегърна.

— Вечер без повръщане би била вечер без Джоунси — заяви. — Почакай.

Запъти се към денонощния супермаркет наблизо и се появи с бутилка „Евиан“, вестник и пакет салфетки.

— Май ще се наложи да започна да си нося такива неща. Стой мирно.

Изсипа водата върху ботуша ми, коленичи и обърса повръщаното. Беше ужасно романтично.

— Сега воня на повръщано — заяви унило.

— Можеш да се измиеш вкъщи — предложих, а сърцето ми подскочи, задето имаше причина да влезе, дори тя да се изразяваше в повръщано.

Докато приближавахме към къщата, забелязах, че се озърта, като се мъчеше да определи къде сме и в какъв тип къща живеея. Бях изключително нервна, когато стигнахме до вратата. Ръцете ми трепереха, докато пъхах ключа в ключалката, и не успях да отворя.

— Нека аз — настоя.

— Заповядай, моля — поканих го с абсурдно официален тон, като че бях домакиня на коктейл от 70-те години.

— Да се скрия ли някъде, докато бавачката си тръгне? — прошепна.

— Не са тук — прошепнах в отговор аз.

— Имаш две бавачки? И въпреки това си оставила децата сами?

— Не — изкисках се. — С кръстниците си са — добавих, наричайки Даниъл „кръстници“, за да не вземе Рокстър да долови някак, че Даниъл е сексуално на разположение или поне докато не го опознаеш.

— Значи сме сами в къщата? — прогърмя гласът на Рокстър. — Може ли да отида да измия повръщаното?

Показах му пътя към банята, като се изкачих само до половината стълбище, а после се втурнах в кухнята, сресвах си косата, сложих още малко руж и приглуших осветлението, внезапно осъзнала, че Рокстър всъщност никога не ме беше зървал на дневна светлина.

Изведнъж видях сама себе си като една от онези възрастни жени, които държат да прекарват цялото си време на закрито с дръпнати завеси, осветявани само от огъня в камината или проблясването на свещи, а после не уцелват устата си с червилото, когато някой реши да наmine.

След това преживях ужасен момент, изпълнен с чувство на вина пред Марк. Реших, че съм невярна, изпитвах усещането, че се намирам на ръба на скала и съм ужасно далече от всичко познато и предлагащо

сигурност. Наведох се над мивката, защото ми се стори, че... ами... съвсем на място, предполагам... ще повърна, а после изведнъж чух Рокстър да избухва в смях. Обърнах се.

О, по дяволите. Разглеждаше диаграмата на Клои.

Клои реши, че Били и Мейбъл ще се справят по-добре сутрин, ако разполагат със СХЕМА, и начерта диаграма стъпка по стъпка как е редно да се случват нещата, когато тя ги води на училище. В това нямаше нищо лошо, но беше абсурдно голяма и един от пунктовете, който Рокстър четеше в момента, гласеше:

7:55 до 8 ч. прегръдки и целувки с мама!

— Знаеш ли изобщо имената им? — попита ме, а после зърнал лицето ми, се засмя и ми поднесе ръцете си да ги подуша.

— Идеални — отсъдих. — Без намек за повръщано. Би ли желал чаша... — Но Рокстър вече ме целуваше. Не го правеше прекалено настойчиво. Беше нежен, почти въздържан, но държеше нещата под контрол.

— Да се качим горе — прошепна. — Искam целувки и прегръдки с мама.

Поех нагоре притеснено, зачудена дали задникът ми не изглежда твърде дебел в гръб и от по-ниско, но осъзнах, че вместо върху него Рокстър се беше съсредоточил да гаси лампите, докато се изкачвахме.

— Тц-тц, ами националната електрическа мрежа, Джоунси? — Ох, тези млади хора и тяхната загриженост за планетата!

Когато отворих вратата към спалнята, стоята изглеждаше хубава, осветена само от лампата в коридора и Рокстър остави поне нея включена. Пристъпи вътре и притвори вратата зад гърба си. Съблече ризата си. Аз изстенах. Имаше вид като излязъл от реклама. В къщата нямаше никой, осветлението беше приглушено, той беше свестен, не криеше опасност и беше прекрасен до неописуемост. После каза:

— Ела тук, бейби!

ДЕФЛОРИРАНА

Събота, 2 февруари 2013 г.

11:40 ч. Рокстър си тръгна току-що, защото Даниъл трябва да е тук с децата след двацет минути. Не можах да се удържа да не пусна песента на Дайна Уошингтън „Луда по онова момче“ и затанцувах замечтано из кухнята. Чувствам се толкова щастлива и сякаш вече нищо не представлява проблем. Не спирам да бродя наоколо, да взимам различни предмети в ръце и да ги връщам обратно замаяно. Като че съм окъпана в нещо като например слънчева светлина или... мляко, добре де, не мляко. Мигове от предишната нощ продължават да изплуват в съзнанието ми: Рокстър легнал на леглото, наблюдава ме, когато се показах от банята в моята камизола. Съблича я. Заявява, че без нея изглеждам по-добре. Аз съм загледана в красивото лице на Рокстър над мен, в малката пролука между предните му зъби, погълната от онова, което правим. А после внезапно шоквата вълна от проникването, неочакваното стъписване, веднага последвано от възторга, че след толкова дълго време се усещам изпълнена от него, мигновената пауза за вкусване на насладата, последвана от движения и припомняне на екстаза, който две тела могат да сътворят заедно. Когато стигнах до кулминацията чак несправедливо скоро, видях Рокстър да ме наблюдава с похотливо и невярващо изражение, след което се разтресе от беззвучен смях.

— Какво? — попитах.

— Тъкмо се чудех колко дълго ще продължи това.

Рокстър, как хваща стъпалата ми под завивката и неочаквано ме издърпва към долната част на леглото, след което избухва в смях. А после започва отново.

И още... О, по дяволите — звъни се на вратата.

Отворих с широка усмивка на лицето. Децата бяха в безумен вид — с разрошени коси и мърляви лица, но щастливи. Даниъл ми хвърли един поглед и каза:

— Джоунс, вечерта трябва да е била наистина хубава. Изглеждаш с двацет и пет години по-млада. Ще поседнеш ли на коляното ми, за

да ми разкажеш всичко до последната подробност, докато те гледат „Спъндж Боб“?

Неделя, 3 февруари 2013 г.

21:15 ч. Остатъкът от уикенда мина прекрасно. Децата бяха щастливи, защото аз бях щастлива. Излязохме и се катерихме по дървета, а после се прибрахме и гледахме „Великобритания има талант“. Рокстър ми написа съобщение в два следобед и каза, че всичко е било прекрасно, с изключение на факта, че открил петно от повръщано на ръкава на якето си. А аз отговорих, че наистина е било прекрасно, с изключение на бъркотията, която е оставил в леглото ми. Двамата стигнахме до заключението, че умствената ни възраст е много крехка, и оттогава насам не спираме да го доказваме под формата на есемеси.

Такава късметлийка съм, че на този етап в живота си прекарах една нощ с някой толкова млад и великолепен. Толкова съм благодарна.

21:30 ч. О, боже. По някаква причина изведнъж си спомних реплика от филма „Последният крал на Шотландия“, в която някой каза „Предпочитам да спя с омъжени жени. Толкова са признателни“. Мисля, че беше Иди Амин.

ОБРАТНО КЪМ НАСТОЯЩИЯ МОМЕНТ ТЪМАТА НА ДУШАТА

Събота, 20 април 2013 г.

Съобщения от Рокстър 0; брой проверявания за съобщения от Рокстър 4567; гниди, намерени на главата на Били 6; гниди, намерени на главата на Мейбъл 0; брой гниди при мен 0; минути, прекарани в размисли за Марк, загубата, скръбта, смъртта, живота без Марк, опитите ми отново да бъда жена, Коженояке, катастрофалните срещи, отглеждането на деца и като цяло за изминалата година 395; нахвърляни идеи във връзка със срещата ми в понеделник с „Грийнлайт Продъкшънс“ по повод сценария 0; минути, прекарани в сън 0.

5 ч. Но не беше само онази една нощ. Двамата с Рокстър се сближихме и седмицата прерасна в две, а после в шест и сега вече бяха минали единайсет седмици и един ден.

Работата е там, че макар на теория да беше трудно с Рокстър, всъщност се оказа изненадващо лесно. Сложността идваше от това, че Рокстър живееше с три други момчета на неговата възраст. Така че разбираемо нямаше как да отидем у тях и аз да взема да се озова в някаква ситуация в стил Бийвъс и Бътхед, мъчейки се да овладее положението с чаршафите, покрити с чипс, и мивките, пълни с пране, докато се преструвам, че съм приятелка на майката на Рокстър, която е дошла да преспи в леглото му с чипс между чаршафите.

По същия начин не желаех да запознавам децата с Рокстър толкова скоро и със сигурност не исках да ни заварят в леглото. Но — благодарение на райбера на вратата на спалнята ми — намерихме решение. И всичко беше толкова прекрасно. Колко е хубаво да имаш свой собствен живот на възрастен и да ходиш по срещи в кръчми и малки ресторантчета, на кино и на разходки, а също така да правиш фантастичен секс и някой да го е грижа за теб. Макар той още да не познаваше децата, те присъстваха в разговорите ни, а също и в съобщенията ни, чрез които разменяхме коментари за ежедневието и на двама ни, с какво се занимаваме, какво ядем, по кое време ги

прибирам от училище, какво е направил пак шефът на Рокстър и още на тема какво е ял Рокстър.

Като погледна назад, струва ми се, че почти не съм била на себе си, перманентно опиянена от секс, носеща се в мъгла от щастие. А сега лежа будна в събота в пет сутринта, без да съм мигвала цяла нощ, децата ще станат след час, имам среща в понеделник, за която не съм правила никаква подготовка, вероятно съм полазена от въшки, а от Рокстър още няма ни звук, ни стон.

22 ч. Още няма съобщение и отново съм в срыв. Оставих съобщения на гласовите пощи и писах есемеси на Джуд, Том и Талита, но никой не реагира. Джуд е на срещата си с мъж от сайта „Купища танцьори“ или може би от „Купища лекари“, като в същото време урежда въображаемо момиче да върже тенекия на Злия Ричард. О, телефонът!

Беше Талита. Притече се на помощ. Отказва да слуша воплите ми.

— Така е, защото съм на *средна възраст*!

— Глупости, миличка — отвърна и ми напомни как в „Мъжете са от Марс, а жените от Венера“ се казва, че мъжете *на всяка възраст* понякога се оттеглят в пещерите си. — И също така, драга — добави, — видяла си го в четвъртък вечер. Не можеш да очакваш от горкото момче да тича при теб през вечер.

После, тъкмо когато си легнах, телефонът ми бипна. Сkochих обнадеждена към него.

Отново Талита.

Спри да се тревожиш. Просто малка буря във връзката ви. Припомни си всичко научено. Ти си опитен моряк в морето от свалки и съм убедена, че ще се справиш успешно с тази лека вихрушка.

Неделя, 21 април 2013 г.

62 кг (о, не, това трябва да спре); калории 2850 (това също, но вината е на Рокстър); минути, прекарани в игри с децата 452; минути, прекарани в мисли за Рокстър, докато играя с децата 452 (надявам се Социалните служби да не четат).

15 ч. Все още никакъв секс. Искам да кажа, есемес. Но днес се чувствам много по-улегнала по отношение на случващото се с Рокстър.

Спокойна по будистки, почти като един Далай Лама. Когато идва, приветстваме го. Когато си тръгне, пускаме го да си върви.

15:05 ч. МАЙНАТА МУ НА РОКСТЪР! МАЙНАТА МУ! Изведнъж да постъпва така след цялата тази БЛИЗОСТ. Това е нечовешко. И бездруго не го харесвах. Просто... просто... ИЗПОЛЗВАХ ГО ЗА СЕКС... също като ИГРАЧКА. И НАИСТИНА е добре, че децата не се запознаха с него, защото сега, когато всичко приключи, поне те няма да страдат. Но къде ще намеря някой, с когото да се разбирам така добре и да е така забавен, сладък и красив?

— Мамо? — прекъсна размислите ми Били. — Колко елемента съществуват?

— Четири! — отговорих бодро, завърнала се рязко в действителността. — Въздух, огън, дърво. И въъ...

— Не ДЪРВО! Дървото не е елемент.

О. Внезапно осъзнах, че „дърво“ дойде от една книга за първичен дизайн, която четох — когато ми беше хрумнало да префасонирам къщата в будистки храм, — и там се казваше, че в дома трябва да има вода, дърво, земя и огън. С последното нямаше проблем и бездруго!

— Елементите са пет.

— Не, не са — отговорих възмутено. — Има само четири елемента.

— Не. Съществуват пет елемента — настоя Били. — Въздух, земя, вода, огън и технологии. Пет.

— Технологиите не са елемент.

— Напротив, са!

— Не, не са!

— Са. В Уий Скайлендърс се изреждат: въздух, земя, вода, огън и технологии.

Вгледах се ужасено в него. Бяха ли се превърнали технологиите в един от елементите? Технологиите са петият елемент и моето поколение не го разбира, също както инките напълно са забравили за колелото. Или може би инките бяха изобретили колелото, а ацтеките бяха онези, на които идеята за кръга никога не е хрумнала?

— Били? — заговорих. — Кой е изобретил колелото? Инките или ацтеките?

В този момент се чу бипване. Хвърлих се към телефона. Рокстър! Беше Рокстър!

Джоунси, ужасно съжалявам, че изгубихме връзка. Забравих телефона си на кухненската маса, когато тръгнах за Кардиф в петък, а нямам номера ти записан другаде. Писах ти имейли и съобщения в Туитър като побеснял звяр. Мравките да не са нападнали компютъра ти?

О, боже. Точно така. Рокстър каза, че ще пътува до Кардиф да гледа ръгби този уикенд. Затова поиска да се видим в четвъртък, когато аз научих, че Били има гниди. Ръгби уикендът в Кардиф беше за тази седмица.

Последва удовлетворяваща размяна на съобщения, чиято кулминация се изрази в:

Да намина ли тази вечер за секс по повод повторното ни събиране? Не че сме правили секс за късане, но това може да го свършим после.

Ще кажа „не“. Утре имам среща и наистина е от значение да съм подготвена, отдъхнала и свежа и именно такъв тип отдадена на задълженията си, могъща майка с приоритети съм аз. След като децата заспят, ще сложа в ред мислите си за важната среща.

23:55 ч. Мммм. Няма нищо по-хубаво от секс за сдобряване, който да помогне да простите на младото си гадже, задето е отишъл да гледа ръгби и е забравил телефона си у дома.

МОГЪЩА МАЙКА

Понеделник, 22 април 2013 г.

60 кг (стопени дотам чрез секс); чукания 5; минути, прекарани да нахвърлям мисли за срещата 0; идеи за какво да говоря на срещата 0 (о, Боже).

11:30 ч. Зоната на рецепцията във филмовата компания.

О, Боже. Къде ми беше умът да правя секс цяла нощ? Цялата тази работа със скъсването и сдобряването ни тласна с Рокстър към сексуално безумие и никой от нас не може да заспи. Всъщност тъкмо висях с главата надолу отстрани на леглото и Рокстър държеше краката ми във въздуха, като се отгласкваше помежду им, когато изведнъж...

— Мамоооо! — Бравата започна да трака яростно.

О, Боже, беше толкова трудно да спреш.

— Мамоооо!

Рокстър се дръпна притеснено назад, така че аз се строполих надолу с главата...

— Мамо! Какъв беше този трясък?

— Нищо, миличък! — изсумтях от неудобната си поза. — Ей сегааа! — При което Рокстър изстена:

— И ааз... ей сегааа...

Опитах се да се обърна и неизискано навирях задник във въздуха, а Рокстър се разкикоти и ме издърпа обратно на леглото, като прошепна:

— Моля те, не пръцкай.

— Мамо, къде си? Защо вратата ти е заключена?

Станах, като се помъчих да поизпъна камизолата си, а Рокстър се скри от другата страна на леглото. Отместих райбера, открегнах вратата, забързано пристъпих навън и хлопнах зад гърба си.

— Всичко е наред, Били, мама е тук и всичко е съвсем добре. Какво има?

— Мамо — повтори Били, като ме наблюдаваше озадачено, — защо гърдите ти стърчат навън?

След като ги заведох на училище, сутринта протече кошмарно, докато се мъчех да реша заедно с Клои сложна матрица, състояща се от прибирания от училище, гниди и срещи за игра, сушах косата си (вероятно разпръсквах из банята гниди в по-ранен стадий от развитието им) и в крайна сметка открих тъмносинята копринена рокля на дъното на гардероба в състояние, изискващо гладене и почистване от шоколад, а сега съм тук и чакам за среща, за която не съм подготвена ни най-малко.

Офисите са невероятно плашещи на вид. Зоната на рецепцията напомня художествена галерия. Бюрото на рецепцията е като огромна бетонова свободно стояща вана, а на пода един мъж лежи по лице — може би друг амбициозен автор на сценарии, чиято „среща за анализиране на възможностите“ е протекла зле?

12:05 ч. О, всъщност е скулптура или по-скоро инсталация.

12:07 ч. Спокойна и уравновесена. Спокойна и уравновесена. Всичко е наред. Просто трябва да си припомня какво пише в сценария.

12:10 ч. Може би ще спечеля наградата на БАФТА за най-добър адаптиран сценарий. „Бих искала да благодаря на Талита, Сергей, Били, Мейбъл, Рокстър... Както и да е, достатъчно за тях! Родена съм преди трийсет и пет години и...“

12:12 ч. Хайде, стига вече. Налага се да вкарам мислите си в ред. Важното е, че тази осъвременена версия е една феминистка трагедия. Ключовата сюжетна линия е, че въпросната Хеда, вместо да е независима като Джуд, се спира на скучен и непривлекателен сухар, който надскача бюджета си, за да им купи къща в Куинс Парк. После, разочарована от интелектуалния меден месец във Флоренция, защото тя всъщност е искала да заминат за Ибиса, и незадоволена от калпавия секс, защото в действителност е искала да се омъжи за сексапилния си любовник алкохолик, се връща, за да се почувства още по-разочарована от мрачната им къща в Куинс Парк и в крайна сметка не намира друг изход, освен да се застреля и... Бррр!

17 ч. Бях изтръгната от бляновете си от високо тъмнокосо момиче, което беше облечено изцяло в черно. Зад нея стоеше по-нисък младеж, с коса, подстригана късо от едната страна и пусната дълга от другата. Усмиваха се малко прекалено широко, като че вече бях извършила нещо нередно и те се мъчеха да приспят бдителността ми, а после да ме убият и да ме зарежат като онзи тип на пода.

— Здравей, аз съм Имоджен, а това е Деймиън.

Последва неловък момент, когато се напъхахме в асансьора от неръждаема стомана с безумни усмивки на лицата и се чудехме какво да кажем.

— Много хубав асансьор — изстрелях аз, при което Имоджен отвърна:

— Да, нали?

Вратите се отвориха направо в изключително пищна заседателна зала с изглед към лондонските покриви.

— Нещо за пиене? — предложи Имоджен и посочи към ниска помощна маса, върху която имаше асортимент от дизайнерски минерални води, диетични газирани напитки, кафе, шоколадови бисквити, здравословни енергийни блокчета, овесени бисквити, купа с плодове в шоколад и, странно за този час на деня, кроасани.

Точно си сипах кафе и си взех кроасан, за да създам приятна атмосфера на делова закуска, когато вратата се отвори със замах и в помещението влетя висок и внушителен мъж с големи черни очила и безупречно огладена риза. Изглеждаше изключително зает и важен.

— Съжалявам — произнесе с плътен глас, без да поглежда към някого конкретно. — Конферентен разговор. Добре. Да се захващаме.

— Бриджет, това е Джордж, шефът на „Грийнлайт Продъкшънс“ — представи го Имоджен и в същия този миг чантата ми издаде силен пищящ звук. О, Боже. Явно Били беше направил нещо със сигнала за получено съобщение.

— Извинете — засмях се аз. — Ще го изключа. — Заех се да се ровя сред парченца сирене в чантата си в издирване на телефона. Работата беше, че пищенето не беше сигнал за получено съобщение, беше някакъв вид аларма, която не спираше, а чантата ми беше натъпкана с всякакви боклуци и не успях да напипам телефона. Всички ме зяпаха.

— И така... — заговори Джордж и посочи към един стол до себе си, когато най-накрая успях да измъкна телефона, да го обърша от размазания банан и да го изключа. — И така... Харесваме сценария.

— О, това е чудесно — отговорих, като скришом превключих телефона на вибрации и го наместих върху коляното си, за в случай че Рокстър, искам да кажа Клои или училището, напишат нещо.

— Има някои наистина добри моменти — включи се Имоджен.

— Благодаря! — усмихнах се широко. — Нахвърлях си някои бележки за обсъждането ни и...

Телефонът завибрира. Беше Клои.

Майката на Козмата няма нищо против да заведе Мейбъл за игра, защото Козмата и Телониъс също имат гниди, но майката на Атикус отказва да приеме на игра Били, щом има гниди. Също така Били е повърнал в училище и те искат някой да го прибере незабавно, но аз не мога, а майката на Козмата не иска зарази в къщата, така че не мога да заведе Били там, та да прибера Мейбъл от Козмата.

Съзнанието ми се задълба в блатото от детски имена, наподобяващи спрежения на латински глаголи — Козмо, Козмас, Козмата, Тио, Тиа, Телониъс, Атикарс, — и в тази неприятна дилема, свързана с прибиране/повръщане, като се чудех как ли постъпваха всемогъщите майки в подобни ситуации.

— Най-общо казано, според нас тонът и осъвременяването на Хеда като цяло са нещо добро — обясни Имоджен.

— Образът на Хеда — добави категорично Джордж.

Имоджен почервения леко, явно приемайки тона му като някакъв вид укор, а после продължи:

— Струва ни се, че една разочарована жена, която бива разкъсвана между разумния избор за съпруг и изключително артистичния...

— Именно, именно — прекъснах я аз, а телефонът ми отново завибрира. — Искам да кажа, макар да е било в по-стари времена, жените все пак е трябвало да вземат своите решения. И мисля, че Куинс Парк притежава именно този тип... — Хвърлих плах поглед към съобщението. Рокстър!

С какво си облечена и как върви срещата във филмовата компания?

— Добре, добре, нашата идея е... Ще снимаме на Хаваите — намеси се Джордж.

— Хаваите?! — смаях се.

— Да.

Осъзнавайки, че това може да е критичен кръстопът, събрах кураж и добавих:

— Въпреки че идеята е атмосферата да е някак по-норвежка. Действието се развива през мрачния ноември в тъмна и потискаща

къща в Куинс Парк.

— Не пречи да е в Кауаи — отбеляза окуражително Имоджен. — Там вали непрекъснато.

— Така че вместо да се спираме на тъмна и депресираща къща...

— Може да е яхта — допълни Имоджен. — Искаме да вкараме блясъка на 60-те и 70-те.

— Нещо като „Розовата пантера“ — вметна Деймиън.

— Искате да кажете, че ще е анимация? — попитах, като тайничко пишех съобщение под бюрото.

Тъмносиня копринена рокля. Кошмарно.

— Не, не, нали разбираш, като оригиналната версия на „Розовата пантера“ с Дейвид Нивън и Питър Селърс — обясни Имоджен.

— Тя не беше ли заснета в Париж и Гщаад?

— Ами, да, но ние всъщност се прицелваме в създаването на усещане. Настроението — каза Имоджен.

— Яхта на Хаваите с усещане за Париж/Гщаад? — уточних аз.

— Където вали — добави Имоджен.

— Тъмно, покрито с облаци небе — заприглася Деймиън.

Изпаднах в униние. В основата на историята беше как всичко е разочаровашо и опърпано. Но важното е, както казва агентът ми Брайън, като автор на сценарий да не представляваш някакъв вид пречка.

Телефонът завибрира. Рокстър.

СГХ. Х. Това същата синя копринена рокля, под която си бях пъхнал главата миналата седмица, ли е?

— И така — поде Джордж. — Хеда е Кейт Хъдсън.

— Ясно — кимнах, записах Кейт Хъдсън в бележките си в айфона и изтраках набързо едно съобщение, като се мъчех да не мисля за главата на Рокстър под роклята ми.

СГХ?

— Скучният съпруг е Леонардо Ди Каприо, а алкохоликът е...?

— Хийт Леджър — произнесе бързо Деймиън.

— Но той е мъртъв — възпротиви се Имоджен точно в момента, когато Рокстър ми писа.

Супер гигантски хамбургер. Искам да кажа, прегръдки.

— Да, да, да, да, да — не спираше да повтаря Деймиън. — Не Хийт Леджър, а някой като Хийт Леджър, само че...

— Да не е мъртъв — подсказа Имоджен, като се взираше ледено в Деймиън. — Колин Фаръл?

— Да — съгласи се Джордж. — Виждам го в този образ. Виждам Колин Фаръл. Стига да е в правия път, което мисля, че е така. Ами какво ще правим с другото момиче?

— Приятелката, онази, с която Хеда Габлър е ходила на училище? — попита Имоджен. Телефонът завибрира.

Били спря да повръща, така че мога да отида първо за него, но майката на Козмата пак не го иска пред вратата. Може ли да го оставя в колата?

— Алиша Силвърстоун — подхвърли Деймиън. — Би трябвало да е нещо като „Баровки“.

— Не — отсече Джордж.

— Не — сам оспори предложението си Деймиън.

— Знаете ли какво? — Джордж беше придобил умислено изражение. — Хеда по-скоро е Камерън Диас. Какво ще кажете за Брамбли Купър в ролята на скучния съпруг?

— Ммм! Да! — произнесох се аз. — Но не е ли Брамбли Купър твърде секси...

— Джуд Лоу в „Ана Каренина“ — съгласи се Имоджен с многозначителна усмивка. — Или да вдигнем възрастта като цяло и да поставим Джордж Клуни в нетипична светлина.

Почувствах се като попаднала в някакъв нереален свят, където просто си подмятахме реплики за изключително известни хора, които не биха проявили никакъв интерес да имат нещо общо с цялата история. Защо майката на Козмата си е втълпила, че гнидите и бацилите могат да скочат от тротоара през входната ѝ врата и защо Джордж Клуни би искал да участва в написана от мен осъвременена версия на „Хеда Габлър“, снимана на Хаваите, в нетипична за него роля?

— А какво ще кажете, ако тя не умре? — предложи Джордж, изправи се и започна да крачи наоколо. — В книгата умира, нали така?

— В пиесата — поправи го Имоджен.

— Но там е целият смисъл... — намесих се аз.

— Да, но ако е романтична комедия...

— Не е романтична комедия, а трагедия — отсякох, а после мигом съжалих за прибързаността си.

Телефонът отново завибрира. Клои.

На улицата на Козмата не може да се паркира, а майка ѝ няма как да дойде зад ъгъла заради бебето.

— Тя се застрелва — разясни Имоджен.

— Застрелва се? *Застрелва се?* — смая се Джордж. — Кой прави такива неща?

— Не можеш да кажеш „Кой прави такива неща?“ за някой, който се е застрелял — подхвана Имоджен.

— Именно това казват! В оригиналната пиеса! — включих се аз, като се опитвах да потуша чувството на гняв по адрес на майката на Козмата. — „Мили боже! Хората не вършат такива неща!“

Настъпи мълчание. Знаех си, че съм изтърсила нещо не на място.

Имоджен мятеше мълнии в моя посока. Налага се да спра да си чета съобщенията и да се СЪСРЕДОТОЧА. Очевидно бях попаднала наред някаква супер комплексирана битка за надмощие, която не схващам напълно, и ще се наложи едното или другото ми дете да остане без наблюдение, а обсебеността на Роксър от храната — незадоволена. Имоджен ме подкрепи във връзка с факта, че не може да оспорваш дали хората се застрелват, или не — защото те, разбира се, го правят понякога, при това не само в пиесите, — но след това, вместо да отвърна на подкрепата ѝ с подкрепа, аз всъщност застанах на страната на Джордж, като заявих, че вижданията му са обосновани в самата...

— Искам да кажа, съгласна съм с теб, Имоджен — заговорих. — Хората се самозастрелват непрекъснато. Всъщност не непрекъснато, но го правят. Погледнете... Погледнете... Хм. — Озърнах се трескаво в издирване на някаква насока, като си пожелах да можех да издира в Гугъл „Съвременни знаменитости, които са се застреляли“. Вместо това написах едно кратичко съобщение до Клои:

Сложи хирургическа маска на Били.

— Добре — обяви Джордж и седна обратно на мястото си с важен делови маниер. — И така. Ще ти дадем няколко дни. Никакви такива Кейт Хъдсън да се застрелва. Това е комедия. Търсим комедия.

Взрях се слисано в Джордж. „Листата в косата му“ не е комедия. Трагедия е. Нима с моето писане неволно съм придала комична нотка на трагедията? Фактът, че Хеда Габлър се застрелва, е съществен. Но, както се изрази Брайън, във филмовия бизнес художествената

достоверност трябва да върви ръка за ръка с прагматизъм и... Ново съобщение от Рокстър!

Може да им предложиш да продуцират „Гниди“ като анимация в стил „Пиксар“.

Всъщност това не беше лоша идея. Изведнъж по-рано споменатата идея за „Розовата пантера“ в комбинация с предложените „Гниди“ от Рокстър предизвикаха гениално хрумване от моя страна.

— Какво ще кажете за „Том и Джери“? — изстрелях. Джордж, който вече беше отворил вратата, за да си тръгне, се закова на място и погледна назад.

— Искам да кажа, че „Том и Джери“ е комедия, но и на Том, и на Джери се случват ужасни преमेждия. Повече на Том, разбира се: размазват го разни неща, удря го ток и въпреки това някак...

— Той винаги се връща към живот! — допълни Имоджен и ми се усмихна.

— Искаш да кажеш, че тя се възражда? — попита Джордж.

— Като нещо смесено между „Златна възможност“, „Спешно отделение“ и „Страстите Христови“! — ентусиазира се Деймиън и побърза да добави: — Без спорните моменти за евреите.

— Пробвай се и ни изпрати пренаписания вариант до четвъртък, за да видим как стои — поръча Джордж със сериозен тон. — Трябва да тръгвам. Имам конферентен разговор.

Телефонът завибрира. Рокстър.

На срещата дадох ли нещо за ядене?

След изпълненото с еуфория сбогуване — „Справи се *наистина* добре! Роклята ти е прекрасна!“ — и след размяна на прегръдки, при които аз се постарах да задържа главата си под странен ъгъл заради гнидите (не дай боже да прескочеха в асиметричната прическа на Деймиън), седнах в зоната на рецепцията и прочетох най-новите си съобщения.

Клои: Били вече е добре. Ще оставя майката на Козмата да прибере Мейбъл, а аз ще взема Били и после ще отида за нея. Става ли?

Рокстър: Току-що си тръгнах от офиса, за да си взема успокоителен хладен душ. Вълнението е породено от храната, а не от фантазии роклята/срещата. Дай пълен списък с предложените почерпки.

Вместо да обмисля току-що завършилото съвещание, да се обадя на Брайън и да го накарам да ги притисне за по-дълъг срок, а после да се втурна да проверя как е Били и да се погрижа да обясня на Клои, че ще се наложи сама да взема решения, когато съм във важна среща, пратих на Рокстър подробно описание на нещата за ядене в конферентната зала, а после добавих: *Силно се съмнявам, че главата ти е била под роклята ми.*

ГНИДИ В ДЕЙСТВИЕ

Вторник, 23 април 2013 г.

Минути, прекарани в писане на сценария, 0; минути, прекарани в занимания с хорските гниди, вместо да работя 507; хора, чиито семейства може да гъмжат от гниди (в това число Том, Джуд, всички скорошни партньори на Джуд, Талита, Рокстър, Аркиш, Сергей, чистачката Гражина, Клои, Брайън — но само ако гнидите могат да преминат през телефона — и целия екип на „Грийнлайт Продъкшънс“) 23 (без да слагам в сметката геометричната прогресия от хора, с които другите хора са били в контакт и сега евентуално гъмжат от гниди).

9:30 ч. Добре. Това официално е първият ми ден за пренаписване на „Листата в косата му“. Чувствам се невероятно горда! Почти сякаш преди е било само хоби, а сега е нещо истинско.

10:05 ч. Бррр. Това обаче наистина е трудно. Не искам да се правя на примадона, но да поставя Хеда Габлър на яхта на Хаваите, някак променя цялото настроение. Води до всевъзможни трудности, които не съществуваха в редовата къща в Куинс Парк. О, супер. Съобщение!

10:45 ч. Беше от Том. *Теб сърби ли те главата? Защото моята ме сърби ужасно. Може да е психосоматично, но онази вечер, като се прегърнахме, косите ни не се ли отъркаха доста сериозно?*

Стресната написах в отговор: *Разбира се, че е психосоматично. Аз нямам нищо. Ала още като пишех, главата започна да ме сърби.*

Отново Том.

Но аз най-сетне преспах с Аркиш в събота. Редно ли е да му кажа?

Пристъп на вина. Преспиването на Том с Аркиш представляваше резултат от месеци на дискусии и градене на стратегии, а аз потенциално бях съсипала всичко.

11 ч. Изпратих на Том списък с препарати и пособия и предложих да го среща със специален гребен, ако намине.

11:15 ч. Току-що се обади Джуд с треперлив гробовен глас.

— Злия Ричард е блокирал Изабела.

— Коя е Изабела?

— Измисленото момиче от „Има много риба в океана“, нали помниш? В събота му върза тенекия и сега... — Джуд наистина беше разстроена.

— Какво?

— Злия Ричард е заменил профила си със съобщение, гласящо, че вече не е достъпен, защото е срещнал друга. Чувствам се сериозно наранена, Бриджет. Как може да срещне друга толкова бързо?

Помъчих се да припомня на Джуд, че Изабела не е действителна и Злия Ричард въобще не е срещнал друга, а просто се опитва да си върне на Изабела, макар Изабела да не съществува, при което Джуд се разведри и каза:

— Мъжът, с когото се срещнах в събота, беше наистина свестен. Онзи от сайта за любителите на танци. Макар че той мрази танците. Според него явно са прехвърлили профила му от сайта на сноубордистите.

Поне не спомена нищо за гниди.

Обед. Добре. Сега, след като Джуд е доволна и спокойна, ще се захвана с „Листата в косата му“.

Бедата е там, че хората не живеят по яхти, нали? Или може би живеят? Също като онези, които обитават баржи по каналите. Но хората с яхти не живеят ли в големи къщи и не ходят ли с яхтите си само на почивка? И по-важното, на меден месец?

12:15 ч. Писах на Талита.

Хората живеят ли по яхти?

Талита отговори.

Не, само екипажът и перачите на пари.

12:30 ч. Ново съобщение от Талита.

Между другото, сърби ли те главата? Защото моята ме сърби. Не използвах ли четката ти за коса последния път, като излизахме? Малко се тревожа заради усложнение с удълженията ми.

О, боже. Удълженията на косата на Талита! Може ли да се прекарва гребен за гниди през удължени кичури?

Току-що получих друго съобщение от Джуд.

Между другото, сърби ли те главата? Защото моята ме сърби.

16:15 ч. По дяволите! По дяволите! Чу се трополене и гласове от прибирането на всички у дома.

17 ч. Мейбъл влетя, стиснала писмо. Седна на дивана и се разхлипа, а по бузките ѝ се стичаха едри сълзи.

До всички родители на деца от предучилищна възраст.

При дете от група „Шипка“...

Защо имената на групите в забавачката звучат като ваканционни вили в Костуолд? Продължавам да ровя в Гугъл, вместо да пиша „Листата в косата му“.

... са били открити въшки. Моля, използвайте специален гребен и други нужни продукти и внимателно проверете децата си, преди да ги доведете в училище.

— Заради мен е — проплака Мейбъл. — Напълнила съм „Шипка“ с въшки. Аз съм „детето от група «Шипка»“.

— Не си ти — уверих я и я прегърнах, с което вероятно отново ѝ прехвърлих гниди или пък се случи обратното. — Козмата има въшки. А при теб не намерихме нищо. Може би, като са написали „дете“, са имали предвид повече от едно.

Сряда, 24 април 2013 г.

79 кг (или поне така се чувствам); късчета сдъвкан Никорет 29 (обърнете внимание, става дума за заместител на никотина, а не за майката на съученик); кутийки диетична кока-кола 4; кутийки ред бул 5 (отвратително, на практика съм се лепнала на тавана); пакетчета настъргано сирене 2; филийки ръжен хляб 8; калории 4897, сън 0; написани страници 12; Хм.

12:30 ч. Добре. Няма абсолютно никаква нужда да изпадам в паника. Ако една история представлява мелодия и звуците

съответстват на съвременния живот, тогава обстановката би трябвало да е маловажна.

13 ч. Цялата тази работа как Хеда и скучният ѝ съпруг отиват на меден месец без яхта, а после се връщат, за да живеят на яхта, е пълна безсмислица.

13:15 ч. Ще ми се главата да спре да ме сърби.

13:20 ч. Може да са ходили на автомобилна обиколка из американския запад? Да, със сигурност колата би представлявала приятно разнообразие на фона на яхта.

16:30 ч. Мисля да се обадя на агента си Брайън и да го обсъдя с него. Нали това се прави с агентите, за какво са иначе?

17 ч. Разясних цялата ситуация на агента ми Брайън, като през това време не можех да спра да се дръгна.

— Ето как стоят нещата — обясни Брайън. — „Грийнлайт Продъкшънс“ са наели яхта на Хаваите за обещаващ филм на име „Вълшебният дракон“, но обещаващият филм е отпаднал и сега им е нужно да оползотворят въпросната яхта.

— О — произнесох унило. Аз пък да взема да си въобразя, че причината толкова да харесат „Листата в косата му“ е...

— И така, как ще постъпим? — попита живо Брайън. — Ще пригодим Хеда Габлър за яхта на Хаваите, нали така?

— Така — отвърнах, като закимах категорично, макар че след като говорехме по телефона, Брайън не беше способен да види категоричното ми кимане, чрез което разпръсках гниди около себе си. Благодарна бях за този тип комуникация, тъй като в противен случай главата на Брайън Кацънбърг също щеше да бъка.

Четвъртък, 25 април 2013 г.

5 ч. В леглото съм и пиша като обезумяла. Заобиколена съм от възмутителен хаос, включващ пакетчета Никорет, чаши от кафе, страници от сценария, разпръснати по целия под, кутийки от диетична кока-кола и ред бул и всякакви други подобни. Чувствам се крайно отвратително. Търбухът ми е пълен с настъргано сирене, ръжен хляб, диетична кока-кола и ред бул, а главата ме сърби неописуемо. Още нямам страници със свързан текст, нищо не звучи логично, мястото на

действие изглежда налудничаво и така нататък. А на всичко отгоре не мога да пратя есемес на Роксър, та да се поразведря, защото той спи.

10 ч. Подръчквана от адреналина заради приближаващия краен срок, завърших „страниците“ и ги пратих в имейл, като дори добавих една безспорно идиотска сцена, натракана буквално за двацет минути, в която накрая Хеда Габлър се хвърля от яхтата, а после Лъвгуд, нейният алкохолизиран бивш любовник, прави същото и двамата си поставят водолазна екипировка на дъното на океана също като в „Само за твоите очи“. Все пак ще създаде приятното усещане за повече написани страници.

Сега ще поспя.

ВАЖНА СРЕЩА, БЪКАЩА ОТ ГНИДИ

Петък, 26 април 2013 г.

12:30 ч. Заседателната зала на „Грийнлайт Продъкшънс“. О, боже. С влизането си долових напрегната атмосфера. Говореха помежду си и изведнъж млъкнаха.

— Здравей, Бриджет! Ела и седни! — покани ме Имоджен. — Благодаря за страниците. Има някои прекрасни моменти. (Впоследствие научих, че „има някои прекрасни моменти“ означавало „пълнен боклук е“.)

Надвиснало бе усещане за отегчение и умора, доста различно от ентузиазма, характерен за предишната седмица. Почувствах натрапчива необходимост да почеша главата си.

— От къде на къде автомобилно пътешествие ще е добра идея, като те са хора на яхтите? — изръмжа Джордж.

— И аз си мислех същото! — отговорих, като почесах небрежно глава, сякаш да илюстрирам дилемата, но всъщност целта беше да потуша най-тежкия сърбеж. — Ако Хеда се връща и се оказва разочарована от новата си яхта, как така вече е ходила на меден месец с нея?

— Добре, но не е нужно да заминават на автомобилно пътешествие. Може да отидат...

Телефонът ми завибрира. Талита.

Фризьорката не иска да ми свали удълженията, защото се бои, че в салона им ще плъзнат въшки.

— Във Вегас! — завърши ентузиазирано Деймиън.

— Не Вегас — процеди презрително Джордж. — Хората се женят във Вегас, не ходят там на меден месец.

— Може би Коста Рика? — предложи Деймиън.

Телефонът завибрира отново.

Беше Том.

Въшките по главата същите ли са като срамните въшки?

— Или на Ривиерата на маите? — вметна Имоджен.

— Никакво Мексико. Там отвличат — отсече Джордж.

— Но има ли значение? — позволих си да попитам, като се помъчих изобщо да не започвам да разсъждавам на тема загатнатото в съобщението на Том. — Защото ние всъщност няма да ги видим по време на медения месец, а едва когато се върнат.

Всички се втрениха в мен, като че твърдението ми бе повече от гениално, оригинално творческо прозрение.

— Тя е права — заяви Джордж. — Не е нужно да ги виждаме по време на медения месец.

Изведнъж ме завладя потискащото усещане, че Джордж всъщност не проявява интерес толкова към качеството на написаното от мен, колкото към местата за снимки. Чувствах, че трябва да напиша нещо кратичко на Том във връзка с отличителните белези на видовете въшки, ей така, за успокоение, макар да нямах конкретен отговор. Успоредно с това осъзнах, че трябва да се възползвам от предимството си и да поема контрол върху обсъждането.

— Вижте — заговорих по начин, по който отсега личеше, че ще приема тона на дърта даскалка, като почесвах глава и тайничко се чудех дали липсата на съобщения от Рокстър не се дължи на откриването на някоя гнида или дори... — Струва ми се, че яхтата е прекрасна идея — обявих с престорен ентусиазъм. — Но възникват известни проблеми при адаптацията. Важно е да помним, че „Въшките в косата му“ прави...

— „Въшките в косата му“? — повтори Иможен и посегна с ръка към главата си.

— Имах предвид „Листата в косата му“ — поправих се бързо. Сега Деймиън също се чешеше, а Джордж, който е с гола глава, ни гледаше, сякаш сме превъртели. Телефонът завибрира. Рокстър! Не, отново Том.

Обикновените въшки могат ли да станат срамни... Искам да кажа, ако... пропълзят?

— Важното е... — заявих рязко — ... важното е да не изгубим... Вижте... — произнесох многозначително и отворих лаптопа си. — Подготвила съм си няколко бележки във връзка с важните моменти.

Всички се струпаха да погледнат екрана ми, но все пак се държах на разстояние от главата ми.

— Нали разбирате, изхождаме от схващането, че това е една феминистка творба — добавих, за да запълня конфузната тишина,

докато лаптопът ми се включеше, а щом това стана, на екрана се появи издържаната в розови и люлякови цветове заглавна страница на „Разкрасяването на приказната булка“.

Ооох! Кога Мейбъл е успяла да се докопа до лаптопа ми?

Започнах да ровя в опит да открия бележките си, а Джордж рече нетърпеливо:

— Виж, докато търсиш каквото ти е нужно, ние ще отидем да прочетем страниците ти и да поръчаме обяд.

— Да прочетете страниците? — повторих, докато мозъкът ми работеше трескаво. — Но вече не сте ли ги прочели?

Искам да кажа, та нали досега *обсъждахме* страниците. КАКЪВ беше смисълът да стоя будна цяла нощ, да пия ред бул и да дъвча никорет, ако те дори няма да си направят труда да прочетат страниците и...

— Ще се видим след обяда — заяви Джордж и всички напуснаха заседателната зала.

13:05 ч. Хм. Както и да е. Поне сега мога спокойно да се чеша по главата, да издира в Гугъл информация за видовете въшки и да се постарая да постигна душевен покой във връзка с факта, че светът на насекомите трайно беше отблъснал Рокстър от мен.

13:15 ч. Написах в един сайт с въпроси и отговори „Въшките по главата същите ли са като срамните?“ и се зачетох:

Въшките, които ходят по главата, и срамните въшки, наричани още пубисни, са две различни неща. Първите имат по-дълги и по-тънки тела в сравнение с пубисните, чиито тела са по-едри. Въшките, срещани по главата, не могат да живеят в зоната на пубисното окосмяване. Срамните въшки живеят само там. Също така съществува трети вид въшки, които се срещат по други окосмени зони...

В този момент асистентката на Джордж се появи зад гърба ми с меню, преди да съм успяла да върна обратно на сайта „Разкрасяването на приказната булка“.

Затворих рязко лаптопа, поръчах тайландска пилешка салата и веднага щом си тръгна — вероятно за да разтръби пред цялата компания, че имам срамни въшки, — изпратих имейл с информация на тема обикновени/срамни въшки на Том.

13:30 ч. Все още не се е върнал никой от тях. Започвам да изпадам в паника как ще прибера децата от училище днес. По моему беше абсолютно логично да приема, че среща, свързана с обсъждането на десет страници, не би отнела кой знае колко време. О, съобщение. Рокстър?

Беше от Том.

Благодаря за линковете. Всъщност нищо в тях не ми върши работа.

Бррр! Джордж, Деймиън и Имоджен се връщат.

14:45 ч. Срещата приключи и имам достатъчно време, колкото да се добера до крилото за предучилищна възраст до три и петнайсет. Обнадеждаващо обсъждането придоби по-позитивна нотка, след като бяха прочели страниците и бяха хапнали по нещо (нали виждате, съвсем същото е като при Били и Мейбъл), само дето искат от мен да пренапиша всичко, което вече пренаписах, защото „хуморът не се леел от текста“ и единствената част, която Джордж всъщност желае да запази, е абсурдният финал с водолазните костюми в стил „Само за твоите очи“.

Когато се върнаха след обяда, аз, естествено, *все още* не бях отворила на монитора записките си на тема феминистката страна на сценария. Вместо това, когато се струпаха около мен, бяха посрещнати с:

Въшките, които ходят по главата, и срамните въшки, наричани още пубисни, са две различни неща...

Мисля, че успях да затворя страницата, преди всъщност да са успели да я прочетат, макар че може и да са видели снимките на видовете въшки.

Последвалото обсъждане беше периодично прекъсвано от съобщенията на Талита, която, разбира се, мигом беше открила в

Нотинг Хил някаква баровска обезпаразителка и ме осведомяваше на живо за случващото се.

Още не е открила нищо.

О, боже мой. Имам гниди. Макар че защо да не каже така, след като ми взима 130 лири, за да ми изчисти главата?

От прекалена любезност не можах да помоля Талита да спре да праща есемеси, защото изпитвах вина и очевидно се налагаше да ѝ предложи подкрепа.

Съобщенията от Талита ставаха все по-ужасни.

Баровската обезпаразителка не гарантира, че главата ми е чиста, защото може да са се загнездили на местата, където са прикрепени удълженията ми.

Какво ще правя с ежедневните си сешоари? Все пак се появявам по телевизията! Не мога да позволя на момичета дори да „пооправят“ прическата ми. Ами ако и Сергей ги е пипнал?

От фризьорския салон не искат да свалят удълженията ми заради гнидите, така че единственият начин е да го направя сама с бутилка масло за удължения.

Талита явно наистина беше изпаднала в тежко състояние, защото иначе никога не би ме карала да се чувствам виновна. Съсипах живота и кариерата на Талита. И характера ѝ.

Реших, че най-малкото, което мога да сторя, е да предложи аз да ги сваля, ако наmine към къщи.

На Талита ѝ хрумна *гениалната* идея на другия ден всички да отидем при баровската обезпаразителка. По думите ѝ така съм щяла да си отмахна една тревога. И тъкмо възможност да излезем всички заедно! И щяло да е забавно!

23 ч. Невероятна вечер, прекарана в сваляне на удълженията на Талита. Заниманието беше изключително предизвикателство, тъй като се налагаше да втрия масло върху участъците с лепило и да ги отстраня, а после да прегледам за гниди. Малко наподобяваше гибелта на Ан Хатауей заради лоша подстрижка в „Клетниците“, само че с повече вопли и плач. Не открихме никакви въшки, тъй като баровската обезпаразителка ги беше изчистила, но забелязахме доста черни точки в лепилото.

Най-лошото е, че ще струва стотици лири удълженията да бъдат поставени обратно.

— Вината е моя. Аз ще платя — настоях.

— О, не ставай глупава, мила — отговори Талита. — Не в това е работата. Проблемът е, че не мога да ги сложа обратно поне една седмица, в случай че сме пропуснали нещо, защото цикълът на развитие на гнидите е една седмица. Какво ще правя?

Тя като че изведнъж загуби самоувереност, докато се гледаше, останала само с естествената си коса, омазана с препарат против гниди.

— О, страхотно, изглеждам на сто години. Какво ще каже Сергей? И трябва да се появя по телевизията. О, мила, именно от това съм се бояла винаги. Че ще се озова блокирана на пустинен остров, където няма специалист по удължаване на косата или козметик, използващ ботокс, и всичките ми хитрини ще лъснат.

Положих усилия да не разсъждавам над теорията си за перуките от осемнайсети век, подчертах, че е малко вероятно да се случи такова нещо — никой не изглежда върховно с коса, омазана с препарат против въшки и масло за удължени кичури, — после измих и изсуших косата на Талита. Всъщност така изглеждаше наистина добре. Беше пухкава като малко пиленце.

— Важното при знаменитостите е да *променят външния си вид!* — произнесох окуражително. — Погледни Лейди Гага! Погледни Джеси Джей! Би могла да сложиш... розова перука!

— Аз не съм Джеси Джей — отсече Талита, а Мейбъл, която до този момент беше наблюдавала случващото се със сериозно изражение, изстреля:

— Онче-бонче, счупено пиронче, риба щука, махай се оттука!

После ни погледна очаквателно сякаш се надяваше да кажем: „Не, ТИ си Джеси Джей!“.

Накрая прошепна унило:

— Защо Талита е натъжена?

Талита огледа съсредоточено лицата ни.

— Всичко е наред, милички — заяви ни, все едно и двете бяхме на по пет години. — Ще отида в „Харъдс“ за малко допълнителни кичури. По-късно ще влязат в употреба. Стига да нямат въшки.

23:30 ч. Талита току-що написа: *Сергей обожава истинската ми коса. Направо е луд по нея. Уф. Винаги съм си мислела, че ще го отвратя, ако се озовем на пуст остров и опознае „истинската мен“.*

Исключително възвишено от нейна страна, защото по този начин напълно ликвидираше всякакви наченки за пасивно-агресивно вменяване на чувство за вина и едва ли не изкарваше, че съм ѝ направила услуга.

Талита наистина е едно възвишено човешко създание. Има си своя теория за хората, намиращи се в „примитивно състояние“ или с други думи, такива, които не знаят как да се държат.

Също така съм убедена, че ако Талита всъщност ме смяташе за виновна, т.е. прегърнала съм я преднамерено и съм се отъркала в нея с ясното съзнание, че имам гниди, без да я предупредя за евентуалния риск, тогава би била напълно директна по въпроса.

Том написа: *Определено въшките, които ходят по главата, не са същите като срамните. Оказа се, че нямам нито от единия, нито от другия вид. Аркиш го намира за забавно: съвместни преживелици, укрепващи връзката.*

Събота, 27 април 2013 г.

Отстранени въшки и гниди 31, изръсени лири на брой мъртва въшка 8,59.

Мисия „баровска обезпаразителка“ по думите на Били протече като „щур купон“ и достави искрено удоволствие на всички. Облечените в бяло грижовни асистенти изсмукаха косите ни с нещо като прахосмукачки, заявиха, че не са открили нищо, и после ги издухаха с много горещ сешоар. Беше „щур купон“, но само докато не пристигна сметката — 275 лири! За тези пари можехме да отскочим до Евро Дисниленд — след правилната доза сърчно боравене с Гугъл.

— На какъв принцип действа това? — попитах. — Не мога ли да го приложам вкъщи, като използвам мини прахосмукачката, а после много горещ сешоар?

— О, не — отсече баровската обезпаразителка. Прахосмукачката е от Атланта, а Топлинният унищожител е произведен в Рио де Жанейро.

ПОЖАР! ПОЖАР!

Сряда, 1 май 2013 г.

Мили боже. Тази сутрин, вместо да остане в спалнята, докато аз съм долу и се занимавам с децата, Рокстър каза:

— Мисля, че е редно да сляза долу за закуска.

— Добре — отговорих, доволна, но и леко притеснена, че децата може да заформят бой с ножове и кървава баня, като в същото време се чудех дали Рокстър е тласкан от желание да вземе участие в живота на семейството ни или просто от идеята за храна. — Ще подготвя нещата и после можеш да слезеш!

Всичко вървеше идеално! Били и Мейбъл бяха облечени и седяха послушно до масата, а аз реших да изпека наденички! Понеже знам колко много Рокстър си пада по пълна английска закуска!

Когато Рокстър се появи свеж и бодър на вид, Били не реагира по никакъв начин, а Мейбъл продължи да се храни, взряна сериозно в Рокстър. Изобщо не откъсваше очи от него. Рокстър се засмя.

— Здравей, Били. Здравей, Мейбъл. Аз съм Рокстър. Остана ли нещо за мен?

— Мама приготвя наденички — обясни Били и хвърли поглед към печката. — О! — възкликна с блеснали очи. — Те са се подпалили.

— Не са се подпалили — заявих възмутено. — Гори само мазнината, която са пуснали. Наденичките са си добре, те...

Задейства се противодимната аларма. Интересно, че преди никога не се беше задействала. Не сте чували по-ужасен шум. Оглушителен.

— Ще се помъча да я открия — казах.

— Може би е редно първо да угасим огъня — ревна Рокстър, а после изключи газта, дръпна наденичките и металното фолио с едно плавно движение и ги хвърли в мивката, като същевременно се опитваше да надвика алармата:

— Къде е контейнерът за хранителни отпадъци?

— Ето там! — отвърнах, като трескаво прехвърлях всевъзможни готварски книги, за да проверя дали ще открия брошура за

противодимната аларма. Не открих нищо, с изключение на упътване за робот „Магимикс“, който вече не притежаваме. Също така откъде изобщо звучеше противопожарната аларма? Огледах се и установих, че всички са изчезнали. Къде ли бяха? Нима бяха взели съвместно решение да избягат от мен и да отидат да живеят у Рокстър заедно с неговите съквартиранти, където биха могли необезпокоявани да играят на видео игри по цял ден, да ядат идеално изпечени наденички и да слушат популярна музика от днешни времена, а не „Пукна се зората“ на Кат Стивънс?

Противодимната аларма млъкна. Рокстър се появи по стълбите с широка усмивка на лицето.

— Защо спря?

— Изключих я. На капака има изписан код, което би било зле, ако си крадец, но идва точно на място, ако си младо гадже и в кухнята горят наденички.

— Къде са децата?

— Мисля, че се качиха горе. Ела тук.

Той ме стисна в здравата си прегръдка.

— Не е от значение. Беше забавно.

— Все оплесквам всичко.

— Не, няма такова нещо — прошепна. — Пожарите и нашествията на насекоми са все неща, които могат да се случат на всеки. — Започнахме да се целуваме. — По-добре да спрем — каза той. — Или ще има още наденички за гасене.

Качихме се горе да издирим децата и установихме, че са се прибрали кротко в стаята си и играят с динозаврите.

— Е! Ще тръгваме ли за училище? — попитах бодро.

— Добре — отвърна Били, сякаш не се бе случило нищо необичайно.

И така, нашата пъстра дружина, състояща се от мен, Били, Мейбъл и Рокстър пое навън, за да бъдем посрещнати от съседка от другия край на улицата, която ни изгледа подозрително и попита:

— Пожар ли подпалихте?

— И още какъв, бейби — отвърна Рокстър. — До скоро, Били. До скоро, Мейбъл.

— До скоро, Рокстър — припяха бодро те, при което той ме шляпна по дупето и пое към метрото.

Но сега май ме обзема пристъп на паника. Това значи ли, че нещата между нас се придвижват на по-сериозно ниво? Със сигурност не е препоръчително Рокстър да създава прекалено тесни връзки с децата, в случай че... Може би ще му пратя есемес и ще го покана на партито на Талита!

10:35 ч. Импулсивно взех, че изпратих съобщение:

Талита те кани на бляскавата си шейсетгодишнина на 24-ти май. Наистина ще е мн. бляск. и ще има КУПИЩА ХРАНА! Искаш ли да дойдеш?.

И ето че мигом започнах да съжалявам.

10:36 ч. Никакъв отговор. Не споменах, че съм си спомнила как на същия ден той навършва трийсет (за да не вземе да ме сметне за някаква обсебена от него маниячка), но защо трябваше да уточнявам, че става дума за шейсетгодишнина? Защо? Кое би могло да е потблъскващо? Защо не можем да трием вече изпратени съобщения?

10:40 ч. Рокстър не отговори. Ох-ох! Телефонът! Може би Рокстър звъни, за да скъса с мен, понеже имам шейсетгодишни приятели.

11 ч. Беше Джордж от „Грийнлайт Продъкшънс“. Проведохме доста изнервящ разговор, по време на който в рамките на няколко минути Джордж първо се намираше в лимузина, после се озова в магазин за подаръци и накрая се качваше на самолет, като едновременно ми даваше инструкции, свързани с пренаписването и ръсеше реплики от сорта:

— Не! Не го увивайте! Гоня самолет! Всъщност, увийте го!

Накрая, докато отварях съобщение от Рокстър, заявих надутото:

— Джордж, да ти кажа право, крайно затруднително ми е да схвана логиката в инструкциите ти, когато вниманието ти е така раздвоено.

Не съм сигурна, че ме чу, защото връзката прекъсна.

Ура. Съобщението от Рокстър гласеше: *Не мога да измисля по-добро място да празнувам трийсетия си рожден ден от шейсетия юбилей на Талита, особено ако храната ще е толкова добра, както твърдиш. Стига след това да отпразнуваме подобаващо моя рожден ден в будоара ти.*

И после ново съобщение, в което се казваше: *Може ли като се приберем, да вечеряме отново? Овчарски пай?*

Да, Рокстър.

И ново.

Чух да се споменава нещо за овчарски пай.

Да, Рокстър написах търпеливо аз.

И още едно.

Само за да сме напълно наясно. Става дума за двойна вечеря, нали? Като броим партито.

ЛЕТНИ НЕВОЛИ

Вторник, 7 май 2013 г.

62 кг (о, не, катастрофа); дрехи, подходящи за летния сезон 0; дрехи, подходящи за съвременния свят 1 (тъмносиня копринена рокля).

9:31 ч. Лятото дойде! Най-накрая слънцето грее, дърветата са осяяни с цветове и всичко е прекрасно. Но о, не! Ръцете ми над лакътя са неподготвени!

9:32 ч. Също така изпитах познато чувство на паника, че трябва да се възползвам максимално, тъй като това можеше да е първият и последен слънчев ден от годината. И какво ще правя, когато настъпи летният сезон и всички хукнат по фестивали като Кейт Мос или по конни надбягвания като Кейт Мидълтън с миниатюрни кривнати шапчици с пера? За мен не се очертават кой знае какви събития през лятото и не притежавам миниатюрна шапчица с пера.

9:33 ч. Пфу! Пак заваля.

Сряда, 8 май 2013 г.

9:30 ч. Обличането, за да заведе децата до училище, се превърна в непреодолимо препятствие. Настъпи онзи объркващ период от годината, преди лятото още да е набрало пълна сила, когато напускаш дома си с вълнен пуловер, при което се оказва слънчево и температурата е 26, или пък избираш ефирна лятна рокля, а после завалява градушка и замръзваш до смърт, а едновременно с това установяваш, че педикюрът ти е във възмутително състояние. Трябва да обърна повече внимание на гардероба и личната си поддръжка. Също и да седна да пиша.

Четвъртък, 9 май 2013 г.

19 ч. Бррр! Заедно с Мейбъл гледахме „Късмет, Чарли“ по канала на „Дисни“ и аз осъзнах, че майката във филма носи същите дрехи, които аз нося цяла зима, като се изключи синята копринена рокля:

черни джинси, пъхнати в ботушите, или черен клин, докато съм у дома, комбинирани с бяла тениска с обло бие и пуловер с шпиц деколте в черен, сив или друг приглушен цвят. Дали онова, което смятах за монохромен, леко бунтарски стил, в очите на Мейбъл се беше превърнало в еквивалент на традиционните някога за мама и Уна блузка с жилетка? Може би ще се прицеля към нещо по-еклектично по подобие на дъщерята тийнейджър в „Късмет, Чарли“.

Понеделник, 13 май 2013 г.

Минути, прекарани в сайтове за дрехи 242; минути, прекарани в преглеждане на различни истории в Яху 27; минути, прекарани в спорове с господин Уолъкър 12; минути, прекарани в изслушване на Джуд 32; минути, прекарани в съставяне на диаграми за домашни работи 52; минути, прекарани във вършене на някаква работа 0.

9:30 ч. Добре. Време е да се захвана сериозно с писане, но първо ще хвърля един бърз поглед на сайтовете на „Ривър Айлънд“, „Зара“ и „Манго“, за да придобия представа за модните летни тенденции.

12:30 ч. Добре! На работа! Само ще проверя входящите имейли.

12:45 ч. О, история в Яху: „Джесика Бейл разочарова с несексапилен костюм с панталон“. Пфу! Нима жените вече са съдени според това колко секси е панталонът им? Адски важно за осъвременяването на Хеда. Наложително да прочета.

13 ч. Възмутена съм до крайност. Да си говорим направо, единствените модели за подражание, с които жените разполагат в днешно време, са тези... тези ЗВЕЗДИ ОТ ЧЕРВЕНИЯ КИЛИМ, които се появяват по събития, облекли дрехи, които някой им е заел, снимат ги и образите им се появяват в „Грация“, после се прибират у дома, за да спят до обяд, а след това обличат други чужди дрехи. Не че Джесика Бейл е звезда от червения килим. Обикновена актриса е, но все пак...

13:15 ч. Ще ми се да бях звезда от червения килим.

14:15 ч. Може би ще изляза да си купя един брой на „Грация“, та да не разочаровам с несексапилен тоалет като на майката от „Късмет, Чарли“. Не че майката от „Късмет, Чарли“ е несексапилна, разбира се.

15 ч. Току-що се върнах от павилиона с новия брой на „Грация“. Осъзнах, че стилът ми като цяло е отживелица и трябва да нося

прилепнали джинси, обувки тип балетни пантофки, риза, закопчана чак догоре, и сако, когато карам децата на училище. Плюс огромна дамска чанта и слънчеви очила също като знаменитостите по летищата. Олеле! Време е да вървя за Били и Мейбъл.

17 ч. Обратно у дома. Били излезе от училище с травмирано изражение.

— Предпоследен съм на теста по правопис.

— Какъв тест по правопис? — взрях се в него напълно втрещена, докато другите момчета продължаваха да се изсипват от сградата.

— Позорът беше огромен — обясни тъжно той. — Дори Езекиел Кузнецов се справи по-добре.

Ужасяващо чувство за провал. Целият процес на писане на домашните ми е напълно непонятен и включва хвърчащи страници, образи на многоръки индийски божества и оцветени наполовина рисунки на сандвичи в различни книжки.

Господин Питлокри-Хауърд, угриженият очилат класен ръководител на Били, забърза към нас.

— Не бива да се притеснявате за теста по правопис — заговори тревожно. Господин Уолъкър небрежно скъси дистанцията, за да ни подслушва. — Били е много умно момче. Просто му е нужна...

— Нужна му е по-добра организация въкъщи — отсече господин Уолъкър.

— Но, господин Уолъкър... — подхвана господин Питлокри-Хауърд, като леко се изчерви. — Били е преживял тежка...

— Да, наясно съм какво се е случило с бащата на Били — отвърна тихо господин Уолъкър.

— Така че ще се наложи да сме малко по-толерантни. Всичко ще е наред, госпожо Дарси. Няма за какво да се тревожите — успокои ме господин Питлокри-Хауърд. После се отдалечи забързано, като ме остави да мятam мълнии по господин Уолъкър.

— На Били са му необходими дисциплина и последователност — настоя той. — Именно това ще му помогне.

— В дома ни има дисциплина. А от вашия тип дисциплина получава достатъчно на спортния терен. И в часовете по шах.

— Това ли наричате дисциплина? Почакайте да иде в пансион.

— Пансион ли? — повторих, като си припомних как Марк ме накара да обещава, че няма да ги пращаме надалече, както са правели с

него. — Той няма да ходи в пансион.

— Какво им е лошото на пансионите? Моите момчета са в пансион. Това мобилизира най-доброто у тях. Учи ги на доблест, на кураж...

— Ами какво става, когато нещо не е наред? Кой ги утешава, когато не победят? Къде остават забавлението, любовта и прегръдките?

— Прегръдки? — смая се той. — Прегръдки?

— Да — отговорих. — Те са деца, а не производствени машини. Трябва да се научат как да реагират, когато нещата не се получават идеално.

— Писането на домашни е по-важно от висенето по фризьорски салони.

— Държа да ви уведомя — заявих, като се изправих в пълен ръст, — че аз съм жена с професия и в момента пиша осъвременен вариант на „Хеда Габлър“ от Антон Чехов, който много скоро ще бъде филмиран от известна филмова компания. Хайде, Били — казах и го помъкнах към дворната врата, мърморейки: — Ама този господин Уолкър наистина е голям грубиян, че и командаджия на всичко отгоре.

— Но аз харесвам господин Уолкър — възпротиви се Били с ужасена физиономия.

— Госпожо Дарси? — Аз се обърнах гневно. — „Хеда Габлър“ ли казахте?

— Да — потвърдих гордо.

— От Антон Чехов?

— Да.

— Струва ми се, ако проверите, ще установите, че е на Хенрик Ибсен. Освен това добре е да знаете, че се пише и произнася „Габлер“, а не Габлър.

18 ч. О, по дяволите. Току-що проверих в Гугъл и „Хеда Габлер“, наистина с правопис „Габлер“, вярно била от Хенрик Ибсен. Но сбърканото име на пиесата с автор Антон Чехов се мъдри на челната страница на сценария, изпратен до кого ли не. Няма значение. След като никой в „Грийнлайт Продъкшънс“ не е забелязал, няма смисъл да им го казвам сега. Винаги мога да се престоря, че е било интелектуална ирония.

21:15 ч. Кухненската маса е покрита със следните диаграми:

ДИАГРАМА ЕДНО — ДЕН НА ЗАДАВАНЕ НА ДОМАШНОТО

Например понеделник: словесни задачи по математика и граматически наставки за вторник сутринта. Вторник: оцветяване на индийско божество и оценка на „Труд и творчество“ — хляб, мишки и т.н.

ДИАГРАМА ДВЕ — ДЕН ЗА ПРЕДАВАНЕ НА ДОМАШНОТО
ДИАГРАМА ТРИ

Твърде вероятно излишна, тъй като до голяма степен обединява елементи от първите две диаграми, но в различни цветове.

ДИАГРАМА ЧЕТИРИ — ИДЕАЛЕН ДЕН ЗА ПОДГОТОВКА НА ВСЯКО ДОМАШНО

Например, понеделник: да се нарисува и оцвети „фамилен герб“ за бъдеща илюстрация на граматическите наставки. Да се оцветят ръцете на индийското божество.

О, външният звънец.

23 ч. Оказа се Джуд. Влетя в къщата изключително разстроена и слезе разтреперана по стълбите.

— Той иска да го командвам да облизва разни неща — произнесе глухо и се строполи на дивана ми, стиснала телефона си и взряна мрачно право напред.

Повече от ясно, че се наложи да спра с дейностите си и да я изслушам. Оказа се, че сноубордистът, с когото всичко вървеше съвсем прилично в продължение вече на три седмици, внезапно ѝ разкрил, че си пада по сексуални унижения.

— Е, какво толкова! — произнесох успокоително аз, като оформих деликатна спирала в пяната на безкофеиновото неспресо ристрето капучино с усещането, че съм бариста в Барселона, както се случваше винаги, щом използвах новата ми, подарена за Коледа машина за неспресо. — Би могла да му кажеш да облизва... теб! — предложих и ѝ подадох красиво оформената напитка.

— Не. Той иска да изричам неща като: „Оближи подметките на обувките ми, оближи тоалетната чиния“. Имам предвид, че е тотално нехигиенично.

— Би могла да го използваш за полезни дейности като например домакинска работа. Може би не тоалетната чиния, но мръсните съдове! — казах, като се помъчих да дам предимство на ситуацията ѝ пред

собственото си огорчение, задето не се възхити на дизайна в чашата капучино или поне не го коментира.

— Не искам да ми ближе съдовете.

— Може да оближе само най-мръсното и после да ги сложиш в миялната.

— Бриджет. Той желае да бъде унижаван сексуално, а не да мие съдове.

Бях твърдо решена да я разведря, след като нещата се бяха подредили така добре за мен.

— Не съществува ли някакъв вид унижение, което би ти доставило удоволствие? — попитах, сякаш убеждавах Мейбъл да отиде на детско парти. — Какво ще кажеш за... щорите?

— Не, той твърди, че не си пада по перверзии в стил „50 нюанса“. Трябвало да се получава така, че аз да го карам да се чувства противен. Поиска например да му кажа, че пенисът му е ужасно малък. Просто не е нормално.

— Не е — наложи се да призная. — Наистина не е нормално.

— Защо трябва да съсипва всичко? В днешни времена всички се срещат онлайн. Да се окаже откачалка е такова клише.

Тя запрати ядосано айфона си на масата, а той събори чашата с капучино и съсипа целия ми дизайн.

— Там навън е истинска зоологическа градина — заяви, като се взираше мрачно право напред.

НАСОКА!

Вторник, 14 май 2013 г.

13 ч. Току-що минах по Оксфорд Стрийт и с удоволствие установих, че от „Манго“, „Топшоп“, „Оейзис“, „Кос“, „Зара“, „Ардо“ и т.н. са чели същия брой на „Грация“ като мен! Да разглеждам истински дрехи, след като толкова дълго съм ги виждала само по уебсайтове, беше почти като да се срещна с филмова звезда на живо, след като съм гледала снимките ѝ в списания. Сега разполагам с пълен тоалет тип „знаменитост на летището“, в това число прилепнали джинси, балетни пантофки, риза, сако и очила, само че без огромната — вероятно все пак нужна — чанта със супер раздута цена.

Сряда, 15 май 2013 г.

Минути, прекарани в неуспешни опити да изглеждам като звезда от червения килим 297; минути, използвани да се облека обратно в синята копринена рокля 2; брой обличания на синята копринена рокля през последната година 137; себестойност на синята рокля спрямо броя обличания от купуването ѝ насам — минус 3 лири на час, което прави синята рокля по-стойностна от самата нея. Което е много добро. И будистко също така.

10 ч. Току-що поех към „Грийнлайт Продъкшънс“ в нов тоалет! Проектът „Листата в косата му“ сякаш галопира. Вече е избран режисьор: Дъги! Срещата както винаги е „проучвателна“, също както като си на зъболекар и знаеш, че няма да ти се размине дълбането на зъба с борче.

10:15 ч. Току-що зърнах отражението си в една витрина. Изглеждам напълно нелепо. Коя е тази особа в риза, закопчана до брадичката, и прилепнали джинси, които правят бедрата ѝ дебели? Ще се прибера обратно у дома и ще се преоблека в тъмносинята копринена рокля.

10:30 ч. Обратно у дома. Ще закъснея.

11:10 ч. Сблъсках се с Джордж в коридора, докато тичах като луда, облечена в тъмносинята копринена рокля. Заковах се на място, убедена, че се е показал от срещата, за да ми се скара, задето закъснявам и задето все съм облечена в едно и също, но той каза само:

— О, да, срещата за „Листата“. Добре, добре, съжалявам, конферентен разговор. Идвам до десет-петнайсет минути.

11:30 ч. Вече съм далеч по-релаксирана. Седим си с Деймиън и Имоджен в заседателната зала и чакаме, като похапваме кроасани, ябълки и миниатюрни шоколадчета „Марс“. Опитах се да повдигна темата за прилепналите джинси, но Имоджен започна да разсъждава дали не е по-добре да си набавяш дрехите от Нет-а-Порте в луксозна опаковка, защото е толкова приятно да разгръщаш фината черна хартия, или да избереш проста еко опаковка, защото е по-лесно да върнеш пратката, ако се наложи, и освен това спасяваш планетата, а аз се постарях да се включа в дискусията, като се престорих, че всъщност купувам неща от въпросния сайт, вместо само да го разглеждам и после да ходя на пазар в „Зара“. В този момент обаче Джордж влетя през вратата минус Дъги, с типичното си движение „адски съм забързан“, и заприказва с плътния си глас, докато си преглеждаше имейлите.

Бедата при Джордж е, че сякаш винаги е някъде другаде, помислих си, докато усещах вибрациите на телефона си. Или тъкмо се кани да разговаря с някого, или вече говори с него, като успоредно с това пише имейли, качва се на самолет или слиза от него. Хвърлих поглед надолу, за да прочета съобщението си, като се питах: „Защо? Защо? Защо Джордж просто не може да бъде там, където се намира в момента? О, вижте ме, аз съм във въздуха, аз съм като птичките, защо всички не вземем да закусим в Китай?“.

Съобщението беше от Рокстър.

Да намина ли, след като децата си легнат довечера? За да получиш отчет уста в уста и това в онова за снощното ръгби?

Проблемът с вечно отвлеченото внимание на Джордж означава, че се налага да вместиш всичко, което искаш да му кажеш — при това достатъчно смислено, — в рамките на едно туитване. Но това може би е добре в известен смисъл. Забелязах, че докато мъжете с възрастта стават кисели и заядливи, жените започват да бърбят твърде много и да се повтарят. И, както се изразява Далай Лама, всичко е дар, така че

може би заетостта на Джордж един вид ме учи да не бърбя излишно, а...

— Здравей — извиси се над мен Джордж и ме върна обратно към настоящия момент.

— Здравей — поздравих сконфузено и бързо натиснах бутона за изпращане на съобщението, написано до Рокстър. *Това в онова?*

Защо Джордж ми казваше „Здравей“, като вече се поздравихме в коридора преди десет минути?

— Седиш там ето така — отбеляза Джордж и ме имитира по съвсем същия начин, както го прави Били: с празно изражение и леко зяпнала уста.

— Размишлявам — обясних и изключих телефона си, което предизвика шумно бипване. Бързо го включих обратно. Или изключих?

— Ами недей — поръча той. — Не мисли. Добре. Трябва да действаме бързо. След малко заминавам за Ладак.

Виждате ли? Ладак!

— О! Филм ли снимаш в Ладак? — попитах невинно, като вътрешно му сипех предубедени упреци, задето заминава за Ладак БЕЗ ДРУГА ПРИЧИНА, освен просто да замине за Ладак, и хвърлих поглед да видя от кого съм получила съобщение.

— Не — отговори Джордж и зарови съсредоточено за нещо из всичките си джобове. — Не за Ладак, а за... — В очите му проблесна паника. — Лахор. Връщам се след пет минути.

Той изскочи обратно навън, вероятно за да пита секретарката си закъде всъщност заминава. Съобщението беше от Джуд.

Току-що каза, че иска да се изпишкам върху него.

Отговорих набързичко на Джуд.

Всеки си има своите дребни „чудатости“. Би могла някой път да приложиш модифицирана версия на предложенията му как да го направиш отвратителен. Като малък жест.

Джуд: *Като например да се изпишкам върху него?*

Аз: *Не. Кажу: „Не съм склонна да пишкам върху теб, но ще...“*

Дойдоха две съобщения едновременно. Първото беше отговорът на Джуд.

„Скачам върху топките ти“? Това е едно от нещата, за които ме моли. Би го увредило.

Кликнах на другото съобщение, понеже реших, че може да е от Рокстър. Беше от Джордж.

Проявяваш ли изобщо някакъв интерес към режисьора на филма, или ще си седиш там и ще пишеш съобщения?

Вдигнах поглед и едва не ахнах. Джордж някак се беше върнал в заседателната зала, без да забележа, и сега седеше срещу мен заедно с дребен, модерен на вид мъж, с черна риза, прошарена, леко набола брада и кръгли очила като на Стивън Спилбърг, но с едно от онези леко похабени лица като на алкохолиците, което го отличаваше от Стивън Спилбърг с неговата излъчваща сияние физиономия, дето като че казва: „Никога не съм си правил лифтинг, ама изглеждам, сякаш съм“.

Примигнах към тях, а после изведнъж скочих на крака и протегнах ръка през масата с широка усмивка.

— Дъгииии! Толкова е хубаво, че най-накрая се срещаме. Толкова много съм слушала за теб! Как си?

Защо винаги, като се почувствам неудобно, се превръщам в ученичка активистка/Н. В. Кралицата?

За щастие точно в този момент влетя секретарката на Джордж, която му прошепна:

— Не е Лахор, а Лъо Туке — при което Джордж внезапно напусна помещението и ни остави двамата с Дъги да прекараме пълноценно време на опознаване. Това всъщност се изчерпваше с възможност от моя страна — най-накрая! — да успея да разясня както подобава феминисткия мотив в „Хеда Габлер“, докато Имоджен гледаше право напред със закована на лицето ѝ усмивка.

Дъги от своя страна изглеждаше истински ентусиазиран. Не спираше да клати глава, изпаднал във възхищение, и от време на време отронваше:

— Да, нацелила си го.

Наистина ми се струва, че Дъги ще ми сътрудничи, та да успеем да запазим „Листата“ (както сега простичко го наричаме) верен на първоначалния му дух.

Когато обаче Дъги си тръгна, след като направи жест, че държи телефонна слушалка, и каза:

— Ще поговорим пак — разговорът като че се обърна срещу него.

— То с такъв има нужда — произнесе се пренебрежително Деймиън.

— Голяма нужда — съгласи се Иможден. — Чуй, Бриджет, казвам ти го под най-строг секрет, нито дума никому, но струва ми се, вече имаме актриса.

— Актриса? — попитах развълнувано.

— Амбъргрис Билк — прошепна.

— Амбъргрис Билк? — повторих изумена. Амбъргрис Билк искаше да се снима в моя филм? О. Боже. Мой. — Ама чела ли е вече сценария?

Иможден ме дари със снизходителна закачлива усмивка със стиснати устни от тези, които използвам, когато съобщавам на Били, че си е спечелил своите корони за Уизард101, като е изпразнил миялната (без да облизва чиниите, разбира се).

— Влюби се в него — заяви Иможден. — Единственият проблем е, че не е много сигурна по отношение на Дъги.

ГАРДЕРОБНИ ЯДОВЕ

Четвъртък, 16 май 2013 г.

10:30 ч. Ммм. Още една приказна нощ с Рокстър. Пробвах да го въвека в разговор на тема прилепнали джинси, но той не прояви никакъв интерес към проблема и заяви, че най-много ме харесвал без дрехи.

11:30 ч. Току-що проведох „конферентен“ разговор с Джордж, Имоджен и Деймиън на тема срещата ми с Амбъргрис Билк, която в момента се намира в Лондон. Обожавам конферентните разговори и възможностите, които предоставят да се престориш, че прерязваш нечие гърло или пускаш казанчето на тоалетната всеки път, щом някой каже нещо, което бегло те раздразни.

— Ето как стоят нещата — подхвана Джордж. В далечина се чу силен механичен шум.

— Май връзката с него прекъсна — намеси се Имоджен. — Изчакай.

Хвърлих нов поглед в „Грация“. На имиджа ми „прилепнали джинси“ очевидно му липсва шал. Ефирен бохемски шал, прехвърлен два пъти през шията. Хм. Също така, какво ще облека за партито на Талита? Бял пролетен ансамбъл. Бррр! Върнаха се. Имам предвид от „Грийнлайт Продъкшънс“. Не белите пролетни ансамбли.

— Добре — заговори Джордж. — Искаме да се срещнеш с Амбъргрис Билк и...

— Какво? — викнах, неспособна да чуя и дума заради бученето около него.

— Намирам се в хеликоптер. Искаме да се срещнеш с Амбъргрис Билк и...

Отново прекъсна. Какво се канеше да каже? Да пикая върху нея?

12:30 ч. Току-що Имоджен позвъни, за да каже, че Джордж настоява да разговарям с Амбъргрис Билк във връзка със сценария, но без да споменавам възражения за снимки на Хаваите, защото Амбъргрис имала слабост към мястото.

— И — добави студено Имоджен — също така иска да се изкажеш добре за Дъги.

Ура, ще се запозная с истинска филмова звезда. Ще нося ефирен шал.

17 ч. Току-що прибрах децата от училище. Истина е. Сега осъзнавам, че всички притежават ефирни бохемски шалове, прехвърлени два пъти през шиите им. Странно ми е, като си припомня всички онези години, в които мама и Уна се мъчеха „да ме запалят по шаловете“, а аз се отнасях презрително към бабешките им аксесоари и броях шаловете наравно с брошките. Сега като че всички бяха прочели „Грация“ и си бяха казали също като някакви зомбита, надъхани от звездите на червения килим: „Трябва да нося ефирен бохемски шал, трябва да нося ефирен бохемски шал“.

Петък, 17 май 2013 г.

Минути, прекарани в обличане и подготовка, за да закарам децата на училище 75.

5:45 ч. Станах един час по-рано, за да се изкиприя и наглася, преди да закарам децата на училище, също като Стела Маккартни, Клаудия Шифър или друга такава. Усещам, че видът ми е удивителен, пак съм обула прилепнали джинси и обувки тип балетни пантофки, но този път съм сложила и ефирен шал.

7 ч. Събудих Били и помогнах на Мейбъл да стане от долното легло. Вадех дрехи от гардероба им, когато осъзнах, че Били и Мейбъл се кискат.

— Какво? — попитах и се обърнах да ги погледна. — Какво?

— Мамо? — обади се Били. — Защо си сложила кухненска кърпа на шията си?

9:30 ч. След като оставих децата в училище, се прибрах у дома с най-новото издание на „Грация“ и открих статия със заглавие „Дойде ли краят на прилепналите джинси?“.

Ще започна пак да се обличам като майката от „Късмет, Чарли“.

ОПИЯНЯВАЩИ ВЪРХОВНИ МИГОВЕ

Понеделник, 20 май 2013 г.

Запознанства с филмови звезди 1; планирани миниваканции 1; предстоящи партита, на които да отида с Рокстър 1; брой возения в скъпи коли 2; комплименти от филмова звезда 5; калории, погълнати в компанията на филмова звезда 5476; калории, погълнати от въпросната филмова звезда 3.

14:30 ч. Всичко върви от добре по-добре. Всеки момент ще бъда взета „с кола“, за да отида да се запозная с Амбъргрис Билк в хотел „Савой“. Изпробвах няколко варианта на имиджа си „звезда на летището“, включващ прилепнали джинси, шал и риза, закопчана до брадичката, но накрая опрях до тъмносинята копринена рокля, въпреки че вече започва да се износва. Талита ми помогна да поръчам две рокли от Нет-а-Порте за партито ѝ и се сдобих с една на „Джей Крю“, която никак не е чак толкова скъпа.

Също така след три седмици с Рокстър заминаваме на миниваканция. Мини ваканция! Само двамата за събота следобед, събота вечер и неделя. Толкова се вълнувам. От пет години не съм ходила на миниваканция. Както и да е, трябва да нахвърлям идеи за срещата.

17:30 ч. Пътувам в колата на връщане от срещата. Когато Амбъргрис Билк пристигна, в началото бях малко разочарована, тъй като очаквах да се яви в прилепнали джинси, риза, закопчана до брадичката, сако, ефирен бохемски шал и огромна, безбожно скъпа чанта, та да видя как се прави и всички наоколо да ни гледат с възхищение. Вместо това едва успях да я разпозная, когато се мушна внезапно в сепарето, облечена в сив анцуг и с бейзболна шапка на главата.

Започнахме с нещо като опознавателен пролог — към какъвто започвам да привиквам покрай жените във филмовия бизнес, — по време на който чух комплименти от Амбъргрис на тема тоалета ми и фактът, че беше обикновена тъмносиня копринена рокля, като че беше

без значение. Стори ми уместно и аз да направя комплимент за анцуга ѝ.

— Изглежда толкова... спортно! — изстрелях въодушевено точно когато на масата беше поставен поднос със закуски на три нива. Амбъргрис си взе миниатюрен сандвич с пушена съомга и го премята в ръцете си през остатъка от разговора, а в същото време аз погълнах най-долния ред от сандвичи, две кифлички с конфитюр, няколко броя различни пастички и двете чаши безплатно шампанско.

Амбъргрис демонстрира възхищение и интерес към сценария ми, положи длан върху моята и заяви:

— Свалям ти шапка.

С приповдигнат дух, че гласът ми отново ще придобие първостепенна важност, се заех да хваля Дъги, като опровергах тревогите, които Амбъргрис очевидно споделяше с Имоджен и Деймиън, че „тоя има голяма нужда“ и че не е направил нищо, за което някой да е чувал.

— Дъги наистина разбира моя глас — рекох, като се постарях да вложя почит и топлина в „Дъги“. — Трябва непременно да се срещнеш с Дъги. (Леле колко съм се отракала само!)

Стигна се до съгласие, че Амбъргрис ще се срещне с Дъги, и твърде скоро вече ѝ беше време да си тръгне. Чувствах, че сме станали първи приятели. Също така изпитвах усещането, че ще повърна, след като изгълтах закуски, предвидени за двама, плюс чашите шампанско и на двете ни.

17:45 ч. Звъннах в „Грийнлайт Продъкшънс“ от „колата“, за да се похваля с какъв успех е преминала срещата, и установих, че Амбъргрис вече се е обадила — от нейната кола! — за да каже колко интелигентна и човечна ме намира.

ПАРТИТО НА ТАЛИТА

Беше най-горещият ден за годината и слънцето още беше високо в небето, когато се срещнахме, за да се отправим към партито на Талита. Рокстър изглеждаше върховно: в бяла тениска, със силен тен, леко набола брада. В поканата пишеше: „Неофициално лятно парти“. Малко се тревожех заради пролетнобялата рокля, въпреки че Талита лично я беше избрала, но когато ме видя, Рокстър каза:

— О, Джоунси. Изглеждаш перфектно.

— Ти също — отговорих ентусиазирано, като на практика едва си поемах дъх от възбуда. — Облеклото ти е свършено.

При думите ми Рокстър, който очевидно нямаше представа в какво е облечен, погледна озадачено надолу и каза:

— Това са просто чифт джинси и тениска.

— Знам — отговорих, като вътрешно се хилех при мисълта за мускулестото тяло на Рокстър сред морето от костюми и панамени шапки.

— Мислиш ли, че ще има пълна шведска маса, или ще са само хапки?

— Рокстър — произнесох предупредително.

Той ме целуна бързо.

— Тук съм само заради теб, бейби. Как мислиш, ще поднесат ли топли ястия или само студени? Шегичка, Джоунси.

Тръгнахме ръка за ръка по дълга каменна пътека, водеща към огромна скрита градина с блещукащ под слънцето син плуven басейн, бели кресла и шезлонги за мързелуване и юрта — типично английско лятно парти с бегъл намек за бутиков хотел в Мароко.

— Да отида ли да донеса нещо за хапване... искам да кажа, за пийване?

Стоях на мястото си леко объркана, а Рокстър изтича да издирва бюфета. Озъртах се наоколо, малко притеснена от обстановката. Беше точно онзи момент, когато тъкмо сте попаднали сред море от хора и все още не успявате да забележите ничие познато лице. Изведнъж

осъзнах, че съм се облякла неподходящо. Трябваше да сложа синята копринена рокля.

— О, Бриджет? — Козмо и Уони. — Пак се появяваш съвсем сама. Къде са „гаджетата“, за които слушахме толкова много, а? Може би пък да ти намерим някого тази вечер.

— Да — съгласи се заговорнически Уони. — Бинко Карудърс.

Те кимнаха по посока на Бинко, който се озърташе с типичното си налудничаво изражение, разбъркана коса и закръглено тяло, което вместо да изригва от обичайния омачан костюм за ужас го правеше от чифт клоширани панталони в цвят аквамарин и кошмарна риза с жабо отпред.

— Решил, че празненството е в стил шейсетте години, а не шейсетгодишнина — изкиска се Уони.

— Каза, че е склонен да ти хвърли един поглед — обяви Козмо. — По-добре действай бързо, преди да го е забърсала някоя отчаяна прясно разведена.

— Ето, бейби. — Рокстър се появи до мен с две чаши шампанско в едната ръка.

— Това е Роксби Макдъф — представих го. — Роксби, това са Козмо и Уони.

При споменаването на имената лешниковите очи на Рокстър проблеснаха разбиращо, докато ми подаваше чашата.

— Радвам се да се запознаем — каза бодро и повдигна чаша към Козмо и Уони.

— Това племенникът ти ли е? — попита Козмо.

— Не — отговори Рокстър и демонстративно обгърна талията ми с ръка. — В такъв случай отношенията ни биха били ужасно странни.

Козмо имаше вид, сякаш килимчето на цялостния му социално-сексуален възглед за света е издърпано изпод него. Лицето му беше също като някоя ротативка с препускащи по него различни мисли и емоции, без да му е възможно да открие една окончателна комбинация, на която да се спре.

— Е — заговори най-накрая Козмо. — Тя определено цъфти.

— Ясно виждам защо — отбеляза Уони, втренчена в мускулестата ръка, обвита около талията ми.

В този момент се появи свръхентузиазираният Том.

— Това ли е Рокстър? Здравей. Аз съм Том. Честит рожден ден.
— А после разясни на Козмо и Уони. — Днес е трийсетият му рожден ден. О, ето го и Аркиш. Трябва да бягам.

— До по-късно, Том — отговори Рокстър. — Умирам от глад. Да си вземем ли нещо за хапване, скъпа?

Когато се обърнахме, той плъзна ръка на дупето ми и я задържа там по целия път към шведската маса.

Отново се озовахме лице в лице с Том, вече с Аркиш под ръка, който имаше точно толкова добра външност, колкото на снимката в профила му. Усмихнах се широко.

— Знам, знам. Видях — каза Том. — Имаш отвратително самодоволен вид.

— Преживях трудни времена — отвърнах с треперещ глас. — Не заслужавам ли малко щастие?

— Само не се забравяй — посъветва ме. — Отвисоко се пада тежко.

— Ти също — кимнах аз към Аркиш.

— Нека просто се позабавляваме, а? — предложи Том и чукнахме чаши.

Беше една от онези опияняващи вечери, изпълнена с нега, влага и слънчеви лъчи, все още проблясващи по повърхността на басейна. Хората се смееха, пиеха и лежаха по шезлонгите, похапвайки ягоди в шоколад. Аз бях с Рокстър, Том беше с Аркиш, Джуд беше на трета среща с фотограф на дивата природа, работещ за „Гардиън“, който ми се стори симпатичен и изобщо нямаше вид, че би пожелал да уринира върху нея, а Талита изглеждаше зашеметяващо в дългата си до земята рокля с едно рамо, гушнала малко кученце — което според Том било абсурден аксесоар, — следвана плътно по петите от влюбения до уши среброкос руски милиардер. Присъедини се към нас с Том и Джуд, докато стояхме на ръба на басейна заедно със съответните ни половинки. Том понечи да погали Талитиното чихуахуа.

— От Нет-а-Порте ли си го набави, мила?

То понечи да го ухапе.

— Подарък ми е от Сергей — обясни Талита. — Петула! Не е ли прекрасна? Не си ли прекрасна, миличка? Ти сигурно си Рокстър. Честит рожден ден.

— Честит рожден ден и на двама ви — промълвих с усещането, че ще се разплача. Ето ни всичките: ядрото на Центъра за свалки, командния състав, направляващ емоционалните ни битки, веднъж целия чифтосан и щастлив.

— Партито е невероятно — заяви Рокстър с широка усмивка, изпаднал в пълен възторг заради комбинацията от храна, шампанско, ред бул и коктейли с водка. — Това буквално е най-хубавото парти, на което съм присъствал през целия си живот. Наистина никога преди не съм ходил на по-добро парти. Абсолютно фантастично е и храната е...

Талита докосна устните му с пръст.

— Ти си много сладък — каза. — Настоявам първият танц за рождените ни дни да бъде наш.

Един от облечените в черни костюми организатори на празненството ни приближи в гръб. Докосна ръката на Талита и прошепна нещо.

— Ще я поемеш ли за минутка, мила? — подаде ми тя малкото кученце. — Трябва да поговоря с музикантите.

Честно казано, никога не съм се чувствала спокойно около кучета, още откакто бях на шест и миниатюрният лабрапудел на Джефри и Уна ме нападна. Да не говорим за онези питбули, които неотдавна разкъсаха тийнейджър. Тази тревожност явно някак се предаде на Талитиното чихуахуа, защото в мига щом я хванах, тя излая, гризна ме и скочи от ръцете ми. Взирах се ужасено, докато тя летеше, гърчейки се във въздуха, лека като перце, първо нагоре, а после надолу право в басейна, където изчезна от поглед.

За част от секундата настъпи гробно мълчание, а после Талита писна:

— Бриджет! Какво *правиш*? Тя не може да плува!

Всички наблюдаваха как кученцето се показва с джавкане на повърхността в центъра на басейна, а после отново изчезна под водата. Изведнъж Рокстър изхлузи тениската си през глава, при което разкри идеално оформения си мускулест торс. Хвърли се в басейна в една арка от вода, пръски и мускули, а после се показва мокър и лъщящ на другия край на басейна, тотално подминал кучето, което пое една последна глътка въздух и потъна. За миг Рокстър придоби объркано изражение, а после се гмурна обратно под водата, след което се показва, гушнал скимтящата Петула. С широка усмивка на лицето Рокстър

положи нежно малкото кученце в краката на Талита, опря длани на ръба на басейна и се оттласна навън от водата без всякакво усилие.

— Джоунси — обърна се към мен Рокстър. — Не хвърляме кучета.

— О, боже мой — произнесе Том. — О. Боже. Мой.

Талита пърхаше около Петула.

— Миличката ми. Бедното ми малко момиченце. Вече всичко е наред. Вече всичко е наред.

— Съжалявам — подхванах аз. — Тя просто се изскубна от...

— Не се извинявай — прекъсна ме Том, все още втренчен в гаджето ми.

— О, мили мой. — Талита вече беше насочила вниманието си към Рокстър. — Горкото ми смело момче. Нека ти помогна с тези мокри дрехи...

— Да не си посмяла да го обличаш — изръмжа Том.

— Всъщност — ухили се Рокстър, — струва ми се, нужни са ми още един ред бул и водка.

Талита го помъкна сред тълпата, но той сграбчи ръката ми и ме задърпа след себе си. Физиономията, която се запечата в главата ми сред морето от лица със зяпнали усти, беше това на Уони.

Докато тътреше Рокстър навътре в къщата, Талита се обърна към мен и промърмори:

— Ей така се гради имидж, драга моя.

Вече по-официален на вид, облечен в дрехи от безупречния гардероб на Сребърната лисица, Рокстър беше в пълно неведение за приноса си във връзка с моя имидж и по-заинтересуван от знаменитостите, които успяваше да зърне сред тълпата, повечето от чиито имена дори не бях чувала. Спускаше се мрак, фенерите осветяваха градината с меки отблясъци, гостите ставаха все по-пияни, музиката звучеше и хората започнаха да танцуват. Аз бях — макар и самодоволна — леко притеснена от факта, че използвам Рокстър за градене на имидж. Не че бях сторила нещо преднамерено, просто се случи. Всъщност, ако трябваше да съм честна, започвах безнадеждно да се...

— Да потанцуваме, бейби — предложи Рокстър. — Хайде.

Той грабна нов коктейл с водка, бира и ред бул, изгълта ги и поиска нови. Рокстър беше див, неудържим. Да си го кажем направо,

Рокстър скоростно се гипсираше.

Приземи се на дансинга, където всички се поклащаха и въртяха дупета в рамките на общоприетото, като някои жени се бяха поразкрачили и провокативно движеха рамене. Никога преди не бях виждала Рокстър да танцува. Оркестърът свиреше хит на „Супертрамп“, а той припяваше и също като Джон Траволта сочеше в разни посоки съвсем в такт и точно преди инструменталната пауза посочи към оркестъра, сякаш ги дирижираше. Като ме видя, че се поклащам колебливо на едно място, грабна ръката ми и ми подаде питието си, като ми подсказа с жест да го изгълтам на екс. Това и направих и се присъединих към соченето, примирила се с факта, че Рокстър ще ме върти рисковано, ще ме прегръща по мечешки, ще ме преобръща и ще гали дупето ми под вперените погледи на всички. Какво да не му харесаш на това?

Отправих се залитаща към тоалетната с крака, очевидно нуждаещи се от хирургическа намеса, за да открия при връщането си дансинга празен. Поне така ми се стори на пръв поглед. Само дето забелязах, че Джуд, тотално пияна-заляна, се взираше натам с нежна усмивка. Рокстър щастливо си танцуваше соло, вече с халба „Кроненбург“ в едната ръка и сочейки с другата.

— Това беше най-прекрасната вечер в живота ми — заяви пред Талита, когато си тръгнахме, а после пое ръката ѝ и я целуна. — В буквалния смисъл най-страхотната храна! И самото парти, то се знае. Беше върхът, ти също си върхът...

— Толкова се радвам, че дойде. Благодаря, че спаси кучето ми — отвърна Талита също като някоя изискана дукеса. — Да се надяваме, че не се е изчерпал докрай — промърмори в ухото ми.

Когато вече бяхме на улицата и отдалечени от разотиващите се гости, Рокстър спря под светлината на една улична лампа, стисна ръцете ми с широка усмивка на лицето и после ме целуна.

— Джоунси — прошепна, вгледан право в очите ми. — Аз... — Обърна се с гръб и направи няколко танцови стъпки. Беше толкова пиян. Отново се завъртя с лице към мен и в погледа му пробяга тъга, а после щастие и накрая изстреля: — Обичам те. Преди никога не съм казвал такова нещо на жена. Ще ми се да имах машина на времето. Обичам те.

Ако съществува Бог, сигурна съм, че има по-важни дела (като например кризата в Близкия изток) от това да осигурява идеален секс на скръбни вдовици, но тази нощ изпитах усещането, че е обърнал гръб на другите си грижи.

На следващата сутрин, когато Рокстър вече беше тръгнал за своя ръгби мач, а децата бяха закарани съответно на магическо и футболно парти, аз се върнах обратно в леглото, за да се насладя още веднъж на моментите от предишната вечер: Рокстър излиза от басейна, Рокстър на светлината на уличната лампа, щастлив и шепнещ: „Обичам те“.

Понякога, когато се случат много неща наведнъж, умът ти се разбърква и успяваш да анализираш подробно цялата информация едва по-късно.

„Ще ми се да имах машина на времето.“

Тази фраза изплува сред всички думи и образи от предишната вечер. Мигновената тъга в очите му, преди да каже: „Обичам те. Ще ми се да имах машина на времето“.

Това беше първият случай, когато споменавахте възрастовата разлика, като се изключат шегите на тема коленете и зъбите ми. Твърде много се бяхме опиянили от възбуда и екстаз, за да ни хрумне, че сред дълбините на киберпространството всеки от нас беше открил някого, когото харесва истински и не ставаше дума за едно преспиване заедно или дори за три преспивания, връзката помежду ни беше истинска, изпълнена с привързаност и приятни изживявания. Но в момент на опиянение той се издаде. За него имаше значение, а с това се появяваше и проблемът.

ТРЕТА ЧАСТ

ЗАВРЪЩАНЕ В ХАОСА

УЖАСЕН, ПРОТИВЕН, МНОГО СКАПАН ДЕН

Вторник, 4 юни 2013 г.

61 кг; калории 5822; работа 0; млади гаджета 0; уважение от страна на филмовата компания 0; уважение от страна на училището 0; погълнати докрай опаковки с настъргано сирене 2; погълнати докрай опаковки с овесени бисквити 1; погълнати цели зеленчуци 1 (зелка).

9 ч. Ммм. Поредната свръхеротична нощ с Рокстър. Макар че в същото време чувствам една идея безпокойство. Били и Мейбъл не бяха съвсем заспали, когато се прибрахме и слязоха долу пищящи, защото според Били Мейбъл метнала по него Пљонка и го „ослепила“ в едното око. Отне цяла вечност да ги приспя отново.

Когато се върнах долу, преди още да е разбрал, че съм там, Рокстър имаше малко раздразнен вид.

Извиних се, а той вдигна поглед, засмя се с обичайния си ведър маниер и отвърна:

— Просто не си представях, че ще прекарам вечерта по този начин.

Както и да е, веднъж щом храната се появи, той се върна обратно към нормалното. И всичко беше приказно. Банското столче и огледалото наистина дойдоха много от полза. А миниваканцията е следващата седмица! Ще си намерим странноприемница някъде в провинцията и ще се разхождаме, ще правим секс, ще ядем и какво ли още не! Клои закара децата на училище, така че мога отрано да се захвана с „Листата“, който започва да изглежда все по-малко като невъзможна мечта и все повече като прекрасна действителност — филм, с написан от мен сценарий и с участието на Амбъргрис Билк! Така че всичко е супер. Определено. Просто трябва да се хвана и да го пренапиша.

9:15 ч. Ммм. Не спирам да си припомням моменти от случилото се снощи в банята.

9:25 ч. Току-що написах съобщение на Рокстър със съдържание: *Мmmm. Беше толкова хубаво, че остана.*

9:45 ч. Единственият проблем е защо не отговори. „Ще ми се да имах машина на времето.“ О, боже, защо в главата ми изникват всички тези образи, в които мигом се вкопчвам: как съм се превърнала в маниачка, преследваща хората, или пък в трагично заблудена бабичка, която се поклаща в дискотеката, облечена в клин и блуза без ръкави, изложила на показ отпусната плът по ръцете, разчорлена коса, дебел тумбак и екстравагантна тиара.

9:47 ч. Добре. Трябва да се взема в ръце, да стана от леглото и да се заемам с делата си. Не мога да се помайвам наоколо само по бельо и да водя безкраен вътрешен диалог със себе си, защо младият ми любовник не е отговорил на съобщението ми, когато имам сценарий за писане, деца, за които да се грижа, и графици, към които да се придържам. Но защо не ми написа?

9:50 ч. Ще си проверя имейлите.

9:55 ч. Нищо. Само препратен имейл от Джордж от „Грийнлайт Продъкшънс“. Може да е нещо хубаво.

10 ч. О, боже мой. Току-що отворих препратения имейл и детонирах бомба.

Подател: Амбъргрис Билк

До: Джордж Кейтърнис

Току-що разговарях с Дъги. Той наистина е невероятен. Вече съм напълно запалена по „Листата“. Ужасно съм доволна, че с него сме на едно мнение писането да бъде възложено на истински сценарист.

Останах взряна в екрана в продължение на няколко секунди. „Истински сценарист.“

ИСТИНСКИ СЦЕНАРИСТ!

Грабнах четвъртинка зелка, която по някаква причина Клои беше оставила на кухненската маса (дали ги е убедила да закусват нещо със зеле от менюто в готварската книга на Гуинет Полтроу?), започнах да тикам листа в устата си, да дъвча ожесточено и да крача много бързо около кухненската маса, при което по мен и по пода се ръсеха парченца. Телефонът ми бипна. Рокстър.

Наистина беше, нали? Но сега съм ужасно объркан по повод на връзката ни. Ужасно, ужасно объркан, бейби.

Ново бипване. Съобщение от предучилищната група.

Пръстът на Мейбъл е възпален. Нокътят е на път да падне. Ако се съди по вида, в това състояние е от дни.

10:15 ч. Спокойна и уравновесена. Просто ще отворя хладилника, ще извадя пакет настъргана моцарела и ще пхна малко в устата си заедно с още зеле.

10:16 ч. Добре, вече всичко е в устата ми. Ще глътна малко ред бул да прекарам. О! Телефонът! Може би Рокстър съжالياва за изпратеното съобщение?

11 ч. Беше Имоджен от „Грийнлайт Продъкшънс“.

— Бриджет, станал е ужасен фал. Джордж ти е препратил имейл погрешка. Би ли могла да го изтриеш преди... Бриджет? Бриджет?

Не бях способна да отговоря поради пълната си уста. Втурнах се към мивката и изплюх всичко, а точно в този момент Клои се появи на върха на стълбите. Обърнах се и й се усмихнах с парченца зеле и моцарела, сипещи се от устата ми, също като някой вампир, заловен да яде човек.

— Бриджет? Бриджет? — повтаряше Имоджен в слушалката.

— Да? — отговорих и махнах бодро на Клои, като в същото време се мъчех да изплакна мивката с подвижното рамо, за да се отърва от сиренето и зелето.

— Разбра ли за пръста на Мейбъл? — прошепна Клои. Кимнах хладнокръвно и посочих към притиснатия до брадичката ми телефон. Докато слушах как Имоджен повтаря историята за имейла, препратен от Джордж по невнимание, погледът ми беше привлечен от вестника, все още прегънат на страницата, която беше чел Рокстър.

ТРАГИЧНАТА СЪДБА НА МЛАДИЯ ЛЮБОВНИК

От Елън Бошъп

Внезапно младите любовници са навред! Благодарение на факта, че съвременните медицински технологии запазват младоликкия вид за по-дълго, все повече жени на средна възраст посвещават времето и

средствата си да подобряват външността си и все повече и повече от тях се обръщат към по-младите мъже — Елън Баркин, Мадона и Сам Тейлър-Уд са само няколко от примерите. За тези по-възрастни жени, или „любителки на агнешко“, както ги наричат, предимствата са очевидни: младежки, буен, енергичен, редовен и удовлетворяващ секс; да не говорим за необременяваща компания, каквато никога не биха открили в лицето на отпуснатите и оплешивяващи партньори на средна възраст, които са твърде лениви и погълнати от собствената си особа, че да тръгнат да водят битка с напредването на годините.

— Бриджет? — не спираше да повтаря Имоджен. — Добре ли си? Какво става? Земята вика Бриджет. Бриджет? Нет-а-Порте? Минишоколадче „Марс“?

— Не! Супер! Благодаря, че се обади. Ще звънна по-късно. До скоро! — Прекъснах връзката и се върнах обратно към статията.

За младите и беззащитни момчета, които са тяхна плячка, сделката може да изглежда привлекателна. Тези жени, поне когато осветлението е приглушено, изглеждат впечатляващо запазени. Също като мариновани лимони. Няма натиск на тема бебета, не изискват от младия си любовник да расте в службата. Вместо това той получава билет за един бляскав свят, превъзхождащ най-буйните му фантазии; плюсовете на една опитна любовница, на жена, която знае какво иска в леглото, която вдига реномето му — въвежда го в обществото и му осигурява достъп до луксозни пътувания. Къде са минусите ли? Когато изпълни ролята си, може просто да остави неговата тигрица да се хвърли към следващата нищо неподозираща жертва. Както обаче все повече от тези клетки създания започват да осъзнават...

— Всичко наред ли е, Бриджет? — поинтересува се Клои.

— Да, напълно. Би ли могла да се качиш и да разтребиш чекмеджетата на Мейбъл, моля те? — отправих непривично за мен спокойно, но нетърпящо възражения нареждане.

Веднъж щом Клои изчезна, сграбчих останалото парче зеле и продължих да чета, докато дъвчех зеле и парче никорет.

... те не си тръгват по свой избор, за да продължат напред, издигнали се на по-високо ниво, а биват захвърляни съкрушени и сексуално изразходвани, с разбито самочувствие, пропилили ключовата фаза от живота си, в която да градят кариера и да създадат семейство. Но почакайте мъничко! Вярно, някои от тези младежи — като Аштън Къчър — използват своята „любителка на агнешко“ като трамплин за кариерата и имиджа си. И все пак далеч по-голям е броят на изоставените и пратените обратно в мизерните им апартаментчета или стаи под наем, за да се превърнат в обект на присмех от страна на приятели, колеги и роднини, задето са били компаньони на жени, достатъчно стари да им бъдат баби, а после са изритани в собствения им свят, изглеждащ им вече печално лишен от блясък...

Захлупих се върху масата с глава върху ръцете. Проклетата Елън Бошъп. Тези хора не осъзнават ли какви вреди нанасят с повърхностните си социални обобщения? Ловят ей така от въздуха преиначени случки по разни събирания и им лепват изопачените си тълкувания — „Къде изчезна традиционната трапезария?“. И не щеш ли, навсякъде се пръкват трапезарии. После сядат да пишат претенциозни социални коментари, дето сякаш са плод на години задълбочено проучване, а не просто 1200 думи, натракани в навечерието на краен срок, с които съсипват човешки отношения и съдби, на базата на нещо, дочуто в гастропъб и на няколко размазани снимки в списание „Жега“.

— Да отида ли да взема Мейбъл и да я заведа на лекар? — попита Клои. — Добре ли си, Бриджет?

— Не, не, аз ще... отида и ще я прибера — отговорих. — Би ли написала съобщение до училището, че ще съм там възможно най-скоро?

Влязох безгрижно в тоалетната и хлопнах вратата, а мислите ми препускаха. Де да беше един проблемът ми за решаване. „Объркването“ на Рокстър, ужасната статия, „истинският сценарист“ или срамът с възпаления пръст бяха все неща, с които можех да се справя поотделно, но не и с всичко наведнъж. Очевидно възпаленият пръст трябваше да получи предимство, но можех ли да допусна някой да ме види в подобно неуравновесено състояние? Ако приберях Мейбъл с такъв трескав поглед и налудничаво изражение и я заведях на лекар, дали от училището или от лекарския кабинет нямаше да ми я отнемат?

Нужно ми е равновесие. Налагаше се да прочистя главата си, защото, както се казва в „Как да останем вменяеми“, умът е гъвкав.

Поех дълбоко въздух няколко пъти и викнах: „Мамоооо!“ в молитва към майката на Вселената.

Погледнах се в огледалото. Нещата наистина не бяха розови. Измих си лицето, пооправих косата си с пръсти, излязох от тоалетната и подминах Клои с благосклонна усмивка на лицето, достойна за господарката на дома, като пренебрегнах дребните факти, че в единайсет още съм по бельо и че може да ме е чула как изкрещях в банята.

13 ч. Мейбъл изглеждаше доста развълнувана по повод пръста си. Всъщност не беше толкова зле, колкото го изкараха, но все пак беше трудно да се разбере как една отговорна майка не би забелязала състоянието му толкова дълго.

В лекарския кабинет стоях пред двете рецепционистки в продължение на четири минути, докато те продължаваха да тракат по клавиатурите, необезпокоявани от това обстоятелство, сякаш а) аз не бях там и б) и двете творяха дълбокомислена поезия. В същото време Мейбъл припкаше весело из чакалнята и събираше листовки от пластмасовата стойка на стената.

— Ще почета! — заяви и започна да чете на глас. — „Г“ — „о“ — „н“ — „о“ — „р“...

— Браво миличка — похвалих я и най-накрая се настаних на един стол, нетърпелива да проверя съобщенията си, за да видя дали от

„Грийнлайт Продъкшънс“, или Рокстър, или някой изобщо има да каже нещо, с което да ме накара да се чувствам по-добре.

— „Г“ — „О“ — „Н“ — „О“ — „Р“ — „Е“ — „Я“.

— Толкова си умничка! — промърморих.

— Гонорея! — закрещя тържествуващо тя и отвори листовката.

— О, има картинки! Почети ми от „Гонорея“.

— О! Ха-ха! — измънках, дръпнах листовките и ги напъхах в чантата си. — Да проверим дали има още интересни материали — предложих и се взрях в многобройните разноцветни брошури: „Сифилис“, „Неспецифичен уретрит“, „Кондоми за мъже и жени“ и — вече твърде неактуалната — „Пубисни въшки“.

— Да поиграем с играчките — опитах се да я разсея.

— Не мога да повярвам, че не съм го забелязала — оправдах се, когато най-сетне влязохме при лекаря.

— Понякога се развиват ужасно бързо — отвърна с разбиране той. — Просто ще са й нужни малко антибиотици и ще се оправи.

След като приключихме в лекарския кабинет, отидохме до аптеката, където купихме лепенки с Дисни принцеси и Мейбъл пожела да се върне обратно в училище.

14 ч. Прибрах се у дома, доволна, че ще имам къщата само за себе си, и седнах да... Какво да правя обаче? Да работя? Само че бях уволнена, нали така?

Всичко ми се струва мрачно и посърнало.

О, момент, още съм с тъмните очила с диоптър.

15:15 ч. Прекарах двайсет минути, взряна мелодраматично в празното пространство в усилие да не си представям как се застрелвам като някоя Хеда Габлер, а после се залових да издирвам медальон във формата на череп или кинжал в Нет-а-Порте. Изведнъж осъзнах, че е време да прибера Били и Мейбъл от училище.

18 ч. Вече бях в пълна паника, когато с Мейбъл стигнахме до училището на Били, защото бяхме закъснели, а първо трябваше да мина през канцеларията заради часовете по фагот на Били.

— Носите ли молбата? — попита училищната секретарка Валъри.

Започнах да се ровя в хаоса на дамската ми чанта, като трупах хартии на гишето.

— О, здравейте, господин Уолъкър — рече Валъри.

Вдигнах поглед и ето го и него, подсмиващ се както винаги.

— Добре ли вървят нещата? — попита и се втренчи в бъркотията пред мен. Проследих погледа му. „Сифилис — да се погрижим за сексуалното си здраве“, „Гонорея — признаци и симптоми“, „Сексуално здраве онлайн! Ръководство за употреба“.

— Не са мои — отсякох.

— Добре, добре.

— На Мейбъл са!

— На Мейбъл! Ами, в такъв случай няма проблем. — Той вече се тресеше от смях. Аз сграбчих листовките и ги напъхах в чантата си.

— Хей! — обади се Мейбъл. — Тези са си мои. Дай си ми ги!

Мейбъл бръкна в чантата ми и дръпна тази, гласяща „Гонорея — признаци и симптоми“. Помъчих се да я изтръгна от нея изключително неизискано, но Мейбъл не пускаше.

— Това са си *моите* листовки — заяви укорно Мейбъл и добави за ефект: — Мамка му!

— При това са много полезни листовки — намеси се господин Уолъкър и се наведе към нея. — Защо не вземеш тази и не дадеш останалите на мама?

— Благодаря, господин Уолъкър — произнесох хладно, но любезно, а после се понесох изискано към вратата, като едва не съборих Мейбъл по стълбите, но все пак напуснах в относително елегантен маниер.

— Бриджет! — изрева изведнъж господин Уолъкър, като че бях едно от момчетата. Обърнах се изненадано. Преди никога не ме беше наричал Бриджет. — Не забравихте ли нещо? — Взрях се неразбиращо в него.

— Били? — Той се обърна към Били, който дотича и се усмихна заговорнически на господин Уолъкър. И двамата ми се заподхилкваха.

— Понякога дори забравя да стане от леглото — уведоми го Били.

— Мога да се обзаложа — отвърна господин Уолъкър.

— Хайде, деца! — подканих ги в опит да възвърна позициите си.

— Да, майко — произнесе Мейбъл с непогрешима доза ирония, която, честно казано, беше вбесяваща у толкова малко дете.

— Благодаря, дъще — отговорих спокойно. — Побързайте! Довиждане, господин Уолъкър.

Когато се прибрахме вкъщи, двамата с Били се тръшнахме на дивана, докато Мейбъл си играеше доволно със своите листовки за сексуално здраве.

— Получих лоша оценка за домашното си — съобщи Били.

— Аз получих лоша оценка за моя сценарий.

Показах му имейла за „истинския сценарист“. Били ми подаде скицника си с оцветената картинка на бога-слон Ганеша. Бележката на учителката под нея гласеше:

„Допада ми комбинацията от жълто, зелено и червено на главата му. Не съм убедена обаче, че многоцветните уши са се получили добре.“

Взряхме се печално един в друг, а после се разкикотихме.

— Да си вземем ли овесени бисквити? — предложих.

Изядохме целия пакет, но то си е все едно че сме яли мюсли, нали така?

ПРЕТОВАРЕН ЖИВОТ

Сряда, 5 юни 2013 г.

61 кг; брой часове в денонощието 24; брой часове, които се изискват, за да свърша всичко 36; брой часове, прекарани в тревоги как да вместя всичко, което имам за вършене 4; брой действително свършени неща 1 (да отида до тоалетната).

14 ч.

СПИСЪК СЪС ЗАДАЧИ

- Да заредя пералнята
- Да отговоря на поканата за „Зомби Апокалипсис“
- Да позвъня на Брайън Кацънбърг във връзка с имейла на Амбъргрис Билк
- Да напампам гумите на колелото
- Настъргано сирене
- Да организирам уикенда: в събота следобед е партито на Атикус с африкански барабани, но майката на Бикрам каза, че тя ще прибере или закара Били, ако ние поемем другото возене. В неделя Мейбъл е на парти с мечета у Козмата, което съвпада с футбола на Били. Трябва да уговоря с майките на Козмата и Джеремая кой кое дете ще прибере и да попитам майката на Джеремая дали Джеремая иска да дойде на футбол
- Да се обадя на мама (моята)
- Да попитам Гражина дали може да поеме непопълнените часове през уикенда и да проверя разписанието на влаковете до Истбърн
- Да реша какво да правя с Рокстър и с миниваканцията
- Да си намеря картата Виза
- Да намеря дистанционното управление за „Върджин Телевижън“
- Да намеря телефона
- Да сваля килограм и половина

- Да отговоря на общия имейл във връзка със зеленчуците за спортния празник
- Да установя дали все пак от мен се очаква да отида на срещата в „Грийнлайт Продъкшънс“ утре
  - Парти/снимка на тема древногръцки или римски мит
  - Коламаска на краката до коленете и на зоната около бикините за в случай че миниваканцията все пак се състои
  - Фамилният герб, илюстриращ граматически наставки
  - Душевно равновесие
- Да попълня формуляра за уроците по фагот на Били и да го отнеса в училище
  - Да намеря формуляра за уроците по фагот
  - Крушка за тоалетната
  - Упражнения на тренажора (очевидно това няма да се случи)
  - Да изпратя обратно на Нет-а-Порте роклята, която не облякох за партито на Талита
    - Да установя защо хладилникът издава такъв шум
    - Да открия и унищожа листовките за гонорея на Мейбъл
    - Да намеря финалната сцена от вариант 12 с леководолазното гмуркане
  - Зъби.

О, боже. Всички тези задачи няма да се сместят в един час, който вече се е свел до двацет минути.

Добре. Просто ще приложа „квадратен подход“, както се казва в „Седемте навика на високоефективните хора“, и ще организирам задачите в „четири квадранта“.

ВАЖНО И СПЕШНО	НЕВАЖНО И СПЕШНО
<ul style="list-style-type: none"> • ~~Да отговоря на Зомби Апокалипсис~~ 	<ul style="list-style-type: none"> • Да отговоря на Зомби Апокалипсис
<ul style="list-style-type: none"> • Да отида до тоалетната 	<ul style="list-style-type: none"> • Да намеря дистанционното управление за „Върджин Телевижън“
<ul style="list-style-type: none"> • ~~Да позвъня на Брайън Кацънбърг във връзка с имейла на Амбъргрие Билк~~ 	<ul style="list-style-type: none"> • Да намеря картата си Виза

<ul style="list-style-type: none"> • Коламаска на краката до коленете и на зоната на бикините за в случай че миниваканцията все пак се състои 	<ul style="list-style-type: none"> • ~~Да намеря зъби~~
<ul style="list-style-type: none"> • Да напомпам гумите на колелото 	<ul style="list-style-type: none"> • Да намеря телефона
<ul style="list-style-type: none"> • Настъргано сирене 	<ul style="list-style-type: none"> • Да сваля килограм и половина
<ul style="list-style-type: none"> • Зъби 	<ul style="list-style-type: none"> • Да открия и унищожа листовките за гонорея на Мейбъл
<ul style="list-style-type: none"> • Вежди 	<ul style="list-style-type: none"> • ~~Да уговоря с майките на Козмата и Джеремая кой кое дете ще прибере и да попитам майката на Джеремая дали Бикрам иска да дойде на футбол~~
<ul style="list-style-type: none"> • ~~Настъргано сирене~~ 	<ul style="list-style-type: none"> • Да съставя план за уикенда
<ul style="list-style-type: none"> • Да реша какво да правя с Рокстър и с миниваканцията 	<ul style="list-style-type: none"> • В събота следобед е партито на Атикус с африкански барабани, но майката на Бикрам каза, че тя ще прибере или закара Били, ако ние поемем другото возене. В неделя Мейбъл е на парти с мечета у Козмата, което съвпада с футбола на Били
<ul style="list-style-type: none"> • Да отговоря на общия имейл на майките от училището във връзка с пикника на спортния празник 	<ul style="list-style-type: none"> • Каната „Джон Луис“
<ul style="list-style-type: none"> • Да звънна на Гражина и да проверя по кое време може да започне в събота, а после да издиря в Гугъл романтични кръчми из провинцията 	
<ul style="list-style-type: none"> • ~~Да изпратя обратно на Нет а Порте роклята,~~ 	

~~която не облякох за партито на Талита~~	
• Да открия къде живее Козмата	
ВАЖНО, НО НЕ СПЕШНО	НЕВАЖНО И НЕ СПЕШНО
• Да правя упражнения на тренажора	• Да установя дали все пак от мен се очаква да отида на срещата в „Грийнлайт Продъкшънс“ утре
• Да намеря формуляра за уроците фагот на Били, да го попълня и да го занеса в училище	• ~~Настъргано сирене~~
• ~~Да позвъня на майката на Джеремая~~	• Да позвъня на майката на Бикрам
• Да се обадя на мама (моята)	• Да пусна пералнята
• Да се погрижа за имейлите си	• Да позвъня на Брайън Кацънбърг във връзка с имейла на Амбъргрис Билк
• ~~Да изпратя обратно на Нет а Порте роклята, която не облякох за партито на Талита~~	• Танцова треска
• Да уговоря с майките на Козмата и Джеремая кой кое дете ще прибере и да попитам майката на Джеремая дали Джеремая иска да дойде на футбол	• ~~Да отговоря на общия имейл на майките от училището във връзка с пикника на спортния празник~~
• Настъргано сирене	• Да намеря формуляра за уроците по фагот на Били
• ~~Зъби~~	• Да постигна вътрешно равновесие
• Вежди	• Да запиша часове за зъболекар за

	Мейбъл и Били
• Снимка от партито, посветено на митология	• ~~Да се обади на мама (моята)~~
	• Да изпратя обратно на Нет-а-Порте роклята, която не облякох за партито на Талита
	• Да отида до тоалетната

14:45 ч. Виждате ли? Така е много по-добре.

14:50 ч. Може би ще отида до тоалетната. Това е най-малкото, което мога да свърша.

14:51 ч. Добре, вече приключих в тоалетната.

14:55 ч. О! Входният звънец!

Отворих вратата и Ребека от отсрещната къща влетя в антрето с тиара на главата, размазана спирала под очите и изцъклен поглед, стиснала в ръце лист хартия и найлонова торбичка, пълна с яйчени сандвичи.

— Да запалим ли по цигара? — попита със странен, като че идващ от друга планета глас. — Не мога повече.

Слязохме долу и седнахме на дивана. Пушихме и се взирахме в празното пространство като две разпасани жени.

— Годишната училищна пиеса — произнесе тя със задгробен глас.

— Подаръци за персонала — допълних унило аз. — Зомби Апокалипсис. — В следващия момент получих пристъп на кашлица, тъй като не бях пушила от пет години, като се изключеха двете дръпвания трева на партито на Коженояке.

— Мисля, че съм в пълен срыв и никой не го забелязва — обяви Ребека.

Аз скочих рязко на крака и угасих цигарата, изпаднала в истерично въодушевление.

— Просто е въпрос на приоритети по квадранти. Виж! — Тикнах таблицата с квадранти под носа й.

Тя хвърли поглед, а после избухна в истеричен писклив смях като на пациент в клиника за душевноболни.

Изведнъж ме осени прозрение.

— Ситуацията е извънредна! — заявих развълнувано. — Чисто и просто извънредна ситуация. Веднъж щом бъде обявена извънредна ситуация, всички нормални дейности замират и няма как да очакваш нещата да вървят по план, а просто трябва да вършиш нужното, за да я преджапаш някак.

— Страхотно! — възкликна Ребека. — Нека си сипем по питие. Съвсем мъничко, символично питие.

Става дума само за по половин чаша и изведнъж всичко започна да изглежда по-добре, докато тя не подскочи и не викна:

— О, мили боже. Вече трябваше да съм тръгнала към училище. — Изтича навън в същия момент, когато Рокстър ми написа:

Много си мълчалива, Джоунси.

Ребека се появи обратно за яйчените си сандвичи, а аз си припомних, че от мен също се очакваше да съм тръгнала към училище. Изтичах догоре, а после обратно долу в издирване на оризовите кейкчета, като успоредно с това пишех на Рокстър.

Просто съм объркана заради съобщението, в което казваш, че ти си объркан.

15:30 ч. Вече съм в колата. О, по дяволите, забравих оризовите кейкчета. Бррр. Съобщение от Рокстър.

Просто имах пристъп на паника. Да ти звънна ли тази вечер, за да го обсъдим, скъпоценна моя кифличке с плънка?

ТОЙ бил имал пристъп на паника?!

В крайна сметка ми се наложи да подтичвам крайно неизискано от колата до училището, а наред това бях избрана от скандинавски туристи — по незначайни причини — да ги упътвам към разни места. Изпаднала в паника, че се опитват да откраднат от времето ми, аз продължих да вървя целеустремено напред, като сочех в разни посоки, вече с гръб към тях. О, боже. Опозорих страната си, като се отнесох негостоприемно към чужденци (макар че скандинавските държави са част от Европейския съюз. Или само така ми се струва?). Но накъде е тръгнал светът, след като човек е по-уплашен, че някой минувач ще му открадне от времето, а не чантата например?

21:30 ч. Никакво обаждане от Рокстър.

О, боже. Ще ми се обади, за да скъса с мен, защото няма машина на времето.

22 ч. Мразя, когато хората се бавят с телефонните си обаждания, защото отлагат да ти кажат нещо, което не желаеш да чуеш. Макар че Рокстър поначало мрази телефонните обаждания, защото аз говоря прекалено много и не съм склонна да отложам говоренето за сутринта. О, позвъняване! Рокстър!

22:05 ч.

— Здравей, миличка. — Майка ми. — Знаеш ли какво, Пени Хъзбъндс-Босуърт е започнала да лъже за възрастта си. Казва, че е на осемдесет и четири. Пълна нелепост. Пол, нали се сещаш, сладкарят, твърди, че я увеличавала, та всички да ѝ правят комплименти колко помлада изглежда и...

22:09 ч. Успях да накарам мама да затвори, но сега се чувствам виновна и също така си мисля, че е възможно Рокстър да е звънял, докато тя... О! Съобщение!

22:10 ч. Беше от Клои.

Просто искам да уточним подробностите за уикенда. Значи, аз ще поема събота сутрин, докато не дойде Гражина, после Гражина ще гледа Мейбъл, докато майката на Бикрам заведе Били на партито с африкански барабани, след това е ред на партито за древни митове на Езекиел (да направя ли снимка за гръцки мит — някой определен бог/костюм? Гръцки или римски?). Гражина ще е на линия до 5 в неделя, ще остави Били на футбол и ще прибере и двамата по-късно. Аз ще поема в 5... Работата е там, че трябва да си тръгна в 6, за да отида на тай-чи срещата на Грѐм...

Оооох! Как отглеждането на деца стана толкова... толкова усложнено? Като че от нас се изисква да ги държим на перманентно високо ниво на ангажираност и щастие.

22:30 ч. Внезапно се разярих на Рокстър, като му приписах вината за целия този социоглобален дисфункционален срыв, свързан с отглеждането на децата. Проклетият Рокстър! На двете с Клои ни се наложи да сглобим цялата тази матрица от африкански барабани, мечета и допълнителни хора, които да се грижат за децата само заради Рокстър, а сега няма да има къде да отида и с кого да се срещна чисто и просто заради Рокстър. Ще бъда като... Като някаква ненужна на никого ГИГАНТСКА КУКУВИЦА И ТОВА САМО ЗАРАДИ

РОКСТЪР! През цялото време адски удобно за мен си затварях очите пред факта, че поначало аз бях тази, която поиска да отиде на миниваканция.

22:35 ч. Импулсивно изпратих ледено съобщение до Рокстър, гласящо:

Ще бъдеш ли така любезен да ме уведомиш дали имаш желание да отидем на миниваканция през този уикенд? Налице са множество проблеми, които трябва да реша, ако все още възнамеряваме да го направим.

После мигом съжалих, тъй като това противоречи на всичко написано в „Дзен и изкуството да се влюбим“, а тонът беше неприятен и недостоеен. Ясно мога да видя защо е възможно Рокстър да изпитва колебания, при положение че възрастовата ни разлика е двайсет и една години и на всичко отгоре възприемам подобен тон в отношенията ни.

22:45 ч. Пристигна съдържано съобщение от Рокстър.

Бих го направил, Джоунси, но съм малко загрижен как ще продължим нататък.

Импулсивно му пратих: *Но миниваканцията вече е организирана и това е първата ни възможност да заминем заедно само двамата, и ще бъде толкова романтично, и...*

Няколко минути на очакване и после телефонът бипна за получено съобщение.

Добре, майната му на пристъпа на паника, бейби. Да го направим.

Иха! Заминаваме на миниваканция.

23 ч. Талита се обади да провери как вървят нещата и заяви:

— Внимавай, мила. Дойде ли ред на такива колебания, значи вече не се наслаждават на момента. Започнали са да мислят в по-дългосрочен план. А Рокстър е твърде млад, та да е наясно каква катастрофална грешка е това.

Прииска ми се да запуша уши с ръце и да отговоря: „Ла-ла-ла, не ме е грижа. Човек живее веднъж. Заминаваме на миниваканция! Ура!“.

Четвъртък, 6 юни 2013 г.

9:30 ч. Върнах се, след като оставих децата в училище. Отворих имейлите си, за да се занимая с пикника за училищния спортен

празник и ето на какво се натъкнах:

ПОДАТЕЛ: БРАЙЪН КАЦЪНБЪРГ

ТЕМА: ПРЕПРАТЕН ИМЕЙЛ

Да, уволнена си. Но все още те искат в комбинацията.
Ще уредят срещата с новия сценарист. Такъв е филмовият бизнес!

Нов сценарист? Вече? Как е възможно да са намерили някого толкова бързо?

Телефонът издаде звук.

Рокстър: *Хм, би ли могла да намериш къде да отседнем, защото аз не успявам. Навсякъде е заето.*

Хвърлих се яростно в акция да издирвам провинциални кръчми в интернет само за да открия, че наистина всичко беше заето.

Ние сме също като Мария и Йосиф, които нямат стая, в която да отседнат, само че вместо да родя Божия син, моят Йосиф ще скъса с мен.

10 ч. Написах съобщение на Том, който ми отговори пет минути по-късно.

КъсниСтаи.ком имат бунгалце с тераса към хотел „Чутън Глен“.

10:05 ч. О. Току-що проверих въпросното бунгалце. Цената е 875 лири на нощ.

10:15 ч. Да! Открих стая в странноприемница.

10:20 ч. О, звъннах им. Става дума за младоженския апартамент. Написах на Рокстър.

Намерих стая с изглед към реката в Оксфордшър.

Бива си те, скъпа. Предлагат ли пълна английска закуска?

Да, но има само едно нещо.

Какво? Нали не е за наденичките и/или бекона?

Не. Но... Ще се наложи да го кажа бързо. Става дума за младоженския апартамент.

Знаех си. Ти открай време това си искаше. Със сигурност ли предлагат пълна английска закуска?

С въздишка Да, Рокстър, със сигурност.

Значи с влак до Оксфорд. В Оксфорд — женитба набързо. После с такси до кръчмата?

Да.

Ще купя пръстен, като отскоча за сандвич на обед.

Шит. В сайта на Нет-а-Порте съм. На булчинските рокли.

10:45 ч. Няма отговор. О, боже. Да не би да реши, че съм сериозна?

Събрах дързост да напиша: Е, какво мислиш?

После реших да му предложа изход за в случай че наистина търси релаксираща обстановка за окончателното ни скъсване.

Или бихме могли да отидем някъде наблизко само за едnodневна екскурзия. Затаих дъх.

Аз съм за истинска миниваканция, Джоунси. Вече фантазирам на темата.

Аз участвам ли във фантазиите или само храната?

Четейки менюто Разбира се, че участваш, малката ми бухтичка с пиле и гъби.

11 ч. Изведнъж се почувствах лекомислена и замаяна. Резервирах стаята и написах: *Звъннах им и те казах, че всъщност трябва да представим брачно свидетелство.*

Дълга пауза, а после:

Шегуваш се, нали?

Рокстър, толкова лесно се връзваш.

МИНИВАКАНЦИЯ ИЛИ РАЗДЯЛА?

Събота, 8 юни 2013 г.

Прелитащите съобщения между мен и Роксби Макдъф бяха поразгорещени от всякога и преливаха от планове за пътуването ни, така че може би ставаше дума само за сътресение, предизвикано от статията на Хелън Бошъп за младия любовник, той отново живееше за момента и всичко между нас беше наред.

Както и да е, по-добре да приключвам с багажа, защото ще изпуснем влака. О, съобщение от Рокстър.

Джоунси?

Щеше да отмени пътуването ли?

Да, Рокстър? отговорих притеснено.

На едно коляно Ще станеш ли моя жена?

Взрях се в телефона. Какво ставаше?

Рокстър, това има ли нещо общо с точката за храната в предбрачното споразумение?

Казва се, че всяка неделя ми се полага пълна английска закуска с яйца, бекон, гъби и фламбирани наденички. Омъжи се за мен.

Обмислих ситуацията внимателно и тъй като подозирах номер, написах:

Работата е там, че ако се оженим, няма ли да изглежда, сякаш вземам нещата на сериозно?

Не знам. Мислех само за храната.

Неделя, 9 юни 2013 г.

Миниваканции 1; чукания 7; алкохолни единици 17; калории 15 892; 87,5 кг (включително малко животно от 27 кг, каквото усещам у себе си).

Миниваканцията беше истински рай. Направо фантазия. Продължихме с брачните шегички през целия уикенд. Времето беше меко и слънчево и наистина бе истинска благодат да сме далече от шума и списъците със задължения. Рокстър се намираше във върховно

жизнерадостно и бодро настроение. Странноприемницата беше миниатюрна, скрита в една закътана долина до малка река. Младоженският апартамент беше разположен в самостоятелна сграда, беше боядисан в бяло, имаше скосени тавани и груби дървени греди, а от двете страни бяха разположени прозорци. Едните гледаха право към реката и лъката отвъд нея. Постарах се да блокирам спомените за младоженския апартамент от истинската ми сватба с Марк. Но се разкисках, когато Рокстър ме пренесе през прага, като се преструваше, че се олюлява под тежестта ми, и после ме метна на леглото.

Прозорците бяха отворени и единственото, което успях да чуя, беше реката, птичките и овцете в далечината. Правихме ленив и прекрасен секс, а после подремнахме малко. Разходихме се покрай реката и аз открих малък старинен параклис, където се престорихме, че се женим, а кравите са гостите на тържеството ни. Най-накрая стигнахме до друга кръчма и пихме много бира, за да утолим жаждата си, а после продължихме с вино. Нямаше разговори за раздели. Казах на Рокстър, че са ме уволнили от „Листата“, а той беше така мил да заяви, че са си изгубили ума и не са оценили уникалната ми дарба и че той щял да им даде да се разберат. После погълнахме такива огромни порции, че след това не можех да помръдна. Имах това огромно... нещо в корема си... чувствах се, сякаш съм бременна с някакво същество със стърчащи крайници.

Излязохме, за да се опитаме да разходим храната. Луната беше пълна и изведнъж аз се сетих за Мейбъл.

— Ето я луната. Луната ме следва.

Замислих се за Марк и за всички случаи, в които луната ни беше следвала, а също и за всички онези години, когато бях убедена, че той винаги ще е до мен и не ме очакват сърдечни терзания, а само дълго съвместно бъдеще.

— Добре ли си, бейби? — попита Рокстър.

— Имам усещането, че съм погълнала Бамби — засмях се аз, за да прикрия момента на носталгия.

— Аз имам усещането, че ще изям теб — отговори Рокстър. Опря ръце на раменете ми и отново всичко беше наред. Повървахме малко покрай реката, а после попаднахме на блато и решихме, че е твърдо тъмно и сме се отдалечили прекалено много, така че се върнахме до кръчмата и си поръчахме такси.

Когато се прибрахме в стаята си, прозорците бяха широко отворени и помещението беше изпълнено с аромата на цъфнали дървета и нежния звук на ромолящата река. За съжаление онова Бамби беше толкова огромно, че успях единствено да си сложа камизолата и да се просна по лице на леглото с усещането, че в матрака под мен се образува огромна хлътнатина, която да поеме Бамби. После изведнъж някакво куче се разлая ужасно силно точно под прозореца ни. Просто не млъкваше. След това Бамби се размърда леко и това доведе до шумно пръцкане.

— Джоунси! — произнесе Рокстър. — Това пръцкане ли беше?

— Може би съвсем мъничка въздишка от страна на Бамби — обясних.

— Мъничка въздишка? По-скоро прозвуча като излитане на самолет. Дори накара кучето да млъкне!

Наистина го накара. Но после проклетото куче залазало отново. Все едно се намирахме в жилищен комплекс в покрайнините на Лийдс.

— Ще ти предложа нещо, с което да ти отвлека вниманието от това, бейби — заяви Рокстър.

M
MMMMMM.
M

22 ч. Вече сме обратно в Лондон. Преливам от щастие. Прибрах се в шест с усещането, че съм нова жена. Децата явно са прекарвали чудесно и аз изпитах истинско удоволствие, че ги виждам отново. Бях така изпълнена с радост от живота и благосклонност, че дори неделната вечер с присъщите ѝ стресове заради забравени домашни премина в блажена наслада в стил уютно семейно огнище от 50-те години. Благодарение на съвети от „Облекчено отглеждане на деца“ ли? Не, просто вследствие на многото секс.

О, съобщение.

Роксър: Семейния живот доста си го бива, нали, скъпа?

Хм. Заподозрях някой номер. Все още съм предпазлива заради онази история с объркването/пристъпа на паника.

Аз: *Пръцкайки* Няма да ме заловиш в любовно пърхане.

Рокстър: *Ридае*

Аз: *Със злобен кикот* *Уикендът изобщо не ми беше по вкуса.*
Честно.

Рокстър: *Дори не и мъничко?*

Аз: Е, може би само една миниатюрна дозичка, забележима само за окоето на човек, използващ гребен за гниди.

Рокстър: Значи това е най-малко любимото ти Джоунси/Рокстър преживяване на всички времена?

Аз: Ако кажа „не“, ще получиш ли пристъп на паника?

Рокстър: Сега, като сме женени, пристъпите ми на паника изчезнаха напълно.

Аз: Ето, виждаш ли?

Рокстър: Смяташ ли, че е правилно да запиша в сивито си, че работя в сферата на филантропията?

Аз: Имаш предвид, като си женен за мен ли?

Рокстър: Да. Бих могъл да кажа, че полагам труд „в помощ на застаряващите“.

Аз: Разкарай се.

Рокстър: О, Джоунси. Лека нощ, скъпа.

Аз: Лека нощ, Рокстър.

ТОВА СНЯГ ЛИ Е ИЛИ ЦЪФТЕЖ?

Вторник, 11 юни 2013 г.

60 кг; изминали дни от някаква форма на комуникация с Рокстър 2; част от деня, прекарана в тревоги заради липсата на комуникация с Рокстър 95%; масови имейли във връзка със зеленчуците за спортния празник 76; спамове 104; общо събрани минути закъснение да прибера децата от училище 9; брой страни в пентагон (неизвестен).

14 ч. Много странно време — ужасно студено е и във въздуха летят малки бели неща. Не може да е сняг, разбира се, все пак е юни. Може да са цветове от дърветата? Но дотук с това.

14:05 ч. Рокстър не е звънял или писал съобщения от неделя вечерта.

14:10 ч. Сняг е. Но не хубав сняг като през зимата. Някакъв странен вид сняг. Очакваше се светът да свърши заради глобалното затопляне. Мисля да отида до „Старбъкс“.

Наистина трябва да намеря кафене, различно от „Старбъкс“, където също приготвят панини с шунка и сирене в знак на протест срещу цялата тази история с неплащане на данъци, макар че това е без значение, след като светът и бездруго ще свършва.

14:30 ч. Ммм. Чувствам се много по-ведра като цяло сега, когато се намирам в свят, пълен с чаши кафе, панини с шунка и сирене и хора, скупчили се заедно, за да се запазят от студа. Странният неестествен снеговалеж спря и всичко отново е нормално. Ама честно! Изпадам в такава тревожност за всяко нещо. Мисля да напиша есемес на Рокстър. Все пак аз също не съм му писала от неделя, нали така?

Знаеше ли, че в панини с шунка и сирене се съдържат 493 калории?

Рокстър: *Ангажирана сутрин, а, Джоунси?*

Аз: **Тракайки на клавиатурата* Мускулестите рамене на Рокстър проблясват под ярката слънчева светлина като... мускулести рамене.*

Рокстър: *Да не си започнала да пишеш розови романи за „Милс и Буун“, безценна моя?*

Аз: **Продължавайки да чатка спокойно по клавиатурата* От задника му се откъсва чутовна пръдня и се разнася из напоения с уханье на цветя въздух...*

Рокстър не отговори. О, съобщение.

Беше от Джуд.

На седма среща съм с фотографа на дива природа. Това значи ли, че вече сме двойка?

Отговорих:

Да! Наистина си го заслужи. Давай, момиче!

Обикновено не се изразявам така, но карай да върви.

14:55 ч. Рокстър още не ми е отговорил. Мразя ги тези неща. Толкова съм объркана. А трябва да прибера децата след половин час и да съм жизнерадостна. Добре, имам няколко минути да се занимавам с имейлите във връзка със спортния празник.

Подател: НИКОЛЕТ МАРТИНЕС

ТЕМА: ПИКНИК ЗА СПОРТНИЯ ПРАЗНИК

ИЗПРАТено от моя Сони ЕРИКСОН ЕКСПЕРИА МИНИ

Про

Нужни са следните артикули за пикника за децата/родителите от класа. Вписах родителите, които вече поеха по нещо.

- Сокове: Дагмар
- Нарязани моркови, репички и чушки (червени и жълти): ?
- Сандвичи: Ацуко Фуджимото
- Чипс: Девора
- Вода: ???
- Плодове: ??
- Топчета пъпеш и ягоди: ?
- Сладки (без ядки, моля): Валенсия
- Черни торби за боклук: Шехеразада
- Уведомете ме с какво възнамерявате да се включите. Благодаря.

Моля, нека всички донесат одеяла за пикник, ако разполагат с такива.

Благодаря, Николет

Подател: Владлена Кузнецов

Тема: Относно пикника за спортния празник

Аз ще донеса плодове — вероятно ягоди и нарязан пъпеш

Подател: Анджелика Сан Суси

Тема: Относно пикника за спортния празник

Аз ще донеса нарязани моркови и репички. Може ли някой друг да поеме червените и жълти чушки?

Анджелика

P.S. Дали не трябва някой да донесе картонени чашки?

Фарзия, майката на Бикрам, току-що ми препрати имейл, който е пуснала — в пристъп на пълна лудост — до Николет.

Подател: Фарзия Сет

Тема: Относно пикника за спортния празник

Мислиш ли, че е нужно всички да носим одеяла за пикник? Няколко няма ли да стигнат за всички?

После ми прати и отговора на Николет с допълнение от Фарзия, гласящо „Застреляй ме на мига!“.

Подател: Николет Мартинес

Тема: Относно пикника за спортния празник

Определено не. Трябва всички да носим одеяла за пикник. С две момчета в училището имам богат опит.

Лекомислена и дръзка за момента, написах на Фарзия „Гледай това“ и изпратих:

Подател: Бриджет Билимама

Тема: Относно пикника за спортния празник

Аз ще донеса водка. Ще я пием чиста, без разредители. Всички навити ли са?

Мигом се върна групов имейл.

Подател: Николет Мартинес

Тема: Относно пикника за спортния празник

Водката НЕ е добра идея за спортния празник, Бриджет. Нито цигарите. Ще се справиш ли с червените и жълтите чушки? Ако е възможно? На ивички, та да вървят със сосовете. Всъщност организацията на пикника за спортния празник е доста трудно нещо.

О, по дяволите. Насред всичко това изведнъж забелязах имейл от Имоджен от „Грийнлайт Продъкшънс“.

Подател: ИМОДЖЕН ФАРАДЕЙ, „ГРИЙНЛАЙТ ПРОДЪКШЪНС“

Тема: БЕЛЕЖКИТЕ НА АМБЪРГРИС

Скъпа Бриджет,

Само проверявам дали разполагаш с бележките на Амбъргрис по сценария за утрешната среща със Сафрън. Би ли потвърдила присъствието си на срещата, за да дадеш на Сафрън твоите бележки по бележките на Амбъргрис?

Надявам се да не се каниш да си срежеш вените, защото аз съм на път да направя точно това.

Имоджен х

Каква среща? Какви бележки? Коя е Сафрън?

Плъзнах трескаво курсора по безбройните имейли на тема плодовете и зеленчуците за спортния празник, Зомби Апокалипсис, Окадо, Асос, Нет-а-Порте, мексиканска виагра и т.н., а в следващия момент осъзнах, че е време да прибера Мейбъл.

16:30 ч. Мейбъл и Били се караха по целия път до вкъщи дали триатлон с пет вида спорт се нарича куинтатлон или пентатлон.

— Така е!

— Не е така!

Помъчих се вяло да си припомня колко страни има един пентагон или как е пет на латински и в крайна сметка едва не блъснах колата, така че се разкрещях:

— Ще млъкнете ли?

После изпаднах в пристъп на чувство за вина, а те започнаха да обсъждат какви точно са въпросните пет спорта и Мейбъл заяви, че единият бил мерене с рулетка.

— Мерене с рулетка ли? — попита смаян Били, при което Мейбъл избухна в сълзи и отговори:

— Има такъв спорт.

21:15 ч. Прочетох статия във вестника как Дейвид Камерън казал, че постоянно му се случвало да получава обаждания от държавни глави, докато децата са на задната седалка, и му се налагало да закрие слушалката с ръка, за да просъска: „Ще замълчите ли?“ наскре разговора с израелския министър-председател например.

Значи явно не съм само аз.

ОБЕЗУМЯЛА

Сряда, 12 юни 2013 г.

8 ч. Добре. Срещата в „Грийнлайт Продъкшънс“ е в девет, така че успях да се разбера с Клои тя да закара децата на училище, а после аз ще ги прибера вместо нея.

8:10 ч. Само трябва да си измия косата и да се облека.

8:15 ч. Катастрофа. Синята копринена рокля е на химическо чистене и забравих да помоля Клои да приготви планини от червени и жълти чушки за утре, а още ми остава да си измия косата.

8:45 ч. В автобуса съм и вече приближавам. Чувствам се ужасно некомфортно в черната вечерна рокля, която беше единствената подходяща за срещи чиста дреха в гардероба ми. В огледалото изглеждах добре, защото горната ѝ част е като корсет, така че придържа всичко на мястото му, докато съм в изправено състояние и придава форма като пясъчен часовник. Вярно, че въпросната горна част е от дантела, но облякох сако, за да внесе приятна еkleктична нотка в стил дъщерята от „Късмет, Чарли“ и сега, разбира се, завирам.

Когато зърнах отражението си в една витрина обаче, осъзнах, че видът ми е потресаващ. Вече в автобуса също така си припомних, че кройката на роклята представлява истинско наказание, ако се опитам да седна. Паласките ти тлъстина се притискат една в друга като тесто, месено в кухненски робот. Също така целият ефект е леко садо-мазо, а това е последното, за което би ми хрумнало, тъй като душевното ми състояние би било олицетворено по-автентично от юрган, грейка с топла вода и Пухчо Първи. Освен това косата ми е бухнала по странен начин, малко в стила на мама и Уна, и все едно нося шапка.

Предишната вечер успях да открия бележките на Амбъргрис Билк, но сега съм озадачена, защото в съзнанието на Амбъргрис явно „Листата в косата му“ са се прехвърлили в Стокхолм. Дали е наясно, че Джордж държи да пробута онази яхта на Хаваите заради провалилия се филм? И дали Джордж ще реши, че съм се опитала да убедя Амбъргрис да се прехвърлим в Норвегия и това я е навело на мисълта за Швеция? Всъщност ще помоля Клои да донесе и малко ликьор

„Пимс“, защото не виждам как ще преживея целия спортен празник при тези ниски температури. Бррр! Съобщение от Рокстър.

Днес ще вечеряме ли заедно?

Да вечеряме заедно? Бяхме ли се разбирали да вечеряме днес? О, по дяволите, не съм уредила гледачка и... по-добре да вървя на срещата.

15 ч. Кошмарна среща. Сафрън се оказа новата сценаристка, която, разбира се, е на двайсет и шест и току-що е написала пилотна серия — нещо средно между „Момичета“, „Игра на тронове“ и „Убийството“, — която предстои да бъде излъчена по Ейч Би О (преди да я свалят от екран поради провал, прокрадна се у мен по небудистки злобна надежда). Чувствах се като някакво чудато същество, облечено във вечерна рокля и сако, и със странна прическа във форма на шапка. После по невнимание застъпих с крака на стола чантата си, която без мое знание сега съдържаше някаква шумна играчка, собственост на Били, от торбичките с подаръци, раздадени им на партито с африканските барабани, и произведе продължителен остър звук. Никой не се засмя, освен Имоджен.

Сафрън нанесе първия удар, като постави сценария на масата пред себе си и произнесе с невинен тон:

— Не знам дали само на мен така ми се струва, но не се ли пише „Хеда Габлер“, а не „Хеда Габлър“? И мисля, че пиесата е от Ибсен, а не от Чехов.

Всички се втрениха в мен, а аз измърморих нещо на тема антиинтелектуалистичната ирония, като същевременно си мислех колко релаксиращо щеше да бъде да вечеряме с Рокстър и да се надсмеем над всичко това. За малко да посегна да му напиша: *Не знаех, че все пак ще вечеряме днес*. Стори ми се твърде сприхаво, така че когато всеобщото внимание беше отвлечено от гнусните идеи на Сафрън как да съсипе моето творчество, скришом написах: *Пай с пилешко у нас?*

Рокстър: *Ммммммммммммм. Към 8:30?*

Мигом съжалих, че споменах за пай с пилешко, тъй като нито разполагах с пай с пилешко, нито с продуктите да го приготвя. Също така вероятно краката ми бяха ораснали с косми, но не вървеше да проверявам наред срещата. Бях твърде немощна, потисната и объркана, за да се включа в обсъждането на тема Стокхолм срещу

Хавай и затова казах само, че може би е най-добре да оставим Сафрън да се потруди и да видим как ще седи полученото се. При което на Джордж му се наложи да хукне към самолета за Албакърки.

19:30 ч. Ох. От срещата се втурнах към къщи, като успях да вместия купуването на планините червени и зелени чушки, тъй като нямаха жълти, и пилешки пай от един безбожно скъп деликатесен магазин, преди да прибера децата точно навреме.

Докато пътувахме към къщи, Били каза:

— Мамо?

— Да — отговорих му разсеяно, докато се мъчех да заобиколя един велосипедист, който зави точно пред мен.

— В неделя е Денят на бащата. Направихме картички.

— Ние също — обади се Мейбъл.

В мига щом ми се отвори възможност, отбих и угасих двигателя. Обърсах лице с две ръце, разтърках очите си за секунда и се обърнах да ги погледна.

— Може ли да видя картичките?

Те затършуваха из чантите си. Тази на Мейбъл изобразяваше семейство, състоящо се от тати, мама, малко момиченце и малко момченце. Рисунката на Били представляваше момче, играещо с баща си, и беше оградена с рамка във формата на сърце. Пишеше „Тати“.

— Може ли да ги пратим на тати? — попита Мейбъл.

Когато се прибрахме, извадих всички снимки, на които бяха с него — Били, облечен в малкото си костюмче, съвсем същото като костюма на Марк, застанали заедно с еднакви изражения на лицата, в абсолютно идентични пози с една ръка в джоба на панталона. Марк държи Мейбъл като новородено бебе, също като някоя малка кукла в гащеризончето ѝ. Поговорихме си за тати и как съм убедена, че той е наясно с какво се занимаваме и все така ни обича. После излязохме и изпратихме картичките.

Адресът върху тази на Мейбъл гласеше: „Тати. Рая. Космоса“. Навръх чувството за вина заради всичко останало сега се почувствах виновна и задето ще травмираме пощальона.

На път за дома Били заяви:

— Ще ми се да живеехме в нормално семейство като това на Ребека.

— Тяхното семейство не е нормално — отговорих. — Не са...

— Фин може да играе на ексбокса и през седмицата! — прекъсна ме Били.

— Сега може ли да погледаме „Спъндж Боб“? — попита Мейбъл. Наистина бяха ужасно уморени. Заспаха мигом след ваната.

20 ч. Рокстър ще е тук след половин час. Ще си взема вана и ще измия косата си отново, ще се гримирам и ще се помъча да открия нещо подходящо да облека за вечер с човек, който или ще скъса с мен, или ще извади годежен пръстен.

20:10 ч. Вече съм във ваната. Ооох! Телефонът.

20:15 ч. Изскочих от ваната, увих се в кърпа и сграбчих телефона, за да чуя плътния и силен глас на Джордж от „Грийнлайт Продъкшънс“.

— Добре. На пистата в Денвър сме. Така че, чуй ме, днес мина добре, но не желаем да губиш... Санта Фе.

— Но става дума за Стокхолм! — казах и в този миг се сетих, че не съм сложила пая с пилешко да се пече.

— Почакай, в момента слизаме от самолета... Не искаме да губиш гласа си.

Какви ги говореше? Как тъй да не губя гласа си? Губех ли го?

— Стокхолм ли? Не, прехвърлям се за Санта Фе. — Сега на мен ли говореше или на стюардесата?

— И така. Искаме да го изпълниш с Хеда.

Да го изпълня с Хеда? Това пък какво можеше да значи? Сигурно го каза на пилота.

— Не, съжалявам, имах предвид Албакърки.

— Джордж! — изкрещях. — Не трябваше ли да си в Албуфейра?

— Какво? КАКВО?

Линията прекъсна.

20:20 ч. Едва сварих да изтичам долу, че да сложа пая с пилешко във фурната, и звънна стационарният телефон.

— Добре. Какво беше това за Албуфейра? — Пак беше Джордж.

— Просто шега — отговорих, като се мъчех да отворя кутията на пая със зъби. — Не мога да се съсредоточа върху онова, което ми казваш, защото все си в самолет или друго превозно средство. Не може ли просто да поговорим спокойно и на едно място за две минути? — попитах, заврях телефона под брадичката си, отворих фурната с една

ръка и тикнах вътре пая с другата. — Не мога да работя с теб, докато ПРЕПУСКАШ по този начин! Нужно ми е да се съсредоточа.

Изведнъж Джордж превключи на кадифен тембър, чувствен и утешителен, какъвто не бях чувала преди.

— Добре, добре. Според нас ти си истински гений. Щом приключа с това пътуване, през цялото време ще съм в офиса, става ли? Ти просто трябва да придадеш специалното звучене на Хеда, което толкова ни допада във всички реплики на Хеда, след като Сафрън приключи с тях. И ще получиш абсолютно неразделното ми внимание.

— Добре — отговорих трескаво, като се чудех дали ще успея да глазирам пая, преди да си изсуша косата.

20:40 ч. Пфу. Слава богу, че Рокстър закъсня малко. Всичко е идеално. Косата е в нормално състояние. Паят с пилешко не само е във фурната, но е глазиран с разбито яйце, та да създам приятното усещане, че е поне отчасти домашно приготвен. Долу изглежда прилично, запалих свещи и реших, че копринена блуза ще свърши работа и не е твърде предизвикателна, предвид, че спим заедно от месеци, а освен това всичко друго е адски неудобно или се намира в кош за пране. О, боже, толкова съм уморена. Мисля да подремна за мъничко на дивана.

21:15 ч. Бррр! 9 и 15 е, а Рокстър още го няма. Да не би да съм проспала звънеца?

Написах на Рокстър:

Заспала съм. Да не би да не съм чула звънеца?

Джоунси, ужасно съжалявам. В крайна сметка с колегите седнахме на къри след работа, а в този час автобусите са много бавни. Може би докъм 10 минути.

Останах загледана в съобщението, а мислите ми препускаха бясно. Къри? Бавни автобуси? Колеги? Рокстър не казва „колеги“. Ами моят пай с пилешко? Какво ставаше?

21:45 ч. Рокстър още го няма. Написах: *Очакван час на пристигане?*

Рокстър: След около 15 минути. Ужасно съжалявам, скъпа.

ПРЪДЛИВ СПОРТЕН ДЕН

Четвъртък, 13 юни 2013 г.

62 кг (проклетият пай с пилешко, че и с яйчена глазировка); алкохолни единици 7 (като се броят и снощните); махмурлук 1 (гигантски); температура 32° C; нарязани чушки 12; погълнати топчета пъпеш 35; брой бръчки, появили се в рамките на този ден 45; брой споменавания на производни на думата „пръдня“ в съобщения до Рокстър 9 (долнопробно).

Събудих се първоначално с ведрото усещане, че всичко е наред, а после изведнъж зърнах върха на айсберга от снощната катастрофа. На вратата се звънна в 10 ч., при което аз се пръснах с парфюм и отворих, облечена, кажи-речи, само с бялата блуза.

— Ммм, изглеждаш толкова добре — отбеляза Рокстър и започна да ме целува, докато слизахме надолу по стълбите. Изядохме пая с пилешко и пресушихме бутилката червено вино, която донесе той. Поръча ми да седна на дивана и да си почивам, докато той измие съдовете. Наблюдавах го и си казвах колко прекрасно е всичко, но все пак част от съзнанието ми питаше как успя да изяде порция кърри и после пай с пилешко, без да се чувства и да изглежда, сякаш е глътнал Бамби. После той доближи и коленичи в краката ми.

— Имам да ти кажа нещо — промълви.

— Какво? — попитах и му се усмихнах сънено.

— Преди никога не съм казвал такова нещо на жена. Обичам те, Джоунси. Наистина те обичам.

— О — измърморих, като го наблюдавах леко налудничаво с едно отворено и едно затворено око.

— И ако не беше възрастовата разлика — продължи той, — сега щях да съм на едно коляно пред теб. Наистина бих го сторил. Ти си най-прекрасната жена, която съм срещал, и скъпя всяка минута, която прекарахме заедно. Но за теб е различно, защото имаш децата си, а аз още не съм сложил живота си в ред. Това просто не води наникъде. Наистина имам нужда да срещна някоя на моята възраст и няма как да

стане, ако не си създам пространство за такова нещо. Звуча ли поне малко логично?

Може би ако не бях така уморена, бих се опитала да се впусна в обсъждане, но вместо това мигом превключих на вълна „Момичета водачки“ и се хвърлих да обяснявам жизнерадостно как той, *разбира се*, е прав! Той *трябва* да намери някоя на своята възраст! Но наистина всичко беше така прекрасно и за двамата ни! Научихме много и толкова израснахме!

Рокстър се взираше в мен с тревожно изражение.

— Но може ли да си останем приятели? — попита.

— Разбира се — изчуруликах бодро.

— Мислиш ли, че ще сме способни да се виждаме, без да разкъсваме дрехите на другия?

— Ама естествено — потвърдих весело. — Както и да е. Време е да си лягам. Утре сме на спортен празник.

Изпратих го до вратата със залепена на лицето ведро усмивка, а после, вместо да направя най-логичното и да напиша на Ребека, за да я помоля да намине, или да звънна на Талита, Том, Джуд или изобщо на някого, аз се сгуших в леглото си и ридах два часа, докато не заспах. А сега, по дяволите, часът е 6, децата ще станат до час, а аз трябва да закарам нарязаните зеленчуци и тях двамата след половин бутилка червено вино и само четири часа сън във внезапно настаналата адска жегата.

18 ч. Успях да натоваря всичко и всички в колата навреме, да ги закарам до спортния терен и после да разтоваря всичко и всички от колата, като се преструвах, че съм войник по време на война в комбинация с Далай Лама. Били и Мейбъл бяха забравили за травмата във връзка с Деня на бащата и бяха щуро въодушевени, мигом се втурнаха при приятелите си и милостиво забравиха своята разпадаща се майка.

За нещастие обаче, докато си лежеше на одеялото за пикник наред нарязаните зеленчуци, въпросната разпадаща се майка внезапно беше обзета от напълно несъвместим с дзен гняв към Рокстър, задето я тласна към такъв срыв, и се залови с унищожителна поредица от есемеси както следва:

Рокстър. Беше пръдливо, манипулативно и себично да подходиш, както подходи снощи, след като се престори, че се жениш за мен и

излапа ГЛАЗИРАНИЯ ми пай с пилешко. Пъхни си пая с пилешко, пълната английска закуска и кърито в скапания задник и върви да си пърдиш сам. Себичен пръдливец.

Прекъснах за малко, колкото благосклонно да сипя от огромната си бутилка „Пимс“ на Фарзия и другите майки.

За момента ти по най-пръдлив начин нямаш грижа за никого друг, освен за пръдливото си „аз“, и само ще ти кажа, че когато имаш бебе с някоя... с някоя **Сафрън**, която вероятно няма да може да си позволи постоянна бавачка, ще преживееш сериозен шок. И ако получаването на дъжд от съобщения те кара да се чувстваш гадно, тогава супер. Защото и аз се чувствам гадно, а отгоре на това съм на **ПРЪДЛИВИЯ СПОРТЕН ПРАЗНИК!**

После насочих вниманието си към групичката, направих ласкателен коментар във връзка с превъзходния пикник и отново се върнах към съобщенията си с извинителна усмивка, предполагаща, че съм изключително заета бизнесдама и в никакъв случай не пиша за пръдни на младия си любовник, който абсолютно недвусмислено ме разкара, защото съм твърде стара.

Телефонът завибрира.

Рокстър: В моя защита снощи не пръзнах нито веднъж, въпреки че току-що бях ял къри.

Аз: Е, аз ти пращам възможно **НАЙ-ГИГАНТСКАТА ПРЪДНЯ С ДОБАВЕНА ЕКСТРА СМРАД** директно от задника ми, паркиран на спортния празник, така че, готви се.

Набързо погледнах как са децата — Били препускаше наоколо като луд заедно с група момчета, а Мейбъл и друго малко момиченце енергично си отправяха завоалирани гадни реплики, — после се върнах към моя есемес обмен.

Рокстър: Как добавяш екстра смрад към пръдната? Като хапнеш набързо малко пащърнак може би?

Аз: Като прекараш вечерта с **ПРОКЛЕТ ПРЪДЛИВЕЦ**.

Рокстър: Тъкмо пръзнах в едно такси и поръчах на газовете да отлетят до спортната площадка на началното училище.

Аз: Сигурно вече са отлетели, предвид забележителната ускорителна мощ на пръдните ти.

— Наслаждавате ли се на съпричастността си към спортните дейности?

Беше господин Уолъкър, който *определено* се усмихваше презрително към моя айфон. Помъчих се да се изправа, но понеже дълго бях седяла върху коленете си, това ме доведе до позиция на четири крака, а в същия момент с изстрел беше даден стартът на първото състезание.

В част от секундата зърнах как господин Уолъкър замръзна на място, а ръката му се стрелна към колана, като че посягаше към оръжие. Успях да забележа как якото му тяло се напрегна под спортната риза, мускулчетата на челюстта му затрептяха, а очите му бързо обходиха терена. Състезателите поеха от позициите си със своите лъжици и яйца, а той примигна, като че напомняйки сам на себе си къде се намира, и се огледа смутено да провери дали някой е забелязал.

— Всичко наред ли е? — попитах и повдигнах едната си вежда в опит да имитирам обичайния му надменен маниер, което май не ми се получи много, предвид, че още бях на четири крака.

— Напълно — отговори той, а хладният му син взор срещна моя. — Просто малък проблем с... лъжиците.

После се обърна и затича към финиш линията на състезанието с яйца и лъжици. Останах загледана след него. Какво беше това? Нима изпитваше болезнена неудовлетвореност от ежедневието си и запълваше липсите с фантазии в стил Джеймс Бонд? Или пък беше от онези хора, които се обличат като Оливър Кромвел и уж пресъздават битки през уикендите?

Спортният празник набра скорост, а аз оставих телефона си настрана и се съсредоточих.

— Хайде, Мейбъл — подканих я, — ред е на Били за опит на дълъг скок.

Докато мереха постижението му, се раздадоха възгласи, а той възторжено подскочи.

— Казах ви, мамка му! — заяви Мейбъл.

— Какво?

— Има състезание по мерене с рулетки в куинтатлон.

— Да, тази категория става все по-популярна в атлетиката.

Беше отново господин Уолъкър, а зад него подтичваше странна, не на място за обстановката жена, която не бях виждала преди.

— Дали бих могла да получа глътка от този „Пимс“? — Носеше бяла, скъпа на вид плетена рокля и чехли със златни орнаменти и високи токове. Лицето ѝ имаше онзи малко особен вид, както като след дълго гримиране се виждаш прилична в огледалото, но в мига щом раздвижиш лице, вече нещо не е съвсем наред.

— „Пимс“ — обърна се тя към господин Уолъкър. — Скъпи?

„СКЪПИ“? Възможно ли бе това да е СЪПРУГАТА на господин Уолъкър? И таз добра.

Господин Уолъкър придоби нетипично смутен вид.

— Бриджет, това е... Това е Сара. Не се тревожете, аз ще сипя питиетата, вие вървете при Били — произнесе тихо.

— Хайде, Мейбъл — казах, докато Били препускаше към мен в тениска, плющяща от вятъра, също като някое разлудувано паленце, и зарови глава в роклята ми.

Когато започнахме да събираме нещата точно преди награждаването, странната, вече подпийнала съпруга на господин Уолъкър ни приближи с леко олюляване.

— Може ли да получа още малко от тази бутилка „Пимс“? — избъбри. Започнах да си мисля, че всъщност доста я харесвам. Винаги е толкова приятно да срещнеш някой, който се държи по-неприемливо от теб.

— Благодаря — добави, с вперени в мен странни очи. — Не се случва често човек да срещне жена на твоята възраст, която още да е с естественото си лице.

Която още да е с естественото си лице ли? По време на връчването на наградите не спрях да си преповтарям фразата. Какво имаше предвид? Че се осмелявам да се разхождам наоколо без ботокс ли? О, боже. О, боже. Може би Талита беше права. Щях да умра от самота, защото бях толкова сбръчкана. Нищо чудно, че Рокстър се отърва от мен.

Веднага щом връчването на наградите приключи и вниманието на Били и Мейбъл беше погълнато от приятелите им, аз се шмугнах в сградата на клуба, за да възстановя душевното си равновесие, и спрях поразена пред брошура, закачена на таблото.

КЛУБ ЗА ХОРА НАД 50-ГОДИШНА ВЪЗРАСТ

ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК 9:30-12:30 Ч.

- Бинго
- Закуски
- Томбола
- Екскурзии
- Коледен обяд
- Вечеринки с танци
- Съвети и помощ

Крадешком въведох в телефона си номера за „Съвети и помощ“, а после се втурнах в дамската тоалетна и заоглеждах лицето си под ярката и непростиваща светлина от голата крушка. Съпругата на господин Уолкър беше права. Още докато наблюдавах, кожата около очите ми се превръщаше в масив от бръчки; брадичката и челюстта се отпускаха, шията ми започваше да уподобява тази на някоя пуйка, а от устата се спускаха бразди като конци на марионетка, също като тези на Ангела Меркел. Докато стоях с поглед, вперен в отражението си, почти успях да зърна как косата ми става сива и накъдрена под каска. Най-накрая се случи. Бях се превърнала в старица.

ДЪЛБОКОТО ЗАМРАЗЯВАНЕ

Вторник, 18 юни 2013 г.

62 кг (вкл. $\frac{1}{2}$ кг ботулизъм)

— Много хора си слагат ботокс, нали така? Не е като да си правя фейслифтинг.

— Именно — съгласи се Талита и ми даде номера. — Същото е като да ходиш на зъболекар!

Слязох в сутерена в сградата на Харли Стрийт с усещането, че отивам в нелегална клиника за аборти.

— Не желая да изглеждам странно — обясних, като се мъчех да заместя образа на съпругата на господин Уолъкър с този на Талита.

— Не — отговори лекарят с чуждестранен акцент. — Твърде много са хората, които изглеждат странно.

Почувствах леко убождане в челото.

— Сега ще се погрижа за устата ви. Наистина ще ви хареса. Ако не се обърне внимание на устата, лицето започва да увисва и придобивате вкиснато изражение. Също като кралицата.

Замислих се по въпроса. Всъщност може и да беше вярно. Кралицата често има вид, сякаш е нещастна или недоволна от нещо, а може изобщо да не е така. Може би кралицата също трябва да си сложи ботокс в устните!

Излязох и примигнах на светлината на Харли Стрийт, като се смръщих, както ми беше поръчал лекарят.

— Бриджет!

Хвърлих стъписано поглед към другата страна на улицата. Уони, жената на Козмо. Тя забърза към мен, а аз примигнах насреща ѝ. Уони изглеждаше... различно. Възможно ли е да си е сложила... кичури за удължаване на косата? Косата ѝ беше с поне петнайсет сантиметра по-дълга, отколкото на партито на Талита, и с тъмнокестеняв цвят, а не сивкава. И вместо обичайната рокля с висока яка като за херцогиня носеше шита по поръчка прасковена рокля с красиво изрязано деколте и силно подчертаваща талията.

— Изглеждаш фантастично — възкликнах.

Тя се усмихна.

— Благодаря. Свързано е с... с нещо, което каза миналата година на онова събиране у Магда. А след партито на Талита си помислих... Талита ме насочи къде да отида да ми направят косата и... да си сложа ботокс, но не казвай на Козмо. Как върви с твоя младеж? Досега седях до един такъв на благотворителен обяд. Нали е прекрасно човек да пофлиртува малко?

Какво можех да ѝ отвърна? Да споделя, че ме е зарязал, защото съм твърде стара, би било като да съобщиш на войниците в окопите от Първата световна война, че май германците са на път да победят.

— За по-младия мъж има да се каже много — отговорих. — Изглеждаш невероятно.

Тя се отдалечи с кикот и мога да се закълна, че беше леко пияна в два часа следобед.

— Е, поне от цялата история излезе нещо добро — промърморих сама на себе си. А и на нея ботоксът ѝ се беше отразил благоприятно, така че можеше и при мен да се получи.

Петък, 21 юни 2013 г.

Останали съгласни, които да съм способна да изговоря, 0.

14:30 ч. О, боже мой. О, боже мой. С устата ми се случва нещо наистина странно. Подува се от вътрешната страна.

14:35 ч. Погледнах се в огледалото. Устните ми стърчат навън. Устата е подпухнала и частично парализирана.

14:40 ч. Току-що позвъниха от училището на Били във връзка с уроците по фагот, а аз не мога да говоря нормално. Никак не ми е лесно да произнасям някои от съгласните. Какво ще правя? Ще остана така през следващите три месеца.

14:50 ч. Започнах да се лигавя. Не мога да контролирам устата си, така че отстрани се стича струйка също като — доста иронично, предвид, че целта беше да изглеждам по-млада — при пациент на старчески дом, претърпял удар. Постоянно трябва да попивам със салфетка.

14:55 ч. Обадох се на Талита и се опитах да „опбфясня“.

— Не би трябвало да става така. Отиди пак. Явно нещо се е объркало. Сигурно е алергична реакция. Ще отmine.

15:15 ч. Трябва да тръгвам към училище. Всъщност всичко ще бъде наред. Просто ще се загърна с шал. Хората не забелязват отделни детайли у околните, виждат само цялото.

15:30 ч. Взех Мейбъл с шал пред устата като някой ездач през пустинята. Вече в колата с облекчение свалих шала и се извъртях да изпълня обичайната чупка в тялото, за да закопчая колана. Поне Мейбъл не беше забелязала нищо и доволно похапваше закуската си.

15:45 ч. Ох, движението е ужасно. Защо хората карат такива огромни джипове в Лондон? Все едно че като се качат в някой от тях, подарват танк, а другите трябва да се омитат от пътя им.

— Мамо?

— Да, Мейбъл.

— Устата ти изглежда много особено.

— О — отговорих, като успешно избегнах съгласните.

— Защо устата ти е толкова странна?

Помъчих се да кажа „защото“, но вместо това прозвуча само някакво фъфлене.

— Фшштото...

— Мамо, защо говориш така?

— Всичко е наред, Мейбъл, просто устата ми е малко пфострадала.

— Какво каза, майко?

— Всичко е окей, дъще — успях да произнеса. Ето виждате ли, ако се придържам към гласни и гърлени и звучни съгласни всичко ще бъде бфпербфектно.

16 ч. Отново омотах шал около устата си и поведох озадачената Мейбъл за ръчица към началното училище.

Били играеше футбол. Опитах се да го извикам, но успях да кажа само:

— Пфили?

— Хей — викнах отново. — Или! — Били вдигна поглед за кратко, а после продължи с играта си. — Или!

Как щях да го измъкна от игрището? И си прекарвах толкова добре да тичат насам-натам, но ми оставах само пет минути, защото бях паркирала на остров за разтоварване.

— ИЛИИИИИ! — креснах.

— Всичко наред ли е?

Обърнах се. Беше господин Уолъкър.

— Шал? Студено ли ви е? Не ми се струва чак толкова студено — отбеляза и разтърка длани, като че да провери температурата. Той носеше синя риза в стил бизнесмен и под нея си личеше колко стройно и вбесяващо стегнато е тялото му.

— Зъпфболекар.

— Моля?

Бързо отместих шала и повторих:

— Зъпфболекар. — После отново се закрих с шала. За секунда в очите му проблеснаха весели искрици.

— Устата на мама е странна — обясни Мейбъл.

— Горката мама — отговори господин Уолъкър и се наведе към Мейбъл. — Какво е станало с обувките ти? Защо са наопаки?

О, боже. Бях толкова погълната от тревогите си с ботокса, че не бях забелязала. Господин Уолъкър сръчно ги размени.

— Били не иска да дойде — произнесе Мейбъл с нацупения си тон и го погледна мрачно.

— Наистина ли? — Господин Уолъкър се изправи. — Били! — викна авторитетно. Били вдигна изненадано поглед.

Господин Уолъкър направи отсечено движение с глава, за да го подкани, при което Били заприпка покорно към нас.

— Майка ти те чакаше. Ти беше наясно с това. Другия път, когато мама те чака, ела при нея незабавно. Ясно ли е?

— Да, господин Уолъкър.

Той се обърна към мен.

— Вие добре ли сте?

С ужас установих, че изведнъж очите ми започнаха да се пълнят със сълзи.

— Били, Мейбъл, майка ви е ходила на зъболекар и се чувства недобре. Така. Искам да се държите като една малка дама и един малък джентълмен и да бъдете мили с нея.

— Да, господин Уолъкър — произнесоха те като роботи и протегнаха ръце към моите.

— Разбрахме се. И, госпожо Дарси?

— Да, господин Уолъкър?

— На ваше място не бих предприемал това отново. Преди изглеждахте съвсем добре.

Когато стигнахме на нашата улица, изведнъж осъзнах, че шофирам на автопилот и съм изминала целия път до дома, без да забележа нищо.

— Мамо?

— Да? — отвърнах, като казах сама на себе си: „Те знаят. Знаят. Стъпили сме на много нестабилна почва, а тяхната майка е една ботоксирана идиотка, провалила се любителка на агнешко, която ще блъсне колата и не е наясно какво върши, какво трябва да върши и как трябва да го върши. От социални грижи ще ги отнемат, и ще ги приберат в приют, и“...

— Кръвта на динозаврите студена ли е?

— Да. Тъъ, не — отвърнах, докато паркирах колата. Дали? — Какви са те? Пфвлечуги или амбпфибии...

— Мамо, колко дълго ще говориш така?

— Може ли да ядем спагбол за вечеря? — попита Мейбъл.

— Бпфрието — отговорих и слязохме от колата.

Когато влязохме, къщата беше топла и уютна и не след дълго спагетите болонезе вряха на печката (макар че бяха купени готови от супермаркета и вероятно съдържаха конско). Децата седяха на дивана и гледаха американско анимационно филмче, в което актьорите говореха с вбесяващо пискливи гласове, но пък героите изглеждаха толкова сладки. Изоставих спагетите с конско, седнах до тях и ги придърпах в прегръдките си. Притиснах застиналото си лице към рошавите им глави и меките им гушки, почувствах ударите на сърчицата им и си помислих каква щастливка съм, че ги имам.

След известно време Били вдигна глава.

— Мамо — прошепна меко, а в очите му се четеше някаква замечтаност.

— Какво? — промърморих със сърце, преливащо от обич.

— Спагетите горят.

О, боже. Бях оставила спагетите в тенджерата с още сухите им краища, стърчащи над ръба ѝ под остър ъгъл, с намерението да ги набутам вътре, когато омекнат в другия край, но някак те се бяха килнали надолу и се бяха подпалили.

— Аз ще отида за пожарогасителя — обяви спокойно Мейбъл, като че случката беше част от ежедневието ни. Кое то, разбира се, не е вярно.

— Нее! — викнах като обезумяла, сграбчих една кухненска кърпа и я метнах върху тенджерата, при което кърпата също се подпали и се задейства противодимната аларма.

Изведнъж почувствах разплискването на студена вода. Обърнах се и видях Били да излива вода върху случващото се и така потуши пламъците, след което върху печката остана тлееща, но вече не горяща бъркотия. На лицето му грееше широка доволна усмивка.

— Сега може ли да ядем?

Мейбъл също изглеждаше въодушевена.

— Може ли да си изпечем маршмелоу?

И така (след като Били изключи противодимната аларма) наистина си изпечохме маршмелоу. На огъня. В камината. И това беше една от най-хубавите ни вечери.

ЗА ТОВА СА ПРИЯТЕЛИТЕ

Събота, 22 юни 2013 г.

62 кг; калории 3844; погълнати пакетчета настъргана моцарела 2; гаджета 0; вероятност за наличие на гаджета 0; алкохолни единици, консумирани от мен и приятели 47.

— Е, поне вече не е преродена девица — заключи Том. — Дори тъкмо обратното, ако питате мен. По-скоро преродена нимфоманка. Със замръзнало лице. Виното ли ни свърши?

— В хладилника има още — отговорих и се изправих. — Но вижте...

— Том, замълчи, драги — сгълча го Талита. — Лицето ѝ изглежда наистина, наистина добре сега, когато слюнченето престана.

— Важното е да превъзмогне младия любовник — намеси се Джуд, която ПРОДЪЛЖАВА да излиза с онзи фотограф на дивата природа.

— Не е само това, въпросът е... — опитах се да се включа аз.

— Опира до застрашено его. — Том се стараеше да звучи като професионалист, но беше абсолютно пиян. — Това не е отхвърляне от негова страна. Човек, който се мята в двете крайности по такъв начин, не те отхвърля. Просто е на кръстопът между сърцето и разума.

— Бриджет, предупредих те, че една жена не бива да се влюбва в младия си любовник абсолютно за нищо на света — намеси се отново Талита. — Длъжна е да държи нещата под контрол или целият процес прераства в катастрофа. Забранявам ти повече да влизаш в контакт с него. Том, драги, ще ми сипеш ли съвсем мъничка водка с много лед и една идея газирана напитка?

— Той няма да влезе в контакт с мен. Засипах го със съобщения на тема пръцкане — обясних.

— Първо — подхвана Талита, — ще направи опит за контакт, защото оттеглянето му е било съпроводено с ръмжене, а не със скимтене, и второ, няма да се поддаваш, защото иначе ще се стигне до скимтене. Щом един мъж е скъсал с теб, да го прибереш обратно е

признак на отчаяние и липса на самоуважение, а и занапред той само ще те разиграва.

— Но Марк ме прибра обратно и...

— Рокстър не е Марк — посочи Том.

При тези му думи бях обзета от беззвучни, оставящи ме без дъх ридания.

— О, боже — въздъхна Джуд. — Трябва да й намерим друг, при това бързо. Ще й направя профил в ОкейКупидон. Какво да напиша за възрастта й?

— Не, недей — изхлипах. — Трябва да поема пръчката, както се казва в „Дзен и изкуството да се влюбим“. Трябва да бъда наказана. Отнесох се безотговорно към децата и...

— Съвсем добре са си. Не си на себе си. Къде е айфотобиблиотеката ти?

— Джуд — намеси се Том. — Остави я на мира. Аз ще се заема. Аз съм професионалист. Доктор по психология съм.

Всички се умълчаха.

— Благодаря — каза Том. — В една връзка човек има да се справи с шест неща. Съществуват фантазиите ни за нас самите. Фантазиите на другия на тема връзката, твоите фантазии за другия, неговите фантазии за твоите фантазии за него и... колко станаха дотук? О. Фантазиите на другия за... него самия!

После Том направи многозначителна пауза и тръгна спокойно, макар и не много стабилно към хладилника. Върна се с пакет шоколадови дражета и бутилка шардоне и измъкна от джоба си кутия цигари.

— Някои неща никога не се променят! — заключи. — Сега отвори уста и си вземи лекарствата. Добро момиче.

Когато се събудих на сутринта, около мен бяха струпани разнообразни плюшени играчки, дивиди с „Телма и Луиз“ и бележка от тях тримата, в която пишеше: „Винаги ще те обичаме“.

Ала когато взех телефона си, също така открих съобщение от Джуд с потребителското ми име и паролата ми в ОкейКупидон.

ЗЕЙНАЛАТА ПРАЗНОТА

Понеделник, 24 юни 2013 г.

61 кг; съобщения от Рокстър 0; имейли от Рокстър 0; телефонни обаждания от Рокстър 0; съобщения от Рокстър на гласовата поща 0; туитвания от Рокстър 0; съобщения от Рокстър в Туитър 0.

21:15 ч. Децата спят. О, БОЖЕ, ТОЛКОВА СЪМ САМОТНА. Рокстър ми липсва. Сега, след като мехурът се спуска и осъзнах, че Марк все така го няма, децата ми продължават да са без баща и налице са всички други усложняващи и неподлежащи на оправяне обстоятелства, съвсем просто и ясно усещам липсата на Рокстър. Толкова е странно от такава близост да преминеш към... нищо. Абсолютна киберпространствена празнота. Няма съобщения или имейли от Рокстър. Вече не ми пише в Туитър. Не мога да вляза във Фейсбук, защото за да направя такова нещо, трябва да се регистрирам, а аз знам, че това би било емоционално самоубийство. Ще го помоля да ми стане приятел във Фейсбук и после ще открия безброй снимки, на които целува трийсетгодишни. Препрочетох старите съобщения и имейли и вече нямам нищо останало от Рокстър Макдъф.

Наистина не бях отделила време да се замисля колко много значи Рокстър за мен, защото подхождах по будистки и се придържах към мига. Не бях осъзнала, че заедно градяхме един малък свят: пръцканията, повръщаното, шегите на тема храна и любимите ни кръчми и пениса на прилепалото. Всеки път щом се случи нещо забавно, приисква ми се да напиша на Рокстър, за да го споделя с него. И после си припомням жестоката действителност, в която Рокстър вече не желае да чува за малките смешни нещица, защото несъмнено чува забавни подробности от живота на някоя двайсет и три годишна, която харесва Лейди Гага.

22 ч. Току-що си легнах. В студеното празно и скучно легло. Кога отново ще правя секс или ще се събудя до някой толкова млад и красив като Рокстър?

22:05 ч. Майната му на него и проклетото му кърри! Оттук нататък изобщо не ме е грижа за Рокстър. Пфу! Той просто беше едно ядящо кърри... жиголо. Изтрих го от контактите си и вече няма да комуникирам с него, да го виждам или да го моля да го виждам. Изтрит е.

22:06 ч. Но аз го обичам.

Вторник, 25 юни 2013 г.

Брой съставени зловни съобщения, които да изпратя на Рокстър, ако той ми пише 33.

21:15 ч. О, БОЖЕ. ТОЛКОВА СЪМ САМОТНА. Продължавам да си представям, че Рокстър може да ми напише с предложение да пийнем по нещо, и съставям въображаеми надменни съобщения в отговор.

Съжалявам, кой беше ти?

Съжалявам, но се боя, че това ще ми попречи да се видя с хора, отговарящи на емоционалната ми зрялост, бляскав социален живот и стилно дизайнерско облекло.

Ами ако, току-виж, на хоризонта се появила някоя трийсетгодишна, на която ѝ допаднат пръцкане и повръщане?

Сряда, 26 юни 2013 г.

21:15 ч. О, БОЖЕ, ТОЛКОВА СЪМ САМОТНА.

21:16 ч. Току-що ми хрумна гениална идея! Ще пиша на Коженояке!

21:30 ч. Размяната на съобщения мина както следва:

Аз: Здравей! Как я караш? Отдавна не съм те виждала. Какво ще кажеш да излезем?

22:30 ч. Коженояке: Здравей. Радвам се да чуя нещо от теб. Много нови събития при мен, като се започне от това, че след две седмици се женя! Но може да излезем преди това.

Четвъртък, 27 юни 2013 г.

21:15 ч. О, БОЖЕ, ТОЛКОВА СЪМ САМОТНА. Може да звънна на Даниъл и да проверя дали няма да ме изведе, за да ме поразведри.

23 ч. Даниъл не вдигна. Не е типично за него. Може би в момента се жени.

Петък, 28 юни 2013 г.

3 ч. Току-що Били дотича в леглото ми, хлипайки. Струва ми се, че е сънувал лош сън. Обгърна ме с ръце, целият пламнал и потънал в пот, и се притисна силно.

— Имам нужда от теб, мамо.

Наистина има. И двамата имат. И си нямат друг. Не мога да си позволя да се забърквам в подобни каши, като се мъча да запълвам празнотата с някакви глупави мъже. Хайде, стегни се.

7 ч. Събудих се и сънено погледнах към Били, топъл и така извънредно красив върху възглавницата ми. Започнах да се смея, като си припомних как виех за Рокстър в изблик на самосъжаление: „Кога отново ще се събудя до някой толкова млад и красив като него?“.

Нали виждате? Съвсем просто е! Дори по-млад и *много* по-красив.

ТАКИВА, КАКВИТО СА

Петък, 28 юни 2013 г. (продължение)

10 ч. Започнах да се тревожа за Даниъл. Въпреки целия му, ами всъщност даниълизъм, откакто Марк умря, винаги мигом се свързва с мен, щом позвъня. О! Телефонът.

10:30 ч. Бях забравила за конферентния разговор с Джордж, Имоджен и Деймиън от „Грийнлайт Продъкшънс“.

— Добре, ще си доволна да разбереш, че всички сме в офиса — започна Джордж. — Ето как стоят нещата. — На фона прозвуча разплискване на течност. — Ако разговаряш със Сафрън, за нищо на света не ѝ намеквай, че не подкрепяш сто процента Сток...

— Джордж? — произнесох с подозрение. — Къде си и какъв е този шум?

— В офиса. Просто... кафе. Добре. Амбъргрис е запалена за Стокхолм, така че недей...

Чу се странно проскърцване като от търкане на гума, шумен плясък, все едно нещо огромно се плъосна в голямо количество вода, приглушен вик и после тишина.

— Добре — включи се Имоджен. — Ще проверя какво стана там и ще ти се обадя пак.

11 ч. Позвъних на Талита да попитам дали напоследък е разговаряла с Даниъл.

— О, боже! — възкликна тя. — Не си ли чула?

Работата е там, че Даниъл има склонност към пристрастяване, която се влоши с възрастта. В един момент всички започнаха да споделят с осъдителен тон как са изключително разтревожени за Даниъл, тъй като започваше да се държи все по-ужасно по събиранията. Няколко обаятелни жени се опитаха да го „сложат в ред“, докато накрая не беше откаран в рехабилитационна клиника в Аризона, след което се върна с освежен вид и леко смутено изражение. Доколкото беше известно на всички ни, при него нещата бяха наред. Но явно скорошната раздяла с поредната обаятелна жена го беше тласнала към невъздържан гуляй, по време на който изпразнил цялото

съдържание на шкафа си за алкохол от 30-те години в рамките на един уикенд. Бил открит в потресаващо състояние миналия понеделник сутрин от чистачката си и в момента се намираше в отделението за алкохолици и наркомани в същата болница, в която аз посещавах клиника за борба със затлъстяването.

О, боже. О, боже, а аз оставих Били и Мейбъл да преспят при него.

11:30 ч. Току-що Имоджен позвъни отново. Стана ясно, че макар да заяви как се намирал в офиса и посрѣбвал кафе, Джордж всъщност бил на гумена лодка в река Иравади, на която слязъл от луксозния си плаващ дом в местен стил, за да „улови сигнал“. Някак вълнението от минаваща наблизо моторница разклатило неговата гумена лодка и съборило Джордж, последван от айфона му, в буйните води на Иравади.

Джордж бил добре, но загубата на айфона била истинска катастрофа. Реших да оставя „Грийнлайт Продъкшънс“ да се справят с последиците от случката и се завтекох да посетя Даниъл.

14 ч. Току-що се върнах. Плашещо. Болницата „Сейнт Катрин“ представлява озадачаваща смесица от викториански затвор, клиника от 60-те години и Йемен. Бродих наоколо без посока, докато най-накрая не открих вярното крило, купих вестници за Даниъл от магазинчето за подаръци заедно с картичка с пате, на която пишеше: „Дръж глава над водата“, и добавих с химикалка: „Проклет мръсник“, а после импулсивно написах вътре: „Където и да отидеш и каквото и да правиш, винаги ще те обичам“. Човек не бива да поощрява такова поведение, но можех да си представя как всички щяха да дойдат и да му скачат по нервите.

Отделението беше от типа „заклучени отделения“. Натиснах зеления бутон. В някакъв момент се появи жена с бурка и ме пусна да вляза.

— Идвам при Даниъл Клийвър.

Тя не даде вид, че името ѝ е познато, просто поредното в списъка ѝ.

— Ето там вляво. Първото легло зад завесата.

Разпознах чантата и сакото на Даниъл, но леглото беше празно. Да не би да е избягал? Помъчих се да поразтребя, а в следващия миг се

появи наподобяващ скитник човек, облечен в пижама и небръснат. Косата му беше разрошена, а окото посинено.

— Коя си ти? — попита подозрително.

— Аз съм, Бриджет!

— Джоунс! — произнесе той, като че в главата му се беше задействал бушон. После бързо угасна и той се строполи на леглото. — Можеше да предупредиш, че ще идваш. Щях да поразчистя. — Отпусна глава на възглавницата и затвори очи.

— Глупак — казах аз.

Заопипва за ръката ми. Издаваше много странни шумове.

— Какво стана? Защо не можеш да дишаш?

В очите му проблесна нещо като бегло напомняне за стария Даниъл.

— Ами, работата е там, Джоунс — заговори и ме притегли към себе си. — Ако трябва да съм честен, малко се повеселих. Изпих, общо взето, всичко налично. Много се зарадвах да открия шише с нещо, което взех за ментов ликьор, и го изгълтах цялото. — На лицето му цъфна познатата печална усмивка. — Оказа се препарат за миене на съдове.

И двамата се разтресохме от смях. Осъзнавах, че ситуацията е по-скоро трагична, но все пак беше смешно. Ала после Даниъл започна да се задушава, издаваше хрипове, а от устата му излизаше пяна. Ясно се виждаше какво се е случило. Същото е, както като ти свършат таблетките за миялната, и вместо тях ти се стори добра идея да използваш течен препарат, а той вземе, че се разпени вътре до крайност.

Сестрата дотича и се погрижи за него. После той взе картичката и я отвори. За миг изглеждаше, сякаш ще се разплаче, но след това я метна на шкафчето точно в мига, когато се появи зашеметяваща блондинка с невероятно дълги крака.

— Даниъл — възкликна блондинката с тон, от който ми се прищя да отметна коса в нейна посока и да ѝ прехвърля малко гниди. — Виж се само! Редно е да се засрамиш от себе си. Това трябва да спре.

Вдигна картичката.

— Какво е това? От теб ли е? — попита укорително. — Ето виждаш ли, точно в това е проблемът! Всичките му проклети

приятели: „Скъпият стар Даниъл“. Това му дава свобода да прави каквото си науми.

— По-добре да тръгвам — казах и станах.

— Не, Джоунс, недей — помоли Даниъл.

— О, *моля те* — изсумтя момичето точно в мига, когато Талита се появи с кошница, пълна с ядими подаръци, опакована с целофан и с голяма панделка на върха.

— Виждаш ли? Виждаш ли? — посочи момичето. — Точно за това говоря.

— И КАКВО имаш предвид с това... захарче? — попита Талита. — КОЯ точно си ти и КАКВО общо има това с теб? Познавам Даниъл от двайсет години и периодически сме спали заедно през повечето от тях...

Едва не изстрелях: „Какво?!“. Нима Талита е спяла с Даниъл, когато и аз спях с него? Но после си казах: „Какво значение има?“.

Извиних се и си тръгнах, като си мислех, че след определена възраст хората просто постъпват, както постъпват и или ги приемаш, или не. Все пак не съм съвсем убедена дали изобщо мога да оставям децата на грижите на Даниъл, най-малкото докато не се върне от рехабилитация и не може ясно да различи вилица от четка за коса.

РАЗПУСКАНЕ С ТАНЦИ

Събота, 29 юни 2013 г.

Точно тръгнахме за Хампстед Хийт и се наложи да се върнем, тъй като все едно някой изсипа гигантска кофа с вода върху главите ни. Това лято времето е отвратително. Дъжд, дъжд, дъжд и смразяващ студ, като че изобщо не е лято. Направо е нетърпимо.

Неделя, 30 юни 2013 г.

Уууф! Сега пък е адска жегата. Нямаме слънцезащитен лосион и шапки и е твърде горещо да стоим навън. Как да се справим с този ужасен зной? Направо е нетърпимо.

Понеделник, 1 юли 2013 г.

18 ч. Добре! Ще престана да се самосъжалявам, та да не би да се окажа в позицията да се нагълтам с препарат за миене на съдове. Краят на учебната година почти дойде, заедно със свързаната с него всепоглъщаща матрица от пиеси, училищни екскурзии, училищни пижама дни, имейли на тема подаръци за учителите (в това число един с много строг тон от идеалната Николет как всички трябва да се придържат към взетото решение и да се включат към ваучери за „Джон Луис“, а не да купуват индивидуално свещи от „Джо Малоун“) и причината за най-големия брой масови имейли — летния концерт на Били. Били ще изпълни соло на фагота си на „Бих направил всичко“ от мюзикъла „Оливър“. Концертът се организира от господин Уолкър (който, както изглежда, вече е приобщиц половината преподаватели по музика към военния си маниер на възпитание) и ще се проведе по залез-слънце в градината на Капторп Хаус, представителна частна къща край шосе А11.

Вероятно господин Уолкър ще бъде облечен като Оливър Кромвел, а неговата „Толкова е хубаво да срещна някого с естествено лице“ съпруга ще е напompала физиономията си допълнително, та да

уважи събитието. Опа, госпожа Жлъчна пак наостри език. Трябва да почета повече от „Кратка книга за будизма“: „Не притежаваме домовете, децата си и дори телата си. Дадени са ни само за кратко и трябва да се отнасяме към тях с грижа и почит“.

О, не! Още не съм записала час за зъболекар за Били и Мейбъл. Колкото повече го отлагам, толкова повече не се осмелявам, тъй като несъмнено зъбите им вече са осеяни с кариеси и накрая ще свършат като статисти в „Карибски пирати“, а вината ще е изцяло моя.

Но поне към собственото си тяло се отнасям като към храм. Отивам на зумба.

20 ч. Току-що се прибрах. Обикновено обичам да ходя на зумба заради младата мургава испанска двойка, които се редуват да водят, развяват дългите си коси, пръхтят като състезателни коне и те пренасят в Барселона, или пък в някой нощен клуб на баското крайбрежие, или пък в осветен от огньовете цигански табор с неопределена национална принадлежност.

Но тази седмица така вдъхновяващият дует беше заместен от миловидна блондинка, напомняща леко Оливия Нютън Джон в „Брилянтин“. Екзотично сексуалните зумба движения бяха непривично съпътствани от блага, но решителна усмивка, като че се опитваше да каже: „Страхотно, в това няма съвсем нищо сексуално или мръснишко“.

На всичко отгоре усмихнатата инструкторка не само ни накара да правим кръгови движения със склучени ръце, но също „да си представим, че тръскаме вода от дланите си“, а да не споменавам за „избухващите звезди“. В общи линии фантазията за каталунски нощен клуб се срина като замък от карти, а когато се озърнах, установих, че класът не се състоеше от развилнели се млади цигани, а от група лелки, които членовете на предубеденото ни, доминирано от мъжете патриархално общество биха определили като „жени на средна възраст“.

Имам натрапчивото усещане, че цялата концепция на посещаването на уроци по зумба може да е свързана с опит да бъдат съживени отдавна отминалите дни на сексуална мощ, както това бива доказано от „Сейнт Осуалдс Хаус“, където зумбата изцяло е изместила вечеринката с танци.

Затътрих се горе, за да се натъкна на някак оскърбителната гледка на високата и слаба, без да ходи на зумба, Клои, прегърнала децата също като мадона на Леонардо да Винчи, за да им чете „Вятърът във върбите“. Децата вдигнаха развълнувано очи, готови да се насладят на обичайното зрелище, което предлагам, влачейки се немощно след часовете по зумба с пламнало лице и на ръба на инфаркт.

Веднага щом Клои си тръгна, Били и Мейбъл изоставиха „Вятърът във върбите“ и се захванаха с оживена игра, състояща се в изхвърляне на съдържанието на коша за пране надолу по стълбите. Докато успее да ги сложа да спят, да почистят повръщаното заради прекалено многото щуреене и т.н., вече бях толкова изтощена, че изгълтах две гигантски пуешки кюфтета (студени) и резен бананов кейк с дебелина осем сантиметра. Реших да се запиша на курс по меренге или салса възможно най-скоро, защото всъщност онова, което ме влече истински, е по-чиста версия на латино танци.

ВКЛЮЧВАНЕ ОНЛАЙН

Вторник, 2 юли 2013 г.

60 кг (благодаря, зумба/вечеринка с танци); проучени сайтове за запознанства 13; разгледани профили 87; разгледани привлекателни профили 0; съставени профили 2; брой катастрофални връзки, завързани от Джуд онлайн 17; брой обещаващи връзки, завързани от Джуд онлайн 1 (окуражаващо).

23 ч. Джуд, която ПРОДЪЛЖАВА да излиза с фотографа на дива природа, намина, след като децата бяха заспали, твърдо решена да ме накара да вляза в някой сайт.

Наблюдавах я как щрака по сайтовете за срещи с месианско вдъхновение и съставя списъци: „Леководолаз“, „Харесва «Отел Кост» в Париж“, „Прочети «Сто години самота»“ — да бе, друг път.

— Нали разбираш, Бриджет, трябва да си водиш бележки. Иначе ще ги объркаш, като тръгнеш да им пишеш.

— Понякога не ти ли се приисква просто да вдигнеш ръце? — почудих се.

— Не, ако го направя, ще свърша с близалка в уста и отвеян поглед в очите.

Осъзнах засрамено, че съм взела близалка и я пъхам и вадя от устата си.

— Това тук е игра на проценти, Бриджет.

Предполагам, за Джуд, надминала всякакви професионални висини във финансовия свят, е нормално да вижда нещата в такава светлина.

— Не можеш да си позволиш да приемаш лично каквото и да било. Ще ти връзват тенекии, ще се сблъскаш със сто и петнайсет килограмови, които са публикували чужда снимка. Но с достатъчно опит — и умения! — ще се отървеш от шлаката.

После разгледахме най-големите хитове в колекцията от онлайн боклуци, през които беше преминала Джуд, за да се срещне с фотографа на дивата природа: господин Сексуални унижения (разбира се), женения с новородено бебе, който излезе с Джуд, целува се с нея, а

после я включи в масово съобщение, с което уведомяваше, че жена му е родила, и парашутиста графичен дизайнер, който наистина се оказа графичен дизайнер, но също така не остана скрито, че е ревностен мюсюлманин, който не приема секса преди брака, но адски странно обича да танцува мореска през уикендите.

— Някъде там има някой — обеща Джуд. — Ще ти струва само едно кликване и ще попаднеш на вярното място.

— Но кой би поискал петдесет и няколко годишна самотна майка с две малки деца?

— Погледни — предложи и се включи от мое име в сайт за необвързани родители. — Те са нормални хора като мен и теб. Не са никакви перковци. Ще напиша четирийсет и девет години.

Появи се поредица от снимки на някакви странни мъже с очила с телени рамки и раирани ризи без яки, висящи върху гънките на коремите им.

— Това ми прилича на галерия серийни убийци — отбелязах. — Как е възможно да са самотни бащи? Освен ако не са убили майките?

— Да, добре, може би критерият ми за издирване не беше много добър — побърза да каже Джуд. — Какво ще кажеш за това?

Отвори профили през онзи, който ми беше направила в ОкейКупидон.

Всъщност, като хвърлих око, там имаше някои доста симпатични. Но, о, каква самота — профилите издаваха месеци и дори години на сърдечни терзания, разочарования и оскърбления.

Някой, избрал за потребителско име: „Ималитамнякоя_замен?“, беше написал в профила си:

Аз съм симпатичен и нормален мъж, който търси симпатична нормална жена. Ако снимката ти е правена преди 15 години, тогава ме ПРЕСКОЧИ! Ако си съсипана, омъжена, отчаяна, пасивно-агресивна, не от женски пол, безсрамно домогваща се до богатство, емоционална садистка, несериозна, вманиачена, неграмотна, търсеща само секс, желаеща да отключи безкраен поток от съобщения, неводещ до среща, целяща само да изчетка

егото си и после да не си направи труда да се появи, тогава ме ПРЕСКОЧИ!

Също така имаше профили на женени мъже, които доста директно заявяваха, че търсят секс без усложнения.

— Защо просто не влязат в сайта за изневерявачи? — изсумтя Джуд.

Сряда, 3 юли 2013 г.

8:30 ч. Книжката на Били с комикси на тема футбол току-що тупна през отвора за пощата и аз я отнесох долу с думите:

— Били, твоят мач.ком пристигна, ти поне си уреден.

ДАВАЙ СМЕЛО НАПРЕД

Сряда, 3 юли 2013 г. (продължение)

60 кг; негативни мисли 5 милиона; позитивни мисли 0; погълнати опаковки препарат за съдове 0 (нали виждате, можеше и да е по-лошо).

21:15 ч. Добре. Супер! Утре е училищният концерт и всичко ще е съвсем наред. Мейбъл ще остане у Ребека, така че няма да се налага да дебна и двамата едновременно. Разбира се, много от бащите ще отсъстват заради служебни задължения или може би ще са заети да флиртуват в сайта за изневерявачи. А и дори Рокстър още да беше с мен, не би могъл да дойде на училищен концерт, нали така? Би се почувствал ужасно нелепо сред всички тези хора, които имат деца и са толкова по-възрастни от него.

21:30 ч. Току-що хвърлих поглед на онлайн новините. Цялата тази истерия с кралското бебе никак не помага: съвършената млада двойка на възрастта на Рокстър, на прага на живота, която върши всичко идеално, по идеален начин и в идеалния момент.

21:45 ч. Качих се да проверя Били и Мейбъл.

— Мамо — промълви Били. — Татко ще знае ли, че участвам в концерт?

— Струва ми се, че да — прошепнах.

— Ще се справя ли добре?

— Да.

Държах ръката му, докато не заспа. Луната отново беше пълна и останах загледана в нея над контура на покривите. Какво ли би било да отида на летния концерт заедно с Марк? Би надникнал над рамото ми, както правеше често, би прехвърлил набързо масовите имейли за пикника, би ги изтрил и просто би отговорил: „Аз ще донеса хумуса и черните торби за боклук“.

Бих го очаквала с огромно нетърпение. Щеше да е наистина прекрасно преживяване. О, хайде. Стегни се. Давай смело напред.

ЛЕТНИЯТ КОНЦЕРТ

Четвъртък, 4 юли 2013 г.

Профучахме през красиво оформения парк. Бяхме закъснели, защото Били се опита да проследи маршрута по айфона и направихме погрешен завой. Измъкнахме се от колата и ни посрещна ароматът на прясно окосена трева, листата на кестените надвисваха сочни и зелени, светлината преливаше в златисто.

Олюлявайки се под тежестта на калъфа с фагота, постилката, дамската ми чанта, кошницата за пикник и втора кошница, пълна с диетична кока-кола и овесени бисквити, които не се побраха в първата кошница, двамата с Били се запътихме към пътеката с табела: „ЗА КОНЦЕРТА НАСАМ“.

Излязохме на открито и ахнахме. Изглеждаше като картинка: изискана, обрасла с глициния къща със стара каменна тераса и ливада, спускаща се към езерото. Терасата беше оформена като сцена с музикални стативи, роял и редици от столове долу. Били стискаше здраво ръката ми, докато стояхме и се чудехме накъде да поемем.

Момчета препускаха наоколо и наместваха инструментите и стативите развълнувано. После Джеремая и Бикрам викнаха:

— Били! — Той ме погледна с надежда.

— Върви — казах му. — Аз ще донеса нещата.

Докато го наблюдавах как се отдалечава, зърнах останалите родители да подреждат постелките за пикник на ливадата край езерото. Никой друг не беше сам. Всички бяха част от прекрасни двойки, които вероятно не се бяха оформили в сайт за запознанства или в Туитър, а във времената, когато хората все още се срещаха в реалния живот. Адски застрашително започнах да си представям какво би било да съм тук с Марк, щяхме да сме навреме, защото щеше да шофира той и да използва безпроблемно сателитния навигатор, щяхме да носим скромно количество багаж, който Марк щеше да е прегледал, преди да тръгнем, щяхме да си държим ръцете, с Били и Мейбъл между нас. Щяхме да сме заедно, четирима върху постелката вместо...

— А кухненската маса донесохте ли?

Обърнах се. Господин Уолкър изглеждаше неочаквано елегантен в черен панталон от костюм и бяла, леко разкопчана риза. Гледаше по посока на къщата и нагласяваше копчетата си за ръкавели.

— Имате ли нужда от помощ за всичко това?

— Не, не, ще се справя — отговорих и в този момент от кошницата изпадна една пластмасова кутия, при което на тревата се изсипаха яйчени сандвичи.

— Оставете — нареди ми той. — Дайте ми фагота. Ще пратя някой да донесе останалото. Имате ли с кого да седнете?

— Моля ви, не ми говорете, сякаш съм някой от учениците ви — троснах се. — Аз не съм Бриджет Дарси-Самотната, нито съм безпомощна и мога да нося кошница за пикник. Само защото държите всичко под контрол, уредили сте езеро и сте подготвили оркестъра, не значи, че...

На терасата се чу трясък. Един цял ред от музикални стативи се сгромоляса, при което запрати виолончелото надолу по хълма, а то беше последвано от пищаща група момчета.

— Напълно под контрол — съгласи се той и изсумтя развеселено, а в следващия момент контрабасът и тубата паднаха с трясък и повлякоха след себе си още музикални стативи. — По-добре да вървя. Дайте ми това. — Той взе фагота и се запъти към къщата. — О, и между другото, роклята ви... — викна през рамо.

— Да?

— Леко прозира, когато застанете на слънце.

Погледнах надолу към роклята си. О, по дяволите, *наистина* прозираше.

— Много ефектно — извика, без да се обръща.

Останах, вперила поглед в гърба му, възмутена и сконфузена. Това беше просто... сексистко. Принизяваше ме до безпомощен *сексуален обект* и освен това... беше женен и... просто... просто...

Залових се да събирам багажа, когато мъж, облечен като сервитьор, приближи и каза:

— Бях помолен да отнеса това вместо вас, госпожо.

После прозвуча нечий друг глас.

— Бриджет! — Беше Фарзия Сет, майката на Бикрам. — Ела да седнеш с нас!

Всичко беше съвсем добре, защото татковците се настаниха встрани и си говореха за бизнес, а ние, момичетата, имахме възможност да поклюкарстваме, като периодически тикахме храна в устите на екзалтираните си отрочета, които ни налитаха като някакви чайки.

Когато дойде време за концерта, Николет, която, естествено, беше председател на комитета за концерта, сложи начало на проявата с невероятно подлизурска реч на тема колко вдъхновяващ и стимулиращ бил господин Уолъкър.

— Възбуждащ. Водещ до оргазъм. Променила е леко тона, като видя внушителната му къща — промърмори Фарзия.

— Това неговата къща ли е? — попитах.

— Не знам. Той я осигури във всеки случай. И оттогава Николет не спира да му се слага. Чудя се как ли реагира оранжевата му съпруга.

Николет най-после приключи, а господин Уолъкър се качи на терасата и застана пред оркестъра, като даде знак за край на аплодисментите.

— Благодаря — произнесе с лека усмивка на устните. — Трябва да призная, че съм съгласен с всяка дума. А сега — причината, поради която сте тук. Пред вас са вашите невероятни синове.

При тези свои думи той вдигна палка и от оркестъра му прогърмяха ентусиазирани — може би леко фалшиви — фанфари. Всъщност беше наистина приказно, светлината се омекотяваше и музиката се носеше около нас.

Изпълнението на „Ерата на водолея“ от флажолетния ансамбъл не се удаде кой знае колко добре на шестгодишните флейтисти. Всички се кискахме неудържимо, но на мен ми доставяше удоволствие. Били беше един от най-малките и редът му дойде чак накрая, а дотогава аз вече не бях на себе си от притеснение. Наблюдавах го как приближава до пианото, стиснал нотите си, така малък и безпомощен, и ми се прииска да се втурна и да го прегърна. После господин Уолъкър се запъти към него, прошепна му нещо и седна зад пианото.

Не знаех, че господин Уолъкър може да свири. Започна с впечатляващо професионална джаз интродукция и кимна към Били да се включи. Макар изпълнението да беше без думи, успях да доловя всяка сричка от „Бих направил всичко“ докато Били пухтеше с усилие,

а господин Уолъкър любезно следваше всяка сгрешена нота и правеше вариации върху нея.

Наистина бих, Били, наистина бих сторила всичко за теб, помислих си, а очите ми се напълниха със сълзи. Моето малко момченце и всичките му малки битки.

Разнесоха се аплодисменти. Господин Уолъкър прошепна нещо на Били и погледна към мен. Били се пръскаше от гордост.

За мой късмет Ерос и Атикус се качиха на сцената, за да изпълнят своя собствена адаптация на „Пъстървата“ на флейтите си и превзетият им маниер пресуши сълзите ми на гордост и екзистенциално отчаяние и ме върна към състоянието на потискана истерия. А после свърши, Били се втурна усмихнат към мен, за да получи прегръдка, след това побягна нанякъде с малката си банда.

Беше топла и мека вечер: красива и романтична. Другите родители се разпръснаха, разхождаха се покрай езерото ръка за ръка. Аз поседях сама на постелката за известно време, като се чудех какво да правя. Имах нужда да пийна нещо, но щях да шофирам. Осъзнах, че кошницата с диетичната кока-кола и овесените бисквити е изостанала някъде. Хвърлих поглед към Били. Продължаваше да препуска наоколо заедно с останалите, като се удряха един друг по главите. Тръгнах към храстите, намерих кошницата и погледнах обратно към сцената.

Над дърветата бавно се издигаше голяма оранжева луна. Двойките се смееха за различни неща, прегръщаха общите си отрочета и си припомняха всички съвместни години, които ги бяха довели дотук.

Вмъкнах се в храстите, където никой не можеше да ме види, и обърсах една сълза, а после отпих голяма глътка кока-кола, като си пожелах да беше чиста водка. Пораствах. Вече не бяха бебета. Всичко се случваше толкова бързо. Осъзнах, че не само съм тъжна, но и уплашена, уплашена да не се изгубя, докато шофирам в тъмното, уплашена от всички предстоящи години, в които ще се налага да върша всичко това сама: концерти, връчвания на награди, Коледи, тийнейджърски неволи...

— Човек дори не може да се нафирка, нали?

Ризата на господин Уолъкър изглеждаше ослепително бяла на лунната светлина. Профилът му изглеждаше почти аристократичен.

— Добре ли сте?

— Да! — отвърнах негодуващо и прекарах опакото на дланта през очите си. — Защо все ми НАЛИТАТЕ? Защо постоянно ме питате дали съм добре?

— Знам кога една жена се вглъбява в тежки мисли, а се преструва, че не го прави.

Той направи крачка към мен. Въздухът беше наситен с мирис на жасмин и рози.

Поех насечено дъх. Като че луната ни беше притеглила един към друг. Той протегна ръка, сякаш бях дете, или Бамби, или нещо от този сорт, и докосна косата ми.

— Няма гниди, нали? — попита.

Насочих лице към него, опиянена от аромата му, чувствайки грапавата му буза притисната до моята, устните му върху кожата ми... и после внезапно си припомних всички онези противни женени типове от сайтовете и избухнах:

— Какво ПРАВИТЕ??? Само защото съм сама, това не значи, че съм ОТЧАЯНА или ЛЕСНА ПЛЯЧКА. Вие сте ЖЕНЕН! „О, аз съм господин Уолъкър. Аз съм женен и съвършен.“ И какво имате предвид с това ДА СЕ ВГЛЪБЯВАМ? Наясно съм, че съм калпава майка и необвързана, но не е нужно постоянно да ми натривате носа с това...

— Били!!!! Майка ти се целува с господин Уолъкър!

Били, Бикрам и Джеремая изскочиха от близките храсти.

— О, Били — обади се господин Уолъкър. — Мама просто... въъ... ударила се е и...

— Устата ли си е ударила? — попита Били с озадачено изражение, при което Джеремая, който има по-големи братя, прихна.

— О! Господин Уолъкър. Търсех ви.

Господи боже. Сега и Николет.

— Чудех се дали не е редно да отправим няколко думи към родителите, за да... Бриджет! Ти пък какво правиш тук?

— Търся овесените бисквити — обясних бодро.

— В храстите? Колко странно.

— Може ли да получа една?

— Искам и аз.

Адски милостиво момчетата се разкрещяха и започнаха да нападат кошницата ми, така че ми се откри възможност да се наведе и да прикрия смущението си.

— Искам да кажа, стори ми се, че би било добре да оформим някакъв финал — продължаваше Николет. — Хората искат да ви видят, господин Уолъкър. И да ви чуят. Мисля, че сте извънредно талантлив. Така е, честна дума.

— Не съм убеден, че точно реч е подходяща за момента. Може би е добре да ги ориентираме към приключване. Бихте ли се погрижили, госпожо Мартинес?

— Разбира се — отвърна студено Николет и ме изгледа особено, а в този момент Атикус дотича и обяви:

— Мамо, искам да се срещна с терапевта сииии!

— Така — обърна се към мен господин Уолъкър, когато Николет и момчетата изчезнаха. — Бяхте пределно ясна. Поднасям извинение. Ще се връщам при останалите, без да изнасям реч.

Точно се канеше да си тръгне, но после се обърна.

— Само за сведение, животът на другите невинаги е тъй идеален, колкото изглежда, след като разчупиш черупката.

УЖАСЪТ, УЖАСЪТ

Петък, 5 юли 2013 г.

Прегледани сайтове за запознанства 5; намигания 0; съобщения 0; брой харесали ме 0; посетени сайтове за търговия онлайн 12; написани думи в пренаписания текст 0.

9:30 ч. Хм. О, боже мой. Ами. Хм. Вгълбявала съм се била? Мъжка уличница. Развратен сексистки женен мръсник. Хм. Добре. Трябва да се заема със съживяването на Хеда или с други думи, да издиря всички реплики на Хеда във вече пренаписания вариант и да ги върна към оригиналния им вид. Което всъщност е доста забавно!

9:31 ч. Хубавото при интернет свалките е, че в мига щом се почувстваш самотна, объркана или отчаяна, можеш просто да щракнеш на някой от сайтовете и е също като в магазин за бонбони. Налице са милиони доста приемливи хора, които всъщност са свободни или поне на теория. В съзнанието ми изникна картина на офиси из цялата страна, пълни с хора, които се преструват, че работят, докато всъщност ровят в сайтове за запознанства и някак преживяват самотното еднообразие на деня. Добре, трябва да започвам.

10:31 ч. О, боже. Какви ги вършеше този господин Уолъкър? Винаги ли се държи така? Толкова е непрофесионално. Какво имаше предвид с това „вгълбяване“? Хм. Пак ще се включа онлайн.

10:45 ч. Влязох в профила си.

Намигания 0. Хора, избрали ви за свой фаворит, 0. Изпратени съобщения 0.

Страхотно.

11 ч. Погледнете ги само тези развратни мъже. „Женен, но в неангажираща връзка.“ Виждате ли?

12:15 ч. Интернет отношенията на Джуд представляваха истински кошмар — изведнъж се оказваше, че завързани контакти с непознати не стигат доникъде. Не искам такива странни връзки с какви ли не мъже. Много по-добре е да се занимая с „Листата“. Трябва да реша как историята с яхтата/медения месец може да се получи в Стокхолм вместо на Хаваите. Искам да кажа, в Стокхолм е топло през

лятото, нали така? Едно от момичетата от „Абба“ не живееше ли на остров край Стокхолм?

12:30 ч. Ще взема да вляза в Нет-а-Порте и да разгледам разпродажбите.

12:45 ч. Какво ми ставаше? Току-що сложих три рокли в кошницата си. После излязох от сайта. После пак влязох и осъзнах, че се чувствам обидена, задето нито една от роклите не ми е намигнала.

13 ч. Може пък да огледам трийсетгодишните сладури в сайта за запознанства.

Мммм.

13:05 ч. Току-що прекарах курсора по колона снимки на сладки трийсетгодишни мъже и нададох силен вой.

Там най-нагло се мъдреше снимка на... Рокстър.

СТЪЛКНОВЕНИЕ В САЙТ

Петък, 5 юли 2013 г. (продължение)

„Рокстър30“ се усмихваше щастливо от същата снимка като в Туитър. Ставаше ясно, че търси жена на възраст между двайсет и пет и петдесет и пет — значи не било, защото съм твърде стара, а просто не ме е... не е... О, БОЖЕ МОЙ. В профила му пише, че „особено много го привличат разходки в Хампстед Хийт“ и „хора, които ме разсмиват“ и... „миниваканции в странноприемници край реки с пълна английска закуска“. И страшно си падал по парашутизъм. ПАРАШУТИЗЪМ?

Искам да кажа, в това няма нищо лошо, нали? Просто нещо обичайно, което хората правят. Доста е забавно...

Изведнъж се превих от болка над лаптопа, както си седях в креслото.

13:10 ч. Рокстър е онлайн. Сега! Но и аз съм онлайн. Също сега! О, боже.

13:11 ч. Бързо се изключих и започнах да крача из стаята като луда, тъпчейки в устата си недоядено настъргано сирене и натрошена вафла, които намерих на дъното на чантата си. Какво да правя? Как е прието? Не бих могла да се включа отново и пак да погледна профила му, защото ще си помисли, че го шпионирам или по-лошо — или може би по-хубаво? — че разглеждам снимки на симпатични трийсетгодишни мъже, та своевременно да го заменя с друго младо гадже.

13:15 ч. Проверих кутията с входящи имейли, която сега, освен че е препълнена с имейли от „Окадо“, такива свързани с подаръците за учителите, както и изпратени от различни хотелчета, в които планирах да отсядам с Рокстър, сега прелива и от безкрайни имейли от сайта за необвързани родители ОкейКупидон и Мач.ком, гласящи:

Иха! Днес си много популярна!

и

Някой току-що прегледа профила ти!

и

Джоунси49, някой ти намигна!

13:17 ч. Не разбрах от кого са, защото не съм платила, та да мога да се включа в Мач.ком, както е редно. Един от тях е от някой на възраст петдесет и девет години. А другият е от трийсетгодишен. Трябва да е Рокстър. Съвпадението би било прекалено голямо.

13:20 ч. Иха! Джоунси49, някой току-що ти намигна.

Отново трийсетгодишен.

13:25 ч. Ясно е, че Рокстър ме е спипал да му разглеждам профила. Какво да правя? Да се престоря, че не се е случило? Не, това е просто... Искам да кажа, цялата тази история е... Не можеш да се преструваш, че нещо такова не се е случило, нали така? Ние сме човешки същества и ни е грижа едни за други, казах си. И... Съобщение от Рокстър:

Джоунси49, тоест Бриджет, тоест @ДжоунсиБиДжи?

Взрях се в телефона, като прехвърлях в ума си всички съобщения, съставени за в случай че потърси контакт.

Извинявам се, но кой е това?

Виж, ти взе решение и го изрази по ненужно брутален начин, така че разкарай се.

Вместо това импулсивно отговорих:

Рокстър30, тоест Роксби, тоест@Рокстър *със смутен смях, бъбреща нервно* Само искам да съм абсолютно ясна, че не търсех симпатични трийсетгодишни в Мач.ком, а правех важно проучване за „Листата в косата му“. Ха, ха, ха! Нямах представа, че толкова много си падаш по парашутизъм! О, боже *нападайки бутилката вино*.

Имаше пауза. После телефонът бипна.

Джоунс?

Да, Рокстър?

Нова пауза. Какво се канеше да каже? Нещо мило? Нещо покровителствено с идеята да звучи мило? Нещо извинително? Нещо, от което би ме заболяло?

Липсваш ми.

Вперих поглед в написаното. Всички онези жестоки неща, които планирах да кажа... Пръстът ми се поколеба над клавишите. И после просто написах истината.

И ти ми липсваш.

После мигом си казах: „По дяволите! Защо просто не написах нещо от по-малко жестоките, но забавни съобщения? Сега само ще си напомпа егото и ще изчезне.“

Сигнал за получено съобщение.

Джоунси?

Ново бипване.

КРЕЩЕЙКИ ДЖОУНСИИИИ?

Аз: **Спокойно и леко отвлечено* Даааа?*

И ето че се започна!

Рокстър: *Много се утиши.*

Аз: **Лековато и пренебрежително* Е, не е особено изненадващо. Как смееш да насочваш вниманието към възрастта ми по този неуместен и ненужен начин? О, вижте ме, аз съм толкова млад, а тя е толкова стара.*

Рокстър: *О, о, вижте ме, преливам от щастие, защото победих в състезанието кой ще се въздържа от съобщение по-дълго.*

Засмях се. Наистина бях доволна от себе си. Изпълни ме такава радост и облекчение, че пак сме там, където бяхме, както и онова чувство за сигурност, породено от вярата, че някого го е грижа за мен, че разбира моето чувство за хумор и че светът не е студено и пусто място.

Но в същото време у мен се прокрадваше страх да се впусна обратно.

Джоунси?

Да, Рокстър

Изчаках. Телефонът бипна.

Но аз продължавам да мисля, че си наистина стара.

ТОВА Е ОТВРАТИТЕЛНО!! Абсолютно против правилата на... на... Искане ми се да звънна в полицията! Със сигурност трябва да има някакъв вид ОМБУДСМАН ПО СВАЛКИТЕ, който да процедира срещу този тип неща!

Ново бипване. Втренчих се в телефона, все едно бе същество от филм за извънземни. Не знаех как ще се държи оттук нататък. Дали изведнъж ще изреве като чудовище, или ще се превърне в мило сладко зайче. Отворих съобщението.

Шегичка, Джоунси. Шегичка. *Крие се*

Озърнах се подозрително. Ново съобщение.

Мисля с известна тъга за вечерта на кърито/пилешкия пай отпреди 3 седмици, 6 дни и 15 часа, а ако провериш в Астрологическия алманах, това технически може да бъде описано като един календарен месец. Бях ужасно объркан. И пиян. Моля те, прости ми. Изглеждаш по-млада и се държиш като по-млада от всяка жена, която познавам (в това число и племенницата ми, която е на 3). Липсваш ми.

Какво се опитваше да ми каже? Нима твърдеше, че е преосмислил цялата ситуация и иска да бъде с мен? Но аз искам ли да бъда с него?

Джоунси?

Да, Рокстър.

Поне ще обядваш ли с мен?

Рокстър: Или пък вечеря?

И отново: Или за предпочитане обяд и вечеря?

Изведнъж в главата ми изникна спомен за всички онези прекрасни вечери и случващото се след тях и едва се спрях да не напиша в отговор: *И закуска?*

Може би Том беше прав. Може би Рокстър не ме захвърляше като някоя нещастна стара чанта. Написах: *Моля те, замълчи. Стоя пред прозореца, за да засека минаващи дот-ком милиардери, сложили удобни обувки за ходене.*

Ще дойда да ги ступам.

Налага ли се да присъствам на обяда или вечерята, или основното е храната?

Бихме могли да се срещнем без храна, ако искаш.

Това е абсолютно НЕЧУВАНО. Явно е много, много сериозен. Имах нужда от време да го осмисля.

Ако ти е нужно да го смелиш, прости за играта на думи, аз ще изчакам.

И още едно.

Може би само пакет чипс?

За малко да напиша: *Със сирене и лук?*, но може би така щеше да се надуе, че го намирам много пикантен и желан.

Така че за пореден път написах голата истина.

Бих се радвала. Стига да обещаеш да не пръчкаш.

ПОВТОРНО ВЪЗПЛАМЕНЯВАНЕ

Четвъртък, 11 юли 2013 г.

Дни с непрестанно слънчево греене 11; паднали дъждовни капки 0 (не е за вярване).

14 ч. Ужасно горещо е. Все още! Никой не може да повярва на късмета си. Всички са плъзнали по улиците, кръшкат от работа, пият и са пощурели за секс, като не спират да мърморят, че било прекалено горещо.

Размяната на съобщения с Рокстър върви с пълна сила и той е наистина прекрасен въпреки злокобните предупреждения на Талита да не прибирам някого, след като е скъсал с мен. И въпреки злокобните предупреждения на Том във връзка с хора, които само пишат, но не стигат по-далече, и професионалните му разсъждения в дух, че бих могла да очаквам само бъдеще, изпълнено с противоречиви послания, и дали съм се замисляла какво искам аз всъщност, като се изключи безкрайната размяна на съобщения и спорадични нощи със секс.

Рокстър обясни за кърито и закъснението си във вечерта на скъсването ни и призна, че не бил — както подозирах от самото начало — седнал с „колеги“ да хапне кърри. Всъщност седял съвсем сам, тъпчел се с пиле корма и индийски питки и се наливал с бира, защото се чувствал объркан от ролята си на истински партньор и евентуалното му превръщане в бащинска фигура. А после, като произнесъл речта си във връзка със скъсването, аз съм дала вид, че реагирам напълно добре, че съм почти облекчена и доволна от раздялата ни, докато не започнала серията от есемеси за пръцкане. А след това вече не знаел какво да предприеме. Толкова е развеселяващ, и сладък, и лек по характер, и толкова по-добър от някакъв развратен женен мръсник. Ще се видим в събота и ще се разходим в Хампстед Хийт.

ДА МУ СЕ НЕ ВИДИ

Събота, 13 юли 2013 г.

15 ч. Истеришна подготовка. Трябва да се справя с мама, която ще води Мейбъл и Били във „Фортнъм и Мейсън“ (късмет в това начинание, мамо).

— О, Мейбъл е обула клин, нали? Къде си държиш гевгирите?

Изтичах набързо да си направя кола маска на краката и педикюр, после си измих косата и облякох ефирната полупрозрачна рокля от летния концерт. После реших, че това е лоша карма, и се преоблякох в непрозрачна бледорозова рокля. Получих съобщение от Фарзия, в което питаше дали Били и Джеремая ще ходят на футбол утре, тъй като Бикрам не желал да иде, освен ако не са всички заедно, като същевременно изгубих някъде чехлите си, а не можех да обуя другия си чифт сандали, защото биха ми размазали лака. Накрая се добрах до кърчмата с цели две минути по-рано и се втурнах в тоалетната да проверя дали не съм сложила твърде много грим по подобие на Барбара Картланд. Най-после успях да се настаня под блажените слънчеви лъчи в градината също като някоя супер точна и релаксирана богиня на светлината и покоя и в мига, щом Рокстър се появи, една чайка се изцвъка на рамото ми.

Беше така вълнуващо да видя Рокстър, който изглеждаше великолепно в светлосинята си тениска с яка, да се посмеем заради чайката и да се забавляваме, да се чувстваме като деца на парти, само малко по-секси. Изпихме по някоя и друга бира, Рокстър си получи храната и неколкратно се помъчи да изчисти нацвъканото от чайката върху гърдата ми, а аз бях толкова... щастлива!

После поехме на нашата разходка, паркът беше препълнен с хора, ликуващи под слънчевата светлина и същевременно мърморещи заради жегата, прегърнати двойки, част от каквато бях и аз. Стигнахме до една полянка с шарена сянка и седнахме на пейка, на която бяхме седели често преди. След като Рокстър свърши да се присмива на забелязаните от него червени точки по краката ми, причинени от обезкосмяването, изведнъж придоби сериозно изражение. Заговори как

е мислил по въпроса и макар да желае да има свои собствени деца и наистина му се струва редно да е с някоя на неговата възраст, а освен това няма представа как биха реагирали приятелите му или пък майка му, не би могъл да си представи, че ще открие жена, с която да се разбира по-добре, отколкото с мен. И че искал да поеме ролята си, както е редно, да се катери по дървета из Хампстед Хийт и да бъде татко за Мейбъл и Били.

Втренчих се в него. Аз наистина обичах Рокстър, обичах факта, че е така красив и млад, но още повече го обичах заради това кой е и какви принципи отстоява. Беше забавен и последователен, мил и практичен, емоционален, но уравновесен и имаше толкова лек характер. Но също така беше роден, когато аз съм била на двайсет и една години. И ако бяхме родени по едно и също време, как бихме могли да знаем какво щеше да се случи? Онова, което ми беше ясно, щом го погледнах, беше, че не желая да съсипвам живота на Рокстър. И без абсолютно никаква сянка на съмнение децата ми бяха най-прекрасното нещо, което имам в живота си. Не исках да го лишавам от възможността да има всичко това за себе си.

Решаващото обаче бяха подозренията ми, че макар да го искаше, Рокстър не можеше да го изпълни. Бихме пробвали, но после в някакъв момент през следващата седмица, или след шест седмици, или след шест месеца пак щеше да се почувства несигурен и отново щеше да даде заден. Истината бе тази, че на моята вече напреднала възраст от... въ... трийсет и пет, не исках вече цялата тази несигурност, емоционална въртележка и болка. Просто не можех да го понеса.

Освен това НЕ желаех да бъда като Джуди Денч с Даниъл Крейг на финала на „Скайфол“, възрастовата разлика между които трябва да беше същата като между нас с Рокстър. Но пък от друга страна, като си помисли човек, в „Скайфол“ тъкмо Джуди Денч беше всъщност момичето на Бонд, а не онази безхарактерна къдравелка, решила (несъмнено в пристъп на антифеминистка ексцентричност), че иска да бъде госпожица Мънипени. Джуди Денч беше тази, която Даниъл Крейг обичаше истински, и накрая я носеше под дъжд от куршуми. Но всъщност би ли правил Даниъл Крейг секс с Джуди Денч? Искам да кажа, ако не беше умряла? Колко хубаво би било да включат красиво осветена секс сцена с Джуди Денч, изглеждаща фантастично в черна

камизола от „Ла Перла“. Ей това вече щеше да е нов прочит на феминизма...

— Джоунси. Пак ли се преструваш, че не преживяваш оргазъм?

Погледнах изненадано към Рокстър, който беше на едно коляно. Как можах да бъда толкова невъзпитана и да се взирам в празното пространство така дълго, когато... Боже, той беше така великолепен, но...

— Рокстър — промълвих. — Не говориш сериозно всичко това, нали? Няма да си способен да го изпълниш.

Роксби Макдъф се замисли дълбоко за миг, а после се засмя унило, изправи се и поклати глава.

— Не, Джоунси, права си. Всъщност не съм способен.

После се прегърнахме със страст и наслада, с тъга и топлота един към друг. Но аз знаех, че този път беше настъпил краят. Играта свършваше.

Откъснахме се един от друг, аз отворих очи и зърнах над рамото на Рокстър господин Уолъкър да стои закован на място и да се взира в нас.

Господин Уолъкър долови погледа ми и не реагира по никакъв начин, а просто се отдалечи с обичайния си маниер, без да казва нищо.

На път за вкъщи, завладяна от объркване, тъга, угризения и шок, задето господин Уолъкър стана свидетел на нещо, което изглеждаше като годеж, а всъщност беше раздяла, почувствах онова натрапчиво усещане, изпитвано от хората при... Че аз... Че отново в момент на раздяла не... Че е задължително да кажеш на другия... И в същия този миг като по магия телефонът бипна за получено съобщение.

Джоунси?

Да, Рокстър?

Рокстър: Просто искам да ти кажа, че винаги ще те... „О“.

Аз: „Б“?

Рокстър: „И“.

Аз: „Ч“

Рокстър: „А“.

Аз: „М“.

Рокстър: „И“

Аз: „А“?

Рокстър: „З“.

Аз: „СГ“.

Рокстър: „П“.

Аз: ХХХ

Винаги ще те обичам. И аз. Супер гигантска прегръдка. (Или възможно е пай).

Зачаках. Щеше ли да ме остави да съм последна в тази последна поредица от съобщения? Бипване.

Нямах предвид прегръщане, а повръщане.

Ново бипване.

Не. Предишното беше вярно. И винаги ще е. Недей да отговаряш. ХХХ

Роксби Макдъф: джентълмен докрай.

КАПИТУЛАЦИЯ

Събота, 13 юли 2013 г. (продължение)

Когато се прибрах у дома, оставаше още час, преди мама да доведе децата. Най-накрая седнах на един фотьойл с чаша чай. И просто капитулирах и приех случилото се. Наистина беше приключено със сладкия и прекрасен Рокстър. И аз бях тъжна, но цялата ситуация беше тъжна. Не бях способна да жонглирам с всички тези топки. Нямах как да пренапиша сценарий за осъвременена версия на „Хеда Габлер“, в който действието се развива на яхта на Хаваите и после се мести в Стокхолм. Не можех да се запознавам онлайн с разни странни типове. Не можех да съставям в главата си тази налудничава матрица, включваща Зомби Апокалипсис и различни тематични партита, и същевременно да се справям със смущаващи набези от женени учители, да нося дрехи в стила на списание „Грация“, да се мъча да си намеря гадже, да работя и да съм майка. Помъчих се да блокирам мисълта, че трябва да се захвана с нещо. Да си проверя имейлите. Да отида на зумба. Да вляза в ОкейКупидон. Да прочета най-новите налудничави корекции, нанесени в „Листата на яхтата му“.

Просто си седях на мястото и си казах: „Ще трябва да се задоволя с толкова. Аз. Децата. Ще оставим дните да текат.“ Всъщност не се чувствах тъжна. Не можех да си припомня усещането да не предстои следваща задача. Да не ми се налага никак да изстискам деня до последната секунда. Или да проучвам защо хладилникът издава такъв шум.

И би ми се искало да кажа, че от цялото това седене излезе нещо прекрасно. Но всъщност не се случи така. Най-вероятно задникът ми стана по-дебел. Но все пак почувствах да ме обзема един вид душевно равновесие. Чувство, че онова, което е нужно да сторя в момента, е да открия малко покой.

— Сега се налага да съм умерена — казах си и замигах учестено.
— Настъпиха времена на умереност. Другите нямат никакво значение. Ще си бъдем само ние — аз, Били и Мейбъл. Ще чувстваме вятъра в

косите си и дъждовните капки по лицата си. Ще им се радвам как растат. Не го пропускай. Скоро ще отлетят.

Взрях се драматично напред и си помислих: „Аз съм смела, макар и да съм сама“. После осъзнах, че телефонът ми издаваше звуци отнякъде. Къде ли беше?

Най-накрая открих телефона си в тоалетната на долния етаж и подскочих на място стреснато, когато зърнах поредицата от съобщения, пратени от Клои.

Току-що ми позвъни майка ти. Телефонът ти изключен ли е?

Изхвърлили са ги от „Фортнъм и Мейсън“.

Иска да дойдеш. Мейбъл плаче, а тя си е забравила ключа.

Опитва се да открие магазина за играчки „Хамсли“ и са се изгубили.

Получаваш ли изобщо съобщенията ми?

Добре. Казах ѝ да вземе такси и ще се срещнем пред къщата, за да им отключа.

В този момент на вратата се звънна. Отворих, а отвън стояха мама, Били и Мейбъл — и двамата ревящи, умиращи от жегата, потни и омазани със сладкиш.

Отведох всички долу, компютърът беше включен, телевизорът беше включен и мама държеше чаша чай, когато на вратата се звънна повторно.

Беше Клои, нетипично за нея обляна в сълзи.

— Клои, ужасно съжалявам! — извиних ѝ се. — Бях изключила телефона си само за кратко, та да... свърша нещо, и съм пропуснала всичките ти...

— Не е това! — проплака тя. — Заради Греъм е.

Оказа се, че Греъм и Клои наели лодка да поплават в езерото Сърпънтайн в Хайд Парк и Клои била приготвила безупречна кошница за пикник с прибори, чинии и всичко останало, при което Греъм заявил:

— Имам да ти кажа нещо.

Клои, разбира се, решила, че Греъм се кани да ѝ направи предложение за брак. А не щеш ли, той ѝ съобщил, че се запознал с някаква от Хюстън чрез МладиСвободниНеобвързани.ком и щял да се мести в Тексас, за да живее с нея.

— Каза, че съм прекалено идеална — изхлипа тя. — Не съм идеална. Просто мисля, че трябва да се правя на идеална. И ти също не ме харесваш, защото мислиш, че съм твърде идеална.

— О, Клои, не е вярно. Не си идеална! — уверих я и протегнах ръце към нея.

— Не съм ли? — попита тя и ме погледна с надежда.

— Не. Да — смотолехих. — Искам да кажа, не си идеална, но все пак си чудесна. — Изведнъж почувствах прилив на емоции. — Знам, че всички работещи майки от средната класа говорят така, но не знам какво бих правила, ако ти не ми помагаше и не беше така идеална... Имам предвид толкова чудесна. Онова, което се опитвам да обясня, е какво облекчение изпитвам да науча, че не всичко в живота ти е абсолютно перфектно, макар, то се знае, ужасно да съжалявам, задето този ЗАГУБЕНЯК Грейм е постъпил така ЗАГУБЕНЯШКИ и...

— Но аз мислех, че би ме харесвала единствено ако съм съвършена.

— Не, ПЛАШЕШЕ МЕ с това твое съвършенство, защото то ме караше да се чувствам ужасно несъвършена.

— Но аз винаги съм смятала ТЕБ за съвършена.

— Мамо, може ли да се качим в стаята си? Баба се държи странно — попита появилият се на стълбите Били.

— Баба има опашка — обяви Мейбъл.

— Били, Мейбъл! — произнесе бодро Клои. — Може ли да ги заведе горе?

— Чудесно, аз ще отида да проверя как е баба. Да видя дали не ѝ е пораснала опашка — казах, като гледах строго към Мейбъл, а после добавих успокоително към Клои: — Не си идеална.

— Не съм ли? Наистина ли го мислиш?

— Определено не идеална.

— О, благодаря ти! — отвърна тя. — Нито пък ти! — После пое нагоре заедно с децата с напълно идеален вид и поведение.

Слязох долу, където заварих мама, която дори да имаше опашка, я беше прикрила много умело под дрехите си, да рови из шкафа.

— Къде държиш цедката за чай? — попита.

— Използвам торбички — промърморих намусено.

— Торбички. Пфу! Можеше да оставиш телефона си включен! Такова е отговорното поведение, ако имаш деца, които не умеят да се

държат прилично. Какво си лепнала на дрехата си? С тази рокля ли излиза? Бедата, като облечеш бледорозово, е, че те прави да изглеждаш безцветна.

Избухнах невъздържано в сълзи.

— Хайде, Бриджет, трябва да се стегнеш. Трябва да си твърда. Не можеш... Не можеш... Не можеш... Не можеш...

Буквално реших, че никога няма да спре да повтаря „не можеш“, но после тя също избухна в сълзи.

— Никак не помагаш — изхлипах. — Просто ме смяташ за неудачница. — Все се мъчиш да ме промениш и мислиш, че върша всичко погрешно, и ме караш да нося различни... ЦВЕТОВЕ — проплаках.

Изведнъж мама спря да плаче и се втрени в мен.

— О, Бриджет, ужасно съжалявам — произнесе почти шепнешком. — Толкова много съжалявам.

Доближи ме с несигурни крачки, коленичи пред мен, обгърна ме с ръце и ме придърпа към себе си.

— Малкото ми момиченце.

Това беше първият път, когато всъщност докоснах бухналата коса на мама. Беше твърда почти като каска. Тя нямаше вид да възражава, задето прическата ѝ се сплесква, докато ме притискаше към себе си. Стана ми истински приятно. Прииска ми се да ми даде топло мляко или нещо подобно.

— Беше ужасно. Случилото се с Марк бе толкова страшно. Нямах сили дори да мисля. Справяш се толкова... О, Бриджет. Татко ми липсва. Толкова много ми липсва. Но трябва да... Трябва... Трябва да продължаваш напред, нали така? Това е половината от спечелването на битката.

— Не — изстенах. — Това е просто замазване на реалността.

— Трябваше... Татко ВСЕ повтаряше... Казваше ми: „Защо не я оставиш да бъде каквато си е?“. Това е моят проблем. Не мога да оставя нищо каквото е. Всичко трябва да е съвършено, а то... НЕ Е! — проплака. — Нямам предвид теб. Ти се справяш толкова добре... О, къде ми е червилото? И Пол, нали се сещаш за Пол, сладкаря в „Сейнт Осуалдс“? Бях си въобразила разни неща, той все ми носеше еклерчета и ме канеше в кухнята. Но се оказа, че бил един от онези...

В този момент избухнах в смях.

— О, мамо, можех да ти кажа, че Пол е гей от мига, щом го видях.

— Не съществува такова нещо като гей, миличка. Това е оправдание за ЛЕНИВОСТ и...

Били се появи на стълбите.

— Мамо, Клои плаче. О. — Погледна ни озадачено. — Защо всички плачат?

Докато с мама и Клои седяхме и си споделяхме около кухненската маса, спретнали си нещо като сбирка на „Анонимните алкохолици“, Били играеше на ексбокса, а Мейбъл тичаше напред-назад, връчваше ни разни играчки и листа от градината и ни потупваше мило, на вратата отново се позвъни. Беше Даниъл с отчаяно изражение и чанта с вещи за преспиване.

— Джоунс, мило мое момиче, пуснаха ме от клиниката за рехабилитация. Върнах се в апартамента си и... Истината е, че не искам да съм сам, Джоунс. Дали бих могъл да отседна за кратко в твоя зверилник? Просто да... — Гласът му пресекна. — Да бъде в някакъв вид човешка компания, за която знам, че няма да ми се прииска да чукам.

— Добре — отвърнах, като се постарях да пренебрегна обидата заради наситения с емоции момент. — Но се налага да ОБЕЩАЕШ, че няма да се пробваш да спиш с Клои.

Вечерта беше едно доста странно социално събитие, но, струва ми се, на всички им допадна. След цялото внимание, получено от Даниъл, Клои вече се смяташе за Чарлийз Терон и по нейно мнение Греъм не беше достоен да докосне дори подгъва на полата ѝ, а това си беше самата истина, който и да беше Греъм. Мама пък седеше, прегърнала Мейбъл, черпеше се от шоколадовите ѝ дражета, посрбваше червено вино, от което лепваше все повече петна по дрехите си, и вече май не бе чужда на идеята за ориентиране към Кенет Гарсайд.

— Няма спор, Кенет е невероятно чаровен, така си е. Само дето толкова много набляга на секса.

— Че какво му е лошото на това, госпожо Джоунс? — зачуди се Даниъл, който се оказа адски добър на ексбокса. Но накрая съсипа всичко, когато в коридора взе, че бръкна под полата на Клои. Имам предвид чак до гащите ѝ.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

НЕПОКЛАТИМО ДЪРВО

ЛЯТО НА ВЕСЕЛБА

Събота, 31 август 2013 г.

60 кг (все още! Чудо); гаджета 0; деца 2 (прекрасни); приятели купища; ваканции 3 (като се брои и миниваканцията); служби като сценарист 0; вероятност за ангажимент като сценарист (бегла); брой дни до първия учебен ден 4; кардинални шокове 1.

Лятото беше фантастично. Обадох се на агента Брайън и го помолих да ме откачи от „Листата в косата му“, а Брайън се засмя и каза:

— Най-накрая! Кое те забави досега?

Брайън мисли, че трябва да си пробваме късмета с новата ми идея: „Тук времето не тече“, което е осъвременяване на „Към фара“ от Вирджиния Улф, само че с повече *структура*. Действието се развива в стар фар и един туристически комплекс в крайбрежно село, заимстван от брошура „Провинциални кътчета за отдих“, където госпожа Рамзи подхваща любовна връзка с приятел на сина ѝ Джеймс.

Магда и Джереми ни поканиха за една седмица на Паксос, където имат много приятели с деца; и Уони, която си е направила липосукция, се перчеше наоколо в бански костюм и саронг в ярки цветове, развяваше удължената си коса и плашеше Козмо. И въпреки че Ребека и децата бяха на турне с Джейк, имаше много срещи за игра с Джеремая и майка му, с Фарзия и Бикрам, и с Козмата, и с Телониъс. Също така се помъчихме да направим нещо с градината, което се състоеше в посаждането на три бегонии.

Освен това отидохме за три нощувки в едно бунгало близо до морето в Девън заедно с мама и прекарахме чудесно. Мама се отбива често, за да изпекат нещо заедно с Били и Мейбъл, като вече не критикува домакинството ми или възпитаването на децата и наистина на всички ни харесва. Взяма ги да преспят при нея и на тях им допада, макар че това ми идва с малко закъснение, тъй като вече няма с кого да правя секс в празната къща.

Но аз се старая да устоявам като непоклатимо дърво и търпя шеги на тема Рокстър — „любовта, на която не беше писано да

бъдееее!“, както драматично я нарекоха Том и Аркиш — и просто да бъда щастлива от факта, че дори вече никой друг да не ме обикне или да не поиска да прави секс с мен, поне знам, че не е напълно немислимо.

В момента се опитвам да се преборя с нарастващата тревога във връзка с началото на новата учебна година: различните домашни, които вероятно няма да са по възможностите ми, дни за изпитване пред класа и наколениците. Но по-тревожещо е, че не спирам да премислям всичките си сблъсквания с господин Уолкър — случката с дървото, със снега и с ботокса, спортния ден и концерта, — всички тези опити от негова страна да бъде мил към мен, а това ме кара да се чувствам толкова повърхностна и да си мисля, че може би не просто се е мъчел да ме кара да се чувствам глупава. Може би наистина има интерес към мен. **НО ТОЙ Е ЖЕНЕН, ЗА БОГА**, било то и за алкохолизирана жена с твърде много пластични операции. Имаше деца. Защо му трябваше да стига толкова близо до целувка с мен и да ме обърква така? Навиках му се едно хубаво, а после той ме видя с Рокстър и си мисли за мен, че съм купуваща презервативи, зарамена със сифилис любителка на агнешко, а сега ще се наложи да се озоваваме лице в лице всеки ден в училище.

16 ч. Наминах у Ребека, която се върна от турнето, и набързо ѝ разказах за обърканите ми чувства във връзка с господин Уолкър, за училищния концерт и за случилото се в Хампстед Хийт.

— Хм — отвърна тя. — Нещо не се връзва. В поведението му няма логика. Имаш ли снимка? Някаква допълнителна информация?

Прегледах снимките в телефона си и открих една от концерта, на която господин Уолкър акомпанира на Били.

— Това е Капторп Хаус, нали? Там, където провеждат разни фестивали и други такива неща, нали?

— Да.

— Знам точно кой е той. Не е училищен преподавател.

Погледнах я смаяна. О, боже. Беше някакъв маниак.

— Посвири ли малко джаз на пианото?

Кимнах.

Тя отиде до шкафа, при което пластмасовите лозови клонки в косата ѝ леко се килнаха, и извади бутилка червено вино.

— Казва се Скот. Били са в колежа заедно с Джейк.

— Музикант ли е?

— Не. Да. Не. — Тя ми хвърли поглед. — Това е само хоби. Беше в Специалните въздушни сили.

Специалните въздушни сили! Истински Джеймс Бонд! Това обясняваше всичко. Типичното му „Раз, сър! Два, сър!“ Скачането и претъркулването на Били от дървото. Рефлекс да потърси оръжието си на спортния празник.

— Кога постъпи в училището?

— Миналата година. През декември.

— Обзалагам се, че е той. Учил е във военната академия в Сандхърст, после прекара много време в чужбина, но с Джейк поддържаха контакт по мъжки — с други думи, не твърде редовно. Джейк се натъкнал на него преди няколко месеца. Бил е в Афганистан. Случили са му се разни гадости. Обяснил, че се връща към „простичкия начин на живот“. — Изведнъж Ребека се засмя. — Нима си въобразява, че да преподаваш в лондонско частно училище е „простичък живот“? Виждал ли е таблицата ти с квадранти за организиране на ежедневието?

— И е женен, нали?

— Не и ако говорим за същия човек. Има две момчета, които са в пансион. Беше женен, но вече не е. Тя беше наистина кошмарна.

— Цялата с пластични операции...

— Именно. Оказа се истинска сметкаджийка: дрехи, благотворителни обеда, всякакви подобни щуротии. Истинска кралица на пластичните операции. Когато той замина в чужбина, тя започна да спи с фитнес инструктора си, подаде молба за развод и се опита да го оскубе здраво. Онази къща, Капторп Хаус, е семейното богатство. Мисля, че може и да се е опитала да се събере отново с него сега, когато се направи да изглежда като булката на Франкенщайн. Ще питам Джейк. Следващия път, когато го видя.

ОТНОВО НА УЧИЛИЩЕ

Петък, 13 септември 2013 г.

Минути закъснение да прибера децата от училище 0 (но само защото се стараех да впечатля господин Уолъкър); разговори в господин Уолъкър 0; брой секунди на контакт с очи с господин Уолъкър 0.

9:15 ч. Явно Ребека е била права. И въпреки че не съм обелвала и дума по въпроса пред никого (очевидно като се изключат Талита, Джуд и Том), новината, че господин Уолъкър не е женен, се е разнесла. Кое е ужасно, защото сега всички налитат на господин Уолъкър. Всеки се опитва да запознае господин Уолъкър с някоя необвързана приятелка. Фарзия предложи да се опита да привлече вниманието му върху мен, но това е обречено начинание. Въпреки че сега сърцето ми подскача, когато го видя на стълбите, господин Уолъкър вече не идва да се занася с мен. Не се натъкваме на господин Уолъкър в парка. Магията вече я няма. И вината е изцяло моя.

Господин Уолъкър отговаря за все повече неща в училището: спорт, шах, музика, емоционална подкрепа. Също като Ръсел Кроу в „Гладиатор“, когато беше роб и организира другите роби в армия, за да победят гърците и римляните. Същото е като да поставиш мравките в определена ситуация: мравките ще правят каквото правят мравките. Каквато и роля да дадеш на един свестен и способен човек, той винаги ще си остане свестен и способен. И ще си пасва с всички необвързани жени наоколо, освен с мен.

Петък, 27 септември 2013 г.

21:45 ч.

— Ти си тази, по която си пада той — заключи Том на четвъртото си мохито, докато седяхме в „Йорк и Олбани“.

— Вижте, може ли просто да забравим за проклетия господин Уолъкър? — отсякох. — Приемам живота си такъв, какъвто е. Добър е.

Тримата имаме един друг. Не сме разорени. Аз съм едно непоклатимо дърво.

— И „Листата в косата му“ ще бъде филмиран — намеси се окуражително Джуд.

— Или онова, което е останало от него — произнесох мрачно.

— Но поне ще можеш да присъстваш на премиерата, бейби — напомни ми Том. — Може там да срещнеш някого.

— Ако ме поканят.

— Ако не ти се обажда и не ти пише съобщения, значи не е толкова хлътнал по теб — отбеляза неуслужливо Джуд.

— Но господин Уолъкър никога не й е звънял, нито й е писал съобщения — избъбри завалено Том. — За кого изобщо говорим тук?

— Може ли да престанем да обсъждаме господин Уолъкър, моля? Дори не го харесвам и той не ме харесва.

— Е, ти здравата си му се навикала, драга — припомни Талита.

— Но в зародиша на тези отношения имаше такава дълбочина — възрази Том.

— Насила хубост не става — заключи дълбокомислено Джуд.

— Защо не помолиш Ребека да уреди нещо между вас? — предложи Том.

22 ч. Отскочих до Ребека. Тя поклати глава.

— Тези нагласени свалки никога не се получават. Те ги надушват от километри, като че имат радар. Остави нещата да се развият естествено.

МОГЪЩАТА ДЖУНГЛА

Петък, 18 октомври 2013 г.

Брой слушания на „Лъвът спи в нощта“ 45 (и не им се вижда края).

21:15 ч. Отново дойде време за прослушванията за хора. Били лежи в леглото си и пее „Лъвът спи в нощта“ и после добавя „Еееееееееееееееееееее“ с писклив фалцет, а Мейбъл крещи:

— Стига, Били. Млъкниииииии.

Дойде ред и на нотите. Истината е, че тази вечер бях доста въодушевена, докато ги учех на „До-ре-ми“, като имитирах Мария от „Звукът на музиката“ (всъщност го знам целия наизуст).

— Мамо? — обърна се Били към мен.

— Да.

— Би ли замълчала, моля те.

Понеделник, 21 октомври 2013 г.

Брой упражнявания на „Лъвът спи в нощта“ преди училище 24; часове, прекарани в тревога дали Били ще влезе в хора 7; брой преобличания, преди да прибера Били от прослушването за хора 5; брой минути подраняване да го прибера 7 (добре, като се изключи причината за горното: да впечатля обект на безнадеждна любовна перспектива).

15:30 ч. Точно се каня да прибера Били и да науча резултатите от прослушването за хора. Не съм на себе си от притеснение.

18 ч. Изключително необичайно за мен, чаках в училищния двор още преди Били да е излязъл. Забелязах, че господин Уолкър се показва на стълбите и се озърна наоколо, но ме игнорира напълно. Потънах в мрачно настроение, защото осъзнах, че сега, когато беше официално свободен, явно се боеше, че всички необвързани жени, включително и аз, ще се впием в него като пирани.

— Мамо! — Били изтича навън с широка усмивка от ухо до ухо и аз се уплаших, че лицето му ще се пръсне.

— Влязох! Влязох! Влязох в хора!

Опиянена от щастие, аз го придърпах в обятията си, при което той изръмжа: „Пусни ме!“, също като някой тийнейджър и погледна смутено към приятелите си.

— Да празнуваме! — предложих. — Много се гордея с теб! Да отидем в... „Макдоналдс“.

— Браво, Били. — Беше господин Уолкър. — Не се обезкуражи и накрая успя. Отлична работа.

— Хм! — отроних, решавайки, че може би това е моментът да се извиня и да обясня, но той просто ме отмина и ме остави единствено с гледката от стегнатите му задни части.

Изядох два хамбургера „Биг Мак“ с пържени картофи, двоен шоколадов шейк и поничка със захарна глазура.

Насила хубост не става, туйто. Но поне винаги има храна.

РОДИТЕЛСКА СРЕЩА

Вторник, 5 ноември 2013 г.

21 ч. Хммм. Не ми прилича да е безразличен. Искам да кажа, не съвсем. Пристигнах на родителската среща, признавам, с една идея закъснение, за да установя, че повечето родители вече се канеха да си тръгват, а класният ръководител на Били, господин Питлокри-Хауърд, си гледаше часовника.

Господин Уолкър се появи, стиснал сноп формуляри за успеваемост.

— О, госпожо Дарси — подхвърли. — Все пак решихте да наминете?

— Бях на... служебна среща — отговорих високомерно (въпреки че много необяснимо все още не ме бяха поканили за среща във връзка с „Тук времето не тече“, моя осъвременен вариант на „Към фара“) и се настаних пред господин Питлокри-Хауърд с предразполагаща усмивка.

— Как е Били? — попита любезно господин Питлокри-Хауърд. Винаги се чувствам неудобно, когато хората говорят така. Понякога е ласкателно, стига да си представиш, че наистина ги е грижа, но аз параноично заключих, че според него нещо с Били не е наред.

— Добре е — отговорих наежено. — Как я кара в училище?

— Изглежда напълно щастлив.

— Добре ли се разбира с другите момчета? — попитах тревожно.

— Да, да, популярен е сред децата, много е жизнерадостен. Понякога в час доста се смее.

— Ясно, ясно — отвърнах, като изведнъж си припомних как мама беше получила писмо от директорката, в което тя изказваше съмнение за патологичен *проблем* със смеха. За мой късмет татко отиде и й дръпна едно конско, но може би става дума за някакво генетично смущение.

— Не мисля, че е нужно да се тревожим твърде много за смеха — намеси се господин Уолкър. — Какъв беше проблемът в часовете по английски?

— Ами, правописът... — подхвана господин Питлокри-Хауърд.

— Още ли? — прекъсна го господин Уолъкър.

— О, ами, нали разбирате — изправих се аз в защита на Били. — Той още е малък. И също така като писател вярвам, че езикът е нещо, което постоянно се развива и променя и всъщност да умееш да изразиш мисълта си е по-важно от това да владееш правописа и пунктуацията. — Млъкнах за секунда и се замислих как Имоджен ме беше обвинила, че слагам точки и други препинателни знаци на разни странни места, където ми се е сторило, че биха изглеждали добре. — Освен това днес компютрите се грижат за правописа.

— Да, много е удобно — кимна господин Уолъкър. — Но в настоящия момент за Били е важно да се справи с тестовете си по правопис или ще се чувства като глупак. Така че, дали ще ви е възможно да се упражнявате заедно, може би докато тичате сутрин към входната врата точно след като звънецът е ударил?

— Добре — отговорих и го погледнах изпод свъсени вежди. — Как се справя със самото писане? Имам предвид от творческа гледна точка?

— Ами... — заговори господин Питлокри-Хауърд и запрелиства книжата си. — О, да. Помолих ги да опишат нещо странно.

— Нека видя — посегна господин Уолъкър и сложи очилата си. О, боже. Би било толкова хубаво и двамата да сложим очилата си за четене по време на среща, без да се смущаваме от това.

— Нещо странно значи? — попита и прочисти гърло.

МАМА

Сутрин, когато се събудим, косата на мама стърчи във всички посоки. Все едно ще литне! После ни казва, че сме в армията и трябва да се приготвим по команда: „Рас, сър! Два, сър! Бес паника!“ Но после се случва някой ГИГАНТСКИ ФАЛ! Изсипва мюслите в пералнята и ни дава да ядем персил. Мейбъл закасня за претучилишната група, вече бяха почнали. ГИГАНТСКИ ФАЛ ниво 2: Вика ни: Атон! сякъш е френцки полицаи щото чете френцка книга за родители и сега Мейбъл вика така на Плонка и също вика мамкъ му. ГИГАНТСКИ ФАЛ ниво 3: когато

мама работи пише на компютра и едновременно говори по телефона и дъвче никорет. Като не ме приеха в хора миналата година каза, че не било ГИГАНТСКИ ФАЛ ами X фактор и щяло да стане догодина. И стана! После ми намери Пухчо 2 дете беше изчезнал на бойното поле и ме гушкаташе да заспя. Ама през нощта като слязох доло танцуваше сама на килъркуин... Бррр! Ооооф! Странно много странно.

Отпуснах се смаяна на стола. Нима децата ми ме виждаха по този начин?

Господин Питлокри-Хауърд беше вперил поглед в листовете си с почервенияло лице.

— Е! — обади се господин Уолъкър. — Както сама казахте, изразява каквото иска да изрази доста ясно. Това е една много нагледна картина на нещо странно.

Срещнах погледа му. За него не беше никакъв проблем, нали така. Беше обучен да дава заповеди и беше запратил синовете си в пансион, така че спокойно можеше да си позволи да използва ваканциите, за да усъвършенства музикалните и спортните им умения, като същевременно коригира правописа им на думата „нещастен“.

— Как са останалите предмети?

— Оценките му са много добри, като се изключи правописът. Домашните още са малко хаотични.

— Да прегледаме — настоя господин Уолъкър и взе да рови в папката му по науки, а после измъкна домашното за планетите.

— „Напишете пет изречения, всяко от които да съдържа факт за Уран.“ — Направи пауза. Изведнъж изпитах неудържим порив да се разкискам. — Написал е само едно. Проблем ли имаше с въпроса?

— Струва ми се, проблемът е, че се изискваха твърде много факти за такава безлична галактическа тема — обясних, като се мъчех да се контролирам.

— О, нима? Намирате Уран безличен? — Ясно видях как господин Уолъкър потисна смеха си.

— Да — успях да произнеса. — Да беше Марс, прословутата червена планета, на която неотдавна приземиха робот, или дори Сатурн

с пръстените му...

— Или Марс с двойните му орбити — прекъсна ме господин Уолъкър и мога да се закълна, че хвърли поглед към гърдите ми, преди да забие нос в протоколите си.

— Именно — съгласих се със задавен глас.

— Но, госпожо Дарси — намеси се господин Питлокри-Хауърд с нотка на наранена гордост. — Лично аз съм по-заинтересуван от Уран, отколкото...

— Благодаря, за което! — не успях да се спра да изрека и после напълно се предадох на невъздържан смях.

— Господин Питлокри-Хауърд — заяви господин Уолъкър, възвърнал самообладание. — Струва ми се, изяснихме се. И — промърмори под нос — успявам да видя откъде произлиза кискането. Има ли нещо друго, свързано с работата на Били, което да обсъдим?

— Не, не, оценките му са много добри, разбира се с другите деца, жизнерадостен е, чудесно малко момче.

— Е, всичко това е благодарение на вас, господин Питлокри-Хауърд — отбелязах. — Много ви благодаря, задето ги учите така добре.

После се изправих и излязох в коридора, без да смея да погледна към господин Уолъкър.

Вече навън обаче седях в колата и се питах дали не е добра идея да се върна и да разпитам господин Питлокри-Хауърд по-подробно за домашните. Или може би, ако по случайност господин Питлокри-Хауърд е зает, ще се обърна към господин Уолъкър.

Когато се върнах обратно в коридора, господин Питлокри-Хауърд и господин Уолъкър разговаряха с Николет и впечатляващия ѝ съпруг, който беше положил съпричастно длан на гърба на Николет.

Не е прието да слушаме консултациите на другите родители, но Николет се държеше така напористо, че ме изкуши.

— Просто се чудя дали Атикус не е малко претоварен — мънкаше господин Питлокри-Хауърд. — Струва ми се, че има прекалено много извънучилищни занимания и срещи за игра. Понякога ми се вижда напрегнат и тревожен. Отчайва се, ако не се чувства на върха.

— Къде е спрямо другите деца от класа? — попита Николет. — Колко близо е до първото място?

Опита се да надникне в списъка, но господин Питлокри-Хауърд го прикри с ръка. Тя отметна коса ядосано.

— Защо да не сме наясно с нивото им на представяне, съотнесено към останалите, и на кое място са в класа?

— Не ги класираме по места, госпожо Мартинес — отговори господин Питлокри-Хауърд.

— Защо не? — попита тя с привидно любезно и небрежно любопитство като на фехтовач, прикриващ изненадваща атака.

— Истински важното е да дават най-доброто от себе си — поясни господин Питлокри-Хауърд.

— Нека ви обясня нещо — погна го Николет. — Била съм изпълнителен директор на голяма верига от здравни и фитнес клубове, която се разрасна из цяла Великобритания и Северна Америка. Сега съм изпълнителен директор на семейство. Децата ми са най-важният, комплексен и вълнуващ проект, върху който някога съм работила. Нужно ми е да съм способна да преценявам прогреса им и да го сравнявам с този на връстниците им, за да мога да нанасям нужните корекции.

Господин Уолъкър я наблюдаваше мълчаливо.

— Няма нищо лошо в умереното желание за победа, но когато обсебеността от резултатите на околните замести удоволствието от самото занимание... — подхвана смутено господин Питлокри-Хауърд.

— Значи мислите, че извънкласните занимания и срещите за игра му носят стрес? — прекъсна го Николет.

Мъжът ѝ положи длан върху ръката ѝ.

— Скъпа...

— Тези момчета имат нужда времето им да бъде запълвано. Имат нужда от флейтите си, от рапирите си... Нещо повече — продължи тя, — аз не гледам на социалната им активност като на „срещи за игра“. Това са упражнения за тиймбилдинг.

— ТЕ СА ДЕЦА! — викна гръмогласно господин Уолъкър. — Не са корпоративни продукти! Онова, от което се нуждаят, не е постоянно четкане на егото, а увереност, забавления, привързаност, обич, усещане за значимост. Именно сега трябва да научат, че винаги ще има някой по-добър и някой по-слаб от тях и че тяхната значимост се крие в удовлетворението от това кои са, какво вършат и в усъвършенстване на уменията да го вършат.

— Моля? — смая се Николет. — Значи няма смисъл от старание и амбиция, така ли? Разбирам. Ами в такъв случай мисля, че ще се насочим към „Уестминстър“.

— За нас трябва да е от значение в какви хора ще се превърнат като възрастни — продължи господин Уолкър. — Светът е жестоко място. Барометърът за успех в бъдещия им живот не е задължителната победа, а как реагират на провалите. Способността да се изправят на крака, когато паднат, възвръщането на оптимизма и вярата в себе си са много по-добри предпоставки за бъдещ успех, отколкото на кое място са се класирали по оценки в трети клас.

Мили боже. Нима господин Уолкър се е захванал да чете „Малка книга с насоки на Буда“?

— Светът не е жестоко място, ако умееш да побеждаваш — промърка Николет. — На кое място в класа е Атикус, моля?

— Не правим класация — отсече господин Уолкър и се изправи. — Има ли нещо друго?

— Да, френският му — отвърна несмутена Николет. И всички седнаха обратно по местата си.

22 ч. Може би господин Уолкър е прав, че винаги има някой „по-добър и някой по-слаб от теб“ в разни неща. Тъкмо вървах към колата си, когато зърнах една изкипrena, но изтощена майка да се препира с трите си прекалено натруфени деца и накрая избухна:

— Клемънси! Ти, проклета долна к***о!

ПЕТДЕСЕТ НЮАНСА НА СТАРОСТТА

Петък, 22 ноември 2013 г.

62 кг (безнадеждно клоня обратно към затлъстяването); калории 3844; кутийки диетична кока-кола 7; кутийки ред бул 3; брой панини с шунка и сирене 2; упражнения 0; месеци от последното боядисване корените на косата 2; седмици от последна коламаска на краката 5; седмици от последно лакиране на ноктите на краката 6; месеци от последния случай на сексуално изживяване 5 (отново преродена девица).

Занемарила съм се тотално — необезкосмена, с неоскубани вежди, без спорт, с непочистена кожа, без маникюр и педикюр, с небоядисани корени на косата, без прическа, неразсъбличана (ама никога, да му се не види) — и се тъпча, за да компенсирам. Нещо трябва да се предприеме.

Събота, 23 ноември 2013 г.

15 ч. Току-що излязох от фризьорския салон, където беше възстановена някогашната младежка прелест на корените ми. Мигом се сблъсках лице в лице с постер на автобусната спирка със снимка на Шарън Озбърн и дъщеря ѝ Кели: Шарън Озбърн е с кестенява коса, а Кели със *сива*.

Толкова съм объркана. Нима да изглеждаш стара е последният крясък на модата, изместил ефирния бохемски шал? Ще се върна и ще помоля да възстановят белите ми корени, а после ще поискам от онзи тип с ботокса да ми направи няколко бръчки.

Точно обмислях този въпрос, когато прозвуча нечий глас:

— Здравейте.

— Господин Уолъкър! — отвърнах и започнах да оправям кокетно освежената си коса. — Здравейте.

Носеше топло секси яке и шал и ме наблюдаваше със стария си маниер, уж сериозен, а в ъгълчетата на устните му имаше стаен смях.

— Чуйте! — заговорих. — Искам да ви се извиня, задето ви наприказвах онова на училищния концерт и задето бях толкова тросната във всички онези случаи, когато вие просто проявявахте любезност. Но аз мислех, че сте женен. И работата е там, че сега знам всичко. Искам да кажа, не *всичко*. Но съм наясно, че сте били в Специалните въздушни сили и...

Изражението му се промени.

— Какво казахте?

— Джейк и Ребека живеят точно срещу нас и...

Той гледаше встрани от мен към другия край на улицата, а едно мускулче на челюстта му трепкаше.

— Всичко е наред. Не съм казвала на никого. И въпросът е там, че знам какво е да ти се случи нещо наистина ужасно.

— Не желая да говоря за това — произнесе рязко той.

— Знам, че ме смятате за невъзможна майка, и мислите, че прекарвам цялото си време по фризьорски салони и в купуване на презервативи, но всъщност не съм такъв човек. Онези брошури на тема гонорея... Мейбъл просто ги взе от лекарския кабинет. Нямам гонорея или сифилис...

— Прекъсвам ли ви?

Едно зашеметяващо момиче беше излязло от „Старбъкс“ с две чаши кафе в ръце.

— Здравейте. — Подаде му едната чаша и ми се усмихна.

— Това е Миранда — представи я сковано господин Уолъкър.

Миранда беше млада и красива, с дълга лъскава черна коса, а на върха на главата ѝ се мъдреше модерна вълнена шапка. Имаше дълги слаби крака, обути в джинси... и носеше боти с капси.

— Миранда, това е госпожа Дарси, майка на едно от децата в училище.

— Бриджет! — прозвуча нечий глас. Фризьорката, която тъкмо се беше погрижила за корените ми, се показва на улицата. — Забрави си портмонето в салона. Как е цветът? Без повече нюанси на сивото за теб до Коледа!

— Много е добър, благодаря. Весела Коледа — произнесох като травмирана бабичка робот. — Весела Коледа, господин Уолъкър. Весела Коледа, Миранда — пожелах, макар да не беше Коледа. Те ме изгледаха озадачено, а аз се отдалечих с разтреперани крака.

21:15 ч. Децата спят, а аз съм стара и самотна. Никой няма да ме хареса вече никога, ама съвсем никога. В момента господин Уолкър прави секс с Миранда. Животът на всички е идеален, освен моя собствен.

ЗВУКЪТ ОТ РАЗЧУПВАНЕТО НА ЧЕРУПКАТА

Понеделник, 25 ноември 2013 г.

62 кг; брой килограми повече от Миранда 20.

21:15 ч. Добре. Вече съм привикнала към това. Знам как да се държа. Не се вглъбяваме в мрачни мисли. Не се предаваме на чувството, че не ни бива с мъжете. Не вярваме, че животът на всички, с изключение на нашия, е идеален, без този на проклетата Миранда. Концентрираме се върху вътрешното си непоклатимо дърво и ходим на йога.

13 ч. Дявол го взел. Отидох на йога, но осъзнах, че пак съм пила прекалено много диетична кока-кола. Стига да кажа, че изпълнението на позата „гълъб“ не мина много добре.

Вместо това се прехвърлих в групата за медитация в съседното помещение, което май си беше чисто и просто дадени на вятъра пари, защото струваше петнайсет лири, а единственото, което правехме, беше да седим с кръстосани крака и да се мъчим да изпразним съзнанието си. Започнах да се оглеждам наоколо, замислена за господин Уолкър и Миранда, и в следващия миг едва не пръцнах от шок.

В началото не го бях разпознала, но на лилава постелка, облечен в свободни сиви дрехи, със затворени очи и длани, отпуснати върху коленете, седеше не някой друг, а Джордж от „Грийнлайт Продъкшънс“. Или поне така ми се струваше, но не можех да кажа със сигурност. После зърнах големите очила и айфона, поставени до постелката, и се убедих, че определено беше Джордж.

На излизане не знаех дали да го поздравя или не, но после реших, че през последния час бяхме създали връзка на някакво ниво, било то и подсъзнателно, така че викнах:

— Джордж?

Той си сложи очилата и ме изгледа подозрително, сякаш очакваше мигом да му тикна някой сценарий под носа.

— Аз съм! — заговорих. — Помниш ли ме? „Листата в косата му“?

— Какво? О, да. Здравей.

— Не знаех, че си падаш по медитация.

— Да. Приключих с филмовия бизнес. Всичко опира до студийни филми. Никакво уважение към изкуството. Напълно безсмислен. Празен. Гнездо на стършели. Бях на път да се срина... Почакай. — Джордж хвърли поглед към своя айфон. — Извини ме. Гоня самолет. Заминавам за ашрам в Лахор. Радвам се, че се видяхме.

— Прощавай... — осмелих се да добавя.

Той се обърна и ме изгледа нетърпеливо.

— Сигурен ли си, че ашрамът не е в Лъо Туке?

В този момент той се засмя, явно вече наистина спомнил си коя съм, и си разменихме доста смущаваща прегръдка.

— Намасте — произнесе той с плътен продуцентски глас и иронично изражение на лицето, а после хукна нанякъде, като отново проверяваше айфона си. Осъзнах, че въпреки всичко аз всъщност се бях привързала към Джордж от „Грийнлайт Продъкшънс“.

Вторник, 26 ноември 2013 г.

61 кг; брой килограми повече от Миранда 19 (по-добре); калории 4826; брой панини с шунка и сирене 2; пици 1,5; кофички замразено мляко 2; алкохолни единици 6 (много лошо поведение).

9 ч. Тъкмо оставих децата. Ще прескоча да хапна панини с шунка и сирене.

10:30 ч. Докато стоях на опашката, изведнъж забелязах, че перфектната Николет също беше там и чакаше да получи горещата си напитка. Носеше бяло яке от фалшива козина, слънчеви очила и огромна чанта. Изглеждаше като Кейт Мос, която току-що е пристигнала на официално събитие, само дето беше девет сутринта. Изкушавах се да се изнижа, но чаках от векове, така че когато Николет най-накрая се обърна и ме забеляза, произнесох ведро:

— Здравсти!

Вместо ледения поздрав, който очаквах, Николет само се взря в мен, стиснала картонената чаша в едната ръка.

— Имам нова чанта. Марка „Ерме“ е — обяви и посочи към чантата си. В следващия миг раменете ѝ се разтресоха.

— С обезмаслено мляко, венте, безкофеиново, задръжете рестото — избъбрих на момичето зад щанда, като си мислех: „Ако Николет преживява срыв, значи дотук сме. Случаят е ясен. Всички вляво, вдясно и в центъра са се превърнали в купчина натрошени черупки“.

— Да слезем долу — предложих на Николет и я потупах неуверено по рамото. За щастие в сутерена нямаше никой.

— Имам нова чанта — повтори тя. — И ето я бележката.

Взрях се безизразно в бележката.

— Мъжът ми я е купил за мен от летището във Франкфурт.

— Ами, това е чудесно. Прекрасна е — излъгах. Чантата беше безумна. Не притежаваше никаква хармония. Отвсякъде изникваха всевъзможни токи, каишки и катарамии.

— Погледни бележката — настоя тя. — За две чанти е.

Примигнах към касовата бележка. Наистина на нея фигурираха две чанти. Но какво от това?

— Просто е станала грешка — предположих. — Позвъни им и си вземи парите обратно.

Тя поклати глава.

— Знам коя е тя. Обадох ѝ се. Това продължава от осем месеца. Купил ѝ е същата чанта. — Лицето ѝ се изкриви. — Това беше подарък. И той е направил същия на нея.

Прибрах се у дома и си проверих имейлите.

ПОДАТЕЛ: НИКОЛЕТ МАРТИНЕС

ТЕМА: ШИБАНИЯ УЧИЛИЩЕН КОНЦЕРТ.

Само да ви уведомя, че пет пари не давам кой ще носи коледните кексчета или подсладеното вино, а освен това елате, когато щете, мамка ви, защото не ме е грижа, по дяволите.

Николет

Имах нужда от това

Мисля да звънна на Николет.

23 ч. Прекарахме прекрасна вечер у дома заедно с Николет, като трите момчета си отиграха на воля на Роблокс, Мейбъл гледаше „Спъндж Боб Квадратни гащи“, а ние пиехме и хапвахме вино, пица,

сирене, кока-кола, ред бул, шоколадови дражета „Кадбъри“ и Николет разгледа сайта на ОкейКупидон, при което периодично надаваше крясък: „Копелета!“, „Пилешки мозъци недни!“.

По някое време цъфна Том, леко направил главата, и заразправя за ново проучване.

— Оказва се, че качеството на отношенията на човека с околните е най-важният индикатор за дългосрочното му емоционално здраве, а не толкова интимната му връзка и мярка за щастие не е мъжът ти или гаджето ти, а контактите ти с останалите хора около теб. Така де, реших, че е добре да ви го съобщя. А сега ще бягам при моя Аркис.

В момента Николет спи в моето легло, а четирите деца са благополучно сместени в детската стая.

Ето, виждате ли? Кому са притрябвали мъже?

ЩЕ СЕ ВЪЗВИСИ ГЕРОЙ

Петък, 29 ноември 2013 г.

Ето какво се случи. Били имаше футболен мач в друго училище — „Ист Финчли“, на няколко километра разстояние. Беше ни казано, когато ги прибираме, да паркираме на улицата, тъй като вътре не се допускаха коли. Училището представляваше висока сграда от червени тухли с малък бетонен двор пред входа, а вляво беше спортното игрище, потънало на метър и трийсет сантиметра по-ниско ниво и оградено със солидна ограда от метални вериги. Момчетата тичаха из игрището и ритаха топката, а майките си бърбеха пред стълбите. Внезапно към сградата на училището с рев приближи беемве и закова, а бащата, чак идиотски изтупан тип, говореше по мобилния си телефон.

Господин Уолъкър отиде до колата.

— Извинете.

Бащата го игнорира и не спря да говори по телефона, а двигателят продължаваше да работи. Господин Уолъкър почука по стъклото.

— Вътре в училището не се допускат коли. Паркирайте на улицата, моля.

Стъклото се смъкна надолу.

— За някои от нас времето е пари, приятелю.

— Това е въпрос, свързан с безопасността.

— Ха. Безопасност. Ще се забавя две минути.

Господин Уолъкър се втренчи в него от упор.

— Преместете колата — изрече натъртено.

Все още с телефон, притиснат към ухото, бащата ядосано включи рязко на скорост и даде назад, без да поглежда, като извъртя волана със скърцане и се понесе на заден ход към игрището, при което се заби право в стоманения кол, поддържащ оградата.

Всички се обърнаха да погледнат и бащата със зачервено лице натисна газта, забравил да превключи от задна, така че отново блъсна кола. Раздаде се страховито пукане и колът започна да се накланя.

— Момчета! — ревна господин Уолъкър. — Дръпнете се от оградата! Живо!

Всичко сякаш ставаше като на забавен кадър. Момчетата се пръснаха с бяг, а в това време металният прът се килна и падна върху игрището, като повлече със себе си оградата с тежките ѝ синджири и тя се стовари с ужасяващ трясък. В същото време колата се плъзна назад и докато предните колела още бяха върху бетонната настилка на двора, задните бяха наполовина надвиснали над игрището долу.

Всички замръзнаха вцепенени, освен господин Уолъкър, който скочи в дупката и викна:

— Звънете на 999! Натиснете предницата на колата! Момчета, наредете се в далечния край.

Смайващо, таткото с беемвето тръгна да отваря вратата си.

— А ти стой и не мърдай! — кресна господин Уолъкър, ала колата вече се плъзгаше още повече назад и колелата сега напълно висяха във въздуха.

Огледах момчетата в другия край на игрището. Били! Къде беше Били?

— Дръж Мейбъл! — казах на Николет и изтичах към игрището.

Господин Уолъкър беше долу, спокоен, и оглеждаше ситуацията. Насилих се да погледна.

Тежкия метален кол се беше заклешил диагонално с един край опрян на стената на долното ниво, а с другия на земята. Оградата от метални вериги висеше под ъгъл и образуваше нещо като ръбеста шатра. И там, блокирани под нея, бяха Били, Бикрам и Джеремая, обърнали ужасени личица към господин Уолъкър. Зад тях беше стената, оградата ги беше блокирала отпред и отстрани, а над главите им бе надвиснала задницата на голямата кола.

Ахнах сподадено и скочих долу.

— Всичко ще е наред — каза тихо господин Уолъкър. — Тук съм. Той приклезна.

— И така, супергерои, удари часът да се представите достойно. Припълзете до стената и се свийте на топка. Прикрийте се.

Момчетата, сега повече възбудени, отколкото уплашени, се издърпаха назад и се сгушиха с ръце върху главичките.

— Така ви искам, бойци — похвали ги господин Уолъкър и се зае да вдига тежката ограда от земята. — А сега...

Внезапно с кошмарен скърцащ звук на метал в бетон беемвето се плъзна още назад и задницата му увисна опасно във въздуха.

Раздадоха се писъци от майките горе и вой на сирени.

— Стойте долепени до стената, момчета! — нареди господин Уолъкър, все така хладнокръвен. — Ще се справите чудесно!

Той пристъпи внимателно върху оградата и застана под колата. Вдигна ръце и ги изтласка с всички сили към шасито. Под ризата личеше как се напрягат бицепсите и мускулите на врата му.

— ДАЙТЕ ТЕЖЕСТ ВЪРХУ ПРЕДНИЦАТА! — извика към двора, а по челото му изби пот. — ДАМИ! НАТИСНЕТЕ КАПАКА!

Погледнах нагоре и видях учители и майки да се отърсват от шока и да се спускат като уплашени пилци към предния капак. Господин Уолъкър буташе отдолу и задницата на колата бавно се повдигна.

— Добре, момчета — каза, без да престава да тласка нагоре. — Плъзете надясно, надалеч от колата. После се проврете изпод тази ограда.

Изтичах до ръба на падналата ограда, към мен вече се бяха присъединили и други родители и учители. С дружни усилия се напънахме да повдигнем металните вериги, докато трите момчета плъзяха едно след друго. Били бе последен в редицката.

Вътре скочиха пожарникари, вдигнаха оградата и издърпаха Бикрам, чиято риза се закачи и разпори, после Джеремая. Били още беше вътре. Докато Джеремая се освобождаваше, посегнах напред и поставих ръце под тези на Били, почувствала у себе си силата на десет мъже. Захлипах от облекчение, когато Били изплъзя и пожарникарите издърпаха и двама ни навън от дупката.

— Този беше последният! Хайде! — викна господин Уолъкър, все още треперещ под тежестта на колата. Пожарникарите скочиха долу да му се притекат на помощ и тежестта им смаза оградата върху пространството, където само секунди по-рано се бяха намирали трите момчета.

— Къде е Мейбъл? — нададе драматичен крясък Били. — Трябва да я спасим!

Трите момчета се втурнаха през тълпата в двора, всяко гордо като Супермен в развятата си пелерина. Последвах ги, за да открия

Мейбъл, застанала спокойно зад вече задъхващата се от преживяния ужас Николет.

Били се хвърли да прегръща Мейбъл и се развива:

— Спасих я! Аз спасих сестра си! Добре ли си, сестричке?

— Да — тържествено отвърна тя. — Ама господин Уолъкър как командва само.

Колкото и да не бе за вярване, сред цялата тази лудница таткото от беемвето отново отвори вратата си и този път взе, че излезе навън, като отупваше раздражено палтото си, при което автомобилът започна да се плъзга назад.

— ПАДА! — викна отдолу господин Уолъкър. — БЯГАЙТЕ НАСТРАНИ, ХОРА!

Всички се втурнахме напред, за да видим как господин Уолъкър и пожарникарите отскочиха, докато беемвето се стовари долу върху стоманения прът, подрипна нагоре и се килна с грохот на едната си страна, лъскавите му калници се пропукаха, прозорците се пръснаха и кремавите кожени седалки се покриха със стъкла и парчета мазилка от стената.

— Количката ми! — писна таткото.

— Времето е пари, тъпако — отвърна господин Уолъкър и се ухили доволно.

Докато парамедиците се опитваха да го прегледат, Били обясняваше:

— Направо не можехме да мръднем, мамо. Не смеехме да побегнем, защото онзи стълб се клатеше точно над нас. Ама после бяхме супергерои, защото...

Междувременно наоколо ни бе настанал пълен хаос: родители тичаха безумно в кръг, летяха кичури за удължаване, огромни чанти лежаха забравени по земята.

Господин Уолъкър скочи на стълбите.

— Тишина! — кресна той. — Всички застанете на място! И така, момчета. След секунда ще се строите за проверка и преброяване. Но първо ме чуйте. Току-що преживяхте истинско приключение. Никой не пострада. Бяхте смели, бяхте спокойни и тримата — Бикрам, Джеремайя и Били — истински супергерои. Довечера ще се приберете у дома и ще празнувате, защото доказахте, че когато дойде истински страшното — а и това ще стане, — ще знаете как да бъдете смели и хладнокръвни.

Родители и деца нададоха възторжени възгласи.

— Боже мой, жива да не бях — проплака Фарзия напълно в духа на собствените ми емоции.

Когато господин Уолъкър мина покрай мен, стрелна ме със самодоволен поглед, но някак умиляващ, в стил Били.

— Рисковете на професията, а? — подхвърлих.

— И по-страшно съм виждал — заяви весело той. — Поне от твоята коса нищо не хвъркна.

След преброяването Бикрам, Били и Джеремая бяха обкръжени от съучениците си. Тримата трябваше да отидат в болницата за преглед. Когато се качиха в линейките, следвани от травмираните си майки, сториха го със самочувствието на новопрочула се момчешка група от „Великобритания има талант“.

Мейбъл задряма в линейката и проспа всичките прегледи. Момчетата бяха добре, ако не се брояха няколкото драскотини. В болницата дойдоха бащите на Бикрам и Джеремая. Няколко минути след тях се появи и господин Уолъкър, ухилен и понесъл пликове от „Макдоналдс“ и преразказа до най-дребната подробност случилото се с децата, като отговори на всички въпроси на татковците и им обясни точно как и защо са се превърнали в истински екшън герои.

Джеремая и Бикрам си тръгнаха с родителите си, а господин Уолъкър ми подаде ключовете от колата ми.

— Добре ли си? — Отправи внимателен поглед към лицето ми и отсече: — Аз ще ви закарам у дома.

— Не, абсолютно нищо ми няма! — излъгах.

— Виж какво — с лека усмивка ми каза той, — високият ти професионализъм и имиджът ти на феминистка няма да бъдат накърнени, ако позволиш някой да ти помогне.

У дома, след като настаних децата на дивана, господин Уолъкър промълви тихо:

— От какво имаш нужда?

— От играчките, които гушкат на заспиване. Горе в леглата им са.

— Пухчо Втори?

— Да. И Първи, и Трети, Марио, Хорсио и Плюнка.

— Плюнка?

— Нейната кукла.

Когато той се върна с играчките, аз се опитвах да включа телевизора и се взирах в дистанционните.

— Да се пробвам ли аз?

И ето че Спъндж Боб оживя, а той ме отведе зад дивана.

И тогава вече се разплаках мълчаливо.

— Шшш — прошепна той и ме обгърна със силните си ръце. — Никой не пострада. Знаех, че всичко ще е наред.

Облегнах се на него, докато циврех и подсмърчах.

— Справяш се чудесно, Бриджет — каза той полугласно. — Ти си много добра майка, а и баща, по-добра от някой с осем души прислуга и апартамент в Монте Карло. Нищо че ми насополиви ризата.

Изпитах чувството, както като се отвори вратата на самолета, когато пристигаш на почивка и нахлува топъл въздух. Същото като онова да поседнеш след натоварен ден.

Тогава Мейбъл нададе вик:

— Мамо, „Спъндж Боб“ свърши!

Едновременно с това прозвуча звънецът на входната врата.

Беше Ребека.

— Току-що научихме за случилото се в училището — каза тя, докато трополеше надолу по стълбите. В косата ѝ бе закрепена тъничка гирлянда с лампички за коледна елха. — Как стана? О! — възкликна, като видя господин Уолкър. — Здравей, Скот.

— Здравей — отвърна той. — Радвам се да те видя. Украсата в косата ти е непривично скромна... но пак е ефективна.

Нахълтаха Фин, Олиандър и Джейк и къщата се изпълни с шум, шоколад, със скокльовци „Силваниан“, ексбоксове и търчащи дечурлига. Непрестанно се опитвах да говоря на Били, за да му помогна да осмисли случилото се, но той само казваше:

— Мамооо! Аз съм супергерой! Точка по въпроса.

Наблюдавах как господин Уолкър разговаря с Джейк — и двамата високи, мъжествени, стари приятели, бащи. Ребека погледна към господин Уолкър и после повдигна вежди към мен, но в този момент телефонът му иззвъня и веднага разбрах, че говори с Миранда.

— Трябва да тръгвам — изрече рязко той, когато прекъсна връзката. — Вие ще се погрижите за тях тази вечер, нали, Джейк?

Умърлушена го съпроводих до входната врата и там го засипах с бърбрене:

— Безкрайно съм признателна. Всъщност вие бяхте този, който сте супергероят. Който е. Който сте.

— Който е — каза той. — За мен беше удоволствие.

Заслиза по предните стълби, после се обърна и добави тихо:

— Супергероиня.

Сетне закрачи към главната улица, такситата и момичето с външност на слязла от страниците на списание. Гледах го тъжно и си мислех: „Супергероиня? Предпочитам да имам с кого да спя“.

ПРАЗНИЧЕН СЕЗОН

Понеделник, 2 декември 2013 г.

Всичко е наред. Заведох Били на детски психолог, който заключи, че той, както изглежда, „здравословно е асимилирал случката под форма на житейски опит“. Когато се опитах да го заведа за втори път, Били заяви:

— Мамоо! Ти си тази, дето има нужда от това.

Били, Бикрам и Джеремая се наслаждават на статута си на знаменитости в училище и раздават автографи. Но тяхната слава направо бледнее пред тази на господин Уолъкър.

Сега господин Уолъкър е дружелюбен към мен и аз към него. Но май всичко свършва дотам.

Вторник, 3 декември 2013 г.

15:30 ч. Мейбъл току-що излезе от училище с песен:

*Дома си украсете, че много време не остава,
сезонът на веселието наближава.*

Сезонът на веселието. Ще бъда пък и аз весела тази година. И благодарна.

Сряда, 4 декември 2013 г.

16:30 ч. О. Мейбъл е сменила текста на песента със „Сезонът да мразим Били наставка“.

Четвъртък, 5 декември 2013 г.

10 ч. Майката на Телониъс ме спря днес при оставянето на децата в забавачката.

— Бриджет — каза ми. — Би ли помолила дъщеря си да престане да разстройва Телониъс?

— Защо? Какво? — попитах недоумяваща.

Оказа се, че Мейбъл се деряла с цяло гърло на детската площадка да пее:

*Дойде сезонът да украсяваме с бегония,
а на Телониъс да викаме агония.*

14 ч. — Пада й се, като е насадила целия двор с такива скучни цветя — заключи Ребека. — Как е Скот? Тоест господин Уолъкър.

— Държи се мило — отвърнах. — Много приятелски, но само приятелски.

— И ти ли се отнасяш само приятелски с него? Знае ли изобщо?

— Той е с Миранда.

— Такъв мъж си има своите потребности. Не означава, че ще е вечно с нея.

Поклатих глава.

— Той не проявява интерес. Според мен вече ме харесва като човек. Но само толкова.

Тъжно е. Но, общо взето, съм щастлива. Понякога ти стига да се разминеш с нещо много лошо, за да започнеш да цениш каквото имаш.

14:05 ч. Проклета Миранда.

14:10 ч. Мразя Миранда. „О, о, вижте ме каква съм млада, висока, слаба и перфектна.“ Тая като нищо ходи и с Рокстър. Хм.

КОНЦЕРТ ОТ КОЛЕДНИ ПЕСНИ

Сряда, 11 декември 2013 г.

Ето че отново дойде време за концерта с коледни песни. И Били, и Мейбъл ще гостуват на приятелчета с преспиване, така че настана неудържимо вълнение, комбинирано с пълна истерия от опитите да стегна две раници с нужното за нощувка, да приведа Мейбъл и себе си в човешки и достатъчно празничен вид като за училищен концерт от коледни песни и да стигнем там, преди да е свършил.

Постарах се да се наглася възможно най-добре, тъй като без съмнение Миранда щеше да е в църквата, за да аплодира своя човек. Мейбъл беше облечена в пухкав жакет и щръкнала червена поличка, които ѝ купих от разпродажбите, а аз носех ново бяло палто (вдъхновена от Николет, която в момента е на Малдивите и там сексуално провинилият се неин съпруг всячески се опитва да измоли прошката ѝ, докато тя го изтезава в луксозно бунгало, издигнато на пилони на самия морски бряг, а под него кръжат акули.) Тъй като за друго духане нямаше изгледи, отидох поне да ми издухат косата със сешоар. Раниците, които мъкнех — едната с образите на Дисни принцеси, а другата с Марио, — не допринасяха особено за изискания ми външен вид. Освен това Миранда вероятно щеше да е облечена в секси тоалет, но толкова дискретен и съобразен с последните модни тенденции, че дори Мейбъл не би го схванала.

Когато излязохме от станцията на метрото, „селото“ ни посрещна с вълшебството си — нежни светлилки хвърляха сенки в дърветата, магазините бяха осветени, а духов оркестър свиреше „Добрият крал Венцеслас“. По витрините на старовремската месарница висяха пуйки. Оказа се, че сме подранили.

В един миг се вживях в ролята на Добрия крал Венцеслас, втурнах се в месарницата и купих четири къмбърландски наденички — да се намират, ако зърна нейде бедняк — и така добавих плик с наденички към двете злоещо издути раници. После пък Мейбъл поиска горещо какао, което изглеждаше гениална идея, само дето внезапно се оказа, че станало 17:45, часът, в който трябваше да сме

заели местата си, така че хукнахме към църквата, а Мейбъл се спъна и всичкият ѝ горещ шоколад се озова върху бялото ми палто. Тя се обля в сълзи.

— Палтото ти! Мамо, новото ти палто!

— Няма значение, мила — заутешавах я. — Палто, голяма работа. Ето, вземи моя горещ шоколад. — А междувременно си мислех: „О, мамка му, веднъж и аз да вляза в крак и ето че пак всичко оплесках“.

Но пък площадът пред църквата беше толкова красив, ограден с къщи в стил „Крал Джордж“ с коледни елхи зад прозорците и коледни венци на вратите. Стъклописите на църквата сияеха в оранжево, звучеше музика, изпълнявана на орган, а високият бор отпред беше украсен с коледни лампички.

При това вътре бяха останали свободни места, и то на предни редове. Нямаше и помен от Миранда. Сърцето ми подскочи, когато се появи господин Уолъкър, весел, но и авторитетен, със синя риза и тъмно сако.

— Виж, ето го Били — каза Мейбъл, когато хористите и музикантите изпълниха църковните пейки отпред.

Бяхме строго инструктирани от Били да не махаме, но Мейбъл помахаша, а съответно и аз не успях да се сдържа. Господин Уолъкър погледна към Били, който извъртя очи нагоре, а после се разхили.

Всички се настаняха и утихнаха и викарият мина по пътеката да раздаде благословии. Били продължаваше да гледа към нас и да се усмихва. Беше толкова горд, че е в хора. Дойде време за първия коледен химн и всички се изправиха. Както обикновено Спартакъс изпълняваше солото и когато съвършеният чист глас зазвънтя в църквата...

*Някога на цар Давид в града
в един обор в покрайнините
майка родила бебе в студа,
на яслата сеното било му пелените.*

... осъзнах, че ще заплача.

Органът се включи и цялото паство запя втория куплет.

*Слязъл при нас на земята от Рая,
онзи, който е наш Спасител и Бог.
Подслон намерил на града във края
и в ясла вместо в люлка лежал босоног.*

И всички предишни Коледи нахлуха в съзнанието ми: онези от детството ми, когато, застанала между мама и татко в селската църква на Графтън Ъндъруд на Бъдни вечер, чаках появата на Дядо Коледа; Коледите като тийнейджърка, как с татко сподавяхме смеха си от кресливото сопрано на мама и Уна; Коледите през трийсетте ми години, когато бях сама и тъжна, защото си мислех, че никога няма да имам свое бебе, което да положа в ясли или по-точно в скъпа бебешка количка; миналата зима в снега как туитвах на Рокстър, който очевидно в този момент е танцувал на „гаражна“ музика с някоя на име Натали. Или Миранда. Или Сафрън. Последната Коледа на татко, когато излезе от болницата и едва държащ се на крака отиде на нощната служба в църквичката в Графтън Ъндъруд; първата Коледа, когато с Марк отидохме заедно на църква, гушнаха Били в дрешките му на Дядо Коледа; Коледата, на която Били участваше в първата си пиеска на тема Рождество в забавачката, а тя бе и първата Коледа след ужасната, брутална смърт на Марк и тогава не можех да повярвам, че Коледа може да е толкова жестока, та пак да пожелае да настъпи.

— Не плачи, мамо, моля те, недей.

Мейбъл стискаше силно ръката ми. Били гледаше към нас. Обърсах сълзи с юмрук, вдигнах глава, за да се присъединя към химна...

*Той в мъката ни утешава
и радостите ни съпреживява.*

... и видях, че очите на господин Уолкър са вперени право в мен. Паството продължаваше да пее:

И накрая очите ни ще Го зърнат.

Ала господин Уолъкър беше спрял да пее и само ме гледаше. Гледах го и аз с оплескано от размазана спирала лице и палто с лекета от горещ шоколад. И тогава господин Уолъкър се усмихна — съвсем лека и невероятно блага усмивка на пълно разбиране — над главите на момчетата, които бе обучил да пеят „Някога на цар Давид в града“. И вече знаех, че обичам господин Уолъкър.

Когато излязохме от църквата, беше започнал да вали сняг на едри парцали, които падаха по празничните палта и по украсеното коледно дърво. В църковния двор имаше запален мангал и по-големите момчета раздаваха греяно вино, печени кестени и горещ шоколад.

— Може ли да поля още малко по палтото ти?

Обърнах се и той беше насреща ми, хванал поднос с две чаши горещ шоколад и две с греяно вино.

— Това е за теб, Мейбъл — каза, като остави подноса и приклекна да ѝ подаде горещ шоколад.

Тя поклати глава.

— Предишното го разлях по палтото на мама.

— Я кажи, Мейбъл — попита я най-сериозно той, — ако мама беше с бяло палто без шоколад по него, щеше ли да е мама?

Тя го погледна с огромни печални очи, поклати глава и пое шоколада. После, съвсем неприсъщо за нея, остави напитката си, неочаквано обви ръце около него, зарови главичка в рамото му и го целуна: шоколадова целувка, лепната на ризата му.

— Ето така — рече той. — Защо не плиснеш още мъничко на палтото на мама в чест на Коледа?

После се изправи и се престори, че иска да ме полее с двете чаши вино.

— Весела Коледа — каза ми. Допряхме картонените си чаши, очите ни се срещнаха отново и дори хаосът от бутащи се около нас деца и родители не можеше да ни накара да ги откъснем един от друг.

— Мамо! — Беше Били. — Мамо, видя ли ме?

— „Сезонът да мразим Били наставка!“ — припя Мейбъл.

— Мейбъл, престани — смъмри я господин Уолъкър. И тя взе, че престана. — Разбира се, че те видя, Били, махаше ти точно както ѝ беше поръчал да не прави. Ето ти горещия шоколад, мой човек. — И той прегърна Били през рамо. — Беше превъзходен.

Били му поднесе фантастичната си усмивка от ухо до ухо и с грейнали очи, някогашната му усмивка, а ние отново срещнахме погледи с господин Уолъкър, припомнили си колко близо беше Били до...

— Мамо! — прекъсна ни Били. — Какво си направила с палтото си? О, ето го Бикрам! Донесе ли ми раницата? Може ли да тръгвам?

— И аз, и аз! — присъедини се Мейбъл.

— Накъде? — попита господин Уолъкър.

— На гости с преспиване! — обясни Били.

— И аз също! — гордо се обади Мейбъл. — Ще си играем у Козмата и после ще спя там!

— Сигурно ще е много весело — отбеляза господин Уолъкър. — И мама ли е на гости с преспиване?

— Не — отвърна Мейбъл. — Ще си стои сама у дома.

— Както обикновено — допълни Били.

— Интересно.

— Господин Уолъкър. — Беше Валъри, училищната секретарка. — Има един фагот, забравен в църквата. Какво да правим? Не можем да го оставим там, а е огромен...

— О, боже, съжалявам — намесих се. — На Били е. Ще отида да го взема.

— Аз ще го взема — каза господин Уолъкър. — Ей сега идвам.

— Не, няма нужда! Аз ще...

Господин Уолъкър ме спря, като постави ръка на рамото ми.

— Аз ще го донеса.

Мигаща, със замаяна глава от вихъра на объркани мисли и чувства, го гледах как отива за фагота. Нагласих раниците на гърбовете на Били и Мейбъл, застанах до мангала и ги наблюдавах как се отдалечават с Бикрам и Козмата и с майките и татковците им. След няколко минути започнаха да се разотиват и останалите семейства и аз се почувствах някак глупаво.

Може би господин Уолъкър не беше имал предвид да се връща. Никъде не го виждах. „Ей сега идвам“ може да беше механично произнесена фраза, нищо чудно да беше заключил фагота в някой шкаф, готов за следващия сезон, и да беше тръгнал за срещата си с Миранда. А милият му поглед в църквата сигурно се дължеше на съжаление към мен, задето се разциврих на „Някога на цар Давид в

града“. И беше донесъл горещ шоколад само защото бях трагична вдовица с трагично осиротели деца и...

Изпих последната глътка греяно вино, метнах чашката си в контейнера, при което добавих капки червено вино към петната от шоколад и се потътрих към площада след последните изостанали родители.

— Почакай!

Той крачеше към мен, понесъл огромния фагот. Изостаналите родители се обърнаха да погледнат.

— А, не, нищо, ще я водя да пеем коледни песни по къщите — каза им той, после посегна да хване ръката ми и измърмори полугласно: — Да идем в пъба, а?

Пъбът беше много уютен, стар и с коледна атмосфера с пода си от каменни плочи, пукация огън в камините и антични греди, украсени с вейки зеленика; макар че също така беше и пълен с родители, които ни зяпаха с подчертан интерес. Господин Уолъкър весело реши да игнорира погледите, намери сепаре в дъното, където никой не можеше да ни вижда, издърпа ми стола да седна, подпря фагота до мен с наставление „Постарай се да не го изгубиш“ и отиде да вземе питиета за двама ни.

— И така — каза, като се настани срещу мен и постави чашите на масата.

— Господин Уолъкър. — Беше майка на един от шестокласниците, която надникна в сепарето. — Само исках да ви кажа, че беше един прекрасен...

— Благодаря, госпожо Павличко — каза той и се изправи. — Дълбоко съм ви признателен, че го оценявате. Искрено ви пожелавам да прекарате прекрасна Коледа. Довиждане.

И тя се отдалечи, любезно отпратена.

— И така — повтори той, като седна отново.

— И така — откликнах аз. — Отново искам да ти благодаря за...

— Какво става с младото ти гадже? Онзи, с когото те видях в парка?

— Какво става с Миранда? — умело игнорирах дързостта му.

— Миранда? МИРАНДА? — Той ме зяпна изумен. — Бриджет, тя е на ДВАЙСЕТ И ДВЕ! Доведена дъщеря е на брат ми.

Сведох поглед и замигах бързо в опит да осмисля информацията.

— Ходиш с доведената си племенница?

— Не! Срещна ме, докато обикаляла да си купува обувки. Ти си тази, която има дете за годеник.

— Не съм!

— Напротив — отвърна той със смях.

— Няма такова нещо!

— Стига цвърча, разправяй.

Разказах му цялата история с Рокстър. Е, не съвсем цялата. Внесох редакция по възловите моменти.

— На колко точно години беше той?

— На двайсет и девет. Всъщност, не, междувременно навърши трийсет.

— О, в такъв случай направо го броим за застаряващ.

— Значи ти през всичкото това време си бил необвързан?

— Е, не казвам, че съм водил монашески живот...

Той завъртя скоча в чашата си. О, боже, тези очи.

— Но работата е там... — Наведе се напред, сякаш да ми съобщи нещо поверително. — Няма как да излизаш с друга, когато си влю...

— Господин Уолъкър! — Беше Анжелика Сан Суси. Погледна ни и ченето ѝ увисна. — Простете! — избъбри и изчезна.

Гледах го и се опитвах да повярвам онова, което беше на път да ми каже.

— Хайде стига толкова майки на ученици — каза той. — Ако те отведа у дома, ще танкуваш ли на „Килър Куийн“?

Още бях зашеметена, докато си проправяхме път през родители и комплименти — „Великолепно изпълнение“, „Постигнали сте изумително много“, „Невероятно впечатляващо“. На излизане от пъба видяхме Валъри.

— Приятна вечер и на двамата — изпрати ни тя с намигване.

Навън още валеше сняг. Погледнах с копнеж господин Уолъкър. Беше толкова висок, толкова хубав: строгата красива линия на брадичката над шала, зърнатите за кратко космати гърди през разкопчаната риза, дългите крака в тъмни панталони...

— По дяволите! Фаготът! — спомних си кой знае как и понечих да се върна вътре.

Той отново ме спря, като положи нежно ръка на рамото ми.

— Аз ще го взема.

Чаках, останала без дъх, чувствах снежинките по бузите си и ето че той се появи с фагота и пластмасовото пликче с наденички.

— Наденичките ти — каза и ми ги връчи.

— Да! Наденичките! Добрият крал Венцеслас! Месарницата! — избъбрих нервно.

Стояхме много близо един до друг.

— Погледни — посочи той нагоре. — Не е ли това имел?

— По-скоро е бряст с окапали листа — продължих да дрънкам, без да поглеждам, накъдето сочеше. — Сигурно ти изглежда като имел заради снега и...

— Бриджет. — Той се пресегна и леко проследи с пръст линията на скулата ми. Сините му очи изгаряха моите — мамещи, нежни, жадни. — Това не е урок по биология. — Повдигна устата ми към своята и ме целуна веднъж леко, после пак, по-настойтелно, и добави: — Все още.

О, боже. Беше толкова естествено умел, толкова мъжествен. И после вече се целувахме истински и отново усетих как у мен настава лудешки хаос, сякаш шофирах свръхбърза кола, обула обувки с високи тънки токове, само че този път всичко беше точно, защото човекът зад кормилото беше...

— Господин Уолкър — прошепнах задъхано.

— Прощавай — измърмори той. — Да не те пернах с фагота?

И двамата се съгласихме, че трябва благополучно да доставим фагота у дома му, а това бе огромен апартамент в една от пресечките към главната улица. Беше с дървени подове, ярко пламтящ огън в камината, пред която бе просната кожа, с горящи свещи и аромат на готвено. Дребничка усмихната филипинка се суетеше в кухненския кът.

— Марта! — каза той. — Благодаря ти. Изглежда прекрасно. Сега можеш да си вървиш. Благодаря.

— Ооо, господин Уолкър е много припрян. — Тя се усмихна. — Тръгвам си. Как мина концертът?

— Беше прекрасен — отговорих.

— Да, прекрасен — каза той, докато я изтикваше към вратата и я целуна по темето. — Духовата секция го даваше леко фалшиво, но, общо взето, беше прилично.

— Да се грижите добре за него — поръча ми тя. — От господин Уолъкър по-добър няма.

— Знам — казах.

Когато вратата се затвори, стояхме като деца, оставени сами в сладкарница.

— Виж си само палтото — промърмори той. — Такъв шемет си. Точно затова аз...

И после започна бавно да разкопчава палтото и да го свлича от раменете ми. За миг ми хрумна, че може би това беше отработен номер и затова Марта така побърза да си тръгне, но после той продължи:

— Отчасти заради това... — Придърпа ме близо до себе си, ръката му се плъзна към гърба ми и започна да сваля ципа. — ... се влюбих...

Усетих как очите ми се пълнят със сълзи и за секунда можех да се закълна, че и неговите също. После той бързо възвърна властния си маниер и притегли главата ми върху рамото си.

— Ще оберa с целувка всичките ти сълзи. Всичките ти сълзи — изръмжа, — след като приключа с теб.

Продължи с ципа и го разкопча чак до долу, така че роклята падна на пода и останах по ботуши и — Весела Коледа, Талита! — по черна камизола от „Ла Перла“.

Щом и двамата бяхме голи, не можех да повярвам на убийственото съвършенство на познатата красива глава на господин Уолъкър, поставена върху невероятното му тяло.

— Господин Уолъкър — простенах отново.

— Ще престанеш ли да ме наричаш „господин Уолъкър“?

— Да, господин Уолъкър.

— Добре. Това е стандартният предупредителен сигнал, който неизбежно ще доведе до... — Той ме вдигна на ръце, сякаш бях лека като перце, каквато не съм, освен ако не говорим за много тежко перо на гигантска праисторическа птица от динозавърски тип. — ... неприлично поведение — довърши той и ме положи внимателно край камината.

Целуна шията ми и после бавно и сладостно се придвижи надолу.

— О... О... — простенах. — На това ли ви учат в Специалните въздушни части?

— Естествено — отвърна той след малко, като се изправи и ме погледна развеселен. — Британските специални сили предлагат най-доброто обучение в света. Но в крайна сметка...

Вече се притискаше към мен, нежно и приятно дразнещо в началото, после все по-настойчиво, докато започнах да се разтапям като... като...

— ... в крайна сметка опира до... — Рязко поех дъх. — ... до пищова.

И стана каквото стана. Сякаш бях в рая или някакво друго небесно селение от този род. Свършвах отново и отново в чест на Нейно величество и на отлично тренираните ѝ специални части, докато накрая не изпъшках:

— Май не мога да издържа още дълго.

— Пробвай се.

Изпълних, и накрая и двамата се понесохме в едновременната експлозия на продължилото месеци желание край училищните врати.

След това се отпуснахме задъхани и изтощени. Поспахме в прегръдките си, разбудихме се и го направихме пак, и после пак — цяла нощ.

Към пет сутринта похапнахме от супата на Марта. Сгушихме се пред огъня и си говорихме. Той ми разказа какво му се случило в Афганистан: злополучна атака по погрешка, загинали жени и деца. Решил, че е понесъл своя дял и му стигало толкова. В този момент вече го бях прегърнала и милвах главата му.

— Напълно приемам аргумента ти — промърмори.

— За кое?

— За гушкането. Наистина е много приятно.

После ми разказа как постъпил в училището. Искал да е далеч от всякакво насилие, да живее простичко, да бъде сред деца и да даде някакъв принос. Не бил подготвен за майките обаче с всичките им амбиции и усложненията, произтичащи от тях.

— Ала ето че една от тях беше тъй добра да си покаже прашките, докато висеше от клоните на дърво. И взех да си мисля, че животът може да бъде и по-забавен.

— И сега харесваш ли си го? — прошепнах.

— Да. — Той отново започна да ме целува. — Сега... несъмнено... определено... категорично... си го харесвам.

Достатъчно е да кажа, че когато по-късно през деня прибрах Били и Мейбъл съответно от домовете на Бикрам и Козмата, вървах с изключително затруднение.

— Защо още си облечена в шоколадовото палто? — попита Мейбъл.

— Ще ти кажа, като пораснеш.

БУХАЛЪТ

Четвъртък, 12 декември 2013 г.

21 ч. Току-що сложих децата да спят. Мейбъл се взираше през прозореца.

— Луната все така ни следи.

— Работата с луната е там... — заех се да обяснявам.

— И онзи бухал — прекъсна ме Мейбъл.

Погледнах към каменния зид на градината. Над него луната грееше бяла и пълна. А отгоре му бе кацнал завърналият се бухал. Наблюдаваше ме спокоен и немигащ. Ала този път разпери криле, погледна за последен път и отлетя, пърхащ почти в такт с ударите на сърцето ми, в зимната нощ към мрака и своите тайни.

ГОДИШНА РАВНОСМЕТКА

Вторник, 31 декември 2013 г.

- Свалени килограми 7,5
- Качени килограми 9
- Последователи в Туитър 797
- Изгубени последователи в Туитър 793
- Спечелени последователи в Туитър 794
- Спечелена работа 1
- Изгубена работа 1
- Изпратени съобщения 24 383
- Получени съобщения 24 284 (добре)
- Написани брой думи от сценария 18 000
- Написани брой думи от преработения сценарий 17 984
- Брой думи, написани в сценария и върнати обратно, както поначало са си били, 16 822
- Брой думи, написани в съобщения, 104 569
- Хора с прехвърлени в тях гниди 5
- Общ брой изчистени гниди 152
- Цена на бройка професионално изчистена гнида 8,59 лири
- Изгубени гаджета 1
- Спечелени гаджета 2
- Домашни пожари 4
- Налични деца, запазени живи и здрави, 2
- Изгубени деца 7 (като се броят всички инциденти)
- Намерени деца 7
- Общ брой деца 4

ПОСЛЕДСТВИЯ

Господин Уолъкър — или Скот, както го наричам понякога — и аз не вдигнахме сватба, защото никой от двамата ни не искаше да се жени/омъжва повторно. Ала си дадохме сметка, че никой от нас не беше кръстил децата си, така че решихме да го използваме като повод за събиране в голямата къща в провинцията. Решихме, че така подсигуряваме децата, в случай че християнският Бог е Истинският Бог, макар и двамата с господин Уолъкър да сме с лек уклон към будизма.

Церемонията се проведе в църквата. Ня училищният хор и синовете на Скот Мат и Фред — които вече не са в пансион, а в гимназия — изсвириха „Някой бди над мен“ на кларинет и пиано. Аз лично плаках през повечето време. От „Грийнлайт Продъкшънс“ пратиха букет цветя с размера на овца; Ребека си беше направила прическа афро със забучена в нея табела „Мотел“ и стрелки, сочещи към главата ѝ; Даниъл се напи на партито и се опита да сваля Талита, което доведе до гигантско недоволство у Сергей и гневното му напускане; Джуд, която очевидно се отегчаваше от преданото внимание на фотографа на дива природа, забърса господин Пилокри Хауърд и си тръгна с него, като впоследствие се откачи с живи мъки. Том и Аркис се цупеха, защото не бяхме поканили Гуинет Полтроу — макар Джейк да беше свирил веднъж с Крис Мартин, — и двамата флиртуваха най-безсрамно с гимназистите от бигбенда. Мама беше леко подразнена, че не съм облякла нещо в по-ярък цвят, но го преживя, защото комбинацията ѝ рокля с манто беше очевидно похубава от тази на Уна и защото господин Уолъкър нямаше нищо против да ѝ угоди, като флиртува отявлено с нея и я смъмряше, щом прекали, по начин, който я караше да пърха от удоволствие. Рокстър — който преди това ми беше пратил много мило съобщение как сърцето му било разбито от загубата на неговата повръщаща любителка на агнешко, но как очевидно имало Бог на свалките, защото новата му приятелка страдала от сутрешно прилошаване, та не минавал ден да не

повърне — ми писа същия ден да ме уведоми, че не била бременна, а просто той я насилвал да преяжда, и че всъщност се оказала досадница. Което си беше нещо добро.

Чувствах в сърцето си, че някъде горе Марк би се радвал. Че наистина не би искал да сме сами и объркани. И че ако трябва да съм с някого, той би одобрил тъкмо господин Уолъкър.

И сега не съм с две деца, ами с четири. Били си има две големи момчета, с които да играе на ексбокс, и спира абсолютно доброволно, без сръдни и уговорки за още едно ниво, стига господин Уолъкър само да му отправи поглед. Събираме се с Джейк, Ребека и децата през уикенда и всеки има с кого да си играе. И Мейбъл за пръв път от ранната си бебешка възраст, когато още не го разбираше, си има татко, който е на този свят, а не на другия, и се държи с нея като с малка принцеса, поради което постоянно съм принудена да ѝ отправям забележки. И аз се чувствам защитена, не самотна, обгрижена.

Понякога през уикенда ходим в Капторп Хаус да разиграваме след лягането на децата отново сцената в храстите, само че с по-хубав край.

И сега живеем всички заедно в голям дом, в който царства безпорядък, край Хампстед Хийт. И тъй като всички можем да ходим пеша до училище оттук, справяме се само с една кола, а това си е голямо улеснение при всички тези разрешителни за паркиране, макар че все така закъсняваме всяка сутрин. О, и следете за „Листата в косата му“, чието заглавие се промени на „Яхтата на съседа“ и ще излезе направо на дивиди! Децата най-сетне отидоха на зъболекар и няма нищо тревожно по зъбите им. Между другото, всички ние шестимата сме полазени от въшки в косите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.